J.D. ROBB

pseudonimul sub care a publicat acest roman celebra scriitoare

NORA ROBERTS

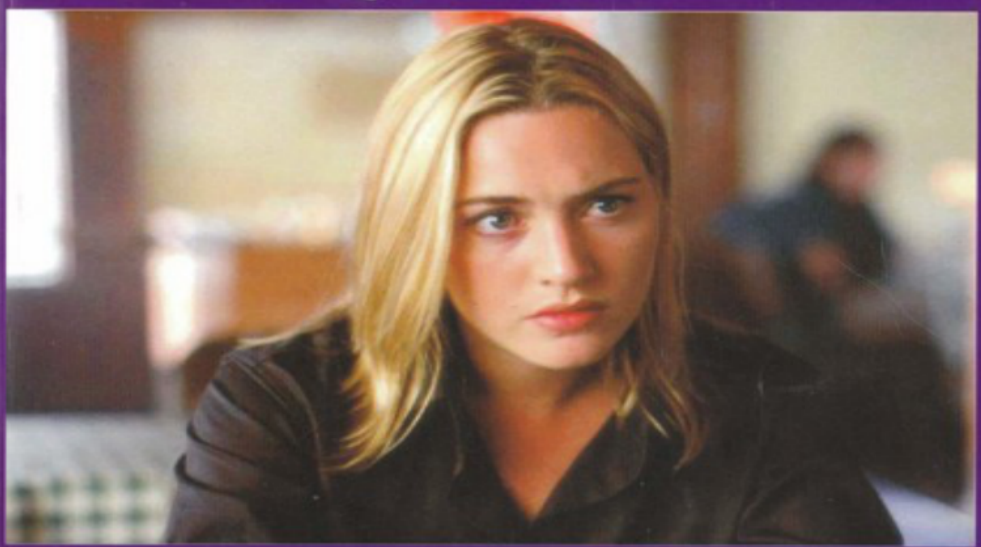

Afaceri murdare

Nora Roberts
Afaceri murdare

Sunt Alpha şi Omega,
Începutul şi sfârşitul,
Cel dintâi şi cel din urmă.
Revelații

Dragostea naşte dragoste
Robert Herrick

1.

Prietenia te împinge să faci multe gesturi riscante. Pentru a te descurca în acest labirint întortocheat, poți chema un prieten ca să facă în locul tău gesturi iritante, neplăcute sau chiar înspăimântătoare.

Eve considera că cel mai îngrozitor gest care îi putea fi cerut în numele prieteniei era participarea, o seară întreagă, la cursuri pentru viitoare mame.

Ceea ce se întâmpla acolo, oftaturile, sunetele, asalturile asupra tuturor simțurilor, îi îngheța sângele în vene.

Era polițistă, locotenent la Omucideri, cu unsprezece ani de activitate, vreme în care apărase străzile violente şi necruțătoare ale New Yorkului. Erau puține situațiile prin care nu trecuse, lucrurile pe care nu le atinsese, mirosise sau depășise. Pentru că oamenii, aşa credea ea, întotdeauna puteau şi găseau metode inventive şi dezgustătoare de a–şi ucide semenii, ştia la ce fel de chinuri putea fi supus corpul uman.

Dar crimele brutale, comise cu sânge rece erau nimic în comparație cu actul naşterii.

Cum reuşeau acele femei, cu corpurile lor enorme şi deformate într–un mod ciudat de entitatea aflată în gestație înăuntrul lor, să fie aşa de vesele, de nepăsătoare cu privire la ceea ce li se întâmpla, şi avea să li se întâmple, depăşea puterea ei de înțelegere.

Dar acolo era şi Mavis Freestone, cea mai veche prietenă a sa, cu corpul ei mititel acoperit de burta enormă, radiind de bucurie de parcă ar fi fost handicapată mintal, uitându–se la imagini filmate în direct la naşteri şi proiectate pe ecran. Şi nu era singura. Şi celelalte femei aveau aceeaşi privire de oameni loviți în cap cu leuca.

Poate că graviditatea afecta anumite procese cognitive.

Lui Eve îi era puțin rău. Când se uită la Roarke, grimasa de pe chipul lui angelic îi întări convingerea că şi el simțea acelaşi lucru. Asta, cel puțin, pleda în favoarea căsniciei. Ai dreptul de a–ți târî partenerul după tine în propriile–ți coşmaruri şi în labirintul complex al prieteniei.

Eve nu se mai concentra asupra imaginilor. Prefera să privească înregistrările legate de o crimă – genocid, mutilări, membre tăiate – decât imaginea unei femei în chinurile facerii şi a unui cap care apărea brusc. Roarke avea în colecția sa de lucruri îngrozitoare chestii care erau totuşi mai puțin scârboase. O auzea pe Mavis care–i şoptea ceva lui Leonardo,

tatăl creaturii ce urma să apară, dar refuza să asculte şi ce anume îi spunea.

Când, pentru numele lui Dumnezeu, se va termina totul?

Ce loc mai era şi ăsta, se gândi ea încercând să–şi comute atenţia asupra centrului de naşteri. Întreaga clădire fusese gândită ca o catedrală a concepţiei, naşterii şi a copiilor. Refuzase invitaţia lui Mavis de a–i face un tur al complexului, spunând că are treabă.

Câteodată, o minciună spusă la timp poate salva o prietenie.

Aripa educaţională era de ajuns. Participase la un curs, câteva demonstraţii, care aveau să–i bântuie visele vreme de luni de zile, fusese forţată, fiindcă făcea parte din echipa lui Mavis, să asiste la o naştere simulată cu doi roboţi – unul gestant şi celălalt copil.

Şi acum mai era şi imaginea asta hidoasă.

Nu te gândi la ea, îşi spuse şi continuă să studieze camera.

Pereţii văruiţi în culori pastel erau acoperiţi de fotografii de copilaşi sau femei gravide în diverse perioade binecuvântate. Toate imaginile ilustrau un entuziasm forţat. O mulţime de flori proaspete şi de plante verzi aranjate artistic. Scaune confortabile, care fuseseră gândite să înlesnească ridicarea femeilor în picioare. Şi trei instructoare înţepate gata să răspundă la întrebări, să ţină cursuri, să facă demonstraţii şi să servească băuturi răcoritoare naturale şi sănătoase.

Femeile gravide, remarcă Eve, mâncau şi urinau în permanenţă.

Uşi duble în spatele sălii, o ieşire în faţă, în stânga ecranului. Păcat că nu putea să o ia la fugă pentru a scăpa de acolo.

Eve îşi induse un fel de transă. Era o femeie înaltă, deşirată, cu o tunsură în trepte şi părul castaniu. Avea o figură ascuţită, palidă şi ochii căprui de nuanţa coniacului, momentan înceţoşaţi. Jacheta pe care o purta deasupra harnaşamentului armei era verde–deschis şi, pentru că i–o cumpărase soţul ei, era de caşmir.

Se gândea să meargă acasă şi să–şi şteargă din memorie ultimele trei ore cu o sticlă de vin, dar chiar atunci Mavis o apucă de mână.

— Dallas, priveşte, repede! Apare copilul!

— Ce? Cum? Ochii i se deschiseră larg. Ce? Acum? Dumnezeule! Respiră, da?

Toată lumea izbucni în râs în jurul lor când Eve ţâşni în

picioare.

— Nu copilul acesta. Chicotind, Mavis se mângâie pe burtă. Copilul acela.

Din instinct, Eve se uită în direcţia indicată de Mavis şi văzu imaginea mare cât tot ecranul a creaturii zbârcite şi acoperite de placentă care ieşea afară dintre picioarele unei biete femei.

— Oh, Doamne. Se aşeză înainte de a–şi pierde echilibrul. Fără să–i mai pese că dădea impresia de slăbiciune, îl luă pe Roarke de mână. Când el o strânse, îşi dădu seama că era la fel de transpirat ca şi ea.

Oamenii aplaudară şi ovaţionară mica formă alunecoasă în momentul în care fu aşezată pe pântecul desumflat al mamei sale, între sâni.

— În numele tuturor celor sfinte..., murmură Eve la urechea lui Roarke, suntem în anul 2060, nu 1760. Nu au descoperit o metodă mai bună pentru a face acest lucru?

— Amin, fu tot ceea ce spuse Roarke. Cu un glas stins, Însă.

— Nu–i aşa că e frumos? Este nemaipomenit. Genele lui Mavis, care pentru moment aveau o culoare albastru de nuanţa safirului, străluceau datorită lacrimilor. Este un băieţel. Ce drăguţ...

Aproape anesteziată, auzi cum instructoarea principală anunţa sfârşitul orei – mulţumesc lui Dumnezeu – şi–i invita pe cei prezenţi să mai rămână pentru a pune întrebări şi a servi băuturi răcoritoare.

— Aer, îi murmură Roarke la ureche. Am o nevoie stringentă de aer.

— E din cauza femeilor gravide. Inspiră tot aerul. Gândeşte–te repede la o soluţie. Scoate–ne de aici. Eu nu mai pot gândi. Creierul meu refuză să mai funcţioneze.

— Rămâi lângă mine. O luă de braţ şi o ridică. Mavis, eu şi Eve vrem să discutăm puţin cu Leonardo. Şi sunt sigur că putem să facem rost de ceva mai ca lumea decât ce se serveşte pe aici.

Eve îi auzea vocea strangulată, dar se gândi că cineva care nu–l cunoştea la fel de bine ca şi ea cu greu ar fi sesizat ceva în acea avalanşă de cuvinte rostite cu accent irlandez.

Toată lumea vorbea şi femeile făceau ture între mesele cu mâncare şi toaletă. În loc să fie atentă la ceea ce se spunea sau se făcea, Eve se concentra asupra figurii lui Roarke.

Poate că era puţin palid, dar pielea albă nu făcea decât să intensifice albastrul ochilor. Părul negru îi încadra faţa menită,

parcă, să ridice pulsul femeilor. Şi gura lui. Chiar în halul în care era, Eve se simțea tentată să se aplece şi să o muşte puțin.

Şi corpul lui nu făcea decât să intensifice acea senzație: înalt, cu muşchi bine reliefați prin costumul făcut la comandă.

Roarke nu era doar unul dintre cei mai bogați oameni din universul cunoscut, dar arăta pe măsură.

Şi în acel moment, pentru că o ținea de braț şi o conducea afară din acel coşmar, îl percepea ca pe un erou. Eve îşi luă haina din mers.

— Am scăpat?

— Voiau să vadă dacă vine cu noi şi o prietenă de–a lor. Încă o mai ținea de mână şi o conducea spre ieşire. Le–am spus că mergem să luăm maşina s–o parcăm la intrare. Aşa nu vor avea prea mult de mers pe jos.

— Eşti nemaipomenit. Un adevărat cavaler în armură.

Dacă mă voi reface vreodată în urma acestei traume o să ți–o trag până o să–ți plesnească creierul.

— Sper ca neuronii mei să se regenereze pentru a face acest lucru posibil. Dumnezeule, Eve!

— Suntem perfect de acord. Ai văzut cum a alunecat afară când...

— Nu. O trase în lift şi apăsă pe butonul de la etajul unde era parcată maşina lor. Dacă mă iubeşti nu mă duce înapoi acolo. Se sprijini de perete. Întotdeauna am avut un mare respect pentru femei, ştii asta.

Eve îşi scarpină nasul.

— Ți–ai tras–o cu o grămadă, dar, da, spuse ea când el o privi fix, le respecți.

— Şi acum admirația mea pentru ele a căpătat proporții biblice. Cum reuşesc să facă asta?

— Tocmai ai văzut cum. Cu detalii vizuale chiar. Ai văzut–o pe Mavis? Eve dădu din cap când ieşeau din lift. Ochii îi sticleau şi nu era din cauza fricii. De–abia aşteaptă să treacă prin asta.

— Dar Leonardo era cam verde la față.

— Ei, da, era mult sânge... şi alte chestii.

— Ajunge. Nu vom vorbi şi despre celelalte chestii. Pentru că vremea de la sfârşitul lui ianuarie era infectă, Roarke luase una din maşinile de teren. Era mare, neagră şi puternică. Când debloca uşile, Eve se sprijini de portiera dinspre locul pasagerului înainte ca el să aibă timp s–o deschidă.

— Uite ce e, asule. Trebuie să facem față la asta, tu şi cu mine.

— Nu vreau.

Eve râse. Îl văzuse comportându–se mai bine când trebuia să înfrunte moartea.

— Ceea ce s–a întâmplat acolo, înăuntru, nu a fost decât un preludiu. Vom fi cu ea în salon când va împinge chestia aia afară. Trebuie să fim acolo, să numărăm până la zece, să–i spunem să respire, sau să mergem cu ea în locul acela din mintea ei unde se simte bine. Tot felul de chestii din astea.

— Am putea să plecăm din oraş sau din ţară. Sau am putea să ne ducem pe altă planetă. Asta chiar ar fi soluţia cea mai bună. Să plecăm de pe planetă ca să prindem vreun geniu al crimei.

— Măcar de–ar fi aşa. Dar amândoi ştim că vom fi prezenţi acolo. Şi probabil chiar foarte repede pentru că bomba dinăuntrul ei ticăie din ce în ce mai tare.

Roarke oftă şi apoi îşi puse capul pe umărul ei.

— Dumnezeu să aibă milă de noi, Eve.

— Dacă i–ar fi milă ar popula planeta direct, fără intermediari. Sau intermediare. Să mergem să bem. Mult.

Restaurantul era unul obişnuit, cam gălăgios şi exact ceea ce–şi dorise moaşa. Mavis sorbi dintr–o băutură exotică ce era la fel de strălucitoare ca şi ea. Cârlionţii argintii aveau vârfurile de un albastru–safir, la fel ca şi sprâncenele sale. Ochii îi erau de un verde aprins şi nepământean, pentru a se asorta, se gândi Eve, cu bluza care–i acoperea sânii şi burta. De urechi îi atârnau tot felul de chestii strălucitoare, care aruncau raze de lumină de fiecare dată când dădea din cap. Pantalonii albaştri erau mulaţi pe ea de parcă ar fi fost un alt rând de piele.

Dragostea vieţii lui Mavis stătea chiar lângă ea. Leonardo era un tip solid şi, pentru că era creator de modă, nici el şi nici Mavis nu ratau vreo ocazie de a alcătui un cuplu frapant. Optase şi el pentru o bluză, cu un model geometric complicat, pe fond auriu. Cumva, ar fi putut spune Eve, se potrivea cu formele sale robuste şi tenul arămiu.

Prietena pe care o aduseseră cu ei era la fel ca şi Mavis. Poate chiar mai extravagantă, dacă era posibil aşa ceva. Dar spre deosebire de stilul din afara planetei al lui Mavis, Tandy Willowby era îmbrăcată cu un pulover simplu, negru, cu *en coeur* peste un tricou alb. Era blondă, cu ochii de un verde palid şi nasul puţin teşit.

Pe drum spre restaurant Mavis le făcuse prezentările, explicându–le că Tandy era din Londra şi că venise la New York doar de câteva luni.

— Îmi pare aşa de bine că te văd în seara asta. Tandy nu

a participat la curs, continuă Mavis gustând din toate aperitivele pe care le comandase Roarke. A trecut doar pe la sfârşit pentru a da moaşei cupoanele pentru Barza Albă. Este un butic grozav pentru copii, unde lucrează Tandy.

— E un magazin drăguţ, încuviinţă Tandy. Dar nu mă aşteptam să vin şi apoi să mai fiu şi hrănită. Îi zâmbi lui Roarke. Este foarte drăguţ din partea ta. Din partea amândurora, spuse ea către Eve. Mavis şi Leonardo mi–au spus foarte multe despre voi. Cred că sunteţi foarte entuziasmaţi.

— În legătură cu ce? Întrebă Eve.

— Că faceţi parte din echipa de pregătire a lui Mavis.

— Oh. Ah, da. Noi am...

— ... rămas fără cuvinte, concluziona Roarke. Din care parte a Londrei eşti?

— De fapt, sunt originară din Devon. M–am mutat la Londra cu tata când eram adolescentă. Şi acum mă aflu aici, în New York. Cred că n–am stare. Deşi acum am impresia că voi rămâne ceva mai mult timp într–un loc. Se mângâie pe burtă visătoare. Şi tu eşti poliţistă. Cred că este extraordinar.

Mavis, nu cred că mi–ai spus vreodată cum v–aţi cunoscut tu şi Dallas.

— M–a arestat, spuse Mavis cu gura plină.

— Mă păcăleşti. Nu?

— Furam din buzunare. Eram chiar bună.

— Nu destul de bună, comentă Eve.

— Vreau să aud toată povestea! Dar acum trebuie să merg la toaletă. Din nou.

— Vin cu tine. La fel ca şi Tandy, Mavis se ridică în picioare. Dallas? Vii cu noi?

— Pas.

— Îmi amintesc, vag, cum e să nu ai tot timpul ceva care te apasă pe vezică. Tandy le zâmbi tuturor celor de la masă şi apoi plecă cu Mavis.

— Aşadar..., spuse Eve întorcându–se spre Leonardo. Aţi cunoscut–o pe Tandy la cursuri?

— Da, confirmă el. Tandy are termen cu o săptămână înaintea lui Mavis. E drăguţ din partea voastră că aţi fost de acord să vină şi ea. Trebuie să facă toate astea fără partener.

— Ce s–a întâmplat cu tatăl copilului? Întrebă Roarke la care Leonardo ridică din umeri.

— Nu vorbeşte prea mult despre asta. Spune doar că nu s–a implicat sau că nu a fost interesat. Şi dacă e aşa, atunci nu îi merită, nici pe ea, nici copilul. Leonardo se încruntă. Eu şi Mavis avem atâtea, vrem să o ajutăm cât de mult putem.

Eve nu–şi putu reprima cinismul.

— Financiar?

— Nu. Nu cred că ar accepta bani chiar dacă i–am oferi. Pare să se descurce bine. Eu vorbeam de susținere, prietenie. Se lumină puțin la față. Voi face parte din echipa ei. Va fi, ah, ca un fel de repetiție pentru Mavis.

— Faci pe tine de frică, nu?

Leonardo se uită în direcția toaletelor şi apoi spre Eve.

— Sunt speriat de moarte. Aş putea să şi leşin. Ce se întâmplă dacă leşin?

— Asigură–te că nu cazi pe mine, spuse Roarke.

— Mavis nu e deloc agitată. Deloc, deloc. Şi cu cât se apropie termenul, cu atât îmi simt stomacul... îşi ridică brațele şi le scutură. Nu ştiu ce aş face dacă voi doi nu ați fi acolo. Să mă susțineți.

Oh, la dracu', se gândi Eve şi se uită la Roarke.

— Unde să fim în altă parte? Îi făcu semn chelnerului să–i mai aducă un pahar de vin.

Două ore mai târziu după ce–i lăsară pe Mavis şi Leonardo acasă, Roarke o luă spre sud şi apoi spre est, către locuința lui Tandy.

— Serios, pot să iau metroul. E prea mare deranjul şi nu stau foarte departe de aici.

— Dacă tot nu stai departe, spuse Roarke, atunci chiar nu e niciun deranj.

— Cum să te contrazic? Spuse Tandy râzând. Şi e aşa de plăcut să mergi cu o maşină încălzită. E al naibii de frig în seara asta. Se lăsă pe spătar şi scoase un oftat. Mă simt încotoşmănată şi grasă ca o balenă. Mavis şi Leonardo sunt cei mai buni. E imposibil să stai cu ei mai mult de cinci minute şi să nu te simți dintr–odată fericit. Şi văd că au noroc şi cu prietenii. Aah.

Eve întoarse rapid privirea spre ea.

— Fără asemenea exclamații.

— Nu face decât să se mişte puțin. Nu e niciun motiv de îngrijorare. Ştii, Mavis e foarte încântată de petrecerea pentru bebeluş pe care o faci săptămâna viitoare.

— Petrecerea pentru bebeluş. Da. Săptămâna viitoare.

— Am ajuns. Chiar la jumătatea cvartalului de blocuri. Vă mulțumesc mult. Tandy îşi aranja eşarfa şi îşi luă poşeta care avea dimensiunile unei valize. Pentru mâncarea bună şi condusul acasă în maşina asta frumoasă. Ne vedem sâmbătă la petrecere.

— Dacă ai nevoie de ajutor, ăă...

— Nu, nu. Tandy flutură mâna în semn de refuz. Chiar şi o balenă trebuie să se descurce de una singură. Şi chiar dacă nu prea mai reuşesc să–mi văd picioarele, îmi aduc aminte unde sunt. Noapte bună şi mulţumesc.

Roarke aşteptă cu motorul pornit până când Tandy intră în clădire.

— Pare a fi o femeie de treabă. Echilibrată şi inteligentă.

— Nu ca Mavis. În afară de factorul balenă. Trebuie să fie foarte greu să rămâi însărcinată, să fii singură şi nici măcar la tine în ţară. Pare să se descurce. Roarke, de ce, doar pentru că eşti prieten cu cineva, trebuie să te duci la cursuri de pregătire a naşterii cu ei, să fii de faţă la naşteri şi să dai şi petreceri pentru bebeluşi?

— Nu am răspuns la întrebarea asta.

— Nici eu, spuse Eve expirând cu zgomot.

Eve visa copii cu colţi şi cu multe braţe care săreau din Mavis şi distrugeau camera, obligând–o pe moaşă să bată în retragere, în timp ce Mavis spunea: *Nu–i aşa că sunt grozavi? Nu–i aşa că–s cei mai tari?*

Semnalul comunicatorului de lângă pat o trezi brusc din vis. Se scutură ca după orice coşmar.

— Fără video, comandă ea. Luminile la zece la sută. Dallas.

Mesaj pentru Dallas, locotenent Eve. Intraţi în legătură cu poliţiştii de la apartamentul 3B de pe strada Jane, numărul 51. Posibilă omucidere.

— Am recepţionat mesajul. Contacteaz–o pe Peabody, detectiv Delia. Eu am plecat.

Am înţeles. Mesaj terminat.

Eve se uită la Roarke care o privea cu ochii săi albaştri din care parcă ţâşneau scântei.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu eu sunt cel care trebuie să iasă din parul cald la patru dimineaţa.

— Aici ai dreptate. Oamenii ar trebui să aibă decenţa să se hăcuiască la ore rezonabile.

Ieşi din pat şi se duse să facă un duş, cu viteza luminii. Când se întoarse în cameră, dezbrăcată şi încălzită de la tubul de uscare, Roarke bea o cafea.

— De ce te–ai ridicat din pat?

— M–am trezit, spuse el simplu. Şi uite ce aş fi pierdut dacă mă întorceam pe partea cealaltă şi dormeam în continuare. Îi dădu cea de–a doua ceaşcă de cafea pe care o programase.

— Mersi. O luă cu ea la dulap de unde scoase haine. Probabil că e frig afară, se gândi ea. Se întoarse la dulap pentru a lua un pulover cu *en coeur* peste tricou, sub jachetă.

De două ori trebuiseră să amâne planurile de a–şi lua câteva zile libere pentru a merge la tropice. Mavis plus copilul însemna o femeie gravidă care voia ca echipa ei să se mişte în permanență în preajma sa, acum că se apropia termenul. Ce puteau să facă?

— Bebeluşii nu au dinți, nu?

— Nu. Nu văd cum... Roarke lăsă cana pe masă şi se uită la ea uimit. De ce–mi bagi în cap astfel de idei?

— Sunt deja în al meu, amice, aşa că trebuie să fie şi în al tău.

— O să mai vezi tu cafea făcută de mine. Eve se îmbrăcă repede.

— Poate crima asta este opera unui geniu al crimei pe care voi fi nevoită să–l urmăresc în spațiu. Dacă eşti drăguț cu mine s–ar putea să te iau şi pe tine.

— Nu te juca cu mine.

Eve râse şi–şi puse harnaşamentul pentru armă.

— Ne vedem când ne întâlnim. Se duse spre el şi pentru că, la naiba, era atât de frumos chiar şi la patru dimineața, îl sărută pe amândoi obrajii şi apoi pe buze.

— Ai grijă, locotenente.

— Aşa mi–am propus şi eu.

Coborî scările repede şi se duse să–şi ia haina de pe canapea. O arunca acolo pentru că–i era la–ndemână şi pentru că asta–l irita pe Summerset, majordomul lui Roarke şi coşmarul vieții ei.

Se îmbrăcă şi îşi dădu seama că se întâmplase un miracol şi mănuşile îi erau în buzunare. Îşi puse şi eşarfa de caşmir. Dar frigul tot îi produse un şoc când ieşi afară.

Însă era greu să te plângi, decise ea, când eşti căsătorită cu un bărbat care s–a gândit să aducă maşina în fața casei, cu ajutorul telecomenzii, şi să pornească şi radiatorul.

Făcu câțiva paşi prin frig şi apoi intră în maşina încălzită.

Se uită în oglinda retrovizoare în timp ce se îndrepta spre poartă. Casa din piatră şi sticlă pe care o construise Roarke se vedea în oglindă.

Probabil că el era la a doua cană de cafea, se gândi Eve, şi

se uita la buletine de ştiri, la ştiri de afaceri sau la televizorul din dormitor. Poate că dădea telefoane pe alte continente sau pe alte planete. Pentru Roarke nu era neobişnuit să–şi înceapă ziua înainte de ivirea zorilor.

Din nou avea noroc, pentru că găsise pe cineva care se adapta uşor ritmului nebunesc în care se desfăşura adesea viaţa ei.

Trecu de porţi, care se închiseră în urma ei fără zgomot.

Această zonă era exclusivistă şi liniştită, bogaţii, privilegiaţii sau poate doar norocoşii stăteau în casele sau apartamentele lor cu climă controlată. Dar câteva cvartale mai jos oraşul zumzăia în ritmul alert al vieţii.

Aburii de căldură ieşeau prin gurile de canalizare pe măsură ce lumea subterană se deplasa pe sub străzile oraşului. Pe sus, reclame luminoase propuneau cele mai avantajoase cumpărături ale zilei. Cui dracu' îi păsa de reducerile de Sfântul Valentin de la Sky Mall, la ora aia matinală? Se întrebă Eve. Ce persoană normală s–ar înghesui în mulţimea care merge la Mall pentru a economisi câţiva bănuţi pentru o inimă de ciocolată?

Trecu de un panou animat care prezenta câţiva oameni, imposibil de perfecţi, ce se distrau pe o plajă cu nisip alb. Asta măcar părea mai reală.

Autovehiculele de la Taxi Rapid străbăteau deja strada. Majoritatea curselor erau către centre de transport, gândi ea. Zboruri matinale către cine ştie ce destinaţii. Câteva maxibuze transportau amărâţii care intrau în prima tură, sau fericiţii care se întorceau acasă după o orgie.

Ocoli mereu aglomeratul Broadway. Zi sau noapte, indiferent dacă afară era o căldură sufocantă sau ger, turiştii şi hoţii de buzunare care–i adorau se deplasau către Mecca zgomotului, a luminii şi a mişcării.

Câteva dintre localurile de noapte erau încă deschise pe bulevardul Nouă. Văzu câţiva tipi care–şi pierdeau de obicei vremea la colţuri de stradă, îmbrăcaţi cu jachete ce stăteau să plesnească pe ei, şi care, probabil, consumau substanţe interzise.

Trecu printr–un cartier locuit de muncitori, în Chelsea şi apoi prin mult mai boemul Village.

Maşina poliţiei, alb cu negru, era parcată în faţa unei case pe strada Jane. Opri ceva mai jos, semnaliza că se află în misiune şi apoi ieşi în frig. După ce–şi scoase trusa de teren şi închise maşina o zări şi pe Peabody, care tocmai apărea după colţ.

Partenera ei arăta ca un explorator arctic îmbrăcată cu

haina groasă şi pufoasă de culoarea metalului ruginit, cu o eşarfă de un kilometru înfăşurată în jurul gâtului şi cu o căciulă asortată îndesată bine peste părul negru. Răsuflarea îi era asemeni aburului scos de o locomotivă.

— Oare de ce nu se omoară oamenii între ei după răsăritul soarelui? Spuse Peabody gâfâind.

— Parcă eşti o reclamă, aşa înfăşată în haina aia.

— Da, ştiu, dar e a naibii de călduroasă şi mă face să mă simt slabă când o dau jos.

Merseră împreună spre casă şi Eve porni reportofonul.

— Nu are camere video de securitate, observă ea. Nu are dispozitiv de recunoaştere palmară. Cineva a umblat la încuietoare.

La ferestrele de jos erau gratii, remarcă ea. Vopseaua de pe uşă şi ferestre era gri şi scorojită. Proprietarul clădirii nu părea prea preocupat de renovări şi securitate.

Poliţista în uniformă care stătea la intrare le deschise uşa şi le salută cu o aplecare uşoară a capului.

— Doamnă locotenent, detectiv. Al dracului de frig, spuse ea. Apelul la nouă–unu–unu a fost făcut de sora victimei la trei patruzeci şi doi. Partenerul meu discută cu ea sus. Noi am ajuns la trei patruzeci şi şase. Am văzut că uşa de la intrarea în clădire fusese forţată. Victima e la etajul al treilea, în dormitor. Uşa de la intrarea în apartament de asemenea a fost forţată. După toate probabilităţile, victima a opus rezistenţă. Mâinile şi picioarele au fost legate cu bandă adezivă. A chinuit–o înainte de a o omorî. Se pare că a fost strangulată cu cordonul halatului, pentru că încă îl are înfăşurat în jurul gâtului.

— Unde era sora sa în tot acest timp? Întrebă Eve.

— A spus că abia ajunsese când a sunat la urgenţă. Călătoreşte în interes de serviciu. Stă la sora ei doar când trece prin New York. Numele ei e Palma Copperfield. Lucrează ca însoţitoare de bord la World Wide Air. A modificat puţin scena crimei – a vomitat pe podea şi a atins corpul înainte de a fugi afară şi a suna la nouă–unu–unu.

Poliţista se uită spre lift.

— Stătea aici pe scări şi plângea când am ajuns noi şi cam asta face de atunci.

— E mereu amuzant. Trimite sus echipa de cercetări la faţa locului când ajunge aici.

Gândindu–se la starea în care se afla clădirea, Eve o luă pe scări şi începu să–şi descheie nasturii de la haina groasă pe măsură ce urca.

Un singur apartament pe etaj, remarcă ea. Spaţiu

suficient şi intimitate.

La etajul al treilea văzu că apartamentul avea un sistem de vizualizare nou şi unul de închidere securizată. Amândouă fuseseră sparte.

Intră în camera de zi, unde o altă poliţistă era aplecată peste o femeie învelită într–o pătură şi care tremura din toate încheieturile.

Avea puţin peste douăzeci de ani, estimă Eve, cu un păr blond dat la o parte de pe faţa plină de lacrimi, pe care se întinsese machiajul. Ţinea cu amândouă mâinile un pahar, în care Eve presupunea că se afla apă.

Scoase un sughiţ de plâns.

— Domnişoară Copperfield, sunt locotenentul Dallas. Ea e partenera mea, detectiv Peabody.

— De la criminalistică. Criminalistică, reuşi ea să îngăime pe un ton cu accent din vest.

— Aşa e.

— Cineva a ucis–o pe Nat. Cineva a ucis–o pe sora mea. E moartă. Natalie e moartă.

— Îmi pare rău. Ne puteţi spune ce s–a întâmplat?

— Am... am intrat. Ştia că urma să vin. Am sunat–o de dimineaţă pentru a–i aduce aminte. Am ajuns în oraş destul de târziu şi am fost să bem un pahar, împreună cu cealaltă însoţitoare de bord, Mae. Uşa, jos... uşa era spartă. Nu a trebuit să–mi folosesc cheia. Am urcat şi încuietoarea – avea o încuietoare nouă, al cărei cod mi–l dăduse de dimineaţă –părea a fi spartă. Uşa nu era nici măcar încuiată. M–am gândit că ceva nu era în regulă pentru că Nat nu mergea niciodată la culcare fără să încuie. Aşa că m–am gândit că ar fi bine să verific, înainte de a mă duce la culcare. Şi am văzut... oh, Doamne, oh, Doamne, era pe podea şi totul era spart. Faţa ei...

Palma începu să plângă din nou, cu lacrimile curgându–i şiroaie pe obraji.

— Era plină de vânătăi şi roşie şi ochii... Am fugit spre ea şi am strigat–o pe nume. Cred că am strigat–o şi am încercat să o trezesc. Am tras de ea. Dar nu dormea. Ştiam că nu dormea, dar trebuia să încerc să o trezesc. Sora mea. Cineva i–a făcut rău.

— Vom avea noi grijă de ea acum. Eve se gândi la timpul de care avea nevoie ea şi apoi echipa de amprentare pentru a termina treaba. Vreau să mai vorbesc cu tine puţin mai târziu, aşa că voi pune pe cineva să te ducă la sediul central. Poţi aştepta acolo.

— Nu cred că ar trebui să o părăsesc pe Nat. Nu ştiu ce

să fac, dar ar trebui să stau cu Nat.

— Va trebui să ai încredere şi să o laşi cu noi. Peabody.

— Mă ocup eu.

Eve se uită la poliţista în uniformă care arătă cu capul spre o uşă.

Eve se îndepărtă de femeia care plângea şi intră în camera unde se afla victima.

2.

Era un dormitor mare, care avea un separeu intim de unde se vedea bine strada. Şi–o imagina pe Natalie stând acolo şi privind lumea care trecea.

Camera avea o amprentă feminină clară şi părea destul de încărcată. O mulțime de perne erau împrăştiate prin toată camera, unele dintre ele pline de sânge acum, şi care probabil că fuseseră aranjate unele peste altele pe lenjeria alb cu roz. Un ecran de proiecție era dispus într–un colț astfel încât putea fi văzut din pat sau din separeu. Pe pereți se aflau multe tablouri cu flori.

Podeaua era acoperită de două covoare mițoase. Natalie zăcea pe unul din ele, cu picioarele răsucite şi legate la gleznă şi cu mâinile întinse în față şi prinse una de alta parcă într–un soi de rugăciune disperată.

Era îmbrăcată cu pijama, un model cu pătrățele alb cu albastru. Pijamaua avea pete de sânge. Un halat, albastru şi el, era aruncat într–un colț. Cordonul acestuia fusese înfăşurat înjurai gâtului femeii.

Covoarele groase erau pătate cu sânge şi lângă uşă se afla o baltă de vomă. Camera putea a amândouă şi, în plus, a urină.

Eve se duse spre cadavru şi se lăsă pe vine pentru a face testul standard de identificare a victimei şi a stabili ora aproximativă a morții.

— Victima este o femeie de rasă caucaziană, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, identificată a fi Copperfield, Natalie, rezidentă la această adresă. Vânătăile faciale indică traume survenite înainte de deces. Nasul pare a fi spart. Două degete de la mâna dreaptă sunt fracturate. Pe umăr, acolo unde pijamaua este ruptă, şi pe ambele picioare sunt vizibile urme de arsuri. Pielea are o culoare albastra spre gri, tipică pentru strangulare. Ochii sunt injectați şi ieşiți din orbite. Martorul a atins cadavrul când a descoperit victima şi scena crimei a fost puțin modificată. Timpul estimat al decesului înjur de ora unu şi patruzeci şi cinci A.M., cu aproximativ două ore înainte de momentul descoperirii cadavrului.

Se întoarse când Peabody intră în cameră.

— Ai grijă să nu calci în vomă, îi spuse.

— Mersi. Doi polițişti şi un consilier de la departament se ocupă de soră.

— Bine. Victima e încă îmbrăcată în pijama. Nu cred că este vorba de violență sexuală. Uită–te aici, în jurul gurii. La un

moment dat i s–a pus căluş. I–a mai rămas adeziv pe față. Vezi degetul mic de la mâna dreaptă şi inelarele?

— Le–a rupt.

— I–a rupt degetele şi i–a spart nasul. A ars–o. Sunt o mulțime de răni explicabile prin faptul că a opus rezistență sau că asasinul a vrut să–i dea o lecție.

Peabody se duse spre o uşă.

— Pe aici se ajunge la baie. Nu are niciun fel de comunicator lângă pat, în schimb e unul pe jos, aici.

— Ce–ți sugerează asta?

— Se pare că victima a apucat comunicatorul şi a luat–o la fugă spre baie. Spera probabil că va putea să se încuie pe dinăuntru şi va suna după ajutor. Dar nu a reuşit.

— Aşa mi se pare şi mie. S–a trezit şi a auzit pe cineva în apartament. Poate s–a gândit că era sora ei. Poate a strigat–o, sau poate s–a întors pe partea cealaltă. Uşa s–a deschis. Nu era sora sa. Ia comunicatorul şi se refugiază în baie. Are o închizătoare nouă la uşă, una bună, cu un sistem de vizualizare, de securitate. Poate că cineva o deranja. Verifică dacă nu cumva a făcut plângeri în ultimele două luni.

Se ridică şi se duse la uşa care dădea spre hol.

— Ucigaşul a intrat pe aici şi ea l–a văzut din pat. A fost o idee deşteaptă să ia comunicatorul şi să alerge în direcția opusă, spre o încăpere care se încuia pe dinăuntru. O decizie rapidă, dacă o iei după ce te–ai trezit brusc din somn.

Se duse înapoi la pat, îl înconjură analizând distanța până la baie şi văzu ceva care strălucea sub pat. Se aplecă şi ridică un cuțit de bucătărie.

— De ce ținea un astfel de cuțit în cameră?

— Un cuțit mare de tot, spuse Peabody. Să fie al criminalului?

— Atunci de ce nu l–a folosit? Pun pariu că e din bucătăria ei. Încuietori noi, continuă Eve, şi un cuțit sub pat. Se temea de cineva.

— Nu are niciun fel de plângeri la dosar. Chiar dacă se temea, nu a raportat acest lucru la poliție.

Eve verifică patul, sub saltea, scutură pernele. Apoi intră în baie. Era mică, curată şi foarte feminină. Niciun indiciu ca ucigaşul să fi intrat acolo. Dar Eve strânse din buze când căută în dulap şi găsi un deodorant Beard–B–Gone şi un parfum masculin.

— Avea un prieten, spuse Eve întorcându–se să caute prin dulapurile din dormitor. Uite şi nişte prezervative şi ulei de corp comestibil.

— Poate s–au certat. Încuietoarea nouă ar putea semnifica faptul că fostul iubit avusese cheia de la apartament. Poate că nu i–a făcut plăcere să–i fie daţi papucii.

— Poate, repetă Eve. Dar chestiile de genul ăsta, de obicei, presupun şi violenţe sexuale. Verifică apelurile date şi primite în ultimele zile. Vreau să văd şi restul apartamentului.

Ieşi din dormitor şi se duse în camera de zi. Dacă se certaseră, atunci se putea aştepta ca fostul iubit să o mai bată la cap o vreme. *Haide, Nat, la naiba! Lasă–mă să intru. Trebuie să discutăm.* Dacă tipul e destul de pornit, iar uşa nu este prea rezistentă, se poate chiar dărâma. Dar nu se ştie niciodată. Se duse în bucătărie. Era spaţioasă, şi după cum arăta, fusese destul de des folosită de victimă. Un suport de cuţite, din care lipsea unul, era pus pe dulapul alb, fără nicio pată.

Se duse în cel de–al doilea dormitor, care fusese amenajat ca birou. Poliţiştii cercetaseră camera în amănunţime. Centrul de date şi comunicaţii, care ar fi trebuit să fie aşezat pe biroul de oţel, lipsea.

— Nu există nicio unitate de date şi comunicaţii în birou, îi spuse ea lui Peabody.

— Ce fel de birou e ăsta?

— Exact. Şi niciun fel de disc. Pentru că alte articole electronice, la fel de uşor de luat, sunt încă aici, aş spune că unitatea de date era ţinta. Computerul şi victima. Deci, ce avea Natalie şi era dorit de cel care a ucis–o?

— Şi de ce nu s–a mulţumit să o ucidă, ci a vrut să o facă să sufere mai întâi? Din vocea lui Peabody răzbătu un sentiment de milă faţă de victimă. Pe comunicator nu e nimic în afară de un apel de la sora ei, la zece azi–dimineaţă, şi un apel transmis la şapte şi jumătate A.M., către Sloan, Myers şi Kraus. A sunat să anunţe că e bolnavă şi nu merge la serviciu. E o firmă de avocatură, cu birouri în Hudson. Toate celelalte apeluri, de ieri–dimineaţă, au fost şterse. Departamentul de informatică, EDD, le poate recupera. Vrei să auzi ceea ce e înregistrat?

— Da, dar să le luăm la secţie. Aş dori să mai vorbesc cu sora ei.

Pe drum spre sediul central, Peabody citi informaţiile despre victimă de pe computerul ei.

— S–a născut la Cleveland, Ohio. Părinţii, amândoi profesori, încă sunt căsătoriţi. Are doar o soră, cu trei ani mai mică. Nu are cazier. Lucrează în calitate de contabilă la Sloan, Myers şi Kraus, de patru ani de zile. Nu a fost căsătorită, nu a trăit în concubinaj. Are domiciliul de optsprezece luni pe strada

Jane. Înainte a stat într–un apartament pe bulevardul Şaisprezece în Chelsea. Înainte de asta a locuit în Cleveland, cu părinții. A lucrat cu jumătate de normă la o firmă de contabilitate acolo. Pare a fi fost un fel de stagiatură în timpul colegiului.

— Şi apoi s–a mutat la o firmă din New York. Care–i treaba cu firma asta?

— Stai puțin. Da, e o firmă mare, spuse Peabody citind de pe calculator. Clienți cu venituri mari, câteva corporații. Au câteva etaje dintr–o clădire pe strada Hudson şi aproape două sute de angajați. E pe piață de patruzeci de ani. Victima era contabil principal.

Eve reflectă la toate acestea în timp ce se îndrepta spre parcarea subterană de la sediul central.

— Presupun că ar fi putut avea nişte informații confidențiale despre unul din clienții ăia mari. Ar fi putut şti dacă cineva ține o contabilitate dublă şi făcea bani negri. Evaziune fiscală. Sau afaceri necurate. Sau să fi aflat de un alt angajat care câştiga ilicit nişte bani. Şantaj, extorcare, deturnare de fonduri.

— Firma are o reputație bună.

— Asta nu înseamnă că toți clienții şi angajații lor sunt ireproşabili. E doar un unghi de abordare.

Parcară şi se îndreptară spre lifturi.

— Trebuie să aflăm numele prietenului ei, fost sau actual. Bate din uşă în uşă la ea în clădire. Vezi dacă nu i–a spus câte ceva şi surorii sale despre serviciu, sau despre viața ei personală. După câte se pare, victima se aştepta să aibă probleme. Şi ori nu voia să se adreseze poliției, ori nu se decisese încă să vorbească.

— Poate i–a spus unui coleg de muncă, sau unui superior, dacă era ceva legat de serviciu.

— Sau unui prieten.

Pe măsură ce urca, liftul devenea tot mai aglomerat. Eve simțea mirosul de săpun de mentă al cuiva care urcase şi mirosul de transpirație învechită al altcuiva care deja coborâse. Dădu din coate pentru a ieşi din lift.

— Să amenajăm o cameră de anchetă, spuse ea. Nu vreau să vorbesc cu ea în hol. Prea multe lucruri care–ți distrag atenția. Dacă are nevoie de un consilier pentru a suporta mai uşor durerea îl poate aduce şi pe acesta.

Eve străbătu holul şi intră în biroul său. Îşi aruncă haina pe un spătar şi verifică alibiul martorei. Palma Copperfield lucra pe naveta din Las Vega şi aterizase la centrul de zboruri

în jurul orei la care fusese ucisă sora ei.

— Dallas.

Eve se uită la Baxter, unul din detectivii din echipa ei.

— Nu am băut cafea de două ore, sau poate chiar trei, îl avertiză ea.

— Am auzit că ai o anchetă în care e implicată o anume Palma Copperfield.

— Da, martoră. Sora ei a fost strangulată azi–dimineață.

— Ah, la naiba. Îşi trecu o mână prin păr. Speram să nu fi înțeles eu bine.

— Le cunoşti?

— Puțin pe Palma. Nu însă şi victima. Am cunoscut–o pe Palma în urmă cu câteva luni – prietena unei prietene, a unei prietene. La o petrecere. Am ieşit împreună de câteva ori.

— Are douăzeci şi trei de ani. Baxter se încruntă.

— Nici eu nu ies în curând la pensie. Oricum, nu a fost nimic important. O femeie de treabă. Foarte de treabă. Ea a pățit ceva?

— Nu. Şi–a găsit sora moartă în apartamentul acesteia.

— Îngrozitor. Erau apropiate, cred. Palma spunea că stă la sora ei când vine la New York. Am lăsat–o în fața clădirii, pe strada Jane, o dată, după ce luasem cina.

— Încă vă mai vedeți?

— Nu, nu. Nu am făcut decât să ieşim împreună de câteva ori. De parcă nu ar fi fost sigur ce trebuie să facă, Baxter îşi băgă mâinile în buzunar. Auzi, dacă crezi că o figură familiară ar putea fi de folos, vorbesc eu cu ea.

— Da, poate. Peabody, aranjează o cameră unde să putem vorbi cu ea. Prin hol trece prea multă lume pentru a putea discuta acolo. Când i–am luat prima declarație era destul de răvăşită. A spus cumva dacă sora ei era cu cineva?

— Ah, da. Era cu un tip, se ocupa cu bani, broker, sau aşa ceva. Era o relație serioasă, cred, parcă se logodiseră. Dar nu am fost foarte atent la toate astea. Nu mă interesa sora ei.

— Te duci după martoră, Baxter?

— Nu, spuse el zâmbind şters. După cum spuneam, e o femeie de treabă.

Asta însemna că nu făcuseră sex, aşadar prezența lui la anchetă era mai puțin ciudată.

— Bine, voi vorbi cu Peabody să pornească înregistrarea. Vom discuta cu martora.

Eve îl lăsă pe Baxter să intre înaintea ei în cameră şi studie fața plină de lacrimi a Palmei. Clipi de câteva ori, parcă pentru a procesa noile informații pe care le primea, şi apoi fața

ei exprimă o serie întreagă de sentimente. Recunoaştere, uşurare, teamă urmată din nou de durere.

— Bax, o, Doamne. Baxter înconjură masa şi o luă de braţele pe care ea le întinsese în întâmpinarea sa.

— Palma, îmi pare atât de rău.

— Nu ştiu ce să fac. Nat. Sora mea, cineva a ucis–o. Nu ştiu ce să fac.

— Te vom ajuta noi.

— Nu a făcut rău nimănui, niciodată. Bax, nu a făcut rău nimănui în toată viaţa ei. Chipul ei...

— Treci printr–o grea încercare. Dar cu sprijinul tău putem ajuta la rândul nostru.

— Bine, bine. Dar rămâi şi tu, da? Poate să stea şi el? O întrebă ea pe Eve.

— Sigur. Eu voi porni reportofonul şi–ţi voi pune câteva întrebări.

— Nu crezi că eu... Că eu i–am făcut rău?

— Nimeni nu crede acest lucru, Palma. Baxter o strânse de mână. Dar trebuie să punem câteva întrebări. Cu cât ştim mai multe, cu atât mai repede putem descoperi cine a făcut–o.

— Îi veţi găsi, spuse ea încet, de parcă avea nevoie de timp pentru a procesa şi această informaţie. Apoi închise ochii o clipă. Îi veţi găsi. O să vă spun tot ce ştiu.

Eve porni reportofonul.

— Ai aterizat la New York azi–dimineaţă, devreme, aşa e?

— Da, din cursa de Vega. Am ajuns pe la vreo două şi am ieşit din serviciu puţin mai târziu, poate la vreo douăzeci de minute după aceea. Da, cred că aşa a fost. Apoi, împreună cu Mae, care a fost pe tură cu mine, ne–am oprit să bem un pahar de vin în aeroport. Să ne relaxăm puţin. După aceea am luat împreună un taxi până în oraş. Mai întâi a coborât ea. Stă cu chirie cu alţi însoţitori de bord, undeva în cartierul de Est. Apoi m–am dus la Nat.

Se opri, inspiră şi bău apă dintr–un pahar de plastic care era pe masă.

— Am plătit taxiul şi am dat să intru. Scosesem deja cheia şi codul îl cunosc. Dar încuietoarea era spartă. Câteodată se mai întâmplă şi asta, aşa că în primul moment nu am dat prea multă importanţă acestui fapt. Dar când am ajuns la apartamentul ei, încuietoarea de acolo, pe care ştiam că o înlocuise de curând, era şi ea spartă. Am simţit un gol în stomac. Dar m–am gândit, nu ştiu, că poate încă nu montase noua yală.

— Ai observat ceva ciudat când ai intrat în camera de zi?

Întrebă Eve.

— Nu am fost foarte atentă. Am pus lanțul de siguranță, care era descuiat pentru că ea știa că urma să vin eu. Am lăsat geanta cu lucrurile mele lângă uşă, înainte de a mă duce să arunc o privire, să văd dacă totul era în ordine. Dar nu era. Lacrimile îi țâşniră din ochi, tremură, dar continuă: Zăcea pe podea şi era sânge peste tot şi camera arăta de parcă avusese loc o luptă acolo. Erau cioburi de sticlă de la parfumurile ei şi de la vazele pe care le colecționa. Ea era pe podea. Covoarele roz. Am fost cu ea când şi le–a cumpărat. Erau moi, la fel ca blana unei pisici. Nu putea să aibă un animal de companie. Covoarele erau moi. Îmi pare rău.

— Te descurci foarte bine, îi spuse Baxter. Te descurci foarte bine.

— Am fugit. Cred că totul este cam confuz. Am țipat? Cred că am strigat numele ei şi am alergat să o ridic, să o scutur să se trezească, deşi ştiam... nu mă puteam împăca cu gândul că e moartă. Încheieturile le avea legate cu bandă adezivă. De parcă atunci şi–ar fi amintit, se uită la Eve cu o privire înspăimântată. Oh, Doamne, mâinile, gleznele. Erau legate. Palma îşi duse mâna ce tremura la gură. Trebuia să sun după ajutor, dar mi s–a făcut rău înainte de a putea să ies din cameră şi să–mi iau comunicatorul din geantă. Apoi am fugit afară. Nu puteam să rămân acolo, aşa că am ieşit afară în fugă şi am sunat la nouă–unu–unu şi m–am aşezat pe trepte. Ar fi trebuit să mă întorc şi să stau cu ea, nu să o las singură acolo.

— Ai făcut exact ceea ce trebuia să faci. Baxter luă paharul cu apă şi i–l întinse. Exact ce trebuia.

— Ți–a spus vreodată că avea probleme cu cineva? Întrebă Eve.

— Nu, dar ceva o preocupa. Îmi dădeam seama. Părea supărată când vorbisem cu ea de dimineață, dar când am întrebat–o ce se întâmplase mi–a spus că nu era nimic care să mă îngrijoreze. Doar că avea multe pe cap.

— Se vedea cu cineva? Cu un bărbat?

— Bick! Oh, Dumnezeule, Bick. Nici măcar nu mi–am adus aminte de el. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Erau logodiți. Urmau să se căsătorească în mai. Oh, Doamne, trebuie să–i spun.

— Care este numele lui întreg?

— Bick, Bick Byson. Lucrau împreună, adică pentru aceeaşi companie. La departamente diferite. Nat era contabilă la Sloan, Myers şi Kraus. Bick lucrează la departamentul de clienți interni. Sunt împreună de aproape doi ani. Cum îi voi

spune?

— Ar fi mai bine să o facem noi.

— Şi părinților mei. Începu să se legene înainte şi înapoi. Trebuie să le spun. Nu vreau să o fac la telefon. E nevoie să rămân aici? Aş vrea să merg acasă, în Cleveland, să le spun că Nat nu mai e. Nat.

— Putem discuta despre asta după ce terminăm, îi spuse Eve. Sora ta şi logodnicul ei aveau probleme?

— Nu. Eu nu ştiu să fi avut. Erau foarte ataşați unul de altul. Eu am crezut că poate se certaseră şi de aia era supărată când am vorbit eu cu ea. Cu planurile de nuntă, ajungi să fii foarte stresat. Dar eram fericiți împreună.

— Avea inel de logodnă?

— Nu. Palma inspiră din nou profund. Au hotărât să nu ia, să economisească banii. Bick e fantastic, dar cam zgârcit, însă pe Nat nu o deranja lucrul ăsta. Ei, şi Nat e la fel, ştiți? Pun deoparte pentru zile negre.

— Nu locuia cu ea? Ar fi economisit banii de chirie.

— Ea nu a vrut. Pentru prima dată, Palma zâmbi şi Eve îşi dădu seama de ce Baxter se simțise atras de ea. Spunea că trebuie să aştepte până după căsătorie. În familia mea suntem destul de conservatori. Cred că părinților mei le place să creadă că Nat nici nu a făcut sex cu Bick. Se iubeau unul pe celălalt, murmură ea. Le stătea bine împreună.

— Avea probleme la muncă?

— Mie nu mi–a spus niciodată. Nu am mai văzut–o de trei săptămâni. Am avut ocazia să lucrez pe noua linie de la Los Angeles în Hawaii zece zile şi apoi am petrecut acolo un mic concediu cu câteva prietene. Tocmai mă întorsesem pe cursa Vega – New York. Am vorbit cu ea de câteva ori, dar… Trebuia să recuperăm, să mergem la cumpărături, să trecem în revistă planurile pentru nuntă. Nu mi–a spus nimic de nicio problemă, de muncă sau de orice fel, dar ştiu că ceva nu era în ordine. Doar că nu i–am acordat atenția cuvenită.

Eve ieşi afară din cameră cu Baxter.

— Ştii ceva de logodnicul victimei?

— Nu. Se masă pe ceafa. Palma mi–a spus ceva de sora ei, care urma să se logodească. Era foarte entuziasmată şi de aia… m–am retras. Chestiile astea sunt molipsitoare.

— Problemele tale de implicare în relații nu sunt importante aici, aşa că lasă–le deoparte. I–a fost de ajutor că te–ai aflat şi tu acolo, figura familiară a liniştit–o. De ce nu o conduci la o navetă şi să stai cu ea până pleacă? Asigură–te că se duce la părinți. Nu pierde timpul.

— Mulțumesc, locotenente. Pot să–mi iau recuperare.

— Nu pierde timpul, îi repetă ea. Explică–i că am nevoie să rămână la dispoziția mea. Vreau să ştiu unde este şi când se întoarce. Lucrurile obişnuite.

— Nicio problemă. Îmi pare foarte rău pentru ea. Îl căutați pe logodnic.

— E următorul punct pe listă.

— Byson nu a ajuns la serviciu, spuse Peabody intrând în viteză în urma lui Eve. Ceea ce, din câte mi–a spus asistenta lui, nu s–a mai întâmplat până acum. Nu lipseşte aproape niciodată şi întotdeauna sună dacă nu vine sau dacă întârzie. Ea a încercat să dea de el acasă şi pe comunicatorul mobil, dar nu a reuşit să–l localizeze.

— Ai adresa lui de acasă?

— Da, stă pe strada Broome, în Tribeca. Din câte mi–a spus vorbăreața lui asistentă, el şi victima de–abia au cumpărat apartamentul şi el stă acolo cât timp fac unele renovări, înainte de nuntă.

— Să încercăm să dăm de el acolo.

— Poate a dispărut, spuse Peabody în vreme ce se îndreptau spre lift. S–a certat cu prietena, explodează, fuge acasă. Dispare.

— Nu a fost o chestie personală. Peabody se încruntă.

— Genul ăla de răni faciale şi strangulările față în față cel mai adesea sunt concludente în acest sens.

— Am găsit vreo unealtă la locul crimei?

— Unealtă?

— Şurubelniță, ciocan, sondă laser?

— Nu. Ce... ah! Încuviințând, Peabody se aşează pe scaunul din dreapta. Banda adezivă. Dacă nu existau niciun fel de unelte, de ce ar fi avut bandă adezivă? Ucigaşul a adus–o, ceea ce reduce posibilitatea unei crime pasionale.

— Şi în plus de asta nu există violențe sexuale. Încuietori sparte. Şi când sora ei a vorbit cu victima ceva mai devreme nu exista niciun indiciu că ar fi survenit vreo problemă în relația dintre cei doi. Nu a fost o chestie personală, repetă Eve. A fost o problemă de afaceri.

Apartamentul era amplasat într–o clădire veche, dar bine conservată, într–un cartier unde oamenii vopseau verandele pe care–şi petreceau serile calde de vară. Ferestrele dinspre stradă erau mari, astfel încât locatarii să vadă bine traficul, iar magazinele se remarcau prin diversitate, începând cu cele ținute din tată–n fiu şi terminând cu buticurile unde o pereche de pantofi costa cât o excursie la Paris.

Unele case aveau balcoane unde, îşi imagină Eve, oamenii scoteau plante şi scaune când era vreme frumoasă, pentru a putea să bea ceva rece în timp ce se uitau la lumea care îşi vedea de treburile sale la picioarele lor.

La prima vedere, părea un important pas înainte față de clădirea de pe strada Jane, una pe măsura veniturilor a doi tineri profesionişti în ascensiune.

Byson nu răspunse la sonerie, dar înainte ca Eve să–şi folosească cheia care deschidea orice uşă, o voce de femeie se auzi la interfon.

— Îl căutați pe domnul Byson?

— Da. Se aprinse un ecran de securitate şi Eve îşi arătă insigna. Poliția. Dați–ne drumul.

— Aşteptați.

Uşa se deschise. Intrară într–un mic hol comun, unde cineva îşi dăduse osteneala să pună o plantă verde într–un ghiveci colorat. Pentru că auzi liftul care cobora, Eve aşteptă.

Femeia care ieşi din el era îmbrăcată cu un pulover roşu şi cu o pereche de pantaloni gri şi avea părul prins într–o coadă la spate, care lăsa să i se vadă chipul drăguț. Prins de umăr avea un copil ale cărui vârstă şi sex păreau incerte.

— Eu v–am dat drumul, spuse ea. Eu sunt vecina domnului Byson. Care este problema?

— Trebuie să discutăm ceva cu el.

— Nu ştiu dacă e acasă. Legăna copilul în timp ce vorbea cu ele. Copilul se uită strâmb la Eve şi apoi îşi băgă degetul mare în gură şi începu să–l sugă de parcă ar fi conținut opiu. La ora asta, în mod normal e la muncă.

— Nu e.

— E ciudat, pentru că de obicei îl aud când pleacă. Stăm pe acelaşi palier şi aud liftul. Azi nu l–am auzit. Şi se pare că programase şi instalatorul. Când e vreo echipă la ei, pentru că–şi renovează apartamentul, se opreşte şi mă întreabă dacă nu cumva pot eu să le dau drumul înăuntru. Azi nu mi–a spus, aşa că nu am făcut–o. Putea să fie cineva cu o cheie franceză care nu voia decât să spargă vreun apartament.

— Deci aveți cheia de aici?

— Da, cheia şi codul. E o problemă, nu–i aşa? Vreți să vă deschid? Trebuie să–mi spuneți ceva. Nu m–aş simți bine dacă v–aş da drumul fără să ştiu ce se întâmplă.

— Ceva s–a întâmplat, spuse Eve arătându–i din nou insigna. Logodnica domnului Byson a fost ucisă.

— Oh, nu. Dădu din cap dintr–o parte în alta. Nu. Haideți, nu. Nu Nat.

Vocea îi deveni ascuțită, iar lacrimile i se prelinseră pe obraji. Copilul scoase degetul din gură şi izbucni şi el în plâns.

— O cunoşteați? Eve se dădu încet la o parte de lângă copil.

— Da, sigur. Venea des pe aici. Urmau să se căsătorească peste câteva luni. Ochii femeii se umplură de lacrimi şi se mişcă pentru a–şi aduce copilul mai aproape de ea. Îmi plăcea mult de ea. Abia aşteptam să fim vecine. Bick şi Nat, eu şi soțul meu. Noi... mie nici nu–mi vine să cred. Ce s–a întâmplat? Ce s–a întâmplat cu Nat?

— Trebuie să vorbim cu domnul Byson.

— Dumnezeule! Bine, bine. Foarte şocată, vecina se întoarse pentru a chema liftul. O să–l ucidă asta. Sst, Crissy, sst, şopti ea în timp ce legăna bebeluşul. Se iubeau la nebunie, dar fără să fie geloşi. Îmi plăcea mult de ea. Poate că e o greşeală.

A – Îmi pare rău, fu tot ceea ce spuse Eve. V–a spus ceva de vreo problemă? De ceva sau cineva care–i crea neajunsuri?

— Nu, nu chiar. Avea mici probleme cu nunta, chestii obişnuite. Urmau să se căsătorească în Cleveland, de unde e ea. Eram invitați şi noi. Eu şi Hunt trebuia să facem prima noastră călătorie de la naşterea lui Crissy. Hunt e soțul meu. Mă duc să iau cheia, spuse ea când uşile liftului se deschiseră. Acolo stă el. Pe acelaşi palier cu noi.

— Doar aceste două apartamente sunt aici?

— Da. E un loc drăguț. Hunt şi cu mine ne–am mutat aici când am rămas însărcinată. E un cartier plăcut şi avem trei dormitoare.

Deschise uşa de la apartamentul ei, legănând neobosită copilul care acum avea privirea satisfăcută a unui drogat ce şi–a luat doza. Ținând uşa deschisă cu şoldul, luă un set de chei dintr–un vas de pe o masă de lângă uşă.

— Nu am reținut cum vă numiți, spuse Eve.

— Ah, îmi cer scuze, Gracie. Gracie York. Întoarse cheia în broască şi tastă un cod pe unitatea de deasupra. Poate că Bick avea altă treabă. Fiindcă nu l–am auzit ieşind, presupun că a plecat foarte devreme. Crissy a fost cam agitată azi–noapte, aşa că am dormit ceva mai mult de dimineață. Îi cresc dinții. Gracie dădu să deschidă uşa, dar Eve o opri.

— O clipă. Eve ciocăni. Domnule Byson, strigă ea. Suntem de la poliție. Deschideți uşa, vă rugăm.

— Chiar nu cred că e acasă, începu Gracie.

— Chiar dacă e aşa, vom aştepta puțin înainte de a intra. Eve ciocăni din nou. Domnule Byson, sunt locotenentul Dallas,

de la poliția din New York. Intrăm.

În clipă în care deschise uşa, Eve ştiu că Byson era acasă şi că vorbele de mai înainte ale vecinei sale avuseseră un sâmbure de adevăr. Uciderea lui Natalie chiar îl omorâse. Sau, aproape putea să jure, ucigaşul ei o făcuse.

— Oh, Doamne, oh, Doamne! Bâigui Gracie. Acoperi fața copilului şi se dădu la o parte din prag.

— Doamnă York, mergeți la dumneavoastră, îi ordonă Eve. Mergeți şi încuiați–vă pe dinăuntru. Eu sau partenera mea vom veni la dumneavoastră în câteva minute.

— E Bick. E Bick? Stăm de cealaltă parte a holului. La un semn al lui Eve, Peabody o luă pe femeie de braț.

— Duceți–o pe Crissy acasă, îi spuse Peabody cu blândețe. Nu i se va întâmpla nimic. Mergeți înăuntru şi aşteptați.

— Nu înțeleg. Cred că e mort. Chiar în partea opusă a holului.

Peabody se întoarse resemnată spre Eve.

— Presupun că vrei să mă duc eu cu ea.

— La naiba, da. Mai întâi sună şi apoi ia o declarație oficială vecinei. Eu mă duc să iau trusa de teren şi să mă apuc de treabă.

3.

După ce–şi luă gentile cu echipament, Eve îşi puse mănuşi, îşi dădu cu spray de impermeabilizare pantofii şi cu reportofonul pornit intră în cameră.

Fereastra laterală, remarcă ea, dădea spre clădirea vecină şi avea un balcon îngust.

— Fereastra dinspre sud este deschisă, dictă ea în reportofon şi se apropie pentru a vedea mai bine. Se pare că a fost forțată pe dinafară. Agresorul a folosit probabil evacuarea de urgență pentru a intra în casă. Este posibil să fi ieşit pe aceeaşi cale.

Era mai sigur aşa, se gândi Eve. Nu riscai ca vecinii de vizavi să dea nas în nas cu tine.

Se întoarse dinspre locul pe unde credea că intrase criminalul.

— Cadavrul este cu fața în sus, mâinile şi picioarele sunt legate cu bandă adezivă, la fel ca în cazul primei victime. Cea de–a doua victimă este un bărbat metis, spre treizeci de ani, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri. Te–ai trezit, nu–i aşa, Bick, şi ai auzit că era cineva în apartament. I–ai dat ceva de furcă. Semne aparente de luptă. Masă răsturnată, lampă spartă. Nu tot sângele este al victimei, aşa că s–ar putea să avem noroc. Fața şi corpul victimei prezintă semne de lovire şi tăieturi.

Se aplecă peste corpul victimei.

— Se văd şi aici unele urme de arsuri, dar acestea par, mai degrabă, a fi rezultat în urma contactului cu un paralizator. S–au luptat, ucigaşul îl paralizează cu arma, îl leagă şi apoi îl loveşte. L–a interogat? O coardă din plastic, albastră a fost folosită pentru strangularea victimei.

De jos mai examina o dată încăperea.

— În partea de nord a camerei sunt ceva materiale de construcții, legate cu o coardă albastră, din plastic, la fel ca cea înfăşurată în jurul gâtului victimei.

Luă amprentele pentru confirmarea identității trăgându–i pungi de plastic peste mâini.

— Ora decesului, două patruzeci şi cinci dimineața. A venit aici după ce a ucis–o pe Copperfield. Se apropie mai mult de victimă. În jurul gurii se văd urme de adeziv, la fel ca la prima victimă. De ce a îndepărtat banda? Avea nevoie să–i spui ceva? Voia să te audă când te strangula? Poate câte puțin din amândouă.

Se ridică pentru a merge în altă încăpere. Camera burlacului, deduse ea. Probabil că nu era dormitorul principal, dar acolo dormea pentru refacere. În cameră se aflau o saltea şi perechea lămpii sparte pe una din mesele de lângă pat. Hainele erau aruncate împrejur, dar într–un fel care dădea impresia că dezordinea fusese provocată de victimă, nu de cel care îl ucisese.

— S–a trezit. A apucat una din lămpi pentru a o folosi ca armă. Femeia a luat comunicatorul şi a dat să fugă, dar instinctele tipului au fost diferite. Trebuia să protejeze peştera. Iese din cameră şi se năpusteşte asupra ucigaşului. Poate chiar îl surprinde. Se luptă. Vânătăile de pe degete sugerează că a reuşit chiar să plaseze câțiva pumni. Apoi este paralizat şi cade. Se duse înapoi şi studie din nou poziția victimei. Ucigaşul i–a legat mâinile şi picioarele şi apoi i–a pus bandă adezivă pe gură. Nu l–a ucis pe loc. De ce i–a pus căluş dacă tot era paralizat? Înseamnă că avea ceva de făcut sau de spus mai întâi. Trebuia să–i pună nişte întrebări. I–ai spus ce i–ai făcut lui Natalie? Pun pariu că da.

Făcu o cercetare preliminară. Apartamentul avea trei dormitoare, la fel cum spusese vecina că avea al ei. Cel mai mare era gol, erau depozitate doar materiale de construcții. Ultimul dormitor fusese aranjat ca birou. Dar nu se afla niciun computer acolo. Se vedea locul unde fusese un computer, pe care probabil îl acoperiseră cu o husă în timp ce se muncea. Pe masă era un strat de praf şi un loc curat acolo unde fusese locul computerului.

Era din nou în camera de zi, când intră Peabody.

— Vecina este şocată, dar se ține bine. Am lăsat–o să–şi sune soțul pentru a–i spune să se întoarcă acasă. El a plecat de acasă la şapte azi–dimineață. Martora spune că, uneori, soțul ei şi victima mergeau împreună la o sală de sport înainte de a se duce la serviciu. E clar că azi–dimineață nu s–au întâlnit.

— Momentul decesului este la aproximativ o oră de la decesul lui Copperfield. Acelaşi mod de acțiune. Niciun computer la fața locului şi niciun fel de disc.

— Aveau ceva documente compromițătoare despre cineva, conchise Peabody. Probabil ceva legat de serviciu. Pe acolo a intrat? Întrebă ea arătând spre fereastră.

— A fost forțată. Liftul este la acest etaj, dar probabil că a ieşit pe acolo. Ar fi putut să–l trimită înapoi de jos. Cei de la laborator să cerceteze eventualele amprente de pe butoane.

Trecu în revistă toate detaliile şi–i spuse partenerei sale ce credea.

— Poate vom găsi ceva urme de ADN pe lampă şi ceva pe pumnii victimei. Peabody se uită la victimă. Tipul era în formă. Se pare că i–a dat ceva bătaie de cap agresorului.

— Nu îndeajuns.

Lăsară scena crimei în seama celor de la laboratorul de analize şi se duseră spre firma de contabilitate.

— Ştii, mi–am adus aminte, văzându–l pe copil. Cum. au fost cursurile de prenatal ieri?

— Nu vorbim despre asta, spuse Eve. Niciodată.

— Ei, haide.

— Niciodată.

Pentru a–şi ascunde zâmbetul, Peabody se uită pe geam.

— Urmează petrecerea pentru bebeluş. Eşti pregătită?

— Da, da, da. Sau cel puţin aşa spera.

— I–am făcut o păturică pentru bebeluş, în concediu, pentru că am avut chef de tricotat. Are toate culorile curcubeului. Îi fac şi nişte ciorăpei şi o pălărie drăguţă. Tu ce i–ai luat?

— Nu ştiu.

— Încă nu i–ai luat cadou? Se apropie ora–limită.

— Mai am câteva zile. Eve se uită la ea gânditoare. Ai putea să cumperi tu ceva şi eu să îţi dau banii.

— Nţţ. Nu–i corect. Peabody îşi încrucişa braţele la piept. E cea mai bună prietenă a ta şi va face un copil. Trebuie să–i cumperi cadou singură.

— La naiba.

— Dar merg cu tine. Putem trece pe la magazinul cu chestii pentru bebeluşi unde tot merge Mavis, dar după ce trecem pe la birou. Poate şi mâncăm ceva.

Eve se imagină făcând cumpărături într–un magazin pentru bebeluşi şi abia reuşi să–şi înăbuşe un oftat.

— Îţi dau o sută de dolari dacă mergi singură.

— E o lovitură sub centură, replică Peabody. Dar sunt prea corectă pentru a putea să fiu mituită. Trebuie să faci tu asta, Dallas. E vorba de Mavis.

— Clase de pregătire, petreceri şi acum şi cumpărături. Chiar nu mai există nicio limită la preţul pe care trebuie să–l plătim pentru prietenie?

Eve abandonă subiectul şi se îndreptă spre biroul de recepţie de la Sloan, Myers şi Kraus.

Pentru că se adresa unor clienţi cu venituri mari, acesta avea pereţi de sticlă şi era plin de plante verzi, luxuriante. Biroul mare, gri, era locul de muncă pentru trei recepţioneri, toţi cu căşti pe urechi şi tastând de zor. În cele trei zone de

aşteptare se aflau fotolii comode, ecrane de televizor şi o selecție mare de discuri cu diverse produse media.

Eve puse insigna în fața unui bărbat îmbrăcat cu un costum din trei piese, un blond cu părul tuns scurt şi buclat.

— Vreau să vorbesc cu un şef. El îi zâmbi încântat.

— Acela cu siguranță nu sunt eu. Şef al unui departament anume, sau şef peste toată lumea?

— Să începem la un nivel mai mic. Vreau să vorbesc cu supervizorii lui Natalie Copperfield şi Bick Byson.

— Să vedem. Copperfield e la departamentul de contabili, corporații străine şi internaționale. E la acest etaj. Trebuie să vorbiți cu Cara Greene. Şi, ah, Byson, Byson, Bick, aproape cânta când spuse numele. Vicepreşedinte, finanțe personale, interne. E la etajul superior şi responsabilă este Myra Lovitz.

— Vom vorbi cu Greene mai întâi.

— Are o întâlnire.

Eve bătu cu degetul în insignă.

— Nu mai are.

— Din partea mea... O voi apela. Vreți să luați loc?

— Nu, o vrem pe Greene.

Locul fremăta de activitate. Probabil că intrau o mulțime de bani prin uşile acelea. Şi nimic nu stimula o crimă mai bine decât banii.

Cara Greene purta un costum roşu–închis şi, deşi închis până la gât, era croit în aşa fel încât să îi pună în evidență silueta. Avea şi o expresie de nerăbdare pe o față dulce, cu un ten de caramel. Veni la recepție făcând mult zgomot cu pantofii ei cu tocuri înalte.

— Voi sunteți de la poliție? Întrebă ea şi întinse un deget acuzator spre Eve.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Sunteți Greene?

— Da, şi tocmai aveam o întrevedere foarte importantă. Dacă fiul meu a chiulit din nou de la şcoală mă ocup eu de el. Nu–mi place să vină polițişti la serviciu.

— Nu am venit aici pentru a discuta despre fiul dumneavoastră. Suntem aici în legătură cu Natalie Copperfield şi dacă preferați puteți veni dumneavoastră la noi la birou. Acum.

Iritarea cedă imediat locul îngrijorării.

— Ce s–a întâmplat cu Natalie? Doar n–o să–mi spuneți că are probleme. Nu a încălcat niciodată legea.

— Putem discuta în biroul dumneavoastră, domnişoară Greene?

Expresia i se schimbă din nou şi, de data aceasta, în ochii

ei verzi se citi teama.

— I s–a întâmplat ceva? A avut un accident? E bine?

— Ar fi mai bine să mergem în biroul dumneavoastră.

— Veniți cu mine. Mişcându–se repede, Cara ocoli biroul de recepție şi trecu prin două uşi de sticlă care se deschiseră imediat când ajunse în apropierea lor. Trecu de câteva birouri de contabilitate apoi ajunse la biroul de pe colț, potrivit funcției sale.

Închise uşa după ce intrară toate şi se întoarse spre Eve.

— Spuneți–mi repede, vă rog.

— Domnişoara Copperfield a fost ucisă azi–noapte. Respirația i se acceleră şi apoi ridică o mână. Se Îndreptă cu paşi şovăielnici spre un frigider de unde scoase o sticlă cu apă rece. Apoi se prăbuşi pe un scaun, fără a deschide sticla.

— Cum? Cum? Nu înțeleg. Ar fi trebuit să–mi dau seama că ceva nu e în regulă când a sunat ieri să–mi spună că era bolnavă şi apoi când nu a ajuns la întâlnirea de dimineață. Ar fi trebuit să–mi dau seama. Eram aşa de supărată pe ea. Întâlnirea asta... Ridică din nou mâna. Îmi cer scuze. E un mare şoc.

Înainte ca Eve să aibă timp să spună ceva, ea se şi ridicase în picioare.

— Oh, Doamne, Bick. Logodnicul ei. El ştie? Este logodită cu unul dintre vicepreşedinții de la finanțe. Cred că este sus. Oh, Doamne. Urmau să se căsătorească în mai.

— A lucrat direct cu dumneavoastră?

— E una dintre contabilele executive şi avansa rapid. E bună. Adică... Oh, Doamne, oh, Doamne, era bună. Excelentă. Inteligentă, plăcută, muncitoare. Aveam de gând să o promovez, să o fac vicepreşedinte.

— Eraţi prietene, spuse şi Peabody.

— Da. Nu cele mai bune. Trebuie să fiu puțin rezervată, pentru că sunt şefă, dar ăsta e adevărul. Închise ochii şi–şi lipi sticla de frunte. Eram prietene. Nu–mi vine să cred.

— Mai bine spuneți–ne unde eraţi între miezul nopții şi patru dimineața.

— Nu cred... Cara se aşează din nou şi de data aceasta deschise sticla şi bău. Eram acasă, cu soțul şi cu băiatul nostru, care are doisprezece ani. Ne–am dus la culcare chiar după miezul nopții. Dumnezeule, cum a fost ucisă?

— Deocamdată nu dăm informații legate de asta. Pentru că eraţi prietene şi eraţi şi şefa ei, v–a spus ceva, cum că ar fi îngrijorată, sau speriată de ceva? Amenințată?

— Nu. Nu. Nu. Mi s–a părut că e puțin îngrijorată în

ultimele două săptămâni, dar m–am gândit că e doar cu mintea în altă parte. La planuri de nuntă. I–ar fi spus lui Bick, dacă cineva o deranja. Lui îi spunea totul.

Da, se gândi Eve, probabil că i–a spus. Şi de aceea şi el era mort.

— La ce lucra?

— Se ocupa de câteva conturi, conducea câteva şi era în echipele care se ocupau de alte câteva.

— Avem nevoie de o listă cu toate conturile şi mai trebuie să vedem şi dosarele.

— Nu pot să fac asta. Trebuie să ne protejăm clienţii. Am fi daţi în judecată imediat dacă am arăta poliţiei dosarele.

— Vom obţine o cerere de percheziţie.

— Vă rog. Chiar sunt sinceră. Vă rog, veniţi cu un mandat şi mă voi ocupa eu personal să primiţi toate dosarele de care aveţi nevoie. Mă duc să–l contactez pe domnul Klaus, continuă ea şi se ridică în picioare. Trebuie să–i spun ce s–a întâmplat. Şi pe Bick. Staţi de vorbă cu Bick.

— Şi Bick Byson a fost ucis în această noapte. Toată culoarea din obraji îi pieri.

— Eu... eu nu mai ştiu. Nu ştiu ce să spun. E oribil.

— Îmi pare rău. Înţeleg că e un şoc. Trebuie să vorbim şi cu superiorul domnului Byson.

— Oh, e, nu pot să gândesc. Myra. Myra Lovitz. O pot contacta eu.

— Preferăm să nu discutaţi cu ea până când nu vom vorbi noi. Cine a mai lucrat la conturi cu domnişoara Copperfield?

— O să vă dau o listă de nume. Îmi pare rău. Se duse la birou, deschise un sertar şi scoase un şerveţel. Îmi pare rău, dar încep să–mi dau seama ce se întâmplă. Pot suna sus şi să anunţ secretara Myrei că veniţi. Vă e de ajutor?

— Ar fi foarte bine. Vă mulţumim pentru cooperare. Ne vom întoarce cu un mandat, pentru dosare.

La etaj fură întâmpinate de secretară, care le conduse într–un birou asemănător cu al Cărei.

Myra Lovitz stătea în spatele unui birou plin cu dosare, discuri şi notiţe. Avea vreo şaizeci şi ceva de ani, aprecie Eve, şi îşi lăsase părul să se vadă că încărunţise, culoarea potrivindu–se perfect cu faţa tăioasă. Era îmbrăcată cu un costum albastru, clasic. Zâmbi acru când Eve şi Peabody intrară în încăpere.

— Bine, despre ce e vorba, un raid?

— Suntem aici în legătură cu Bick Byson. Zâmbetul i se şterse de pe buze.

— I s–a întâmplat ceva băiatului? Am încercat să dăm de el toată dimineața.

— E mort. A fost ucis azi–noapte.

Buzele i se strânseră şi puse pumnii pe birou.

— Oraş nenorocit! A fost jefuit? – Nu.

Eve o lăsă pe Peabody să pună întrebări şi să ia declarații. Era aproape o reproducere a discuției anterioare, dar stilul Myrei era mai dur.

— E un puşti al naibii de bun. Deştept, de încredere.

Ştie cum să–i linguşească pe clienți când e nevoie şi să fie foarte oficial, când e cazul. Descifrează repede oamenii. El şi fătucă aia simpatică de la contabilitate? Amândoi? Dumnezeule, ce lume!

— La ce lucrau? O întrebă Peabody.

— Ei? Bick şi Natalie nu lucrau la aceleaşi conturi. El se ocupa de persoane fizice din țară, ea ținea legătura cu firme, mai ales din străinătate.

— Cum vi s–a părut el, în ultimele săptămâni?

— Puțin cam irascibil, acum că mă întrebați. Erau preocupați de nuntă şi de casa pe care au cumpărat–o în Tribeca. O refăceau, reamenajau şi cumpărau mobilă. E normal să fii ceva mai irascibil.

— Nu v–a spus dacă îl îngrijora ceva?

— Nu. Privirea ei deveni ascuțită. Nu a fost o crimă comisă la întâmplare, nu–i aşa? Adică cineva i–a ucis intenționat pe cei doi copii?

— Nu, doamnă, o întrerupse Eve. Deocamdată nu putem afirma asta.

După ce începu procedurile de obținere a mandatului, Eve mai voia un singur lucru. Să se întoarcă la sediul central şi să–şi întocmească raportul scris şi oral asupra crimei.

Dar Peabody era de neclintit.

— Dacă mai amâni o să–ți pară rău şi va trebui să–i cumperi singură bebeluşului cadou.

— Nu mă duc la cumpărături, cu sau fără tine. Merg doar să cumpăr ceva. Şi ar fi bine să nu dureze mai mult de zece minute.

— Apoi mergem să mâncăm, da?

— Tot timpul vrei câte ceva. Probabil că nici nu vom găsi loc de parcare. Ar trebui să comand ceva on–line. Ai putea doar să–mi spui ce să–i iau şi aş lua chestia aia. Nu–i îndeajuns? – Nu.

— Cățea.

— O să–mi mulțumeşti când o să vezi expresia lui Mavis,

moale şi dulce.

— Nu–mi plac chestiile moi şi dulci decât în ciocolată.

— Dacă tot vorbim de ciocolată, ce fel de tort faci pentru petrecere?

— Nu ştiu.

Peabody sări din scaun, de–a dreptul stupefiată.

— Nu ai luat tort?

— Nu ştiu. Probabil. Pentru că ideea de petrecere, ceea ce trebuia să facă, ceea ce nu făcuse, şi ar trebui să facă, îi provoca crampe la stomac. Eve gemu. Uite ce e, am sunat la o firmă de catering. Chiar eu. Nu l–am pus pe Roarke şi nici nu l–am rugat, ferească Dumnezeu, pe Summerset să se ocupe de asta.

— Şi, ce–ai cerut? Care e tema? Crampele deveniră şi mai puternice.

— Cum adică tema?

— Nu ai ales o temă? Cum poți să organizezi o petrecere pentru bebeluş, tară temă?

— Dumnezeule, trebuia să aleg o temă? Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta. Am sunat la firma de catering. Mi–am făcut treaba. I–am informat că e vorba de o petrecere pentru venirea bebeluşului. Le–am spus de câți oameni e vorba, mai mult sau mai puțin. Am precizat ora şi locul petrecerii. Au început să mă întrebe tot felul de chestii, ceea ce–mi provoacă o durere de cap, şi le–am spus să nu mă mai întrebe dacă nu vor să renunț la serviciile lor. Le–am zis să facă ceea ce e nevoie. De ce nu e de ajuns?

Peabody oftă din rărunchi.

— Dă–mi coordonatele firmei de catering şi o să–i sun eu. Tot ei se ocupă de decorare?

— Oh, Doamne. E nevoie şi de decorațiuni?

— Dallas, te voi ajuta. Voi stabili eu totul cu firma de catering. Voi veni şi mai devreme în acea zi pentru a–i ajuta să aranjeze totul.

Eve aproape închise ochii şi încercă să nu–şi manifeste uşurarea pe care o resimțea.

— Şi cât mă costă?

— Nimic. Îmi plac petrecerile pentru bebeluşi.

— Eşti o femeie foarte bolnavă.

— Uite! Uite! Maşina aia iese. Ia–i locul! Ia locul! E la primul nivel, aproape de uşă. De bună seamă e un semn al zeiței fertilității.

— La naiba, murmură Eve, dar reuşi să depăşească o altă maşină în goana după locuri de parcare.

Se gândise că nu–i va face nicio plăcere să târguiască într–un magazin pentru bebeluşi. Şi Eve era o femeie care se cunoştea bine.

Erau tot felul de animale de pluş de dimensiuni uriaşe şi o muzică ce te tâmpea. Scaune mititele, cuşti bizare, alte animale, sau stele pufoase care atârnau de tavan şi pe pereţi. Rafturile erau pline de haine bizare, miniaturale. Se aflau acolo şi pantofi de aceleaşi dimensiuni cu degetul ei mare. Pantofii de mărimea degetului mare nu erau o chestie normală, se gândi ea. Nimic atât de mic nu poate fi capabil să meargă în două picioare, aşa că de ce ar avea nevoie de pantofi?

Tot felul de lucruri se legănau şi scoteau o sumedenie de sunete şi cântau tot felul de melodii dacă te uitai la ele strâmb.

Şi erau şi ceva femei gravide şi altele care–şi cărau produsele pântecelor în chestii colorate care le atârnau de umeri. Unul dintre aceste produse se tânguia într–o limbă extraterestră.

Şi mai erau şi alţii, mai mari, care stăteau în cărucioare sau se plimbau liberi peste tot, lovind animalele de pluş sau cățărându–se pe tot ceea ce vedeau.

— Curaj, îi şopti Peabody, şi–i puse o mână pe braţ înainte de a avea timp să se întoarcă şi s–o ia la fugă.

— Arată–mi ceva şi îl voi cumpăra. Orice ar fi. Nu contează cât costă.

— Stai puţin. Mai întâi mergem la unul din ecrane, vezi? Mavis s–a înregistrat. Aşa vom vedea ce–i place şi ce i–au cumpărat deja oamenii. Au tot felul de chestii mişto pe aici.

— De ce are nevoie ceva care nu poate merge, vorbi sau hrăni singur, de atât de multe chestii?

— Copiii au nevoie de stimulare şi de confort. Începem. Peabody porni spre unul din ecrane. O figură proaspătă de femeie, zâmbitoare apăru brusc.

— Bine aţi venit la Barza Albă! Cu ce vă pot ajuta?

— Lista pentru Mavis Freestone, vă rog.

— Imediat! Aţi dori să vedeţi toată lista doamnei Freestone, sau doar obiectele care încă nu au fost cumpărate de nimeni?

— Ce a mai rămas, spuse Eve repede. Doar ce a mai rămas.

— O clipă!

— De ce vorbeşte aşa? O întrebă Eve pe Peabody. De parcă aş fi tâmpită.

— Nu e...

— Dallas? Era atât de iritată, că aproape sări în sus când

îşi auzi numele. Se întoarse şi o văzu pe Tandy Willowby îndreptându–se spre ea. Ah, şi Peabody, nu–i aşa? Ne–am întâlnit o dată la Mavis.

— Da, îmi amintesc. Ce mai faci?

— Foarte bine. Tandy se mângâie pe burtă. Mă apropii de numărătoarea finală. Aţi venit pentru Mavis?

— Spune–mi ce trebuie să cumpăr. Eve era gata să implore. Sunt în criză de timp.

— Nicio problemă. De fapt, am exact ce–ţi trebuie. Opreşte căutarea, spuse ea. S–ar putea să fie mai mult decât vrei tu să cheltui...

— Nu–mi pasă. Împachetează–l.

— E cam mare. Ştii, a trebuit să duc muncă de lămurire cu Mavis pentru a o convinge să nu cumpere tot şi să aştepte până după petrecere. Dar îi place foarte mult sistemul ăsta de legănat.

Tandy se deplasă printre rânduri, conducându–le prin labirinturi de produse, cu coada ei lungă de păr strălucitor ondulându–se în toate direcţiile.

— L–am convins pe şeful meu să comande unul în culorile preferate ale lui Mavis. Ştiam că dacă nu–l primeşte cadou, îl va cumpăra ea singură. Îţi arăt modelul de expoziţie şi apoi îl poţi vedea pe ecran pe cel pe care l–am comandat. E în depozit.

— E bun, sunt sigură. Îl plătesc. Hei! Eve se întoarse când Peabody o lovi cu cotul.

— Măcar uită–te la el.

— Oh, trebuie să–l vezi, încuviinţă Tandy, cu ochii ei de copilaş deschizându–se mari. E magnific.

Eve văzu o chestie plină de perne verzui în formă de S, care dintr–un motiv sau altul o entuziasma pe Peabody.

— Se învârte, se roteşte, vibrează şi cântă. Are douăzeci de melodii preînregistrate, dar poţi înregistra şi descărca altele. Sau doar vocea mamei, sau a tatălui, orice vrei. Tandy îşi trecu mâna peste curbele finisate. Materialul este impermeabil şi foarte moale. Atinge–l. Eve se conformă şi atinse scaunul.

— Plăcut, moale şi confortabil. Îl iau.

— Trebuie să stai pe el, insistă Tandy.

— Eu nu...

— Haide, Dallas, o înghionti Peabody. Încearcă–l. Trebuie.

— Iisuse, bine, bine. Simţindu–se ca o proastă, Eve se lăsă în scaun şi îl simţi mişcând, doar puţin, ca şi cum ar fi fost viu.

— Pernele din gel se adaptează după forma corpului,

spuse Tandy radiind de încântare. Se ajustează singur, sau îl poți programa cum vrei. Poziția, mişcările, toate pot fi reglate manual sau prin comandă vocală. Butoanele de control sunt aşezate sub padele. Deschide–le cu un deget.

Tandy îi demonstra deschizând panoul de comandă.

— Şi modelul de lux, care–i place lui Mavis, are o opțiune nouă. Doarme copilul şi mama e obosită? Tandy apăsă pe trei butoane şi scaunul scoase un zgomot uşor în vreme ce dintr–o parte ieşi o cutie capitonată, care se ridică. Nu trebuie decât să te întorci, să pui bebeluşul aici şi amândoi să trageți un pui de somn.

— E foarte tare, spuse Peabody entuziasmată.

— E sigur până–n douăzeci de kilograme şi se leagănă independent de scaun. Pe partea cealaltă e un compartiment de stocare unde se pot pune tot felul de chestii. Jur că face totul în afară de a hrăni şi schimba copilul.

— Bine. Uşurată, Eve se ridică de pe scaun.

— A primit cele mai bune punctaje de la reviste de specialitate. Canalul pentru mame l–a avut în top tot anul trecut.

— Îl cumpăr.

— Serios? În obrajii lui Tandy apăru o roşeață uşoară de fericire. E nemaipomenit. E fantastic.

— Poți face să ajungă acasă, pentru petrecere, nu?

— Absolut. Şi pentru că tot lucrez aici, pot aranja să fie transportat apoi şi acasă la Mavis. Fără taxe suplimentare.

— Mulțumesc. După ce se mai gândi puțin, Eve studie din nou scaunul. Cât costă?

Când Tandy spuse prețul, Peabody înghiți cu zgomot în sec.

— Da, ştiu, e destul de scump, dar face toți banii. Şi vă pot oferi o reducere de zece la sută pentru tot ce cumpărați astăzi, dacă vă deschideți un cont la noi.

— Nu, nu, mulțumim. Asta, se gândi Eve frecându–se la ochi, ar însemna să îți împingi norocul prea departe. Îl iau pe cel în culorile care–i plac lui Mavis.

— E un cadou nemaipomenit, Dallas, îi spuse Peabody.

— Da, chiar e. Ochii lui Tandy se umeziră. E foarte norocoasă să aibă o prietenă ca tine.

— La naiba, aşa e.

Sunt doar bani, îşi spuse Eve în vreme ce plătea. Doar o mulțime de bani. În tot acest timp, Peabody şi Tandy vorbeau despre copilaşi, petreceri şi lucruri pentru copii. Când ajunseră la alăptat, Eve puse punct discuției.

— Trebuie să mergem. Crime şi alte chestii legate de acestea reclamă prezența noastră.

— Mă bucur foarte mult că ați venit şi nu doar pentru că ați făcut cumpărături. Abia aştept petrecerea de sâmbătă. Nu prea ies mult zilele astea, spuse ea râzând. Petrecerea pentru bebeluşul lui Mavis este cel mai important eveniment din calendarul meu. În afară de ziua lui de naştere, spuse ea mângâindu–se pe burtă. Scaunul va fi livrat cu o zi înainte, pe la prânz. Dacă e vreo problemă, contactați–mă aici.

— Aşa vom face. Mulțumesc, Tandy.

— Pe curând!

Eve respiră uşurată când ieşi de la căldură şi muzică în aerul rece şi zgomotele oraşului.

— Cât e ceasul, Peabody?

— Cam unu şi jumătate.

— Vreau să mă întind puțin într–o cameră întunecoasă.

— Ei bine...

— Suntem de serviciu, nu este momentul să ne tratăm traumele. Cartofii de soia ne vor ajuta să uităm de toate neajunsurile.

— Mâncăm? Peabody aproape dansa. Ar trebui să mergem la cumpărături mai des.

— Bate–te peste gură.

4.

Eve nu ştia ce semnificaţie avea faptul că se simţea mult mai bine la morgă decât într–un magazin cu produse pentru copii. Dar de fapt nici nu–i păsa. Pereţii albi şi reci, mirosul morţii amestecat cu cel al produselor de dezinfectat îi erau familiare. Intră pe uşa de la Autopsie chiar în clipa în care Morris, legistul–şef, transfera creierul lui Bick Byson din craniu pe o balanţă.

— Două la preţ de unu, văd. Morris, cu costumul lui elegant acoperit de un halat de plastic, se opri pentru a introduce nişte date. Apoi puse creierul pe o tavă.

Nu era înalt, dar costumul de culoarea ciocolatei şi tricoul auriu îl prindeau foarte bine. Era sexy într–un fel ciudat, cu ochii lui întunecaţi, deschişi într–o fantă subţire şi părul negru ca cerneala pieptănat pe spate într–o freză foarte complicată.

— Aşa mi se pare şi mie, încuviinţă Eve. Eşti şi tu de acord. Aceeaşi metodă, acelaşi ucigaş?

— Forţă fizică şi traume. Le–a legat încheieturile mâinilor şi gleznele. Nu m–ar surprinde dacă s–ar descoperi că banda adezivă era de pe aceeaşi rolă pentru ambele victime. Moarte prin strangulare la amândouă. În plus, bărbatul a fost paralizat. Şi el are, după cum ai remarcat şi tu, răni şi tăieturi la degete. S–a luptat cu agresorul. Pe spate şi pe fese am găsit urme de ceramică.

— De la lampa spartă. Se pare că a luat–o din dormitor şi a venit cu ea în camera de zi, în încercarea de a o folosi ca armă împotriva intrusului.

— Niciunul din ei nu are vreo traumă post–mortem. Nici abuzuri sexuale. Victima femeie…

Morris îşi şterse mâinile şi apoi se duse spre locul unde era întinsă Natalie, curată, dezbrăcată şi etichetată.

— Asta nu e incizia ta, spuse Eve încruntându–se, după ce studie corpul.

— Ai ochi buni, Dallas, spuse el cu o strălucire de amuzament în priviri. Nu, l–am supravegheat pe noul legist. Mottoul nostru aici este Să mori din curiozitate de a învăţa. Femeia a fost torturată înainte de moarte. Degetele i–au fost rupte. Unghiul şi felul rupturii indică faptul că degetele au fost îndoite spre spate.

Morris ridică mâna, îşi prinse degetul mic şi îl trase în spate şi jos.

— Eficient şi dureros.

Eve îşi aminti durerea care–i tăiase respiraţia atunci când tatăl ei îi rupsese un os al braţului.

— Da, aşa e.

— Arsuri, pe umeri, stomac şi picioare. Par a fi provocate de un laser, sau ceva asemănător. Vezi forma circulară? Probabil că a fost apăsat pe corpul victimei, nu doar pentru a provoca arsura, ci şi pentru a lăsa exact acea formă.

Ca să vadă mai bine, Eve îşi puse o pereche de ochelari care măreau.

— Niciun fel de vânătăi, sau foarte mici. Picioarele i–au fost legate la glezne, dar s–a zbătut când a ars–o. Probabil că i–a ţinut picioarele cu mâna pentru a o sili să rămână nemişcată. A fost extrem de meticulos.

Îşi scoase ochelarii.

— Nasul îi e spart.

— Da, dar, la imagine mărită, poţi vedea detaliile vânătăilor, de ambele părţi ale nărilor. Luă perechea de ochelari pe care tocmai o lăsase Eve şi i–o oferi lui Peabody când Eve arătă cu degetul spre ea. Peabody şi–i puse şi se aplecă spre cadavru.

— Eu văd o mare rană.

Se concentra încruntându–se când Morris îi arătă cu ajutorul unui indicator laser un punct de o parte a nasului lui Natalie.

— Aha, da. Nu cred că aş fi văzut asta, dar acum îmi dau seama. I–a lipit bandă adezivă pe gură şi apoi i–a strâns nasul cu degetele. Pentru a o asfixia.

— Dacă deja avea nasul rupt, îi era destul de greu să respire. El i–a amplificat chinurile.

— A interogat–o, îi spuse Eve lui Morris. Dacă ar fi vrut doar să o tortureze până la moarte ar fi făcut mai multe. Ar fi tăiat–o, i–ar fi rupt mai multe oase, ar fi ars–o mai tare şi pe mai multe porţiuni ale corpului. Şi ar fi abuzat de ea şi sexual, sau i–ar fi provocat traume la nivelul organelor genitale sau al sânilor.

— De acord. Voia doar să–i facă rău. În cazul bărbatului a renunţat la faza cu interogatoriul. A trecut direct de la bătaie la strangulare.

— Pentru că femeia îi spusese deja tot ceea ce avea nevoie să ştie, i–a dat ceea ce avea nevoie, concluziona Peabody.

— Şi cea de–a doua victimă a trebuit să moară pentru că victima i–a spus ucigaşului că îi mărturisise prietenului ei ceea ce ştia sau ce văzuse. Ea i–a furnizat motivele crimei, murmură Eve.

La sediul central, Eve bea cafea şi completa raportul cu noi informaţii şi adnotări. Mai sună o dată la procuratură să vadă dacă a primit mandatul de cercetare, dar răspunsul era negativ.

Avocaţii, se gândi ea. Avocaţii firmei de avocatură depuseseră o moţiune pentru ca mandatul să nu fie acordat. Nu era neaşteptat, se gândi Eve, dar vor obţine mandatul, singura problemă fiind că probabil nu înainte de sfârşitul zilei.

Sună şi ea la laborator pentru a–i hărţui. Probele fuseseră recoltate şi erau procesate. Nu puteau face miracole, bla–bla...

Ceea ce ştia cu siguranţă era că avea două cadavre, doi oameni care formau un cuplu şi care fuseseră ucişi în apartamentele lor, la diferenţă de circa o oră. Mai întâi femeia. Acelaşi angajator, alte departamente. Morţi violente, lipseau computerele şi orice fel de discuri din casă.

Nu se ştia nimic de existenţa unor duşmani.

Ucigaşul avea un mijloc de transport personal, se gândi ea. Nu poţi să duci pe braţe calculatoare de la o scenă a crimei la alta.

Încruntându–se, verifică dacă Peabody îi trimisese deja informaţiile legate de tipul de calculatoare pe care îl aveau cele două victime. Descoperi că foarte eficienta ei parteneră copiase deja lista cu tipul de unităţi centrale de date pe care le aveau cei doi. Două unităţi de birou şi două portabile.

Şi asta nu includea unităţile de stocare, care nu trebuiau înregistrate şi din care sigur aveau cel puţin câte una. La rândul lor, şi acestea lipseau din apartamentele victimelor.

Echipamente bune şi destul de compacte, se gândi ea uitându–se la listă, dar tot nu şi–l imagina pe ucigaş transportând unitatea lui Copperfield pe scara de incendiu a lui Byson.

Nu, cu siguranţă că le transportase cu un vehicul, pentru a le ţine în siguranţă în vreme ce el îşi vedea de „treburi".

Unde parcase? Locuia cumva în apropierea apartamentelor victimelor? Operase singur?

Adusese cu el banda adezivă, probabil şi paralizatorul şi laserul, sau instrumentul pe care–l folosise pentru a provoca arsurile şi asta însemna că se pregătise dinainte. S–a folosit de arme aflate la îndemână pentru a ucide. Inventiv.

Ştia că în clădirea unde locuia femeia nu erau camere video de securitate şi nici alarme. Şi că la cel de–al doilea apartament existau mai multe sisteme de securitate. Mai întâi a cercetat locul, ceea ce însemna că premeditase totul. Şi cunoştea locuinţele victimelor.

Oare trecuse pe acolo şi înainte de a comite crimele?

Avusese contact cu victimele înainte?

Se ridică în picioare, îşi pregăti panoul cu probe şi se aşeză din nou, punându–şi scaunul în aşa fel încât să poată studia chipurile victimelor.

— Ce ştiai tu, Natalie? Ce probe aveai? Ce ai reuşit să descoperi? Orice ar fi fost, ți–a stârnit îngrijorarea.

A sunat să anunțe că e bolnavă în dimineața zilei când a avut loc crima. A pus o încuietoare suplimentară şi un vizor într–un apartament din care urma să se mute în câteva luni. Da, cu siguranță era îngrijorată.

Dar nu îndeajuns de mult pentru a–i spune şi surorii sale, sau şefei, cu care se pare că era în relații de prietenie.

Însă Bick s–a dus la serviciu în ziua aceea. Poate nu era la fel de îngrijorat, sau poate s–a dus să vadă ce se mai aude.

Şi ea nu fusese îndeajuns de speriată sau de îngrijorată pentru a–şi chema prietenul să doarmă cu ea.

Nu se temea pentru viața ei, concluziona Eve, deşi avea un cuțit în cameră. Speriată, supărată, agitată, precaută. Dar nu se temea pentru viața ei. Probabil că a fost oarecum jenată când a adus cuțitul în dormitor. Dar nu era suficient de speriată pentru a suna la poliție, sau pentru a–şi chema prietenul să locuiască cu ea câteva zile.

Poate lucra la ceva. Îi plăcea să aibă spațiul ei personal, linişte. Dar când se întuneca devenea agitată.

Pentru a–şi reîmprospăta memoria ascultă din nou înregistrarea de pe comunicatorul Palmei.

Salut, Nat!

Palm, unde eşti?

Undeva deasupra Montanei. Cursa de Vega – New York. Azi avem o mulțime de pasageri. În ambele direcții au plecat doar navete pline. Ajung la New York mai târziu. Nu e nicio problemă dacă vin tot la tine, nu?

Sigur. De–abia aştept să te văd. Mi–a fost dor de tine.

Şi mie. S–a întâmplat ceva?

Nu. Nu. Am multe pe cap.

Te–ai certat cu Bick?

Nu. Suntem bine. Sunt doar... se întâmplă multe lucruri. E... Mâine ai zi liberă, nu?

După o astfel de tură, normal! Vrei să–ți iei liber şi să ieşim amândouă?

Da, vreau. Am putea să mergem la cumpărături.

Planuri de nuntă.

Da. Și poate să îmi limpezesc mintea, poate să aud și opinia ta în legătură cu ceva.

Doar nu-ți schimbi culorile?

Ce? Nu. Nu. Nu are legătură cu asta. E în legătură cu...

La naiba. 5A mă sună din nou.

Du-te. Vorbim de asta dis-de-dimineață. Ai primit cheia nouă și codul pe care ți l-am trimis azi-dimineață?

Da, le am cu mine. Drăguțo, pari obosită. Ce... Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Bipuri peste bipuri. Scuze, Nat.

Nicio problemă. Du-te. Pe curând, Palma. Sunt foarte bucuroasă că putem petrece puțin timp împreună.

Și eu. Plăcinte la micul dejun?

Normal.

Pa.

Nivelul de stres al victimei era destul de ridicat, remarcă Eve. Nu era nevoie să facă o analiză a vocii. Se auzea clar şi se vedea în privirea victimei. Nu era teamă, ci tensiune şi oboseală.

Avea de gând să-i spună tot surorii sale, aşa cum îi mărturisise şi logodnicului, Eve era sigură de asta. Din fericire pentru Palma, nu fusese în schemă când avuseseră loc crimele.

Căuta un sfat, pe cineva cu care să-şi împartă povara. Ştiu asta, am descoperit asta, suspectez asta. Nu sunt sigură ce-ar trebui să fac.

Închizând ochii, Eve văzu parcă aievea apartamentul lui Natalie. Feminin, curat, cu lucruri care se asortau. Şi hainele aflate la vedere erau la fel. Un stil clar. O contabilă foarte ordonată. Practică şi foarte bine organizată. Încuietoare nouă. Atentă şi precaută.

Orice ar fi fost ceea ce ştia şi care îi provocase moartea, nu aflase de mult timp. Eve simțea că Natalie Copperfield era genul de femeie care lua decizii destul de repede.

Probabil că mai împărtăşise şi altcuiva informația pe care o avea, nu numai logodnicului. Dacă se întâmplase aşa, persoana nu fusese cea potrivită.

Luând lista pe care o primise, Eve începu să facă o verificare de rutină a colegilor de muncă, superiorilor şi şefilor firmei. Apoi o sună pe Peabody pe interior.

— Fă o verificare a celorlalți locatari din clădirea unde locuia Copperfield. Poate a văzut ceva acasă, sau în cartier.

— Acolo mă duceam. Tocmai am trecut în revistă declarațiile vecinilor, de la ambele adrese. Nimic la vedere.

— Atunci trebuie să săpăm mai adânc. Eu mă axez pe partea financiară. Mă apuc de investigații.

— S–ar părea că nu şantajau pe nimeni.

— Vom cerceta oricum.

Da, nu părea să fie vorba de şantaj, se gândi Eve, dar deschise dosarul lui Natalie. Ceea ce văzu era, presupuse ea, destul de tipic pentru cineva care îşi bătea capul cu numere în fiecare zi. Conturi bine organizate, economii, balanțe pozitive. Din când în când câte o cheltuială mai mare şi o sumă mare de tot, depusă cu trei luni în urmă în contul firmei Nunți Albe, pentru rochie, voal şi accesorii.

În apartament nu văzuse nicio rochie de mireasă. Eve îi spuse asta lui Peabody.

— Trebuia să fie ajustată, fu informată ea prompt. Probabil că e la magazin şi au programat probe cu o săptămână înainte de nuntă.

— Aha. Am înțeles. Să verificăm, oricum, ca să fim siguri.

— Am găsit câteva acuzații minore de posesie de substanțe ilegale la un chiriaş de la primul etaj, în clădirea unde avea ea apartamentul. Pauli, Michael. Ultima acum trei ani. La chiriaşul de la etajul doi o acuzație de furt din magazine. Nimic de dată recentă.

— Eu am verificat la birou. Îți voi transmite informațiile. În timp ce tu te ocupi de asta, eu o să mă duc la departamentul de informatică. Să văd dacă au găsit ceva pe comunicatorul ei mobil.

— Mă pot duce eu la Informatică.

— Nu te trimit acolo să te joci de–a pipăitul cu McNab.

— Aoleu!

— Verifică numele, Peabody. Dacă–ți sare ceva în ochi, anunță–mă. Dacă nu, trimite–mi rezultatele aici şi acasă. Poți să ieşi din tură după ce termini. Du–te acasă şi joacă–te de–a pipăitul dosului.

— Nu prea am ce să pipăi, dar unde e…

Pentru a nu mai auzi şi urmarea, Eve întrerupse transmisia. Apoi, ca să–şi menajeze nervii, nu luă liftul spre departamentul de informatică. La schimbarea turei, lifturile se transformau într–o cutie de corpuri şi mirosuri. Şi scările rulante erau destul de aglomerate cu polițişti care veneau şi plecau, aducând suspecți la interogatoriu, sau ducând suspecții la arest.

Eve urcă pe scări ultimul etaj. Intră pe holul

departamentului şi remarcă uluită modelul de trăsnete albastre pe fond roz, căruia doar Ian McNab putea să–i spună cămaşă.

— Vreau să ştiu unde–ţi faci cumpărăturile, îi spuse ea.

— Hă? Hei, Dallas.

— Pentru că nu vreau să fac niciodată greşeala fatală de a intra în magazinul ăla. Scoase un card. Ia–mi o doză de pepsi de la chestia aia sarcastică şi sadică căreia oamenii îi spun automat cu vânzare.

— Sigur, spuse el prinzând din zbor cârdul pe care îl aruncase ea.

Peabody avea dreptate cu pipăitul. Era ca o prăjină, se îmbrăca precum un star de la circ şi avea sufletul unui tăntălău pasionat de computere.

Părul blond îi era prins la spate, lăsând să se vadă chipul drăguţ. În urechea stângă avea o mulţime de tortiţe de argint. Eve se întreba cum de nu mergea aplecat spre stânga.

— M–am ocupat de cazul tău, spuse el aducându–i băutura. Mă întorceam din pauză. Eram în drum spre tine.

— Ai ceva pentru mine?

— Am prima convorbire a victimei de acum şapte zile. Pot să mai scot şi altele. Vezi tu, chiar dacă ştergi informaţiile, comunicatorul are un hard...

— Nu am nevoie de o lecţie pentru proşti, doar de rezultate.

— Vino.

Dacă la departamentul Omucideri se purta stilul sport, Informatica era *haute–couture*. Acolo unde departamentul de Omucideri îngâna, Informatica cânta în gura mare. De fapt scârţâia, se gândi Eve, cu bipuri şi apeluri, voci, muzică şi sirene electronice.

Ar fi înnebunit într–o oră dacă ar fi trebuit să lucreze în aceste condiţii şi adesea se întreba cum de reuşise să supravieţuiască fostul ei partener, Feeney, care acum era şeful diviziei. De fapt nu supravieţuise, ci mai degrabă înflorise între păuni şi flori exotice.

McNab luă un disc de pe biroul său.

— Să mergem la o cabină.

Îi arătă drumul prin junglă. Majoritatea informaticienilor vorbeau la căşti. O luă ameţeala. Îl urmă pe McNab printr–o uşă de sticlă, unde erau aliniate o duzină de cabine de ascultare. Mai mult de jumătate erau ocupate.

McNab îi sugeră una din ele şi apoi introduse discul într–un slot al unui computer a cărui unitate centrală era foarte subţire.

— Majoritatea transmisiilor sunt către cea de–a doua victimă. Câteva către mamă, soră şi birou. Altele la magazine şi chestii de astea – se căsătorea, nu?

— Asta era planul.

— Da, verifica să vadă ce e cu florile, rochia şi chestii din astea.

— Putem să sărim peste ele?

— M–am gândit că o să vrei asta, aşa că am făcut două dosare. În unul dintre ele sunt transcrierile convorbirilor către prieten. Poți să te uiți şi pe celălalt dacă ai nevoie de el. Porneşte, comandă el.

Computerul afişă data transmisiei, timpul şi codurile utilizate. Byson apăru pe ecran, la fel ca pe comunicatorul mobil al lui Natalie.

Fusese un tip arătos, se gândi Eve, înainte ca fața să–i fie distrusă.

Bună, Nat.

Bick. Eşti singur?

Da, mă pregătesc să merg la o întâlnire. Ce s–a întâmplat?

Trebuie să vorbesc cu tine despre... ceva ce am descoperit. Putem să ne întâlnim la masă?

Nu pot. Deja am ceva programat. Ce e?

Nu cred că ar trebui să vorbim aşa. După serviciu, mergem la mine. Trebuie să–ți arăt. Vino la mine când îți termini toate problemele, bine? Cred că este foarte important.

Bine, ne vedem mai târziu.

Computerul anunță sfârşitul transmisiei.

— Puțin stresată, puțin nervoasă, dar incitată, analiză Eve. De parcă ar fi spus: Ia te uită ce am descoperit!!

Următoarea convorbire avusese loc cu o zi mai târziu – un apel de la Bick.

Bună, iubito. Încerc să scap mai repede de întâlnirea asta, dar lucrurile merg greu. Vrei să trec pe la tine mai târziu?

Nu, e în regulă. Lucrez.. Bick, descopăr mai multe chestii. 0 să–ți transmit mâine noile informații. Ne întâlnim pentru micul dejun la locul nostru?

Bine, la şapte şi jumătate e bine?

Perfect. Dumnezeule, Bick. Nici nu–mi vine să cred.

Trebuie să aflăm tot. Trebuie să oprim toate astea.

Am putea să mergem la poliție.

Încă nu. Trebuie să fim foarte siguri. Nu știm cine e implicat. Nu cu siguranță.

Trebuie să avem grijă. Îți spun mai multe mâine-dimineață.

Nu sta prea târziu. Te iubesc.

Și eu te iubesc.

Mai erau câteva dialoguri, din ce în ce mai tensionate şi la fel de criptice, încheiate cu o convorbire la miezul nopții, cu doar câteva ore înainte de comiterea crimelor.

Doar voiam să vorbesc cu tine. Să te văd.

Nat, ascultă, vin la tine.

E târziu și ai avut o zi lungă. Sunt bine, serios. Doar un pic agitată, cred. Și vine și Palma mai târziu. Mi se pare întotdeauna ciudat să dormi aici când e și ea.

Ce puritană ești.

Presupun că așa e.

Dar râse.

Îi voi spune, voi discuta despre toate cu ea.

Nu-mi place felul în care te-au contactat. Nat, au încercat să te mituiască.

Și le-am dat de înțeles că reflectez la propunerea lor.

A fost mai degrabă un ultimatum decât mită. S-ar putea să încerce să-ți facă rău.

Am cerut patruzeci și opt de ore să mă gândesc. Nu au niciun motiv să încerce ceva înainte să le dau un răspuns. Am noua încuietoare și vizorul și vine și Palma. De acum sunt implicată, Bick. Vreau doar să pun totul în ordine și să vorbesc cu Palm. Mâine mergem să spunem tot autorităților.

Vin la tine mâine-dimineață. Vom merge împreună.

Nu aduce și copiile tale după dosar. Păstrează-le ca pe o poliță de asigurare. Dacă polițiștii nu fac nimic, mergem la presă. Trebuie să iasă totul la iveală.

Într-un fel sau altul, Nat. O să le venim de hac.

Și apoi să ne întoarcem la viețile noastre. De-abia aștept să mă căsătoresc cu tine.

Sunt nebun după tine. Somn ușor, iubirea mea. Mâine se va termina.

De-abia aștept și asta. Te iubesc. Noapte bună.

— Civilii ăştia, spuse Eve cu un amestec de milă şi furie. Se joacă de–a detectivii. Dacă s–ar fi dus la poliție ar fi rămas în viață.

— Aveau o chestie tare, încuviință McNab. Mite şi amenințări, care se termină cu două crime. Voi încerca să văd dacă nu pot obține şi convorbiri mai vechi, poate că a dat vreun detaliu mai înainte. Dar pare a fi evident că e vorba de ceva ce a descoperit la muncă.

— Încă mai aştept împuțitul de mandat pentru a mă uita în dosarele ei. Avocații. La naiba! Le–au acordat o grămadă de timp celor interesați să acopere toate urmele.

— Orice lasă o urmă. Copoii de la departamentul de informatică vor lua urma. Scoase discul şi i–l dădu lui Eve. E păcat de ei. Se vedea că aveau o legătură puternică.

— Dacă ar fi rămas la cifre şi i–ar fi lăsat pe băieții răi pe mâna noastră, legătura lor ar mai exista încă.

Dar sentimentul de milă era copleşitor când ieşi din cabină.

— Du–te înapoi la treabă, îi spuse ea lui McNab. Mie mi se pare că dacă cineva a contactat–o pe acest comunicator, atunci a păstrat o înregistrare. Credea că întocmeşte un dosar. Contabilii sunt pasionați de date şi înregistrări. Dacă a existat un contact electronic, atunci îl are pe undeva.

Sau îl avea, se gândi Eve în timp ce ieşea din departamentul de informatică. Probabil că i–a spus ucigaşului tot ceea ce a vrut înainte ca el să–şi fi terminat treaba cu ea.

Trecu pe la laborator în drum spre casă. Scopul era să dea de Dick Berenski, şeful laboratorului, pentru a vedea ce reuşiseră să descopere până acum. Dar când mergea prin labirintul de cuburi şi uşi de sticlă, o văzu pe Harvo, o tehniciană cu care mai lucrase.

Părul scurt şi roşu al lui Harvo era acoperit cu o cască de protecție, pe are erau desenați bărbați dezbrăcați.

— Îmi place pălăria ta.

— Tre' să te amuzi când poți. Harvo scoase o gumă de culoarea plămânilor sănătoşi. Dacă–l cauți pe *Dickhead*{1} să ştii că a plecat. Şi–a luat liber şi s–a dus câteva zile în sud. Probabil că acum e pe jumătate terminat şi se dă la vreo biată femeie, care nu–şi doreşte altceva decât să–şi bea *pina–colada*{2} în linişte.

— Şi cine conduce azilul?

— Yon de data asta, dar e pe teren. A scos un înecat din East River. Şi pentru că ăştia sunt preferații lui, s–a dus el la

locul faptei. Dacă vrei, pot să–ți arăt eu ce am găsit până acum la cele două crime.

— Mulțumesc.

— Trăiesc pentru a–i servi pe ceilalți.

În loc să o ducă spre teritoriul lui Berenski, Harvo o conduse spre consola ei.

— Ai vrea să faci muncă de teren, Harvo?

— Nu. Îmi place la mine. Se aşează pe scaun. Şi toate chestiile alea cu morți nu sunt pe lista mea de priorități. Eu doar trec peste probe, ştii? Foindu–se pe scaun îşi mişcă pe claviatură unghiile vopsite. Nu eu am procesat banda ta. Tehnicianul care a făcut–o tocmai a plecat. Probabil că ți–a trimis deja raportul, dar dacă tot eşti aici...

— Dacă tot sunt aici.

— Banda adezivă provine de pe aceeaşi rolă. Vezi? Capătul de pe bucata cu care erau prinse gleznele femeii este exact ca şi capătul celei de la încheieturile bărbatului. A durat ore întregi să le îndreptăm, dar avem certitudinea că provin de pe aceeaşi rolă. Bandă adezivă obişnuită.

— Presupun că ați găsit ceva amprente?

— Niciuna. Am descoperit nişte urme de ADN. Nimic pe corpul femeii, nimic sub unghii. Amprentele de la locul crimei sunt ale victimei, ale prietenului său şi ale surorii victimei. Sângele este doar al victimei. Ea nu a reuşit să–i provoace nicio rană atacatorului. Dar victima bărbat avea câteva urme.

— Ați găsit urme de ADN de la locul celei de–a doua crime?

— Nu tot sângele de la a doua adresă este al victimei. Am găsit nişte urme foarte bune pe degetele victimei. L–a lovit tare pe ticălosul care l–a omorât. Dacă îl prindeți îl putem identifica. La locul celei de–a doua crime am găsit o mulțime de amprente.

— Se fac lucrări de renovare.

— Asta am înțeles şi noi. Multe trebuie eliminate. Le vom verifica noi şi–ți vom da numele şi locațiile. Nu am găsit nimic pe cadavru, la fel ca în primul caz. Dar pe cea de–a doua victimă am găsit sânge şi salivă, care nu erau ale lui. Coarda cu care a fost strangulată cea de–a doua victimă provine de la locul faptei.

— S–a amuzat şi ucigaşul când a avut ocazia.

— S–ar putea spune. Iată ce mai avem. Încuietorile de la uşa de intrare în clădire, de la apartamentul primei victime, sunt foarte slabe. Le–a spart cu un obiect rotund. Poate un ciocan mic. Două lovituri şi a intrat. La etaj încuietorile erau mai bune. Acolo a folosit scule de lăcătuşerie.

Văzuse şi ea asta, dar dădu din cap în semn de încuviinţare.

— A venit pregătit. Ştia că fusese schimbată încuietoarea.

— Aşa că, oricum, noi o să–ţi facem rost de datele persoanelor ale căror amprente le găsim la locul celei de–a doua crime, ca să poţi să continui ancheta.

— Mulţumesc.

Au fost cu ochii pe ea, se gândi Eve în drum spre casă. Mai întâi au vrut s–o miruiască, dar oricum probabil că aveau de gând să o omoare. Copperfield a crezut că mita o ajută să câştige ceva timp, dar de fapt a servit intereselor criminalului. I–a permis să plănuiască şi să pregătească crimele.

Ceva care este destul de tare încât să justifice două crime nu–i permite ucigaşului să–şi asume riscul ca tăcerea să poată fi cumpărată cu bani.

La firma de contabilitate, acolo trebuia să fie cheia. Avea nevoie de dosare. Îl sună pe procurorul adjunct Cher Reo.

— Tocmai plecam, spuse Reo. Chiar am o întâlnire amoroasă.

— Am două cadavre la morgă. Vreau mandatul.

— Ştii câtă hârtie poate produce în câteva ore un avocat?

— E o întrebare de genul câţi îngeraşi pot dansa pe un bold?

— Cam tot pe acolo, spuse Reo zâmbind strâmb.

— De ce să vrea îngeraşii să danseze pe un bold? De ce nu în norişori?

— Eu aşa aş face. Dar nu–s îngeraş.

— Nici eu. Şi acum, că am terminat cu filosofia, spune–mi cum stăm cu avocaţii şi cu mandatul.

— Îl voi obţine, Dallas, dar nu înainte de mâine–dimineaţă. Nu e vorba doar de avocaţi, ci de avocaţi foarte bogaţi, care au *hoarde de drone* specializate pe drept, capabile să găsească precedentul judiciar în carul cu fân.

— În carul cu fân? Ce înseamnă asta?

— Nu contează. Reo oftă adânc. A trecut doar o zi, ăsta e cel mai bun lucru pe care–l pot spune. Un judecător se uită peste ultima lor cerere de blocare chiar acum. Dacă nu e prea interesat de viaţa sa particulară, probabil că va da o sentinţă peste vreo două ore. Dacă aud ceva, îţi spun şi ţie.

— În aceeaşi clipă, zise Eve şi întrerupse convorbirea. Prea mult timp, se gândi ea. Prea mult timp pierdut din cauza sistemului. Cine i–a ucis pe Natalie şi Bick şi cine a ordonat ca ei să fie omorâţi probabil că începuse deja să şteargă sau să refacă dosarele.

Spera ca McNab să aibă dreptate cu copoii de la departamentul de informatică, pentru că avea impresia că totul era îngropat în acelaşi timp când avocații căutau în carul lor cu fân.

Dar dacă Informatica o lăsa baltă, atunci tot mai avea un copoi foarte inteligent, doar al ei.

Gândindu–se la aceasta, trecu de porțile de la intrarea acasă.

5.

Pentru că mintea îi stătea la altceva, apariția lui Summerset o luă prin surprindere.

— Aveți nevoie de formulare de schimbare de adresă?

— Ce? Cum? Făcu un pas înapoi, dar regretă gestul pe dată. El dăduse peste ea, îmbrăcat în negru din cap până–n picioare. Chiar n–ai găsit un alt loc pe care să–l bântui? Am auzit că e unul disponibil pe bulevardul Doisprezece Est.

Buzele lui se subțiară, dacă, se gândi ea, acest lucru mai era posibil.

— Am presupus, pentru că nu păreți a mai locui aici, că aveți nevoie de formulare, pentru a le completa.

Eve îşi dădu haina jos şi o aruncă pe cuier.

— Da, fă rost de formulare şi le voi completa. Dădu să urce scările la etaj. Câți de M sunt în Summerset?

Plecă şi–l lăsă în holul cel mare. Roarke probabil că era acasă, se gândi ea, dar avea să aştepte până când va ieşi din raza urechilor acelea demonice înainte de a verifica pe unul din scanerele montate în casă.

Era tentată să meargă direct în dormitor şi să se întindă măcar douăzeci de minute. Dar pentru că problemele ridicate de anchetă nu–i dădeau pace, se duse în birou.

El era acolo, turnându–şi un pahar de vin.

— Ai avut o zi lungă, locotenente. M–am gândit că s–ar putea să ai nevoie de asta.

— Nu mi–ar strica. Ori tipul citea gândurile, ori ea era foarte previzibilă. Eşti acasă demult?

— De vreo două ore.

Eve se încruntă şi se uită la ceas.

— E chiar mai târziu decât îmi imaginam. Îmi pare rău. Probabil ar fi trebuit să fac chestia aia cu sunatul acasă.

— N–ar fi fost rău. Dar se apropie de ea şi–i dădu paharul. Apoi îi luă bărbia în mâna liberă şi se uită la ea, după care o sărută pe buze. O zi lungă şi grea.

— Am avut altele mai scurte şi mai uşoare.

— Şi după câte se pare, o vei lungi şi mai mult. Carne roşie?

— De ce vorbeşte toată lumea codat pe aici?

El zâmbi şi îşi trecu degetul peste gropița din bărbia ei.

— Cred că ți–ar prinde bine o friptură. Da, pizza ar fi mai uşor de mâncat la birou, continuă el anticipând ce avea să spună ea. Consideră că o cină normală este plata pentru că nu

ai sunat.

— Cred că e corect.

— O vom lua în seră. Pentru a evita protestele ce aveau să urmeze, o luă de mână şi o duse la lift. Te va ajuta să–ţi limpezeşti gândurile.

Probabil că avea dreptate şi în lumea lui Roarke era o chestie absolut normală să comande carne adevărată, cu toate rândurile de tacâmuri pe masă, să bea vin la carne, să aibă lumânări, şi toate astea să se întâmple într–un decor luxuriant, unde luminile oraşului pătrundeau prin sticla neagră şi focul ardea în şemineu.

Câteodată se întreba cum de nu rămânea blocată din cauza şocului cultural.

— Frumos, spuse ea încercând să–şi ordoneze gândurile în ton cu cina.

— Vorbeşte–mi despre victimă.

— Victime. Dar asta poate să mai aştepte.

— Te preocupă. Ne va fi mai bine amândurora dacă discutăm despre asta.

— Deci nu vrei să discutăm despre politică, sau vreme, sau ultimele bârfe despre celebrităţi?

El zâmbi, se lăsă pe spătar şi gesticula cu paharul. Ea îi povesti, pas cu pas ce se întâmplase.

— I–am ascultat discutând unul cu celălalt şi mi–am dat seama brusc. Era ceva între ei. Era ceva profund, înţelegi? Ceva mai mult decât atracţia de suprafaţă.

— Potenţialul pe care–l aveau... Nu sunt doar doi oameni care au fost strangulaţi, ci e vorba despre potenţialul pe care îl aveau împreună.

— Da, presupun că asta e. Se uită prin sticla neagră la luminile oraşului care le oferea ce era mai bun şi mai rău în acelaşi timp. Mă supără.

— De obicei eşti supărată pe criminali.

— Asta aşa e. Vreau să spun că mă supără victimele. Ce dracu' a fost în capul lor? Simţea frustrarea cum creşte în ea. I se vedea în privire, i se citea în voce. De ce nu s–au dus la poliţie? Sunt morţi, nu doar pentru că cineva a vrut să–i ucidă, ci şi pentru că s–au implicat într–o afacere din care nu aveau cum să iasă învingători.

— Mulţi dintre noi nu fugim la poliţie una–două.

— Unii dintre voi chiar fugiţi de poliţie, spuse ea sec. îşi schimbase încuietoarea cu două zile înainte. Asta înseamnă că era îngrijorată. Îşi mai ia şi un cuţit în dormitor, sau cel puţin aşa am dedus eu la faţa locului. Asta înseamnă că era speriată.

Dar... înfipse cuțitul cu putere într–o bucată de friptură. În acelaşi timp nu–i spune nimic surorii sale neajutorate care vine să stea peste noapte la ea. Şi nici măcar nu vrea să–şi petreacă nopțile cu prietenul său.

Şi tu suferi, se gândi Roarke, pentru că totul putea fi evitat, dacă ar fi venit la cineva ca tine.

— Atunci dorea să acționeze singură şi era sigură că se putea descurca în acea situație.

Eve dădu din cap.

— E genul de atitudine: Nu mi se poate întâmpla chiar mie. Acesta îi determină pe oameni să se plimbe prin cartiere rău famate, sau să economisească bani şi să nu–şi cumpere sisteme de securitate. Actele de violență sunt împotriva altora. Şi ştii ce mai e? Spuse ea agitând furculița. Le plăcea. Ia te uită ce–am descoperit. Vom da totul în vileag şi vom acorda interviuri, vom fi importanți.

— Oameni obişnuiți care duc vieți normale şi dintr–odată li se întâmplă aşa ceva. Firma de contabilitate are o reputație excelentă.

— Dar tu nu te foloseşti de serviciile lor. Am verificat, pentru că m–am gândit ce harababură ar fi fost dacă era aşa.

— Cândva, demult, m–am gândit la asta. Dar cred că Sloan este prea rigid şi încuiat.

— Nu asta e definiția contabililor?

— Să–ți fie ruşine, spuse el râzând. Lasă deoparte clişeele. Există oameni, dragă Eve, care sunt talentați şi cărora le place să lucreze cu cifre şi care nu sunt nici rigizi, nici încuiați.

— Şi presupun că tu eşti excepția de la regulă. Nu, sunt răutăcioasă, recunoscu ea. Mă simt frustrată. Firma i–a pus pe avocații săi să mă împiedice să obțin un mandat. Doi dintre angajații lor sunt ucişi şi ei nu mă lasă să–mi fac treaba.

— Şi–o fac pe a lor, remarcă el. Îmi pare rău, locotenente, dar dacă nu ar merge la lege pentru a proteja confidențialitatea afacerilor clienților lor, probabil că nu ar avea reputația de care se bucură.

— Cineva de acolo ştie ce aflaseră şi Copperfield şi Byson. Ei erau doar o rotiță a angrenajului, care se deplasa spre centru, dar totuşi o biată rotiță. Cineva din vârful ierarhiei ştie.

Roarke îşi tăie o altă felie de friptură.

— Nu ar fi o chestie imposibilă pentru cineva cu înalte calități de hacker, să acceseze dosarele de pe calculatorul de birou al lui Copperfield.

Eve nu spuse nimic o clipă, pentru că se gândise la

acelaşi lucru.

— Nu se poate să facem asta.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi motivul este acelaşi pentru care firma îşi plăteşte avocaţii ca să împiedice demersurile procuraturii. Asta e meseria lor. În acest moment, nu te gândeşti la celelalte vieţi implicate. Nu poţi să justifici abaterea.

— Nu, nu pot.

— Îmi imaginez că acum eşti în discuţii cu superiorul lui Copperfield.

— Deja am vorbit cu ea. Nu o scot de pe lista de suspecţi, dar dacă nu a fost şocată cu adevărat de moartea lui Copperfield, atunci şi–a greşit cariera. De ce nu s–a dus Copperfield la şefa ei, cu care, se presupune, avea o relaţie de prietenie? Trebuie să presupun că Greene, supervizoarea, ştia secretul. Sau îi era teamă de el.

— Eşti sigură că e vorba de ceva ce au descoperit la firmă?

— Toate dovezile indică acest lucru. Spălare de bani, fraudă, eludare. O acoperire legală pentru o afacere ilegală. Ridică din umeri. Ar putea fi orice. Cunoşti probabil oameni care s–au folosit de serviciile firmei.

— Cu siguranţă.

— Ceva de pus deoparte. Nu o mică schemă de scos bani negri, continuă ea. Este o chestiune importantă. Ceva care a justificat o ofertă de mituire şi care s–a terminat cu două crime.

Roarke se gândi să–i mai toarne vin, dar ar fi însemnat să–l irosească. Poliţista lui dedicată muncii nu avea să–şi mai acorde luxul unui alt pahar dacă avea de gând să–şi reia lucrul.

— Iei în considerare ucigaşii profesionişti?

— Nu mi se pare că e cazul. Nu pare a fi acest gen de crimă. Şi atunci de ce să nu fi încercat să acopere totul? Să facă să pară ca o spargere. Viol, o vendetă personală. Dar nu a fost nimic necugetat. Când voi da de asasin, voi fi surprinsă dacă voi descoperi că uciderea este prima lui calificare.

Întorcându–se în biroul său, alcătui un panou la fel cu cel pe care–l avea la sediul central. Cu motanul care i se freca de picioare, Roarke stătea şi se uita. Şi studia.

— Foarte temperamental şi laş. Eve se opri şi se întoarse spre el.

— De ce spui asta?

— Păi, mai întâi de toate faţa ei. A lovit–o de câteva ori pentru a o desfigura în asemenea măsură. Asta nu ar fi fost necesar, nu?

— Nu. Continuă. Roarke ridică un umăr.

— Faptul că a legat–o de mâini şi de picioare destul de strâns pentru a–i lăsa acele semne. Cred că era orbit de furie. Apoi i–a ars partea de jos a picioarelor. Are o însemnătate asta. Şi este o dovadă de laşitate să o stranguleze când era legată, la fel şi cu bărbatul care a fost ucis. Şi utilizarea paralizatorului. Mi se pare bizar.

— La fel de bizar mi s–a părut şi mie. Dar ai omis ceva.

I–a plăcut să facă asta. Altfel nu ar fi avut niciun rost să le vadă feţele când i–a ucis. Face ca totul să aibă o conotaţie intimă. Nu sexuală, dar intimă. Şi le–a smuls banda adezivă de pe gură înainte de a–i ucide. A riscat. E o chestie nemaipomenită să vezi o viaţă care se stinge, să o vezi şi să o auzi, în vreme ce cauza eşti chiar tu. Ar fi putut să o facă în nenumărate alte feluri, dar de ce a recurs la această metodă? Ochii i se măriră când se uita la fotografiile pe care le prinsese pe panou. Simţi mai bine totul, în muşchi, la mâini. Auzi cum se sufocă, zgomotele care altfel ar fi fost mascate de bandă. Da, e vorba de temperament, dar predomină senzaţia de putere.

Se puse pe treabă, tară să fie surprinsă când motanul ieşi după Roarke, care, fără îndoială, avea să fie mai receptiv decât ea următoarele două ore.

Studie informaţiile pe care Peabody i le trimisese. Vecinii lui Copperfield erau undeva jos de tot pe lista de suspecţi, după părerea ei. De ce să–şi fi bătut capul cu o încuietoare nouă, când ar fi putut să o atace pe hol, în drum spre lift?

La fel se prezentau lucrurile şi în cazul lui Byson. Punctul de plecare era Copperfield, nu logodnicul ei.

Conturi internaţionale, se gândi Eve. Asta fusese aria de expertiză a lui Copperfield. Traficul era practicat din cele mai vechi timpuri. Un client important care aducea o marfă ilegală – arme, oameni?

Ascultă din nou conversaţia dintre cele două victime, se uită la feţele lor, recepţiona timbrul vocii. Supărată, concluziona ea, oarecum şocată, surescitată, dar nu speriată sau oripilată.

Nu ar fi fost aşa dacă s–ar fi gândit că aceasta implica pierderea vieţii?

Ea suspecta o încălcare a legii legată de finanţe. Dolari mulţi, delict financiar şi, cel puţin, din câte ştiau ei, fără violenţe.

Brusc, se ridică în picioare şi se duse până la biroul lui Roarke. Dar el nu era acolo. Chiar când ea se încrunta nedumerită, el vorbi din spatele ei.

— Mă căutai?

— Dumnezeule, faci mai puțin zgomot decât blestemata aia de pisică.

— Butoaiele de grăsime nu sunt neapărat şi foarte silențioase. Haide la culcare.

— Voiam doar să...

— Douăzeci de ore sunt de ajuns. Din nou o luă de braț. Ți–a venit mandatul?

— Acum vreo douăzeci de minute. Vreau doar să...

— O să lucrezi mâine–dimineață.

— Bine. Bine.

Încuviință pentru că dacă reuşea să o tragă după el, fără ca ea să se opună, însemna că oboseala îşi spunea cuvântul şi–i atenua viteza de reacție.

— Mă întrebam, că tot eşti tu *mogul*{3}, de câte straturi trebuie să treacă unul din oamenii tăi pentru a ajunge la tine?

— Depinde de om şi de motivul pentru care vrea să mă vadă.

— Dar oricum, este stratul Caro, nu? Întrebă ea referindu–se la administratoarea sa.

— Da, cel mai probabil.

— Şi chiar dacă omul ar inventa un motiv oarecare, Caro ar şti dacă a fost o audiență, o întâlnire.

— Cu siguranță.

— Şi toți tipii din poziții importante de la firmă au câte o Caro?

— Nu există decât o Caro şi ea e a mea. Dar, da, fiecare are câte o persoană care ocupă o poziție similară.

În dormitor, îşi scoase cizmele şi începu să se dezbrace cu o lentoare care–i întări convingerea că toate resursele de energie i se epuizaseră în clipa în care renunțase să mai lucreze.

— Mă duc dis–de–dimineață, mormăi ea. Să pun mâna pe dosarele alea. Ticăloşii de avocați m–au făcut să pierd o zi. Mi–ar plăcea să le trag câte un şut.

— Aşa e, iubire.

— Am auzit că ai râs.

Se strecură în pat şi–l lăsă să o tragă lângă el.

— Am cumpărat cadoul pentru bebeluş azi.

— Bine.

Zâmbi şi ea în întuneric.

— Dacă Mavis intră în contracții aici, va trebui să o duci până la centrul de naşteri.

Timp de zece secunde se aşternu o linişte mormântală.

— Încerci doar să–mi provoci coşmaruri. E josnic.

— Cineva mi–a spus azi că trebuie să te distrezi când poți.

— Serios? Ei bine, atunci... Mâna lui se strecură pe sub cămaşa ei de noapte şi–i prinse sânul în palmă. Uite ce am găsit.

— Încerc să dorm.

— Nu prea cred. Degetul lui îi mângâie sfârcul şi dinţii săi se înfipseră în ceafa ei. Dar dormi, dacă trebuie. Eu mă distrez de unul singur şi îmi alung coşmarurile. Sarcini multiple.

Eve simţi cum excitarea îi alunga oboseala, până când se arcui de plăcere.

Gândurile îi dispărură şi sângele i se înfierbântă.

Seducătorul era la rândul său sedus.

Respiraţia ei se domoli şi Eve scoase un mic sunet de mulţumire. Şoldurile i se ridicară ca o invitaţie şi cerere în acelaşi timp.

Pentru că se mişca cu el, tremura pentru el, nevoia dinăuntrul lui, care nu fusese niciodată îmblânzită, ţâşni liberă.

Da, acum, se gândi ea. Chiar acum.

Simţi o arsură intensă când o penetra, şocul plin de strălucire al posesiei. Îi vedea ochii urmărind–o, chiar când ajunse pe culme.

— Cu mine, reuşi să îngaime. Vino cu mine.

Când buzele lui le apăsară pe ale ei şi furtuna ajunse la apogeu, simţi cum pluteşte odată cu ea.

Eve clipi şi se uită la cerul întunecat de deasupra patului. El se lăsă pe ea, greutatea sa făcând–o să se afunde în saltea. Inimile lor băteau în acelaşi ritm.

Se simţea din nou plăcut obosită, gata să adoarmă, la fel de mulţumită, cum probabil ar fi fost Galahad, dacă ar fi dat din întâmplare peste un bol de smântână şi ar fi putut să mănânce pe săturate.

— Cred că nu se ştie niciodată unde dai de distracţie. Buzele lui îi mângâiară părul, apoi îşi schimbă poziţia, trăgând–o din nou spre el.

— Eu ştiu.

Înghesuită în el, adormi, cu faţa luminată de un zâmbet fericit.

Când se trezi, Roarke era deja în picioare, uitându–se peste rapoartele de dimineaţă, aşa cum îi era obiceiul. Simţi mirosul de cafea, dar se duse mai întâi la duş.

Când ieşi de sub duş, aroma i se păru şi mai puternică.

Luându–i urma ca un ogar, se întoarse şi văzu o cană aşteptând–o pe dulapul de lângă chiuvetă.

O făcu să zâmbească şi să se înmoaie puţin, cu acelaşi sentiment ca acela pe care–l avusese când adormise. Luă prima

gură binecuvântată de cafea aşa dezbrăcată cum era şi apoi se îndreptă spre tubul de uscare şi–şi luă un halat.

Ieşi din baie şi se duse direct la el. Aplecându–se, îi dădu un sărut, aproape la fel de puternic ca şi cafeaua.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. M–am gândit să intru cu tine şi să îți pun sângele în mişcare altfel, dar sunt deja îmbrăcat. Uitându–se tot la Eve, Roarke îi făcu cu degetul lui Galahad, pentru că motanul încerca să se furişeze spre un bol cu fructe de pădure. Pari destul de odihnită.

— Sătulă de sex şi şase ore de somn. Nu–i rău deloc.

— Acum aşază–te şi mănâncă micul dejun. Între timp eu îți voi spune ce am aflat despre contabilii tăi de vârf, de la un asociat.

— Ce asociat? Spuse ea bând din cafea.

— Nu–l cunoşti.

— Spune–mi în timp ce mă îmbrac.

— Mănâncă.

Oftă, dar se aşeză la masă şi–şi puse câteva fructe de pădure într–un bol mai mic.

— Spune!

— Jacob Sloan a fondat firma împreună cu Cari Myers, tatăl actualului Cari Myers, care e trecut în antet. Sloan încă se mai ocupă personal de un mic grup de contabili. Dar, conform sursei mele, joacă un rol activ în conducerea firmei.

— E mingea lui, vrea să ştie exact unde se duce.

— Da, aşa cred şi eu. Myers se ocupă de problemele interne, corporații şi indivizi, la fel ca tatăl său, şi de mai multe conturi individuale importante. Robert Kraus, care a fost făcut partener cam acum zece ani, conduce departamentul juridic şi se ocupă de câteva dintre cele mai mari afaceri străine şi internaționale.

Roarke împinse către ea un bol cu ceva ce părea să semene cu nişte fulgi de scoarță de stejar.

— Asociatul tău ştie cumva cât de activi sunt în viața profesională de zi cu zi?

— Mi–a spus că excelează la acest capitol. Deşi sunt o firmă polivalentă, cu multe activități la toate nivelurile, cu diferite departamente şi şefi de departamente, au o şedință săptămânală, doar ei, cei trei parteneri, primesc o informare zilnică şi rapoarte trimestriale şi evaluări ale personalului, despre care sunt informați toți partenerii. Sunt foarte implicați în tot ceea ce se întâmplă la firmă.

— Asta înseamnă că este foarte dificil ca unul din ei să

strecoare o chestie dubioasă, fără ca ceilalți doi să–şi dea seama.

— Aşa se pare, dar dificil nu înseamnă imposibil şi nici măcar improbabil.

— Sloan este cel mai tare din firmă, şopti Eve. Probabil că la el se ajunge cel mai greu, pentru o discuție între patru ochi. Şi pare cel mai normal cu putință, ca el să fie anunțat de cineva care descoperă o chestie ce nu pare foarte corectă. Cel puțin dacă presupui că nu e implicat.

— Dar dacă ai avea bănuieli, acesta ar fi un motiv pentru care ai încerca să strângi cât mai multe informații şi date cu care te–ai duce la poliție.

— Da, da. Mancă din scoarța de stejar, tară să–şi dea seama. Potrivit informațiilor biografice pe care le am despre Sloan este un tip care s–a realizat fără ajutorul nimănui. A muncit pentru a ajunge în vârf, şi–a asumat riscuri şi şi–a construit cu migală firma şi reputația. E căsătorit, şi soția are prestigiul pe care i–l conferă familia şi un copil de sex bărbătesc. Are o a doua reşedință în insulele Caimán.

— Mi se pare logic, pentru scutirea de impozite, spuse Roarke. Şi o metodă bună de a mări veniturile. Probabil că ştie cum se desfăşoară lucrurile pe acolo.

— Copperfield s–a ocupat de conturi externe. Poate că a descoperit o combinație în care era amestecat şi el. Tipul a fondat o firmă care s–a extins considerabil de–a lungul timpului, e normal să fie mândru de ea şi să fie foarte grijuliu, încă nu ştiu ce părere să–mi fac despre el. Se aplecă şi–l sărută. Am nevoie de ajutor pentru interpretarea unor numere. Eşti disponibil?

— S–ar putea.

— Bine că ştiu. Ne vedem mai târziu.

Le ceru lui Peabody şi lui McNab să o aştepte în holul clădirii unde îşi avea sediul firma. După cum ordonase, polițiştii în uniformă veniseră pregătiți cu cutii pentru a transporta ce era nevoie.

McNab era îmbrăcat cu o haină care părea să fi fost folosită pe post de pânză, pentru pictura cu degetul, de un pictor hiperactiv.

— Nu poți să încerci şi tu să arăți ca un polițist? El zâmbi.

— Când ajungem sus, voi fi foarte serios.

— Da, asta o să schimbe totul.

Traversă holul şi flutură insigna în față omului de la pază. El era deja foarte serios şi aşa rămase cât timp îi verifică

actul de identitate şi hârtiile.

— Am primit ordinul să vă însoţesc la etaj.

— Vezi astea? Întrebă Eve dând cu degetul în insignă şi hârtii. Astea fac ca ordinele pe care le–ai primit tu să fie inutile. Dacă vrei să iei acelaşi lift cu noi, nu e nicio problemă. Dar noi urcăm chiar acum.

El făcu semn unui alt paznic şi apoi se luă după Eve care se îndrepta spre lift. Urcară în tăcere. Când uşile se deschiseră, descoperiră că erau aşteptaţi de un tip şi o tipă, amândoi în costume.

— Identificarea şi împuternicirea, vă rugăm. Femeia le vorbi răstit şi apoi le studie insignele şi mandatul. Par a fi în ordine. Eu şi asociatul meu vă vom însoţi la biroul doamnei Copperfield.

— Cum vreţi.

— Domnul Kraus este pe drum; se îndreaptă spre noi. Dacă aşteptaţi...

— Parcă tocmai ai citit ăsta, spuse Eve ridicând mandatul de percheziţie. Nu trebuie să aştept.

— Simplă politeţe...

— Ar fi trebuit să fiţi politicoşi şi să nu–mi blocaţi investigaţia mai mult de douăzeci şi patru de ore. Eve pomi în direcţia spre care se îndreptase cu o zi înainte împreună cu Peabody.

— Probleme de confidenţialitate, spuse femeia care grăbi pasul pentru a se ţine după ea.

— Da, la fel e şi omuciderea. Mă reţineţi din treabă. Dacă Kraus vrea să vorbească cu mine, poate să o facă în timp ce eu adun dosarele şi informaţiile. Intră în biroul lui Natalie. Acest mandat mă autorizează să confisc orice dosar, hard disk, notiţă, comunicaţii, lucruri proprietate personală, la naiba, să terminăm cu astea. Sunt autorizată să iau tot ce este în această încăpere. Să încărcăm, le spuse ea lui Peabody şi McNab.

— Dosarele clienţilor noştri sunt foarte delicate.

Eve se întoarse spre ea într–o miime de secundă.

— Ştiţi ce altceva mai este delicat? Corpul Uman. Vreţi să vedeţi ce i s–a făcut lui Natalie Copperfield? Eve schiţă gestul de a scoate ceva din dosar.

— Nu, nu vreau. Şi suntem foarte supăraţi în legătură cu ce li s–a întâmplat lui Natalie Copperfield şi lui Bick Byson. Suntem alături de familiile lor.

— Da, au constatat încă de ieri în ce fel sunteţi alături de familiile lor, spuse Eve şi deschise un sertar.

— Doamnă locotenent Dallas.

Bărbatul care intră era bine făcut, înjur de cincizeci şi cinci de ani şi purta un costum gri impecabil şi o cămaşă orbitor de albă. Avea nasul proeminent, ochii negri, şi un ten măsliniu. Părul negru ca cerneala era pieptănat pe spate şi lăsa două şuviţe albe de o parte şi alta a capului, ca nişte aripi, pe care fie le avea ca urmare a încărunţirii, fie le vopsise în mod deliberat.

Îl recunoscu ca fiind Robert Kraus.

— Domnule Kraus.

— Mă întrebam dacă vă pot răpi un minut. În cazul în care colegii dumneavoastră pot continua singuri, eu şi partenerii mei am dori să discutăm cu dumneavoastră în camera de conferinţe.

— Apoi trebuie să ne ocupăm de biroul lui Byson. Kraus păru puţin îndurerat, dar dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Am înţeles. Vom încerca să nu vă reţinem prea mult. Eve se întoarse spre Peabody.

— Totul. Trebuie pus în cutii şi etichetat. Poliţiştii să le ducă jos dacă eu nu voi termina până atunci. Te găsesc eu.

— Mai întâi daţi–mi voi să–mi cer scuze pentru întârziere, spuse Kraus care ieşise cu Eve pe coridor şi–i arăta drumul.

Din punct de vedere etic şi legal suntem obligaţi să ne protejăm clienţii.

— Din aceleaşi considerente eu trebuie să apăr drepturile victimei.

— Am înţeles. Trecu de lifturile de serviciu spre unul privat. Îi ştiam şi pe Natalie şi pe Bick şi îi respectam pe amândoi, atât din punct de vedere profesional, cât şi personal. Kraus la şaizeci şi cinci, spuse el în microfon.

— V–a spus vreunul din ei ceva despre o potenţială problemă, de serviciu sau personală?

— Nu. Dar ar fi fost ceva neobişnuit dacă ar fi făcut–o, mai ales dacă ar fi fost personală. În cazul în care ar fi avut vreo problemă sau nelămurire legată de unul din conturile de care se ocupau, ar fi trebuit să meargă la şeful de departament, care, dacă ar fi fost necesar, mi–ar fi raportat mie sau unuia dintre ceilalţi parteneri. Cu siguranţă şi celorlalţi parteneri li s–ar fi adus la cunoştinţă acest lucru, chiar dacă problema ar fi fost rezolvată.

— Şi aţi primit vreun astfel de raport?

— Nu, nu am primit. Sunt surprins că aveţi impresia că ceea ce li s–a întâmplat are vreo legătură cu Sloan, Myers şi Kraus.

— Nu v–am spus ce cred sau suspectez, spuse Eve pe un ton neutru. Este o procedură standard investigarea tuturor aspectelor legate de viețile, mişcările sau comunicațiile lor.

— Desigur.

Liftul se opri şi din nou îi făcu gest lui Eve să păşească înaintea lui.

Aici era centrul de putere, îşi spuse ea. Aşa cum se întâmpla cel mai adesea, puterea, la fel ca şi căldura, se ridica spre înălțimi.

Un perete de sticlă, acoperit cu o peliculă subțire aurie, lăsa să se vadă oraşul într–o lumină care sugera opulența. Carpete groase, roşii erau aşezate peste parchetul masiv de culoare închisă. Aici nu exista un birou de recepție. Eve îşi imagina că niciun client care era acceptat la acest etaj nu trebuia să aştepte să fie primit.

Dar era o zonă unde se putea şedea pe canapele luxoase, la mese impunătoare, aranjate pentru discuții neoficiale sau personale. Era şi un bar mic şi foarte stilat, de unde, se gândi ea, clienții sofisticați puteau lua ce băuturi voiau.

Spațiul şi tăcerea erau cuvintele de ordine aici. Uşile birourilor erau dominate de un zid interior de sticlă aurie. Kraus o escortă spre zid, gesticulând discret în dreptul unui ochi de securitate. Uşile de sticlă se deschiseră şi dezvăluiră camera mare de conferințe din spatele lor.

Partenerii şedeau la un birou lung şi panorama oraşului se deschidea în spatele lor.

Cel mai tânăr, Cari Myers, se ridică. Purta un costum negru cu dungi argintii. Pe mâneca stângă avea o panglică de doliu. Părul castaniu era pieptănat într–o parte. Ochii lui de culoare alunei se uitară direct spre Eve când înconjură masa şi veni să–i întindă mâna.

— Doamnă locotenent Dallas, sunt Cari Myers. Ne pare rău să vă cunoaştem în astfel de circumstanțe tragice.

— Am cunoscut oameni în circumstanțe şi mai tragice.

— Desigur. Nu îşi schimbase deloc expresia. Arătă spre partea mesei unde stătea Jacob Sloan. Vă rog, luați loc. Vă putem servi cu ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Jacob Sloan, doamna locotenent Dallas.

— Polițista lui Roarke.

Se obişnuise cu acest termen, chiar dacă era rostit în derâdere. Totuşi, arătă spre insigna pe care o avea prinsă la curea.

— Asta spune că sunt polițista Departamentului de Poliție

din New York.

Primi răspunsul ridicându–şi puţin sprâncenele argintii. Omul îi lăsă impresia că fusese pregătit de ani de zile pentru a se identifica cu puterea în stare pură. Ochii îi erau gri şi costumul negru–închis. La fel ca şi chipul lui, şi corpul şi mâinile îi erau subţiri, dar pline de forţă.

— Dumneavoastră, ca reprezentant al poliţiei, încălcaţi drepturile clienţilor noştri.

— Cineva a încălcat al dracului de mult drepturile lui Natalie Copperfield şi Bick Byson.

Strânse buzele, dar nu–şi modifică expresia feţei.

— Firma ia foarte în serios aceste două circumstanţe dificile. Moartea a doi dintre angajaţii noştri...

— Uciderea, îl corectă Eve.

— Aşa cum spuneţi, încuviinţă el. Uciderea a doi dintre angajaţii noştri este şocantă şi vom coopera cu dumneavoastră în investigaţia pe care vreţi să o faceţi, în litera legii.

— Aici nici nu prea aveţi de ales, domnule Sloan. Dar ce spuneţi de spiritul ei?

— Vă rog, să vă servesc cu o cafea, începu Myers.

— Nu vreau cafea.

— Spiritul legii este subiectiv, nu? Continuă Sloan. Ideea pe care o aveţi dumneavoastră poate fi foarte diferită de a mea şi cu siguranţă se deosebeşte de cea a clienţilor noştri, care se aşteaptă şi cer ca intimitatea lor să fie respectată, îngrijorarea că informaţii financiare confidenţiale vor fi văzute de altcineva decât de angajaţii acestei firme va avea un efect negativ asupra clienţilor. Sunt sigur că, în calitate de soţie a unui om bogat, influent şi puternic, înţelegeţi foarte bine asta.

— Mai întâi de toate, nu sunt aici în calitate de soţie a nimănui, ci ca investigator principal al unei duble omucideri. În al doilea rând, îngrijorările clienţilor dumneavoastră, oricine ar fi ei, nu sunt prioritatea mea.

— Sunteţi o femeie dificilă şi sarcastică.

— Faptul că am două cadavre, ale unor persoane care au fost bătute, torturate şi strangulate, nu e în măsură să scoată la iveală latura mea pozitivă.

— Doamnă locotenent, spuse Myers desfăcând larg braţele. Înţelegem foarte bine că aveţi o responsabilitate şi o treabă de făcut. La fel şi noi. Şi credeţi–mă, noi, toţi cei prezenţi aici, vrem ca cei responsabili de ceea ce i s–a întâmplat lui Natalie şi lui Bick să fie pedepsiţi. O a doua preocupare este legată de clienţii care au încredere şi depind de noi. Există persoane, din concurenţă, dacă vreţi, alţi oameni de afaceri,

foste soții, ziariști, care ar face orice pentru a intra în posesia informațiilor din dosarele pe care le confiscați azi.

— Insinuați cumva că mă voi lăsa mituită pentru a da aceste informații?

— Nu, nu, deloc. Dar alții, care nu au integritate morală, ar putea să o facă.

— Oricine şi toți cei ce vor avea acces la aceste informații vor fi aleşi de mine sau de comandantul meu. Dacă vreți să primiți asigurări că acele informații vor rămâne confidențiale, puteți să stați liniştit. Aşa vor rămâne. Asta dacă nu cumva vreuna din aceste informații are legătură cu uciderea lui Copperfield şi Byson. Alte asigurări nu pot să vă dau. Şi dacă tot suntem toți aici, să facem puțină lumină. Am nevoie să–mi spuneți unde erați în noaptea când au fost comise crimele. De la miezul nopții la patru dimineața. Sloan puse mâinile pe masă.

— Ne considerați suspecți?

— Dau dovadă de cinism. Unde erați, domnule Sloan? Inspiră puternic şi apoi expiră.

— Până pe la douăsprezece şi jumătate, i–am avut în vizită pe nepotul meu şi pe prietena lui. Cam la acea oră, ei au plecat, iar eu şi soția mea ne–am dus la culcare. Am rămas acasă, cu soția mea, până a doua zi dimineață, când am plecat spre serviciu, la ora şapte şi jumătate.

— Numele, vă rog? Ale nepotului şi prietenei sale.

— Numele lui este ca al meu. Prietena lui este Rochelle DeLay.

— Vă mulțumesc. Domnule Myers?

— Eu am fost cu clienți care nu erau din oraş, domnul şi doamna Helbringer, din Frankfurt, cu fiul şi nora lor, până pe la ora unu. Am fost la Rainbow Room. Şi bineînțeles că am chitanțele. Eu şi soția mea ne–am întors acasă şi ne–am dus la culcare cam pe la ora două, cred. Am plecat spre serviciu a doua zi dimineață pe la opt şi jumătate.

— Şi cum îi pot contacta pe clienții dumneavoastră?

— Oh, Doamne. Îşi trecu o mână prin păr. Da, presupun că este necesar. Stau la Palace. Este al soțului dumneavoastră, dacă nu mă înşel.

— Trăim într–o lume mică. Şi dumneavoastră, domnule Kraus?

— Şi eu am avut clienți, dar în vizită la mine acasă. Pe Madeline Bullock şi fiul ei, Winfield Chase, de la fundația Bullock. Au fost oaspeții mei şi ai soției mele câteva zile, cât au stat la New York. Am luat cina şi am jucat cărți. Cam până pe

la miezul nopții, cred.

— Va trebui să discut cu ei.

— Călătoresc. Cred că se vor opri o dată sau de două ori în drum spre Londra, acolo unde este sediul fundației Bullock.

Avea să le dea ea de urmă.

— Domnul Kraus mi–a spus că niciuna dintre victime nu l–a contactat cu privire la probleme referitoare la slujbă, sau viața personală. Au luat legătura cu vreunul dintre dumneavoastră?

— Nu, spuse Sloan pe un ton sec.

— Eu am discutat cu Bick cu câteva zile înainte de asasinarea sa, spuse Myers. În legătură cu un fond destinat nepotului unui client. Dar n–a pomenit de existența vreunei probleme.

— Mulțumesc. Poate că va trebui să vorbesc din nou cu dumneavoastră şi cu siguranță va trebui să vorbesc cu supervizorii şi asociații celor două victime.

— Domnilor, vă rog să ne scuzați, spuse Sloan şi ridică o mână. Aş dori să discut doar cu doamna locotenent.

— Jacob, spuse Kraus.

— Nu am nevoie de avocat, pentru numele lui Dumnezeu, Robert. Lasă–ne.

Când plecară, Sloan se ridică de la masă şi se îndreptă spre peretele de sticlă.

— Îmi plăcea fata aceea.

— Poftim?

— Natalie. Îmi plăcea. Era proaspătă şi avea o scânteie. Era prietenoasă cu nepoțelul meu. Prietenoasă, spuse el întorcându–se. Lucrau în acelaşi departament. Şefa ei de departament avea de gând să o propună pentru avansare. Ar fi fost promovată. Am vorbit cu părinții ei de dimineață. Credeți că nu manifestăm compasiune? Simpatie? E mult mai mult. Mâinile fine i se încleştară. E şi furie. Această firmă e familia mea. Cineva mi–a intrat în casă şi mi–a omorât doi oameni. Vreau să–l găsiți pe ticălos. Dar, dacă în cursul investigațiilor, veți lăsa să scape informații confidențiale cu privire la clienții mei, vă asigur că o să vă pierdeți slujba.

— Atunci ne înțelegem foarte bine, domnule Sloan. Dacă în cursul investigațiilor mele, descopăr că aveți vreo legătură, directă sau indirectă, cu crimele, o să vă bag după gratii.

Sloan se duse spre ea şi de data aceasta îi întinse mâna.

— În cazul acesta ne înțelegem perfect.

6.

Eve constată că Peabody şi ceilalţi terminaseră treaba în biroul lui Byson.

— McNab, vreau să te duci cu toate astea la sediul central. Urmăreşte cutiile tot drumul. Vreau ca tu să le înregistrezi personal şi apoi să le închizi în camera de conferinţe numărul cinci. Am aranjat deja cu comandantul. Electronicele du–le direct la Feeney.

— Am înţeles.

— Aparatura electronică să fie codată cu codul tău şi al lui Feeney.

McNab ridică sprâncenele întrebător.

— E vreo problemă de securitate naţională?

— Fundurile noastre sunt în joc, aşa că, dacă nu vrei ca al tău să o ia la vale, înregistrează şi documentează orice faci. Peabody, tu şi cu mine vom lua nişte declaraţii de la asociaţi. Tu te ocupi de departamentul acesta şi de asociaţii lui Byson. Mai vorbeşte o dată şi cu supervizorii. Eu mă ocup de departamentul lui Copperfield. Dădu să plece.

— Orice faci, McNab, repetă ea.

Apoi luă liftul spre departamentul lui Natalie. Ştia exact de unde voia să înceapă.

— Vreau să vorbesc cu Jacob Sloan, nepotul.

De data aceasta, recepţionerul nu mai ezită, ci sună pe sistemul de comunicaţii interne.

— Jake? O doamnă locotenent Dallas ar vrea să discute cu tine. Sigur. A treia uşă pe stânga, îi spuse el lui Eve. Scuzaţi–mă, ştiţi cumva când va avea loc înmormântarea?

— Nu, îmi pare rău. Dar sunt sigură că familia va face un anunţ.

Merse în direcţia indicată şi–l găsi pe Jacob Sloan aşteptând–o în faţa uşii. Avea aceeaşi construcţie ca şi bunicul său, dar tinereţea îl făcea să pară mai neîndemânatic. Părul blond–închis era prins la spate într–o coadă mică. Ochii aveau strălucirea întunecată a mării.

— Dumneavoastră sunteţi implicată în uciderea lui Natalie şi Bick. Adică în investigarea crimei. Eu sunt Jake Sloan.

— Aş vrea să discutăm în particular.

— Da, intraţi. Vă servesc cu ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Nu pot să stau locului. Mergea de colo–colo în

începerea cu postere cu forme geometrice, puse pe pereții văruiți în culori primare. Pe biroul lui erau jucării, sau lucruri care arătau ca jucăriile, se gândi ea. O minge de cauciuc, care caricaturiza un diavol cu coarne, un tub curbat prins pe o sfoară şi care–şi schimba culoarea când se mişca.

Jake se duse şi luă o sticlă cu apă dintr–un minifrigider.

— Era să nu vin deloc azi, îi spuse el lui Eve. Dar nu am suportat ideea de a rămâne singur acasă.

— Tu şi Natalie vă cunoşteați foarte bine.

— Eram prieteni. Schiță un surâs timorat. Mâneam împreună de două ori pe săptămână, împreună cu Bick, dacă putea să vină. Bârfeam în pauză, ieşeam împreună. Cam de două ori pe lună, de obicei. Nat şi Bick, eu şi fata căreia îi făceam curte. Una singură în ultimele şase luni.

Se prăbuşi pe un scaun.

— Vorbesc aiurea. Nu vă interesează toate astea.

— De fapt mă interesează. Ştii pe cineva care ar fi vrut să–i facă rău lui Natalie?

— Nu. Văzu cum îi înota ochii în lacrimi, înainte de a se întoarce să se uite la imaginea unui cerc albastru în interiorul unui triunghi roşu, care era pusă pe perete într–o ramă. Oamenii o plăceau pe Nat. Nu înțeleg cum de s–a întâmplat asta. Cu ea şi cu Bick. Cu amândoi. Mă tot gândesc că este o greşeală îngrozitoare şi că în clipa următoare îşi va băga capul pe uşă şi va întreba: Cafea cu lapte?

Se întoarse spre ea şi încercă din nou să zâmbească.

— Asta beam de obicei în pauză.

— Ați avut o relație romantică, sexuală?

— Oh, Doamne, nu. Obrajii i se înroşiră. Îmi cer scuze, dar e ca şi cum m–aş gândi că mi–o pun cu soră–mea, înțelegeți? Am fost prieteni. Ca şi cum ne–am fi cunoscut demult. Şi cred că niciunul dintre noi nu era ceea ce căuta celălalt, în sensul acesta. Nat voia pe cineva ca Bick. Parcă erau predestinați unul altuia.

Îşi puse coatele pe birou şi–şi prinse capul în mâini.

— Mi se face rău când mă gândesc ce li s–a întâmplat.

— Ți–a spus ceva de vreo îngrijorare pe care o simțea?

Dacă erați aşa de apropiați, ți–ar fi împărtăşit ceea ce nu mergea?

— Da, aşa cred, dar nu mi–a spus nimic. Şi o problemă era.

— Cum ți–ai dat seama?

— Pentru că o cunoşteam. Am observat. Dar nu voia să vorbească despre asta. Spunea că se descurcă şi că nu era

motiv de îngrijorare. Eu o tot necăjeam, că era stresată din cauza nunții, că avea să fugă de la ceremonie, iar ea, în glumă, încuviința. Dar îmi puteam da seama că exista un alt motiv. Dădu din cap. Era agitată din cauza nunții, dar nu fiindcă se căsătorea, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Şi atunci ce era?

— Cred că era vorba de un cont. Am impresia că avea de furcă cu unul din conturile de care se ocupa.

— Ce te face să crezi asta?

— În ultimele două săptămâni muncea mereu cu uşa închisă cu cheia. Şi nu era stilul ei.

— Ai idee de ce cont e vorba? Dădu din nou din cap.

— Nu am insistat să–mi spună. Fiecare din noi avem cel puțin două, trei conturi despre care nu discutăm cu nimeni din departament. Mi–am închipuit că se temea să nu piardă un client important şi încerca să rezolve situația. Se mai întâmplă.

Din nou îşi desprinse privirea de pe chipul ei şi se uită la cercul albastru din triunghiul roşu.

— Trebuia să ieşim împreună sâmbăta asta. Toți patru. Nu ştiu cum se poate să fie morți.

Se auzi un ciocănit şi se deschise uşa.

— Jake. Ah, îmi cer scuze. Nu voiam să vă întrerup.

— Tată. Jake sări în picioare. Ah, dumneaei este locotenentul Dallas, de la poliție. Tatăl meu, Randall Sloan.

— Bună ziua, doamnă locotenent, spuse Randall şi–i strânse mâna ferm, fără să–i dea apoi drumul. Ați venit în legătură cu Natalie şi Bick. Suntem cu toții şocați.

— Îi cunoşteați?

— Da, foarte bine chiar. E o mare pierdere. Mă întorc mai târziu, Jake. Voiam doar să văd ce mai faci.

— E în regulă, spuse Eve. Eu am terminat. Se gândi o clipă la informațiile pe care le avea. Sunteți vicepreşedinte al firmei.

— Aşa e.

Dar nu partener, se gândi Eve, în ciuda costumului scump şi a imaginii de sine pe care o afişa.

— Din această postură, ați avut contacte importante cu vreuna din victime?

— Nu prea mult, nu la birou. Nat şi Bick erau prieteni cu fiul meu, aşa că–i cunoşteam mai bine în afara serviciului. Randall se duse spre Jake şi–şi puse mâna pe umărul lui. Alcătuiau un cuplu deosebit.

— V–a spus vreunul din ei ceva de vreo problemă, la birou sau în afara orelor de program?

— Nu, deloc. Randall ridică mirat din sprâncene. Îşi făceau munca cu pricepere şi erau fericiţi, cel puţin din câte ştiu eu, în viaţa personală.

— Trebuie să vă întreb, aşa e procedura, unde eraţi în noaptea crimei?

— Eram cu clienţi. Sasha Zinka şi Lola Warfield. Am fost la un cocktail şi la cină la restaurantul Enchantment şi apoi ne–am dus la Club One, să ascultăm jazz.

— La ce oră v–aţi retras?

— Cred că era înjur de două când am plecat de la club.

Am luat un taxi toţi trei şi eu le–am lăsat la casa lor. Nu sunt sigur, dar presupun că era aproape trei când am ajuns acasă.

— Mulţumesc.

— Eu am fost cu prietena mea la bunicu', spuse Jake când Eve se uită spre el. Cred că am plecat de acolo pe la douăsprezece, douăsprezece şi jumătate. Ea a rămas peste noapte.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Eve şi se ridică în picioare. Dacă mai am întrebări, vă voi contacta.

Eve merse din birou în birou, întrerupând întâlniri şi convorbiri, croindu–şi drum printre oamenii care plângeau. Cu toţii îi plăceau pe Nat şi Bick şi nimeni nu ştia să fi avut vreo problemă. Obţinu ceva mai multe informaţii de la secretara pe care Natalie o avea în comun cu alţi doi contabili.

O găsi pe Sarajane Bloomdale în pauză, trăgându–şi nasul deasupra unei căni de ceai, care mirosea a muşchi ud. Era o femeie mititică, cu o tunsoare rotundă, părul ajungându–i până deasupra sprâncenelor.

— Am fost plecată vreo două zile, îi spuse Sarajane lui Eve. Am răcit îngrozitor. În marea majoritate a timpului am dormit şi apoi ieri, Maize, o altă secretară, m–a sunat. Plângea ca o isterică. Mi–a povestit ce s–a întâmplat. Nu–mi venea să cred. Tot spuneam: E o tâmpenie, Maize. Eu tot repetam asta şi ea mă asigura că sunt morţi. Şi eu spuneam...

— Am înţeles. De cât timp lucrezi cu Natalie?

— Cam de doi ani. Era super. Nu se aştepta de la mine să fac tot felul de chestii care nu mă priveau, la fel ca alţii. Te aleargă ca pe hoţii de cai pe aici. Dar Natalie era deosebită. Organizată, ştiţi? Nu trebuia să cauţi mereu lucruri pe care uitase unde le pusese. Şi îşi amintea tot soiul de chestii, ca de exemplu ziua ta de naştere, sau aducea dulciuri din când în când. Şi când m–am despărţit de prietenul meu, acum câteva luni, m–a invitat la masă.

— Lucra la ceva anume în ultimul timp? A făcut vreo cerere mai neobişnuită?

— Nimic ieşit din comun. Lucra la ceva, pentru că închidea uşa cu cheia. Sarajane se uită pe după Eve, verificând uşa din priviri. Eu m–am gândit că făcea pregătiri de nuntă, şopti Sarajane. În mod normal nu avem voie să ne ocupăm de treburi personale când suntem la serviciu, dar ştiți, când e nunta ta, lucrurile se schimbă.

— Dar ce–mi poți spune de convorbirile făcute prin intermediul tău, sau de corespondența de care te–ai ocupat?

— Chestii de rutină. Dar ştiți, în ultimul timp, a lucrat de câteva ori peste program. Am observat de vreo două ori când am verificat calendarul zilnic de pe calculatorul ei. Am remarcat că se conectase după program. Cred că i–am zis ceva în legătură cu asta. După cum spuneam: Of, Natalie, o să–ți cadă nasul dacă–l ții tot în hârțoage. Dar ea s–a schimbat la față şi mi–a spus să nu zic nimănui de asta. Recupera ce nu avusese timp să facă.

— Şi ai spus cuiva de asta?

— Poate. În trecere.

— Cui?

— Nu ştiu. Poate lui Maize, sau lui Ricko, de la departamentul juridic. Eu şi cu Ricko suntem prieteni. Poate că i–am spus ceva, cum că muncea prea mult şi era păcat, pentru că o obosea. Se vedea. Şi că ar fi trebuit să se relaxeze mai mult în compania tipului ei. Şi să aibă grijă la pirania aia care lucrează cu el.

— Despre ce pirania e vorba?

— Lilah Grove. Quinn, ea e secretară acolo, spune că domnişoara Grove flirtează cu domnul Byson ori de câte ori are ocazia şi–i cere să vină la ea în birou să o ajute, să discute despre clienți la masă sau la o cafea.

Sarajane arboră o mină disprețuitoare.

— A pus ochii pe el, ştiți? Tipii mai calcă uneori pe de lături. I–am spus şi lui Natalie. Era şefa mea, nu? Aşa că i–am spus, dar ea a râs.

— Bine. Ştii cumva dacă Natalie a vrut să intre în audiență la vreunul din şefii de pe aici? Dacă avea cumva de gând să ceară o întrevedere vreunuia dintre ei?

— Mie nu mi–a spus nimic în această perioadă. Hmm, voi, polițiştii mi–ați preluat aproape toate însărcinările. Nu prea ştiu ce să fac.

— Nu ştiu ce să–ți spun.

Eve se duse în cele din urmă la Cara Greene şi intră în

birou, chiar în clipa în care femeia se pregătea să ia o pastilă albastră.

— Antinevralgic, spuse ea. Mă doare capul îngrozitor. E o zi oribilă.

— Ştiți cumva de ce Natalie venea să lucreze peste orele de program?

— Nu. Cara se încruntă. Cu toții lucrăm până târziu şi în perioada asta a anului ne pregătim pentru sezonul de impozite. Dar... O ştiu pe Natalie că stătea două, trei ore peste program. Şi nu mai vorbesc de cele patru săptămâni înainte de cincisprezece aprilie, când, practic, mai toată lumea locuieşte aici. Dar nu era ceva obişnuit pentru ea să plece şi apoi să se întoarcă şi să–şi reia munca. Vreți să luați loc? Eu trebuie să mă aşez. Nu mă simt prea bine. Se instala pe un scaun. Am tot primit apeluri de la clienți furioşi care–mi spun că cercetarea dosarelor lor de către poliție este o chestie foarte neplăcută. Încerc să–i consolez pe cei de aici când vin să–mi plângă pe umăr în legătură cu Natalie sau mă străduiesc să le alung temerile că ceva li se poate întâmpla şi lor. Şi încerc să mă tot gândesc, dacă nu cumva aveți dreptate şi chestia asta îngrozitoare este legată de vreo problemă profesională care mie mi–a scăpat din vedere.

— Şi nu reuşiți să vă dați seama.

— Nu, nu–mi vine nimic în minte. Mă gândesc că poate era o chestie personală. Cineva voia să le facă rău, pentru că era gelos, sau supărat. Nu ştiu.

— Se poate vorbi de invidie aici la birou?

— Mai degrabă de competiție. Şi cu siguranță, nu toată lumea e prietenă cu toată lumea. Dar, sincer, nu cred că cineva îi purta pică sau avea vreun resentiment față de Natalie.

— O ştiți pe Lilah Grove?

— Femeia fatală de la conturi personale. Buzele Cărei schiță un zâmbet. Da, am auzit bârfele cum că ar fi fost mult prea prietenoasă cu Bick. Dar Natalie nu–şi făcea griji şi nu am auzit vreodată ca Natalie să se fi certat cu Lilah.

Poate că–şi rezolvau problemele personale după orele de program, se gândi Eve în timp ce cobora să se întâlnească cu Peabody.

— Ai vorbit cu Lilah Grove?

— Ce, ai cumva un al şaselea simț? Întrebă Peabody. Ea era prima persoană de care voiam să–ți vorbesc.

— Diva sexy a departamentului. S–a dat la Byson. Care e părerea ta?

— E cam dură şi arțăgoasă. Vanitoasă şi ambițioasă.

Spune că flirtul pornea din ambele părți, că era nevinovat şi şi–a exprimat dezgustul şi enervarea, amândouă părând false, că cineva din departament o poate bârfi în legătură cu asta. A plâns de câteva ori când a venit vorba despre victime, dar fără ca asta să aibă efect asupra cosmeticelor cu care era dată şi care par a fi aplicate într–o manieră profesionistă şi de asemenea, par a fi foarte scumpe. Să dă cu Fă–mă.

— Ce?

— E un parfum de calitate, nu o chestie de duzină, sau apă de nu ştiu ce. Îmi place şi mie să mă dau cu el când mai merg pe la centrele comerciale.

— Tu eşti aceea?

— Care?

— Acea persoană, din tot universul, căreia îi place să fie pulverizată de trupele de spray.

Peabody îşi trase umerii în spate şi–şi ridică mândră capul.

— Suntem mai multe. Alcătuim o armată mică, dar plăcut mirositoare.

— Da, pun pariu că *Fă–mă* miroase ca o pajişte însorită. Mă duc să aprofundez dialogul cu Grove şi apoi ne întoarcem la sediu.

— Al doilea birou, pe dreapta.

— Mă duc singură. Vorbeşte cu McNab.

— Am înțeles.

Uşa biroului era deschisă. Eve văzu o blondă cu părul lung, care stătea pe un scaun din piele, de culoarea caramelei şi îşi examina manichiura în timp ce vorbea la telefon.

În birou erau multe flori şi pe un cuier cromat se aflau o haină lungă, roşie şi o eşarfă albă. Cana de cafea de pe birou era tot roşie şi avea un L strălucitor înscris pe ea.

Blonda purta un costum albastru cu o bluză de dantelă cu *en coeur*. Când ridică privirea, Eve putu să–i vadă ochii verzi, ca de pisică.

— Stai puțin, spuse persoanei de la telefon. Pot să vă ajut cu ceva? O întrebă pe Eve.

Eve îi arătă insigna şi Lilah ridică privirea spre tavan, exasperată.

— Îmi pare foarte rău, dar va trebui să revin. Voi face rost de informații înainte de ora două. Sigur. La revedere.

Îşi scoase căştile şi le puse pe birou.

— Am discutat cu cineva de la voi.

— Şi acum puteți discuta şi cu mine. Locotenent Dallas.

— Cel puțin evoluez pe scara gradelor. Auzi, îmi pare rău

de Bick şi Natalie. A fost un şoc îngrozitor pentru toți cei care i–au cunoscut. Dar am de lucru.

— Ciudat, la fel şi eu. Aveați o aventură cu Bick?

— Cu siguranță sunteți mai directă decât detectivul care a fost aici mai devreme. E vorba doar de un flirt de birou. Inocent.

— Şi în afara biroului? Ridică din umeri.

— Nu am ajuns până acolo. Poate dacă am mai fi avut timp.

— Deci nu aveați nicio problemă să vă implicați în relația lui?

Zâmbind, Lilah îşi examina din nou la unghiile.

— Încă nu era căsătorit.

— Care e problema, Lilah? Nu reuşeşti să–ți găseşti singură un bărbat care să fie doar al tău?

— Pe oricine vreau eu.

— Cu excepția lui Bick.

— Eşti a dracului, nu?

— De asta poți fi sigură. De ce Bick?

— Pentru că arăta bine şi avea un corp magnific. Mi se părea că ar fi bun în pat. Am fi alcătuit o echipă şi în afara lui.

— Probabil că erai foarte ofuscată că nu muşca momelile tale.

— Dacă nu voia să mi–o tragă, era problema lui. Dacă crezi că l–am ucis, pe el şi pe drăguța lui din cauza asta, ar trebui să vorbeşti cu detectivul tău. Am două alibiuri. Gemeni, înalți ca bradu' şi proşti ca gardu'. I–am epuizat pe amândoi, pe la trei dimineața.

— Care era contul principal al lui Bick?

— Wendall James, spuse ea fără să ezite.

— Şi cine se ocupă de acest cont, acum că el e mort? Lilah înclină capul.

— Oficial? Nu s–a decis încă. Neoficial? Mă voi strădui să–l primesc eu. Dar nu trebuie să ucid să primesc conturi, iubire. Trebuie doar să mă pricep la ceea ce fac.

— Nu mă îndoiesc de calitățile tale, spuse Eve şi plecă să se întâlnească cu Peabody.

— E ceea ce bunică–mea ar numi o nucă tare.

— Nu înțeleg. Eve luă curba şi se îndreptă spre sediul central al poliției. Dacă o nucă e tare, o arunci. Ea e genul care ştie să se lipească bine.

— Înseamnă... nu contează. Crezi că e implicată?

— S–ar putea. Dar nu e genul care ucide pentru a obține ceea ce vrea. Îşi foloseşte capul, sexul, înşală, poate chiar fură.

Ar putea seduce pe cineva să facă treburile ei murdare, dar care ar fi rostul aici? Byson a ieşit din peisaj, poate obține unele din conturile lui şi e promovată mai repede. Dar de ce şi Copperfield? Şi ea a fost victima principală. Ce ai aflat în legătură cu alibiurile?

— Da, la Jake Sloan e DeLay, Rochelle. Douăzeci şi cinci de ani, necăsătorită, lucrează la o firmă de catering, la Palace.

— Lucrează pentru Roarke?

— Da, într–un fel. Tatăl ei e DeLay, bucătarul–şef de la Palace. Lucrează acolo de doi ani. Nu are cazier judiciar.

Eve o luă la stânga.

— O să trecem pe acolo, să avem confirmarea directă a alibiului. Ce altceva?

— La Randall Sloan. Sasha Zinka şi Lola Warfield. Patruzeci şi opt şi respectiv patruzeci şi doi de ani. Căsătorite de doisprezece ani. Au mulți bani, Zinka se trage dintr–o familie bogată. Sunt Femme.

— Ce e asta?

— Cosmetice de mare clasă. Compania a fost fondată de străbunicul lui Zinka şi a rămas una din puținele companii independente din branşă. Au centre de înfrumusețare unde vând produsele lor. Zinka are mici probleme. Violență, daune materiale. A lovit un polițist.

— Serios?

— Nu a făcut închisoare. Are o mulțime de amenzi mari şi câteva procese civile. În ultimii zece ani n–a mai avut necazuri.

— Probleme ale tinereții. Un temperament mai năvalnic.

— Alibiul lui Kraus are şi mai mulți bani. Madeline Bullock şi Winfield Chase. Mamă şi fiu. Bullock, Sam, a fost cel de–al doilea soț al ei şi nu au avut copii. El a murit la o sută doisprezece ani. Au fost căsătoriți cinci ani. Ea avea patruzeci şi şase de ani.

— Nu–i aşa că e romantic?

— Da, ți se înmoaie inima. Primul soț a fost mai tânăr, avea şaptezeci şi trei de ani şi ea douăzeci şi doi.

— Înstărit?

— Da, nu la fel ca Sam Bullock, dar avea ceva avere. A fost mâncat de un rechin.

— Hai las–o!

— Serios. Făcea scufundări lângă Marea Barieră de Corali. Avea optzeci şi opt de ani. Şi rechinul a trecut pe acolo şi haț.

Se uită la Eve gânditoare.

— Să sfârşesc ca mic dejun pentru rechini e pe lista mea

de zece modalități în care nu vreau să mor. Tu?

— S–ar putea să treacă pe locul întâi, acum când îmi dau seama că e posibil. A fost ceva necurat?

— Nu au putut să vorbească cu rechinul, dar cazul a fost considerat un accident nefericit.

— Bine.

— Compania Bullock este diversificată, dar produsele farmaceutice au fost prima afacere. Fundația, pe care o conduce văduva de la moartea soțului de acum opt ani, finanțează cu milioane de dolari anual tot felul de acțiuni de binefacere. Copiii sunt prioritatea. Văduva nu are dosare penale, dar fiul ei, în vârstă de treizeci şi opt de ani, a avut dosar când era minor. Nu figurează nicio căsnicie sau concubinaj la dosar.

— Au sediul la Londra, nu?

— Da. Mai au şi alte case, dar niciuna în State. Mama şi fiul locuiesc la aceeaşi adresă. El e vicepreşedinte la fundație.

— În mod normal ar trebui să–şi poată permite o casă.

— În ultimul rând, pentru Myers, îi avem pe Karl şi Elise Helbringer, din Germania. Căsătoriți de treizeci şi cinci de ani, au trei copii. Karl a intrat în afaceri cu Elise când avea douăzeci de ani. Au făcut cizme, apoi pantofi şi genți şi tot felul de astfel de lucruri. Inclusiv dragoste, pentru că se pare că s–au căsătorit la scurtă vreme. Au dat lovitura în lumea modei şi a articolelor de sport şi au construit un frumos imperiu german.

— Cizme.

— Produsul original, care încă este primul pe lista de vânzări. Tu porți o pereche chiar acum.

— Cizme Helbringer. Distincte datorită simplității lor. Oricum, nimic despre ei sau odraslele lor.

— Vom face verificări mai amănunțite când ajungem la sediu.

Eve opri în fața intrării hotelului lui Roarke, Palace. Portarul se îndreptă imediat spre ele. Eve văzu că o recunoaşte şi apoi citi în ochi lui resemnarea când coborî din maşină.

— Bună dimineața, doamnă locotenent. Vreți să pun pe cineva să vă parcheze vehiculul?

— Tu ce crezi?

— Cred că vreți să–l lăsați exact acolo unde este.

— Vezi că ştii. Urcă pe scări şi intră în holul de marmură, unde erau o mulțime de flori şi câteva fântâni strălucitoare.

Se duse spre recepție. Când văzu din nou în privirea unui recepționer că o recunoaşte, se gândi că Roarke făcuse o şedință cu personalul şi le arătase fotografia sa. Totuşi, îşi

scoase insigna.

— Vreau să vorbesc cu Rochelle DeLay.

— Sigur, doamnă locotenent. O contactez imediat. Vă rog să luați loc.

Fiindcă toată lumea era foarte cooperantă, Eve hotărî să fie la fel.

— Mulțumesc.

Se aşeză pe unul din scaunele îmbrăcate în catifea, cu spătarul înalt, care erau în jungla de flori.

— Dacă bunică–mea, cea cu nuca tare, vine vreodată pe aici, o s–o aduc să bem un ceai la Palace. Peabody inspiră profund mirosul florilor când se aşeză. Cred că i–ar plăcea. Oricum, am putea profita de ocazie să discutăm despre petrecerea lui Mavis.

— Nu cred.

— Haide, Dallas. Ne apropiem de momentul zero. Oricum, am ales tema. Pentru că e vorba de Mavis, şi gândindu–mă la scaunul pe care l–ai cumpărat, am decis să fie curcubeu. Am dat de un magazin cu chestii pentru petreceri, ieri–seară în drum spre casă, şi am cumpărat tot felul de lucruri drăguțe.

— Fantastic. Continuă.

— Apoi mai trebuie să ne gândim la flori. Mi–am propus să trec pe la florăria asta pe care o ştiu eu, dar chestia e că... că nu–mi prea permit să, ştii tu, plătesc.

Deşi încercase să o aducă la tăcere pe Peabody, ultima replică îi atrase atenția.

— Iisuse, Peabody, nici nu trebuie să plăteşti. Nu e de datoria ta.

— Vreau să ajut cu tot, dar...

— Nu cu banii, spuse Eve şi se strădui să se concentreze asupra problemei. Ai dreptate. Trebuie să fie tot felul de chestii. Cu cât mai multe, cu atât o să fie Mavis mai fericită. Dacă tu eşti dispusă să le cumperi, eu le voi plăti.

— E bine, e fantastic. Dar, nu am întrebat cam care e bugetul.

Eve oftă.

— Cred că doar infinitul ar putea fi o limită.

— Excelent. O să fie cel mai tare eveniment.

— Şi acum lasă fetița deoparte şi fii polițistă, spuse Eve ridicându–se în picioare.

Eve văzu creatura drăguță care se îndrepta spre ele. Costumul pe care–l avea era aproape cazon. Culoarea verde tomnatic se potrivea cu tenul ei cafeniu şi părul, care era şaten şi bogat.

Buzele schițară un mic surâs însă ochii ciocolatii rămaseră inexpresivi.

— Doamna locotenent Dallas şi...

— Peabody. Detectiv, spuse Peabody.

— Eu sunt Rochelle DeLay. Probabil că ați venit în legătură cu Natalie. E în regulă dacă stăm aici? Biroul meu e cam înghesuit deoarece au fost depozitate acolo o mulțime de accesorii pentru o petrecere.

— E foarte bine aici.

— Tocmai am vorbit cu Jake. Aş vrea să meargă acasă. Nu cred că e pregătit să fie acolo, să–i vadă pe toți, pentru că era obişnuit să discute tot timpul cu Natalie.

— Erați prietene?

— Da. Ne–am împrietenit când am început să ies cu Jake. Dar Nat şi Jake? Se uită în altă parte, aşa cum fac toți oamenii când sunt pe punctul să–şi piardă cumpătul. Erau ca frații.

— Nu te–a deranjat că tipul cu care te vedeai era aşa de apropiat de altă femeie?

— Poate, dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Nat. Dar ea era îndrăgostită de Bick şi–mi plăcea foarte mult. Ne distram bine împreună, toți patru. Ne–am potrivit. Nu ştiu ce să fac pentru Jake.

— Domnişoară DeLay, spuse Peabody, câteodată, femeile le spun prietenelor lor lucruri pe care nu le împărtăşesc unui bărbat, indiferent cât de apropiate de acesta ar fi. V–a zis cumva Natalie că ar fi îngrijorată, sau preocupată?

— Nu îmi amintesc. Dar... trebuia să luăm prânzul împreună în ziua dinainte de... dinainte. M–a sunat să–mi spună că nu se simțea foarte bine şi că rămânea acasă. Eram ocupată, spuse Rochelle cu o voce pierdută. Aşa că am respirat uşurată. Şi acum, când mă gândesc, părea, nu ştiu cum, puțin agitată, nervoasă. Dar atunci n–am luat în seamă acest lucru. Aş fi putut să merg la ea, să–i duc ceva de mâncare. Asta mai fac uneori, dar atunci eram foarte ocupată. Dacă ar fi fost ceva în neregulă, poate mi–ar fi spus. Mă tot gândesc la asta.

— Regretele nu rezolvă nimic, zise Eve. Spune–mi unde erai în noapte când ea şi Bick au murit.

— Am cinat la bunicii lui. Apoi am jucat bridge. Adică ei au jucat, spus ea zâmbind şters. Au încercat să mă învețe, dar tot nu ştiu. Am plecat după miezul nopții şi ne–am dus la Jake. Trăim împreună, neoficial. Eram în sala de bal de est.

— Poftim?

— A doua zi dimineață. Eram în sala de bal şi ajutam la pregătirea unei întâlniri. Jake a intrat şi m–a găsit acolo.

Plângea. Şi mi–a spus. Am stat pe jos, chiar în sala de bal.

7.

Eve se uită la cutiile de pe masa din sala de conferințe şi simți cum o apucă durerea de cap.

— Acum urmează munca de sclavi. Trebuie să verificăm tot din urmă cu două săptămâni. Din declarațiile martorilor, reiese că oamenii au început să remarce că ceva nu era în regulă cu Copperfield încă de acum două săptămâni, şi transmisia prin care Copperfield îl anunța pe Byson că voia să–i arate ceva e tot din urmă cu două săptămâni.

— Trebuie să verificăm numele şi eventual notițele, spuse Peabody. Dar conturile? Probabil că vom apela la o mulțime de oameni pentru a le desluşi pe toate.

— Poate, spuse Eve. Dar deocamdată suntem doar noi două. Vom fi atente la repetări, în cazul unui dosar sau cont care apare recurent în acest timp. Mă refer la cele care au fost copiate pe calculatorul de acasă, sau pe al lui Byson.

Eve se uită nefericită la automatul din sala de conferințe, ştiind că este încărcat cu stocul său personal de cafea.

— Orice mențiune a vreunei întâlniri cu vreunul din şefi, continuă ea. Întâlniri cu alți contabili.

— O să dureze ceva, comentă Peabody. Poate ar trebui să comand nişte sandviciuri.

— Cum vrei. Secretara ei a spus că de câteva ori s–a conectat după terminarea orelor de program în ultimul timp. Să vedem ce a accesat după serviciu.

Se întoarse când uşa se deschise.

— Ați găsit ceva? Întrebă Baxter.

— Se pare că a descoperit ceva necurat la serviciu şi făcea cercetări pe cont propriu. Ulterior i–a împărtăşit şi logodnicului ei acest lucru. Ne axăm pe asta.

— Mai ai nevoie de cineva?

Eve îşi înfundă mâinile în buzunar.

— Ce–ai de lucru?

— Câteva chestii, majoritatea lipsite de importanță. Nimic din ce băiatul n–ar putea să facă, spuse el referindu–se la stagiarul său, Trueheart. Puştiul îmi va spune dacă ai nevoie de ajutor de la mine. Am câteva zile libere şi aş putea să mă ocup de asta.

— Dacă vrei să lucrezi, o să munceşti cu normă întreagă, în cazul în care e de resortul tău, trebuie să duci lucrurile la bun sfârşit.

— Nicio problemă.

Când comunicatorul îi sună se uită să vadă cine e.

— Peabody, spune–i lui Baxter despre ce e vorba. Mă sună Whitney. Trebuie să–l pun la curent.

I s–a ordonat să urce şi l–a găsit pe comandantul Whitney la el la birou. I se păru că arată obosit, sau poate că împovărat era cuvântul potrivit.

Părul negru aranjat în jurul feţei lui de culoarea cafelei era înspicat cu fire albe. Se uită la ea fără să spună nimic cât timp îi dădu raportul.

— Ceea ce ai confiscat este la loc sigur?

— Da, domnule. Detectivii Peabody şi Baxter au început cercetările. Căpitanul Feeney supervizează tot ce e electronic, împreună cu detectivul McNab.

— Alte piste?

— Poftim?

— Varianta unei probleme personale. Un fost iubit gelos?

— Nu am eliminat posibilitatea, domnule comandant, dar nu există niciun indiciu în această direcţie. Totul pledează în favoarea supoziţiei că este vorba de o dublă omucidere motivată de ceva ce femeia a descoperit la locul de muncă.

Comandantul încuviinţă.

— Îţi dai seama cât de delicate sunt informaţiile pe care le deţinem acum?

— Da, domnule.

Privirea lui rămase aţintită asupra ei.

— Te–ai gândit la faptul că tu personal vei avea acces la aceste informaţii?

— Personal, domnule comandant?

— Eşti căsătorită cu un om de afaceri foarte puternic, care este implicat în multe sectoare ale industriei şi finanţelor. Cu siguranţă, interesele lui nu coincid cu acelea ale unor firme ale căror informaţii le ai acum în posesie.

Eve simţi un junghi în stomac.

— În posesie am potenţiale dovezi.

— Nu fi naivă, Dallas.

— Nu am fost niciodată. Sunt investigatorul principal în două cazuri de omucidere şi caut dovezi ale motivului şi culpabilităţii. Nu mă interesează informaţiile secrete despre competitorii solului meu.

— Există îngrijorarea că, dacă aceste date ajung în posesia lui, le va folosi împotriva competitorilor săi.

Junghiul deveni şi mai puternic.

— Nu are nevoie de ajutorul meu pentru a fi competitiv în afaceri. Şi nu ar călca în picioare două cadavre pentru a câştiga

un ban în plus. Cu tot respectul, domnule, spuse ea, deşi tonul ei era departe de a exprima acest lucru, dacă cineva susţine altceva, aceasta este o ofensă la adresa mea şi a soţului meu.

— Nu este o chestiune de câţiva dolari în plus, ci de milioane de dolari în plus. Şi da, este insultător. Şi este necesar să se înţeleagă. Dacă informaţiile aflate la dispoziţia ta vor fi folosite în alt scop decât la investigaţie, tu, acest birou şi acest departament vom fi responsabili.

— Din câte am înţeles eu, responsabilitatea mea este faţă de victime, faţă de oamenii din New York şi faţă de acest departament care a fost mereu curat ca lacrima. În stomac nu mai simţea un junghi, ci o lavă încinsă. Dacă aveţi vreo îndoială cu privire la felul în care–mi înţeleg eu responsabilităţile, sau capacitatea mea de a le respecta, nu aveţi doar obligaţia să–mi luaţi cazul, dar chiar ar trebui să–mi retrageţi insigna.

— Dacă vrei să fii supărată, n–ai decât. Şi acum, locotenente, întoarce–te la muncă.

Se răsuci pe călcâie, încercând să se calmeze, dar nu reuşi să–şi reprime furia. Se uită înapoi când deschise uşa.

— Nu sunt bufonul lui Roarke, spuse ea răstit şi trase uşa după ea.

Se duse înapoi la sala de conferinţe. Privirea ei o făcu pe Peabody să–şi înghită comentariul isteţ pe care voia să–l facă.

— Doamnă, spuse ea, Baxter se ocupă de informaţiile legate de Byson. Deocamdată nu am găsit nicio informaţie transferată pe computerul lui de la Copperfield.

— Continuaţi să cercetaţi.

— Pe frontul informatic, McNab a raportat că mai multe fişiere au fost şterse din unitatea lui Copperfield.

— Detectivul McNab îţi raportează ţie? S–a schimbat cumva lanţul de comandă în ultimele douăzeci de minute?

Cunoscând acel ton, Peabody şi–l menţinu pe al ei cât mai neutru.

— Detectivul McNab a crezut că suntem împreună, aici sau pe teren. Şi pentru că din câte ştiam eraţi la comandant, am preluat raportul şi acum vi–l transmit.

— Mă duc la Informatică.

Peabody şi Baxter îşi dădură ochii peste cap când se întoarse cu spatele. Şi din fericire pentru ei, avură instincte destul de bune să se concentreze asupra muncii când se întoarse din nou cu faţa spre ei.

— Nimeni nu intră aici, sau se apropie de dosarele astea fără autorizaţia mea. E clar?

— Da, să trăiţi!

După ce uşa fu trântită, Peabody răsuflă uşurată.

— Whitney i–a băgat mortul în casă.

Eve intră în viteză în departamentul de informatică şi de acolo se duse țintă la laboratorul de calculatoare pentru a da de McNab. El era aplecat peste unitatea lui Copperfield. Câțiva detectivi sau tehnicieni lucrau la alte calculatoare în aceeaşi zonă.

— Va trebui să foloseşti un cub privat de conectare când lucrezi la acest caz.

— Cum? Ce? Spuse el şi–şi scoase o cască de pe urechi.

— Acest caz este de ordinul albastru. Cub privat şi rapoarte verbale. Nimeni nu trebuie să ştie mai mult decât e nevoie.

— Biiine. Se dădu puțin în spate, de parcă ar fi simțit căldura pe care o emana şi–i era frică să nu se ardă. Am descoperit câteva chestii care au fost şterse. Erau…

— Cub privat, se răsti ea. Acum.

— Da, doamnă. Îmi va lua câteva minute să îl pregătesc.

— Atunci începe.

Ieşi ca o furtună şi intră în biroul lui Feeney. El era la birou, scriind ceva la computer în timp ce fredona un cântec. Din când în când murmura.

— Aproape te–am prins, ticălosule.

— Detectivii tăi au probleme în a înțelege ordinele, sau lanțul de comandă? Se interesă ea.

El înjură şi se uită la ea. Văzu ceea ce văzuse şi Peabody. Se dădu uşor în spate şi făcu semn cu capul spre uşă.

— Vrei, te rog, să închizi aia? Ea o trânti.

— Când mi se încredințează un caz, oamenii care fac parte din echipa mea, fie ei de la Informatică, sau de la Omucideri, îmi raportează mie.

— Ai vreo plângere de făcut în legătură cu unul din băieții mei?

Îi veni mintea la cap chiar înainte să răbufnească. Ce făcea? Provoca un scandal inutil, doar pentru că era furioasă?

— Am un caz foarte sensibil.

— Da, ştiu. Băieții mei mi–au raportat şi eu am înregistrat electronicele, aşa cum ai cerut. Şi?

— O chestie cu bani mulți. Tu ai putea crede că Roarke ar călca în picioare două victime pentru a face rost de acele informații şi a o lua înaintea unui competitor? Crezi că ar putea să se folosească de investigațiile şi informațiile mele – dacă i le–aş împărtăşi – În interes personal?

— Ce dracu' spui? McNab a făcut vreun comentariu idiot?

— Nu. Whitney a făcut un comentariu direct. Feeney strânse din buze, apoi expiră puternic.

— Mai am din cafeaua pe care mi–ai făcut–o cadou de Crăciun. Vrei una?

— Nu, nu, repetă ea şi se duse la fereastră. La naiba, Feeney. Dacă vrea să se dea la mine pentru ceva ce am făcut eu sau echipa mea, atunci n–are decât. Dar să spună că Roarke s–ar folosi de mine şi că eu aş permite asta, întrece orice limită.

— Ia nişte alune. Dădu din cap.

Feeney îşi băgă mâna în bolul cu alune de pe masă.

— Vrei să–ți spun ce cred eu?

— Cred că da. Dacă am intrat peste tine acum când erai ocupat, înseamnă că vreau să aud ce ai de spus.

— Presupun că unii dintre mahării ăia şi avocații care îi iubesc s–au călcat în picioare şi au dat din falei. S–au plâns la primar şi la şef. Primarul şi şeful i–au transmis toate lui Whitney. Trebuie să ia atitudine şi să–ți spună punctul de vedere al departamentului, să te avertizeze. Vrei să–ți spun ce cred eu că gândeşte cu adevărat? – Da.

— Îl cunosc de mult timp. Dacă ar fi fost cu adevărat îngrijorat, nu ți–ar fi dat cazul pe mână. Punct. Aşa s–ar acoperi. Dar în loc să facă asta, ți–a spus ce avea de spus şi îşi pune fundul la bătaie.

— Poate.

— Dallas? Aşteptă până când ea se întoarse. Te îngrijorează Roarke cât de cât în ce priveşte cazul ăsta?

— Nu. La dracu', nu.

— Crezi că mă îngrijorează pe mine, sau pe oricine altcineva care lucrează la acest caz?

Junghiul din stomac începea să cedeze.

— Nu. Dar trebuie să–i spun lui Roarke şi chiar dacă nu–i voi împărtăşi niciuna din informațiile legate de caz, tot trebuie să mă duc la el şi să–i explic. Şi dacă crezi că eu eram nervoasă când am venit aici, dă–mi voie să–ți spun că asta a fost un fel de plimbare într–o zi însorită, față de felul cum o să reacționeze el.

Feeney împinse bolul de alune spre ea şi pentru o clipă i se citi amuzamentul pe chip.

— Căsnicia e ca un câmp minat.

— Da, la dracu'. Dar se relaxa puțin, îndeajuns pentru a se aşeza pe un colț al biroului şi a lua câteva alune. Îmi cer scuze.

— N–ai de ce. Ne cunoaştem de mult timp.

— Nu ştiu cât loc mai ai în programul tău, dar cu

siguranță că aş avea nevoie de tot ajutorul tău.

— Probabil că mai pot renunța la câte ceva. Mie îmi plac programele complete.

— Mulțumesc.

Cu nervii calmați, Eve se duse în sala de conferințe unde–i găsi pe Peabody şi pe Baxter cufundați în cercetare şi într–un morman de sandviciuri. Când intră, Baxter rămase cu ochii pe ecran, dar Peabody riscă să arunce o privire. Clar încurajată de ceea ce văzu pe chipul partenerei sale, arătă cu capul spre mâncare.

— M–am gândit că astea ne vor ajuta.

— Bine. Deşi se calmase şi apetitul îi dispăruse, Eve luă câteva discuri şi se duse la un calculator. O clipă mai târziu, o cană de cafea îşi făcu apariția lângă cotul ei.

— M–am gândit că s–ar putea să ai nevoie şi de asta cât suntem aici.

— Mulțumesc. Probabil că ți–ai imaginat că o să împart cafeaua şi ai încărcat maşina pornind de la presupunerea asta.

— Ar fi o presupunere incorectă? Spuse Peabody zâmbind cuceritor.

— Presupunerea mea e că tu sorbi deja cafeaua.

— Baxter soarbe. Eu beau delicat. Eve inspiră.

— Uite ce e. Comandantul voia mai mult decât o simplă informare. Avea unele motive de îngrijorare, sau vreun dobitoc are motive de îngrijorare, în legătură cu un posibil acces al lui Roarke la unele din informațiile astea, prin intermediul meu. Şi că apoi ar putea să le folosească pentru a–şi scoate din joc competitorii.

— Nici nu–i de mirare că aveai chef să–ți descarci nervii asupra oricui îți ieşea în cale, comentă Peabody.

— Ei bine. Baxter făcu o pauză îndeajuns de mare pentru a se scărpina pe bărbie. Presupun că Whitney a spus ce avea de spus, chiar dacă ştia că rahatul era inflamabil. Nu–i nicio plăcere să fii şef.

Ultimele rămăşițe de furie ale lui Eve se topiră.

— Da. Hai să săpăm în rahatul ăsta până dăm de aur.

Au săpat ore întregi. Fişierele lui Natalie Copperfield erau bine organizate, dar nu i–au condus la niciun rezultat.

— McNab a spus că s–a mai şi şters de pe calculatoare, zise Eve. Există lucruri care ar putea fi interpretate drept timp pierdut, sau dosare şterse. Găuri mici, dacă le priveşti aşa. O albinuță foarte harnică.

— Mă face să mă simt ca un trântor, încuviință Peabody. Ceea ce desigur că nu sunt. Pentru că sunt detectiv şi un

membru activ al poliției newyorkeze, antrenată în cel mai bun departament.

— Pupă–n fund, spuse Baxter zâmbind.

— Am trei stele de aur la sportul ăsta.

— Este fascinant, zise Eve pe un ton sec. Dar ceea ce vreau eu să spun e că, datorită modului eficient de organizare a dosarelor, pe care–l avea Copperfield, se vede clar un model al găurilor. Care merge în timp până acum cinci, şase luni.

— Şi mie mi se pare la fel, încuviință Peabody. S–ar putea să fie doar timpul dedicat pregătirilor de nuntă. Câteva probleme personale rezolvate la locul de muncă. Ni se întâmplă şi celor mai buni dintre noi.

— Poate. Sau poate că este vorba de un cont care i–a fost dat în acea perioadă. Aceste pauze încep să se mărească de acum zece zile. Cam pe atunci când credem noi că a găsit ceva îndoielnic.

— Dacă ucigaşul a şters aceste dosare, începu Baxter, înseamnă că el, sau ea, a avut acces la computerul şi la fişierele ei. Nu cred că un client ar fi putut să le acceseze.

— Ar fi putut intra din altă parte, sau să plătească pe cineva care avea cunoştințele necesare să facă asta, replică Eve. Sau s–ar putea să fie cineva din interior. Sau amândouă variantele. Ceea ce nu găsim noi este tocmai proba că exista ceva ce ucigaşul nu voia să fie descoperit.

— Supervizoarea ei ar trebui să–i cunoască toate conturile, spuse Peabody.

— Da. O să trec pe acolo, să mai vorbesc cu ea înainte de a merge acasă. Peabody, vreau ca toate aceste informații să fie securizate. Baxter, dacă vrei să faci ceva muncă de teren, poți să iei legătura cu sora victimei. Vezi dacă Copperfield a spus ceva de primirea unui cont nou în ultimele şase luni. În mod normal ar trebui să fie unul mare.

— Am înțeles, mă ocup de asta.

— Verifică–l şi pe Trueheart şi ce ai tu de făcut. Dacă trebuie să lucrezi în plus, anunță–mă. O să–ți dau eu acordul.

— Mulțumesc.

— Peabody, dacă McNab a găsit ceva, vreau să mă anunți. Orice, indiferent de oră. Sunt pe teren.

Aglomerația traficului îi aminti lui Eve de momentul zilei. Probabil că firma era închisă deja în ziua respectivă. Sună la adresa de acasă a Cărei Greene, pe care o avea în memorizator. Pentru că fii transferată pe curierul vocal, îi lăsă mesaj să o sune cât de repede posibil. În speranța că Greene lucra peste program, Eve sună şi la telefonul de la serviciu şi lăsă acelaşi

mesaj.

Nu avea rost să se ducă la uşa unui apartament gol, decise ea. Avea să aştepte să fie sunată, sau să dea de Greene dimineața următoare.

Acum trebuia să găsească cea mai bună metodă de abordare a lui Roarke.

Să nu–i spună nimic nu era o opțiune. Chiar dacă ea ar fi încercat să se eschiveze, el ar fi simțit ceva. Tipul avea simțurile dezvoltate ca un vultur. Şi dacă era evazivă, avea să ajungă inevitabil să mintă. Şi dacă mințea greşea.

La naiba, chiar nu avea chef să treacă printr–o asemenea încercare.

Să fie directă probabil că era cea mai bună opțiune. N–avea decât să explodeze, să ardă şi apoi să se calmeze din cauza insultei. Era dreptul lui.

Din nefericire, totul avea să se spargă în capul ei. Dar n–avea ce face decât să fie soția bună care suportă orice. Apoi el avea să se scuze, poate chiar să o implore puțin.

Cât de rău putea să fie?

Era destul de împăcată cu situația când trecu porțile reşedinței.

Gândindu–se la diferite feluri de a deschide subiectul, trecu repede de la frigul de afară la căldura din interior. Lumină plăcută şi aerul uşor parfumat erau alterate de prezența supărătoare a lui Summerset.

— Nu mi–am dat seama că aveați să vă luați câteva zile libere, spuse el când motanul plecă de lângă el pentru a veni spre ea.

— Ce tot spui?

— Pentru că v–ați întors acasă fără să fiți acoperită de sânge şi cu hainele întregi, am presupus că v–ați petrecut ziua relaxându–vă.

— Ziua încă nu s–a terminat. Îşi aruncă haina pe balustradă. Aş putea s–o închei urmărindu–ți fundul osos, dar tu ai fi cel plin de sânge şi cu hainele rupte.

Luă pisica în brațe şi urcă împreună cu ea. Motanul torcea ca motorul unui elicopter când îl scărpina după urechi, absentă. În cele din urmă îl abandonă pe canapeaua din dormitor şi verifică unde era Roarke, pe scanerul de interior.

— Unde este Roarke?

Roarke încă nu s–a întors acasă.

Asta o făcea să mai câştige puțin timp, decise ea, şi se

dezbrăcă de haine schimbându–se în echipament de sport. Cea mai bună metodă de a–şi limpezi mintea şi de a se concentra era să facă nişte exerciţii după care să asude, în sala de sport.

Pentru a–l evita pe Summerset luă liftul şi apoi programă o cățărare pe munte, pe aparatul cardiovascular. Făcu douăzeci de minute intense după care setă aparatul pe sprint.

Începuse o serie de abdomene când Roarke intră în sală.

— Ai avut o zi lungă? Spuse ea respirând greu.

— Mda. Se aplecă şi–i atinse buzele cu ale lui. Acum ai început sau termini?

— Termin. Dar mai am destulă energie, dacă vrei să facem un antrenament.

— Eu l–am făcut de dimineață. Nu vreau decât un pahar mare cu vin şi o masă bună.

Eve se uită atentă la chipul lui.

— Chiar ai avut o zi lungă. Probleme?

— Chestii care mă irită, în mare parte, şi de care am scăpat. Dar acum, dacă tot ai adus vorba, parcă nu m–ar deranja să înot puțin înainte de masă. Dacă îmi ții companie.

— Sigur. Luă un prosop şi se şterse pe față. Să termine acum ce avea de făcut, sau să amâne până când se mai relaxează? Era greu de ştiut, se gândi ea, dar i se părea că nu e corect să–l lase să se relaxeze şi după aceea să–l lovească în stomac.

— Ah, s–a întâmplat o chestie. Pentru a–şi mai acorda o clipă de răgaz, se duse să ia o sticlă de apă din frigider. Dubla omucidere pe care o investighez. Legătura cu firma de contabilitate.

— Ai obținut mandatul?

— Da, şi are legătură cu asta.

— Ce are legătură?

Se îmbărbăta ca şi cum ar fi urmat să sară într–o piscină cu apă foarte rece.

— La unele niveluri, există îngrijorarea legată de sensibilitatea informațiilor care se află acum în posesia poliției newyorkeze şi cea mai mare este provocată de faptul că eu sunt căsătorită cu tine.

— Se pune problema la anumite niveluri în legătură cu capacitățile tale de a te descurca cu informații sensibile? Tonul îi era plăcut, chiar amiabil. Şi antenele ei tremurau din cauza asta.

— Se pune întrebarea, la anumite niveluri, în legătură cu problema etică ce derivă din faptul că tu ai fi prea aproape de informații financiare secrete aparținând unor actuali sau viitori

competitori de–ai tăi. Dar vreau să ştii că...

— Deci presupunerea, o întrerupse el blând, este că–mi voi folosi soția şi investigațiile pe care le face în legătură cu o dublă omucidere, nu doar pentru a obține informații financiare în legătură cu competitorii mei, prezenți sau viitori, ci şi că voi utiliza acele informații pentru câştig personal? Am înțeles bine?

— Perfect. Ascultă, Roarke...

— Nu am terminat. Vorbele erau şfichiuitoare. Le–a trecut cumva prin cap acestor niveluri, că nu am nevoie să mă folosesc de soția mea sau de investigațiile ei pentru a–mi pune la pământ competitorii în afaceri, dacă asta doresc? Şi că am reuşit cumva să fiu competitiv şi chiar să am succes de unul singur, înainte de a cunoaşte investigatorul principal din acest caz?

Nu–i plăcea deloc lui Eve când el spunea soția mea pe tonul acela. De parcă ar fi fost unul din ceasurile lui de mână. Simți că furia i se urcă la cap şi îi era greu s–o domolească.

— Nu pot vorbi despre ce se întâmplă sau s–a întâmplat acolo, dar...

— La dracu', Eve. Crezi că te–aş folosi pentru nişte nenorociți de bani?

— Nici măcar o secundă. Uită–te la mine. Nici măcar o secundă nu cred asta.

— Să calc peste cadavre, să risc să–ți pătez reputația şi pe a mea, pentru a avea un avantaj în cine ştie ce afacere?

— Tocmai ce am spus că nu...

— Am auzit ce ai spus, se răsti el. Dar văd că pentru unii hoțul tot hoț rămâne. Am lucrat pe brânci pentru poliție, mi–am dedicat o parte bună a timpului şi mi–am asumat riscuri considerabile şi acum îmi pun la îndoială integritatea? Pentru asta? Să–i ia dracu'. Dacă nu pot şi nu vor să aibă încredere în tine după tot ce le–ai dat, sau în mine, dă–i dracului. Vreau să renunți la acest caz.

— Tu vrei... hei, stai puțin.

— Vreau să renunți, repetă el. Nu vreau nici măcar un singur bit din acele informații sensibile la mine în casă, sau în mintea soției mele, sau oriunde altundeva de unde s–ar crede că le–aş putea lua. Să mă ia naiba, dacă accept să fiu acuzat că aş putea face aşa ceva pentru a încheia o afacere. Nu voi accepta.

— Hai să ne calmăm o secundă. Inspiră profund, de două ori, pentru ca sala să nu se mai învârtă cu ea. Nu–mi poți cere să renunț la investigații.

— Exact asta îți cer. Şi dacă te ajută memoria, vei şti că

ți–am cerut foarte puține lucruri legate de muncă. Nu eşti singurul investigator calificat. Renunță, îi ceru el. Şi fă–o acum. Nu vreau să fiu insultat în halul acesta. Şi nu voi tolera ca soția mea să fie cea care a adus insulta în casă, pentru că superiorii ei nu au ce le trebuie pentru a o face ei înşişi.

Eve rămase ca trăsnită când el se răsuci pe călcâie şi plecă.

8.

Furia îşi înfipsese colţii în gâtul lui când plecă în viteză spre biroul său şi închise uşile. Şi ştia că dacă nu ar fi plecat atunci, furia lui ar fi muşcat şi mai mult din Eve.

La naiba cu slujba ei. Polițiști afurisiți. De ce se amăgise la gândul că–l puteau accepta pentru cine şi ceea ce era? Nu era inocent şi nici nu pretinsese vreodată că ar fi fost.

Furase? Adesea. Înşelase? Cu siguranță. Se folosise de curaj şi pricepere şi orice altceva avusese la îndemână pentru a se lupta şi a scăpa de viața mizerabilă pe care o dusese şi a ajunge unde era acum? La dracu', bineînțeles că o făcuse şi ar fi făcut–o din nou, fară remuşcări sau regrete.

Nu ceruse să fie considerat pur şi sfânt. Fusese un câine vagabond din Dublin cu anumite abilități şi o ambiție specifică şi se folosise de una pentru a o sluji pe cealaltă. Şi de ce nu?

Era fiul unui om care ucisese cu sânge rece şi, da, şi el făcuse lucruri asemănătoare.

Dar se transformase în altcineva. Şi când se îndrăgostise de o polițistă, de o femeie pe care o respecta din toate punctele de vedere, renunțase la multe. Toate afacerile lui erau legale acum. Poate că cei din lumea afacerilor îl considerau un rechin, dar era unul care respecta legile.

Mai mult decât atât, chiar lucrase cu polițiştii, elementul care reprezentase cândva inamicul. Oferise departamentului resursele sale de nenumărate ori. Faptul că făcând asta se amuzase nu schimba cu nimic datele problemei.

Era o situație care–l înfuria şi pe care o percepea ca pe o insultă.

Cu mâinile în buzunare stă la fereastră şi se uită afară la luminile oraşului care devenise casa sa.

Era propriul său produs, se gândi din nou. Îşi construise viața şi o iubea pe această femeie mai presus de orice. Şi faptul că cineva, oricine, se gândise că s–ar fi putut folosi de ea şi că ea i–ar fi permis acest lucru îl scotea din minți.

Ei bine, n–aveau decât să pună pe altcineva să lucreze până la extenuare ca să găsească ucigaşul. Şi dacă se gândeau că–l vor mai putea convinge să joace rolul de consultant, sau expert civil, se înşelau amarnic.

Auzi uşa dintre biroul său şi al lui Eve deschizându–se, dar nu se întoarse.

— Am spus tot ce aveam de spus în legătură cu acest subiect, o anunță el. Am încheiat.

— Foarte bine, atunci poți să asculți. Nu te învinovățesc că eşti supărat.

— Supărat?

— Nu te învinovățesc că ți–ai ieşit din minți de nervi. Şi eu simt acelaşi lucru.

— Bine. Suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Nu cred că e aşa. Roarke...

— Dacă crezi că e o toană sau că poți să mă convingi că nu e aşa, te înşeli. Au depăşit limita cu asta, Eve. Mă aştept să–mi respecți poziția cu privire la acest subiect. Se întoarse spre ea. Mă aştept să mă pui pe mine înaintea a tot.

— Aşa voi face. Dar trebuie să mă asculți. Cu limita depăşită sau nu, nu poți să–mi dai ordine cum îți vine.

— Era o declarație.

— La dracu', Roarke. La dracu'. Propria ei furie era în creştere, dar peste ea se aşternuse un strat de teamă bolnavă. Sunt nervoasă, tu eşti nervos şi dacă vom continua aşa, ne vom enerva unul pe altul, poate îndeajuns pentru a trece o linie peste care nu vom putea reveni aşa de uşor şi asta când noi suntem cei care am fost pălmuiți de alții.

— De când departamentul îți este ceva exterior?

— Trebuie să–ți demonstrez ceva ție, acum? Şi durerea se adăugă furiei şi spaimei. Ție? Ce trebuie demonstrat aici? Loialitatea mea? Ordinea în care vin loialitățile mele?

— Poate că da. Îşi înclină capul şi spuse cu răceală: Mă întreb pe ce loc sunt eu în ordinea aia.

Da, era foarte furioasă. Dar inspiră profund, înainte să–şi piardă complet răbdarea. Sau şi mai rău, să dea drumul lacrimilor care amenințau să curgă.

— Am câteva lucruri de spus, la dracu', şi am să le spun. Când termin, dacă vrei să renunț la investigație, renunț.

Se simți prins ca într–un cleşte şi apoi eliberat, dar nu făcu decât să ridice din umeri.

— Spune atunci.

— Nu mă crezi, spuse ea încet. Văd asta. Te întrebi dacă nu cumva fac asta doar ca să te conving. Şi asta e insultător şi am fost destul insultată pe ziua de azi. Aşa că ascultă. Când cineva dă în tine, dă în mine. Aşa este. Şi nu doar pentru că sunt soția ta, pentru că nu sunt vreo gâscă ce primeşte ordine de la soțul ei.

— Nu cred că am spus eu gâscă.

— Câteodată, când spui soție, sună ca şi cum ai spune gâscă.

— Oh, la naiba.

— Da, tipule. Dacă dau în tine, dau în mine, pentru că noi suntem o echipă. Pentru că poate nu pricep eu prea bine toată chestia asta cu căsnicia, dar lucrul ăsta l–am înțeles. Aşa că, poți fi sigur că departamentul ştie exact ce părere am eu despre treaba asta.

— Bine, atunci...

— Nu am terminat, zise ea pe un ton răstit. Când le–am spus lui Feeney, Peabody şi Baxter, au avut cu toții aceeaşi reacție. Că era insultător. Şi a naibii să fiu, Roarke, dacă am chef să–mi pun coada între picioare şi să mă dau la o parte. Nu doar pentru victime, şi ele contează, contează al dracului de mult pentru mine. Ci pentru mândria mea personală şi pentru a ta. La dracu' cu asta, pentru a noastră. Nu am de gând să mă dau la o parte doar pentru că primarul, sau comandantul, oricine, simte nevoia să–şi apere fundul pentru că vreun idiot se plânge că tu eşti mai deştept şi mai bun şi mai şmecher decât sunt ei. Şi sunt furioasă! Spuse ea şi dădu cu piciorul în biroul lui. Foarte furioasă pentru această lipsă de respect. De parcă eu aş fi vreo femelă tâmpită care ar compromite o investigație pentru câştigul bărbatului ei. Sau că bărbatul meu ar fi vreun fraier care nu e în stare să–şi învingă competitorii fără un ajutor din afară. Nu îi las să scape cu una cu două. Nu vreau să–i las să ne dea la o parte aşa. Nu–i vom lăsa să dea la o parte doi oameni care au murit pentru că încercau să facă ceea ce e corect, oricât de stupid ar fi fost, din cauza politicilor lor.

Dădu din nou cu piciorul în biroul lui şi simți că se liniştește.

— Ai făcut mult mai mult decât să mă susții în ceea ce fac. Şi meriți mai mult din partea departamentului. Aşa că nu mă voi limita doar să–ți fiu alături şi dacă tu crezi că eu ar trebui să mă retrag din această anchetă, atunci asta voi face.

Se opri pentru a respira.

— Asta voi face, pentru că dacă nu ştii deja că tu eşti pe primul loc, eşti un mare prost. Dar nu aşa demonstrezi ceea ce trebuie. Ar fi un răspuns mai potrivit dacă ai rămâne în calitate de consultant. Descoperirea celui, sau a celor care au făcut asta, ar fi riposta cuvenită. Vreau să finalizez acest caz şi vreau ca tu să fii cu mine atunci când o fac. Dar tu decizi.

Îşi trecu mâinile prin păr şi–şi dădu seama că era extenuată.

— Decide.

Nu spuse nimic o clipă, doar îngână ceva.

— Ai face asta, ai abandona acest caz dacă ți–aş cere–o?

— Aş face–o, pentru că m–am gândit că în aceste

circumstanțe ai dreptul să mi–o ceri. Nu sar când îmi ordoni tu, asule, nu mai mult decât o faci tu la ordinele mele. Dar când contează, contează. Asta e ceea ce vrei să fac?

— Era, înainte să vii aici. Se duse la ea şi–i luă fața în mâini. A fost, trebuie să recunosc, atunci când eram aproape sigur că vei refuza şi aşa aş fi avut motiv să te acuz pentru toată tărăşenia. Şi apoi am fi consumat nişte energie cu un scandal. O sărută pe sprâncene, pe nas, pe buze. Dar nu ai făcut asta, aşa că presupun că nu se mai pune problema unui scandal.

— Eu sunt oricând disponibilă. Roarke zâmbi.

— E greu să–mi adun energia pentru un scandal, când trebuie să recunosc că ai dreptate. De fapt, acum că mă gândesc, e chiar o chestie care mă irită. Ceea ce ai spus dă totul peste cap. Victimele merită ca tu să te ocupi de cazul lor şi să fiu eu al naibii dacă departamentul va avea satisfacția ca tu să dai înapoi din cauza mea. Şi să fiu al naibii dacă voi accepta să fiu arătat cu degetul ca fiind un necinstit care se foloseşte de soție. Am făcut multe la viața mea pentru care pot fi arătat cu degetul, dar asta nu.

— Suntem chit?

— Se pare că da. Dar termenul soție nu e sinonim cu gâscă. Îmi iubesc soția foarte mult. Şi nu m–am culcat cu gâşte decât ocazional. În trecut.

Încă era nervos, remarcă ea. Oricât de calm şi de stăpân pe sine părea, îl simțea clocotind de furie. Dar nu–l putea condamna pentru asta. Existau însă modalități mai bune de a consuma furia decât o şedință obositoare în sala de gimnastică, sau la piscină.

— Tot trebuie să fac duşul ăla de care spuneam. Se îndreptă spre uşă uitându–se peste umăr. Mi–ar plăcea să am companie.

Comandă duşul cu jetul de apă la putere maximă şi la o temperatură ridicată şi lăsă căldura să–i pătrundă în oase. Cu ochii închişi şi apa curgându–i pe creştet, simți că durerea de cap pe care o avusese toată ziua începe să se disipeze. Când simți brațele care o înlănțuiau, corpul i se încorda.

— Îmi pare rău, spuse ea ținând în continuare ochii închişi. Va trebui să stai la coadă. Deja am aranjat cu un tip să facem sex sub duş.

El îi luă sânii în palme şi o muşcă uşor de umeri.

— Poate reuşesc să mă îngrămădesc şi eu acolo.

Eve dădu să se întoarcă, dar brațele o ținură locului în timp ce gura lui îi explora ceafa şi umerii.

Cu un braț petrecut în jurul ei, el deschise compartimentul mic de sticlă şi lăsă săpunul să–i curgă în palmă. I–l întinse pe sâni şi pe burtă. O mângâia cu mişcări circulare în timp ce apa continua să–i împroaşte.

Simțea mici pulsații delicioase în tot corpul, puncte de tensiune care apăreau şi dispăreau. Căldura umedă şi mâinile moi o aduseră în pragul satisfacției sexuale.

Ridică brațele şi le duse la spate pentru a–l cuprinde după gât şi a se deschide pentru el. Mâinile lui îi ajunseră între picioare. Se curbă, răsuflarea transformându–i–se într–un geamăt când el o aplecă peste margine.

Tremură şi se înfipse–n corpul lui aţâţându–i dorințele în vreme ce el făcea acelaşi lucru cu ea. Corpul lui începu să se contorsioneze odată cu al ei până când creară o masă de căldură care se întindea de la inimă la vintre.

O unitate, se gândi ea. Două suflete rătăcite, pierdute în umbră, care se găsiseră unul pe altul. Nici atunci când era nervos, nu ar trebui să uite acest miracol.

Când o întoarse cu fața spre el, privirea îi era grea şi ea zâmbi.

— Ah, tu erai. Mi s–a părut mie cineva cunoscut, dar nu eram sigură. Îi luă bărbăția în mână şi–i spuse: Ah, da, recunosc asta.

Ținu ochii deschişi când el o împinse lipind–o cu spatele de peretele ud. Apa cădea puternic peste ei şi el îi căută gura, tremurând când buzele ei îl întâmpinară cu o pasiune egală cu a sa.

Apoi, ținând–o de şolduri se înfipse în ea acoperindu–i strigătele, suspinele, gemetele.

Degetele ei alunecară pe corpul lui şi unghiile se înfipseră în pielea lui, când şocul plăcerii o străbătu din cap până în picioare. Nu mai exista nimic altceva în afară de fierbințeală, umezeală şi corpul lui fantastic lipit de ea, în ea. Plăcerea crescândă o făcea neputincioasă de a–i pronunța chiar şi numele.

Apoi o epuiza şi o ameți. Îl simți cum cedează, cum i se predă ei.

— *Ta cion agam or*t. El îi murmură cuvintele cu corpul strâns lipit de al ei.

Însemna te iubesc, în gaelică, se gândi ea. Ştiind că nu vorbea în această limbă decât atunci când avea de spus ceva important, Eve zâmbi.

Simțindu–se relaxată, îl lăsă pe el să aleagă ce aveau să mănânce şi în cele din urmă el optă pentru peşte făcut pe

grătar, legume şi orez. Poate că ea s–ar fi mulțumit cu un burger şi cartofi prăjiți, dar nu avea nicio obiecție.

Şi paharul de vin italian, bine răcit, făcu ca totul să alunece uşor.

— Înainte de a continua, zise el, vreau să spun că, mai degrabă decât lovit, m–am simțit rănit de tot ce s–a întâmplat.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Adevărul este că am fost la fel de supărat pe mine. Ar fi trebuit să mă aştept la asta.

— De ce? Cum?

— O firmă importantă de contabilitate, cu clienți la fel de importanți. Ridică din umeri. Era normal să–şi pună problema că am acces la informațiile financiare ale competitorilor mei. Şi de aici să iasă un mic scandal.

— Hei. Sper că nu ai de gând să le ții partea în chestiunea asta. Asta o să mă enerveze din nou.

— Nu, nu le țin partea. Cred că s–a procedat greşit. Dar totuşi, ar fi trebuit să mă aştept la asta şi să fiu pregătit să mă descurc.

— Ne–au plesnit pe amândoi. Nu voi uita asta.

— Nici eu. Mai bine spune–mi cum merg cercetările. Măcar mă voi simți ca şi cum le–aş trage un pumn în bot.

— Sigur.

O ascultă cât timp îl puse la curent.

— Cineva i–a accesat dosarele şi a şters ceea ce descoperise. O treabă bine făcută, din câte spune McNab. Dar vor continua să facă săpături.

— Ar fi fost mai deştept dacă ar fi luat calculatoarele cu totul, aşa cum au făcut la locurile unde s–au comis crimele.

— Da, dar presupun că ucigaşul s–a gândit că vom descoperi un cont şi că vom începe cercetările de acolo. Şi până când nu vorbesc cu şefa ei nu ştiu asupra cărui cont să mă opresc. Dacă arunci o simplă privire la felul în care lucra n–ai cum să nu remarci cât de organizată era. Lucrurile care lipsesc nu pot fi descoperite decât dacă ştii ce să cauți, cu datele şi orele exacte.

— Conturi din străinătate, spuse el gânditor. Cel mai probabil este ca o persoană, sau o companie să aibă interese aici. Probabil chiar în New York. Departamentul de informatică nu a determinat încă dacă accesul la dosare s–a făcut de la distanță sau la fața locului?

— Încă nu. Dar eu cred că direct acolo. Ucigaşul le–a luat calculatoarele de acasă. Dacă avea cunoştințe bune de informatică, de ce nu s–a mulțumit doar să şteargă toate

datele? Nu e chiar aşa de uşor să cari după tine echipamente de birotică.

— Sistemul de securitate era bun?

— Foarte bun. Nu cred că ar fi putut intra acolo cineva după orele de program, fără ca acest lucru să fie înregistrat. Şi nu e nimic înregistrat. A şters înregistrările în timpul orelor de program. Poate că avea parolele şi a şters totul de la un alt terminal din clădire, sau poate că a intrat la ea în birou când asistenta ei era plecată pe undeva. Ucigaşul sau un complice lucrează în cadrul firmei.

Roarke sorbi din vin.

— Prima victimă lucra la conturi noi în ultimele săptămâni?

— M–am gândit la asta, dar n–a survenit nimic nou în ultimele două săptămâni, aşa că nu pot să reduc numărul suspecților şi să–mi încep ancheta de acolo. Dacă cumva a notat ceva ca fiind dubios, aceste însemnări au dispărut. Poate că unul din conturi a devenit dintr–odată dubios şi l–a cercetat mai atent. Sau poate că dintr–odată, clientul a început să facă tranzacții discutabile. Sau poate că a descoperit ceva pentru că ei au devenit prea neglijenți în privința ascunderii urmelor. Se mai întâmplă. Dar nu a discutat niciodată despre vreo astfel de problemă, nici cu superiorii ierarhici, nici cu asistenta ei. Sau cel puțin ei nu mi–au spus nimic referitor la asta.

— Doar logodnicul, încuviință Roarke. Pentru că avea încredere totală în el.

— Da, dar nu–mi vine să cred că nici măcar nu a menționat ceva în legătură cu asta vreunui superior sau vreunuia dintre parteneri. Era o persoană meticuloasă. O să–ți dai seama ce vreau să spun dacă arunci o privire pe dosarele ei.

— Deocamdată te cred pe cuvânt. Eve puse paharul pe masă.

— M–am gândit să intri în echipă, aşa te poți implica şi tu, măcar când ai timp.

— Deocamdată, repetă el, prefer să mai aştept până să mă uit pe dosare. Prin meticulos, vrei să spui că ținea totul într–o ordine desăvârşită?

Eve îşi reprimă senzația de enervare.

— Da, şi asta, dar şi în felul în care îşi organizase totul la birou, acasă, ordinea din dulap. Toate evaluările ei de serviciu sunt excelente. Avea o relație foarte bună cu şefa ei de departament şi aparent cu toți cei cu care lucra. Era foarte bună prietenă cu nepotul unuia dintre parteneri.

— Legătură amoroasă?

— Nu. Doar prieteni. Relația dintre ei era platonică. Nepotul are o prietenă şi toți patru ieşeau împreună. Dar nici prietenului nu i–a spus nimic de problema pe care o descoperise.

— Sângele apă nu se face?

— Poate, poate. Plecă de lângă măsuța la care mâncaseră. Dar e în conformitate cu felul ei de a fi. Era o persoană dedicată echipei şi respecta regulile jocului. Dar a spus despre asta cuiva, Roarke, şi i–a spus–o exact cui nu trebuie.

— Probabil că lucra direct cu unii dintre clienți.

— La sediul lor din New York, sau la ea la birou. Probabil că mai şi călătorea în interes de serviciu. Din câte mi–a spus asistenta ei nu avea fixată nicio întrevedere. Nu avea planificată nicio călătorie pentru a se întâlni cu vreun client sau cu un reprezentant al unui client. Dacă ținem seama de ceea ce se întâmpla la biroul ei, cel puțin la suprafață, totul pare foarte normal. Dar furtul calculatoarelor personale, fără a face ca să pară un jaf, a fost o greşeală.

— Ştiu şi eu. E mai simplu, după cum ai spus şi tu, să ia calculatoarele decât să stea la locul crimei şi să caute informațiile pentru a le şterge. Mai ales dacă ne gândim că ucigaşul trebuia să mai comită şi cea de–a doua crimă. S–ar putea să fie doar o chestiune de încredere în forțele proprii. Adică, ocupă–te de dosarele de la birou, că eu m–am ocupat de restul. Am acoperit urmele.

— Nimeni, niciodată nu acoperă toate urmele. Da, da, mai puțin cei de față, adăugă ea când el ridică din sprâncene. Dacă şi ucigaşul ar fi fost la fel de bun ca tine şi, să spunem, la fel de meticulos, ar fi găsit o metodă mai bună de a le veni de hac lui Copperfield şi lui Byson.

— Ca de exemplu?

— Să aranjeze o întâlnire, să–i aducă împreună undeva şi apoi să facă în aşa fel ca totul să pară un jaf sau o crimă din motive necunoscute. Să violeze femeia, sau pe el, sau pe amândoi. Aşa le–ar fi transmis investigatorilor nişte semnale confuze. Eu cred că trebuie să caut pe cineva care se gândea doar la sarcina pe care o avea de îndeplinit, adică eliminarea amenințării şi îndepărtarea probelor compromițătoare. Asta înseamnă gândire directă, fără înfloriturі.

— Poate că nu era în stare să omoare pe cineva decât blocându–şi sentimentele şi concentrându–se asupra țintelor. Să–şi atingă scopul, fără să se gândească la amploarea acțiunilor necesare pentru a face acest lucru.

— Nu cred, cel puțin nu în totalitate, că e vorba de asta.

Da, de acord, cu atingerea scopului. Dar dacă ar fi simțit nevoia să se distanțeze emoțional de acțiunile întreprinse, nu i–ar fi ucis prin strangulare. Ar fi evitat să stea față în față.

Își reaminti scena crimelor şi corpurile victimelor.

— A experimentat cu aceste crime. Dacă nu ar fi vrut să se implice efectiv, avea banda adezivă la îndemână. O lipea peste căile respiratorii şi pleca. Nu era nevoie să–i privească agonizând. Dar s–a uitat direct în ochii lor când mureau. Şi în plus, nu pentru asta am nevoie de tine, spuse ea. Mă pot pune în pielea ucigaşului. Sau pot face rost de profilul lui psihologic de la Mira, pot discuta cu ea despre asta. Eu am nevoie de cineva care se descurcă bine cu cifrele. De un om de afaceri. Afaceri de anvergură care implică riscuri mari şi beneficii considerabile. Vreau să analizezi informațiile pe care le avem în toate felurile posibile, aşa cum eu nu aş putea.

— Şi o voi face. Dar în seara asta prefer să discutăm generalitățile. Pot să mă uit pe lista ei de clienți şi să–ți spun ce e posibil să nu apară înregistrat sau în programele de bază ale calculatoarelor.

— De ce în seara asta?

El se gândi din nou. Era mai uşor dacă ar fi evitat întrebarea, dar ea fusese sinceră şi directă cu el şi merita ca şi el să–i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Le voi cere avocaților mei să întocmească un contract, care îmi va interzice să folosesc orice fel de informații pe care le–aş putea obține în cursul acestei investigații.

— Nu.

— Aşa suntem acoperiți. Şi nici tu, sau vreun alt membru al echipei nu va putea să dezvăluie numele unei organizații, corporații sau companii ale cărei informații le analizez. Eu pot, foarte uşor, să lucrez doar cu cifrele.

Eve se simțea incapabilă să–şi exprime frustrarea.

— E o tâmpenie. Cuvântul tău îmi este de ajuns.

— Ție da, şi îți mulțumesc pentru asta. Dar este un lucru uşor de făcut şi mi se pare chiar logic. Este foarte posibil să ajung la un moment dat în competiție cu unii dintre clienții de pe lista victimei. Şi poate că atunci, deşi ție îți promit că nu voi folosi nicio informație din cele pe care le voi obține pe această cale...

— Nu vreau să aud nicio promisiune! Explodă ea. Furia ei era ca un dulce sărut.

— Bine atunci, nu va exista aşa ceva între noi. Dar să gândim practic. Se poate ca cineva să ridice la un moment dat problema aceasta, că eu voi folosi aceste informații. Aşa că, cel

puțin, va demonstra bunele mele intenții.

— Dar este o insultă pentru tine.

— Nu dacă mă ofer eu. Şi exact asta fac. Era bun la calcularea şanselor, se gândi el. Şi la modul cum putea să le manipuleze. Şi cum să câştige. Nu mă voi uita pe nicio informație dacă nu eşti ele acord cu asta. Putem discuta dacă vrei, dar asta este cererea mea. După ce mă voi ocupa de acest aspect, putem continua.

— Bine. Bine. Dacă aşa vrei tu. Se văzu nevoită să–şi reprime dorința de a da cu piciorul în ceva.

— Aşa vreau. Acum sunt gata să mă uit pe lista de clienți. Eve se duse la birou şi scoase un disc din geantă.

— Uită–te şi gândeşte–te. Între timp eu mai am nişte chestii de făcut.

Şi nişte furii de potolit, se gândi el.

— Pe mine mă poți găsi în birou, îşi domoli furia lucrând.

Făcu un calcul al probabilităților şi fu încântată când calculatorul îi dădu dreptate – nouăzeci şi trei la sută – că cineva din firmă avea legătură cu cele două crime.

Se uită pe însemnările pe care le făcuse ea, pe rapoartele lui Peabody, de la laborator, ale celor de la departamentul de informatică şi la înregistrările de la locurile crimelor. Şi apoi întocmi un al doilea panou cu informațiile despre crime.

O yală nouă la uşă, îşi reaminti ea. Cuțitul de bucătărie în dormitor. Dar Natalie nu fusese îndeajuns de speriată pentru a–şi ruga logodnicul să doarmă la ea, sau să meargă la un hotel. Sau să–i spună surorii sale să nu mai vină la ea.

— Îl cunoştea pe ucigaş, spuse Eve cu voce tare. Sau pe intermediar. Agitată, nervoasă, precaută, dar nu foarte speriată în legătură cu siguranța personală. Cuțitul din dormitor a fost doar un impuls de moment.

În timp ce gândea se plimba în fața panoului. Orice atacator mai hotărât ar fi putut dezarma o femeie de constituția lui Copperfield, se gândi ea. Dar era singură, aşa că simte un fior rece. Şi aduce cuțitul, pentru a–l folosi la nevoie.

— Fără să fie o femeie proastă, era în schimb foarte naivă, adăugă Eve. S–a gândit că se ocupă ea de problema asta, împreună cu bărbatul ei. Puțină adrenalină în viața lor. Dar cui altcuiva a mai spus?

Apoi îi sună comunicatorul şi răspunse absent.

— Dallas.

— Hei, ştiu că e târziu, dar mi–a venit o idee, spuse Peabody, a cărei imagine încruntată se vedea pe ecran. Încă mai lucrezi?

— Cui i–a mai spus?

— Cine, ce?

Era clar, îşi spuse Eve, că Peabody îşi încetase activitatea pentru ziua respectivă.

— Ce idee?

— Despre petrecerea pentru copilaş.

— Of, Doamne.

— Dar e poimâine.

— Nu, nu e. E doar sâmbătă.

— Şi pentru că mâine e vineri, poimâine este sâmbătă. Cel puțin în lumea în care trăiesc eu.

— La naiba, la naiba.

— Aşa că am ales tema şi am cumpărat câte ceva în drum spre casă. M–am gândit că dacă aş veni la tine mâine–seară şi aş rămâne acolo peste noapte, am putea aranja totul de dimineață.

— La ce te referi?

— Păi, la aranjamentele şi florile pe care le–am comandat şi, ştii tu... tot felul de chestii. Şi în afară de asta m–am gândit la scaunul pe care i l–ai cumpărat şi pe care l–am putea face un laitmotiv, adică să–l transformăm într–un fel de tron până când...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu–mi mai spune nimic.

— Deci, pot să dorm acolo cu McNab mâine–seară?

— Da, sigur, cheamă–ți toată familia, prietenii şi eventual vezi dacă nu mai găseşti nişte oameni pe stradă care vor să vină. Sunteți bine–veniți cu toții.

— Perfect! Ne vedem dimineață.

Eve închise şi apoi se aşeză pe margine biroului, uitându–se în gol. Petreceri şi crime. De ce era ea singura care vedea că cele două evenimente nu se potriveau? Pentru primul gen de evenimente nu se simțea deloc pregătită. Nu i se potriveau foarte bine.

Dar măcar încercase, nu? Sunase la firma care asigura bufetul şi o lăsase pe Mavis să invite o mulțime de oameni, mai toți fiindu–i la fel de necunoscuți şi de străini ca nişte mutanți extratereştri. Şi totuşi nu era îndeajuns.

— De ce trebuie să decorez casa? Îl întrebă pe Roarke când acesta intră în cameră.

— Nu trebuie. De fapt, eu aş prefera să nu o faci. Îmi place casa noastră aşa cum e.

— Vezi? Şi mie. Ridică brațele. Cum poți să scapi de o petrecere?

— Ah. Asta. Păi... nu am nici cea mai mică idee. În acest

domeniu al relațiilor sociale am ales să rămân ignorant.

— Peabody spune că trebuie să alegem o temă.

— Un cântec?

— Nu ştiu. Confuză, Eve îşi acoperi ochii cu mâinile. Şi va mai fi şi un tron.

— Pentru bebeluş?

— Nu ştiu. Acum se trăgea de păr. Nici nu mă pot gândi la asta. Mă descumpăneşte complet. Mă gândeam la crimă şi totul era în regulă. Acum mă gândesc la teme şi la tronuri şi simt că mi se face rău. Inspiră profund. Ce îți spune?

— Peabody? Păi, credeam că tocmai ți–a spus ție.

— Nu, nu Peabody. Natalie Copperfield. În cine avea încredere? Cui se simțea datoare să–i spună în cazul în care descoperea ceva? Care dintre clienții ei credea ea că ar fi putut să–i ofere mită, dacă ar fi descoperit ceva ilegal, fără ca totuşi să–i perceapă ca pe o amenințare? Pentru că, cu siguranță, nu ar fi fost de acord ca sora ei să vină să stea la ea, dacă ar fi simțit cu adevărat că este în pericol şi n–ar fi vorbit despre clătitele pe care urmau să le prepare la micul dejun.

— Mai întâi, cred că persoana căreia i–ar fi spus diferă în funcție de gravitatea ilegalității pe care a constatat–o. S–ar putea să se fi dus direct la client, sau la un reprezentant al acestuia. Dar pare mai plauzibil să–i fi transmis informația unui superior.

— Ne–am întors de unde am plecat. Nu avem nicio modalitate de a descoperi cui i–a spus, în afară de logodnic.

— Cât despre lista de clienți, figurează acolo câteva companii puternice. Oricare dintre ele ar fi putut să treacă printr–un moment mai dificil şi să fi comis o ilegalitate. Şi după aceea au plătit un avocat să–i scoată din belele, sau au plătit amendă şi în general se încearcă să se rezolve lucrurile fără să fie nevoie să se ajungă la tribunal. Şi oricum eu nu am auzit nimic despre vreo activitate ilegală. Dar pot să–mi întind antenele mai mult în această direcție, dacă vrei.

— Ar fi bine. Se încruntă în direcția panoului cu date despre crime. Stai. Dar dacă nu clientul este problema? Dacă cineva de la firmă a făcut ceva de genul chestiilor pe care Whitney a sugerat că le–ai fi putut face tu?

Roarke se gândi puțin, apoi încuviință.

— A dat informații despre un client altcuiva. Interesant.

— Ar fi putut să ceară un procentaj din câştiguri, o sumă de bani, sau chiar un venit lunar în funcție de informațiile transmise. A furnizat informații contra unei taxe. Poate că Natalie a observat ceva, ca de exemplu faptul că unul dintre

clienți profita mereu de un altul, sau alții, implicați în aceleaşi domenii de activitate. Se întreabă care sunt şansele şi–şi bagă puțin nasul în afacerile astea.

— Asta ar explica de ce nu i–a spus unui superior, dacă chiar nu a făcut–o.

— Da, nu ar fi putut să fie sigură că un superior ierarhic nu era implicat în practici ilegale. Dacă aş face o analiză comparativă a ultimelor douăsprezece luni aş descoperi care dintre clienți a obținut constant rezultate peste medie.

— Pot face eu asta pentru tine.

— Da? Eve respiră uşurată. Probabil că tu vei observa şi mai repede decât oricine altcineva. Aş putea să aflu detalii despre datele financiare, venituri, bonusuri către parteneri.

— Cu siguranță că ştiu cum să ascundă un venit ilegal. Doar sunt contabili.

— Trebuie să începem de undeva.

9.

Dimineață, sub un cer care arăta ca laptele covăsit, Eve bea cea de–a doua cană de cafea, cu privirea înceţoşată. Nu era din cauza orei, ci a cifrelor, îşi spuse ea. Roarke îi puse o omletă în față.

— Ai nevoie.

Se uită la omletă şi apoi îi aruncă o privire.

— Îmi sângerează ochii? Pentru că eu aşa mă simt, de parcă ar sângera.

— Încă nu.

— Nu ştiu cum reuşeşti tu, zi după zi. Făcu greşeala să se uite spre ecranul de pe perete, unde erau afişate date cu indicii bursieri ai zilei. Îşi acoperii ochii cu palmele. Fie–ți milă!

Roarke chicoti, dar schimbă canalul şi trecu pe un program de ştiri.

— Ți s–a acrit de numere, draga mea?

— Le–am visat. Dansau. Unele cântau. Cred că unele aveau dinți. Prefer să zac întinsă pe trotuar, goală puşcă şi să fiu călcată în picioare de turişti din Dakota de Sud, decât să fiu contabil. Şi tu, spuse ea arătând cu furculița spre el. Tu le iubeşti. Optimile şi marjele de profit, depăşirile de stoc şi taxe şi deduceri de dracu' ştie ce.

— Îmi plac şi alte lucruri în afara deducerilor de dracu' ştie ce.

— Cum reuşesc oamenii să țină minte ce se întâmplă cu banii, când se mişcă toată ziua peste tot? Un tip investeşte tot în piele de porc şi după aia, poc! Cumpără nişte prostii, iar apoi, transformă totul în coji de alune.

— Păi, nu e bine să–ți ții toate ouăle în acelaşi coş.

— Mă rog. Îşi înăbuşi un căscat. Contabilii adună şi împart tot.

— Banii sunt cam ca şi bălegarul. Nu creşte nimic dacă nu–i împrăştii peste tot.

— Nu am reuşit să găsesc nimic, dar cred că mi–a fiert creierul după prima oră de calcule. M–au amețit toate veniturile, amestecate cu taxe şi profituri, mecanisme de investiții şi toată abureala asta. Dacă vreunul din ei îşi trage o parte din ceva, banii sunt bine îngropați.

— O să încerc să văd dacă reuşesc şi eu să găsesc ceva. Dar, am câțiva clienți care au înregistrat schimbări importante de venit în ultimii doi ani. S–ar putea să se datoreze unei administrări eficiente, adăugă el în timp ce mânca. Sau unor

informații bune.

— Era legat de filialele din New York? – Da.

— Excelent. Dă–mi pe cineva pe care pot să hărțuiesc şi să intimidez. Ca să compenseze o noapte petrecută în compania cifrelor. Mancă cu mai multă poftă. Roarke. Să presupunem că ai face afaceri nu tocmai curate, la negru şi la marginea eticii profesionale şi aproape în afara legii.

— Eu? Arboră mina unui om insultat şi şocat. Ce presupunere!

— Da, da. Dar dacă ai face–o şi unul dintre angajații tăi şi–ar da seama. Cum ai reacționa?

— Aş nega. Aş nega până în pânzele albe şi în timpul acesta aş încerca să modific informațiile compromițătoare şi să acopăr urmele. În funcție de modul cum ar evolua lucrurile, i–aş da o mărire de salariu angajatului, sau l–aş transfera.

— Cu alte cuvinte, se pot face tot felul de lucruri, dacă e vorba de bani. Uciderea a doi oameni este o atitudine extremă, care provoacă o agitație şi mai mare. Acum mai au şi polițiştii care cercetează cazul.

— Da, e o reacție exagerată şi prostească. Cineva a considerat asta un afront personal şi nu era vorba decât de afaceri.

— Da, la asta mă gândeam şi eu.

Pentru că voia să vorbească şi cu Mira despre acest aspect, Eve copie dosarele în calculatorul psihologului şi apoi o contactă pe secretara obsesiv de protectoare a Mirei pentru a stabili o întâlnire.

În drum spre centru, un balon de publicitate trecu pe deasupra ei făcând reclamă unui magazin care avea lichidare de stoc şi PUNCTULUI ROŞU EXTRAVAGANZA! De la Peştera lui Aladin, din Union Square.

Se minună gândindu–se la oamenii care se entuziasmau de perspectiva lichidărilor de stoc şi a extravaganțelor din locuri care se numeau Peştera lui Aladin. Oare ce se vindea acolo, lămpi la preț redus cu duhuri în ele? Covoare zburătoare din stoc?

Era prea devreme pentru căutătorii de chilipiruri şi pentru majoritatea turiştilor, mai puțin cei foarte conştiincioşi. Oamenii din New York se înşirau de–a lungul trotuarelor îndreptându–se sau venind de la muncă. Mulți aşteptau în frig să le vină autobuzele să–i ducă în centru, la apartamentele unde aveau să–şi petreacă restul zilei făcând curățenie.

Şi mai mulți, îşi spuse ea, erau înghesuiți sub trotuar, aşteptând să le vină metroul.

La colțuri, vânzătorii de la tonete se pregăteau să–şi vândă fiertura pe care o ofereau pe post de cafea şi covrigii în care–ți rupeai dinții.

Grătarele scoteau fum îndeajuns încât să–i satisfacă pe cei destul de înfometați, sau destul de nebuni să cumpere pungile pline de grăsime care se vindeau la tonete.

Câțiva comercianți întreprinzători îşi etalaseră pe pături sau mese copiile ieftine după producători de firmă. Eşarfe şi pălării şi mănuşi se vindeau cel mai bine, se gândi ea, într–o astfel de zi în care vântul pătrundea până la oase şi în care cerul abia aştepta să–şi reverse preaplinul de zăpadă.

Începu să ningă chiar cu câteva minute înainte ca ea să intre pe poarta sediului central.

La birou îşi mai făcu o cană de cafea, puse picioarele pe birou şi se uită la panoul cu elemente ale crimelor.

Personal, se gândi ea din nou.

Jake Sloan avea o relație personală cu ambele victime.

Lilah Grove încercase să dezvolte o relație cu victima de sex masculin.

Cara Greene, şefa primei victime, era, aparent, în relații de amiciție cu ambele victime.

Şi toate cele trei generații din familia Sloan aveau interese personale în ceea ce o privea pe Copperfield.

Şi toți cei de mai sus investiseră mult în firmă, în succesul şi reputația acesteia.

Eve îşi lăsă capul pe spate, abordând o altă variantă. Ce legătură aveau toți aceştia în cadrul firmei?

Introduse informațiile pe care i le dăduse Roarke şi începu să caute o urmă.

În timp ce ea lucra, Roarke intră în biroul comandantului Whitney. Acesta se ridică în picioare şi–i întinse mâna.

— Vă mulțumesc că mă primiți aşa de repede, spuse Roarke.

— Nicio problemă. Vă ofer o cafea?

— Nu. Nu vă voi reține prea mult. Roarke deschise servieta şi scoase un document. Îi ținuse ocupați pe avocați toată noaptea. Am înțeles că s–a ivit o mică problemă în legătură cu dosarul Byson/Copperfield şi relația mea cu anchetatorul principal.

— De ce nu luați loc?!

— Bine. Ceea ce vedeți aici, continuă Roarke pe acelaşi ton distant, este un document întocmit de avocații mei şi care îmi interzice utilizarea oricărei informații ce ar putea să ajungă la mine prin intermediul anchetatorului principal, în cursul

investigațiilor sale.

Whitney aruncă o privire la document apoi se uită înapoi la Roarke.

— Înțeleg.

— Mai stipulează că dacă mi se va permite accesul la orice fel de informații, acest lucru se va face în anumite condiții. Mi se vor prezenta cifre, fără numele firmei sau organizației. Documentul este destul de detaliat şi penalitățile, în cazul în care voi încălca vreunul din termenii contractului, sunt destul de mari. Desigur că veți dori ca departamentul dumneavoastră juridic să–l verifice şi dacă aveți vreo modificare sau adăugire de făcut, acestea pot fi discutate cu reprezentanții mei legali până când se va ajunge la o formulă care să satisfacă ambele părți.

— Voi avea grijă ca acest lucru să fie făcut.

— Bine atunci. Roarke se ridică în picioare. Desigur, toate aceste forme legale nu iau în considerare faptul că eu aş putea să încalc prevederile legale şi să mă folosesc de soția mea, care investighează două crime făcute cu brutalitate, pentru a obține un succes financiar. Dar sper că acest departament şi acest birou înțelege, în mod clar, că anchetatorul principal din acest dosar nu ar permite niciodată aşa ceva.

Roarke aşteptă o clipă.

— Aş vrea să vă aud spunând că nu puneți la îndoială integritatea profesională şi morală a locotenentului Dallas. De fapt, chiar insist.

— Integritatea locotenentului Dallas nu este o chestiune de pus la îndoială. Şi nici nu fac acest lucru.

— Doar a mea, nu?

— Oficial, acest departament şi acest birou trebuie să se asigure că viața privată a locuitorilor New Yorkului este respectată, că informațiile care apar sau sunt descoperite în cursul investigațiilor nu vor fi folosite pentru a produce pagube, pentru folosul personal al cuiva sau în scopuri ilegale.

— Credeam că mă cunoşti mai bine, spuse Roarke, abia stăpânindu–şi furia. Cel puțin suficient pentru a–ți da seama că nu aş face nimic care să aibă repercusiuni asupra imaginii soției mele sau care să–i pună în discuție reputația sau cariera.

— Te cunosc, încuviință Whitney. Te cunosc destul de bine pentru a fi foarte convins de asta. Aşa că, neoficial, toate astea sunt un mare rahat. Rahaturi birocratice şi politice, care mă înfurie aproape la fel de mult cât te înfurie şi pe tine. Şi îți cer scuze în numele meu personal pentru asta.

— Ar fi trebuit să–i ceri ei scuze. Whitney ridică din sprâncene.

— Locotenentul Dallas nu este un civil şi se află sub comanda mea. Cunoaşte politica departamentului. Nu–mi cer scuze pentru informarea unui subordonat în legătură cu o problemă potențială care poate apărea în cursul unei investigații. Şi sper că nici ea nu ar face–o în locul meu.

— Are de gând să mă introducă în anchetă, în mod oficial, ca expert civil.

— Da, nu–i aşa? Whitney se lăsă pe spate şi se încruntă. Şi să–i sfideze pe toți cei care pun la îndoială integritatea voastră. Totuşi... Bătea darabana pe masă gândindu–se. Asta te–ar pune cumva sub umbrela departamentului, şi ar reprezenta şi pentru noi o acoperire. Şi documentul tău, care presupun că este la fel de complicat pe cât este de detaliat, ar trebui să elucideze restul problemei. Putem să apelăm şi la presă, dacă e nevoie.

— Asta se poate rezolva, spuse Roarke.

— Nici nu aveam vreun dubiu. O să îi pun pe cei de la juridic să se uite peste document şi apoi voi vorbi şi cu comandantul Tibble.

— Atunci te las să te ocupi de asta. Whitney se ridică în picioare.

— Când vorbeşti cu locotenentul, spune–i că am încredere că acest dosar va fi finalizat destul de repede.

Şi asta, se gândi Roarke, era lucrul cel mai apropiat de o scuză pe care o va auzi Eve vreodată.

Când Peabody îşi băgă capul în biroul ei, Eve scria nume pe spatele panoului de investigație.

— Eu şi Baxter am verificat totul. Nimic nu sare în ochi şi Copperfield nu avea niciun client în comun cu Byson.

— Trebuie să aprofundezi lucrurile, spuse Eve ca pentru sine. Deocamdată uită de cifre şi uită–te la nume. Uită–te la oameni. Numerele oricum te înnebunesc.

— Mie îmi plac, spuse Peabody intrând în birou şi înghesuindu–se pentru a vedea ce era scris pe spatele panoului.

— Îi ai pe cei trei mari, începu Eve. Sloan, Myers şi Kraus. Sub Sloan îl ai pe fiu şi apoi pe nepot. Fă legătura între Copperfield şi Jake Sloan şi trece–i pe amândoi sub Cara Greene. Sub Copperfield este secretara ei, Sarajane Bloomdale. Rochelle DeLay are legătură cu Jake Sloan, cu Copperfield şi cu Byson, care vine trecut aici, sub cei trei mari şi sub Mira Lovitz, cu încă o linie de legătură cu Lilah Grove.

— Ai nevoie de un panou mai mare.

— Poate. Apoi ai alibiurile. Myers şi Kraus erau cu clienții.

— Şi au fost verificaţi, adăugă Peabody.

— Jacob Sloan îi are pe nepot şi pe prietena acestuia, precum şi pe soţie. Aici mai trebuie evidenţiat că Sloan este şi el alibiul nepotului. O chestie deşteaptă.

— Dar normală.

— Randall Sloan are şi el câţiva clienţi care–l scot basma curată.

— Şi asta am verificat. Şi niciunul dintre cei care sunt alibiuri nu a fost client de–al lui Copperfield.

— Da. Dar, Fundaţia Bullock este reprezentată din punct de vedere legal de Stuben, Robbins, Cavendish şi Mull, firmă de care se ocupa Copperfield. Şi unul dintre conturi, după cum spunea Greene pe care am contactat–o azi–dimineaţă, a fost al lui Copperfield anul trecut.

— Aha! Peabody ridică din umeri când Eve se uită la ea nedumerită. Voiam şi eu să spun asta.

— Firma britanică de avocatură are un birou la New York, ceea ce iar este o găselniţă bună. Byson are legătură cu ei, pentru că era contabilul lui Lordes Cavendish McDermott...

— Ce nume de cântăreţ de operă.

— Văduva lui Miles McDermott, un tip foarte bogat. Dar mai sunt şi alte legături mai puţin evidente la o primă privire. Alibiul lui Randall Sloan sunt Sasha Zinka şi Lola Warfield. Zinka are o soră care locuieşte la Praga şi care, împreună cu alţi doi parteneri, are un hotel de cinci stele. Contabilitatea lui e ţinută de...

— Sloan, Myers şi Kraus. Eu m–am ocupat de Copperfield. Nu–mi aduc aminte să fi văzut nicio Zinka. Mi–aş fi amintit.

— Pe soră o cheamă Kerlinko Anna. Şi de hotel se ocupa Copperfield.

— E vorba fie de multe coincidenţe, fie de multe legături.

— Mie–mi place ideea de legături. Deocamdată scoate datele despre aceste companii şi filiale din New York. Eu trebuie să mă consult cu Mira şi apoi plec pe teren.

După ce ieşi, Eve se opri la automatul de băuturi. Ea şi automatul duceau un război mai vechi, dar acum voia un pepsi. Voia o doză şi pentru Mira, aşa măcar nu avea să o oblige să bea ceaiul ăla de flori pe care–l făcea mereu.

Eve zornăi banii pe care–i avea în buzunar. Nu avea de gând să–şi introducă parola. Asta ar fi însemnat să–şi creeze probleme suplimentare.

Luă banii de care avea nevoie şi tocmai se pregătea să–şi facă nervi când doi poliţişti în uniformă apărură de după colţ şi

se îndreptară în direcția ei, cu un bărbat slab între ei, ce avea cătuşe la mâini.

Slăbănogul se tot plângea de abuzuri anticonstituționale şi vorbea de cineva pe nume Shirley.

— Hei, spuse ea ridicând mâna şi apoi întinzând banii. Arătă cu degetul spre papagal. Tu. Ciocu' mic.

Chiar dacă substanțele ilegale pe care şi le injectase îi făceau ochii să–i joace în cap, individul sesiză tonul pe care i se adresase. Începu să geamă.

— Foloseşte asta, dă–mi pepsi.

— Sigur, doamnă locotenent.

Pentru că polițiştii în uniforme nici nu clipiră când îi auziră cererea, Eve presupuse că războiul ei era cunoscut de tot departamentul.

— Ce a făcut? Întrebă ea arătând cu capul spre papagal. ——— A împins o femeie pe scări. Şi ea nu a sărit ca mingea.

— A alunecat. Eu nici măcar nu eram acolo. Nici nu o cunoşteam bine. Poliția m–a aruncat pe jos în stradă. O să vă dau în judecată.

— Avem trei martori oculari, spuse unul dintre polițişti dându–i doza lui Eve. A fugit de la locul faptei. Ne–a luat ceva timp până să–l prindem.

— Cine se ocupă de asta?

— Carmichael este agentul principal.

— Mersi, spuse Eve satisfăcută.

Schelălăiturile reîncepură când ea plecă spre sectorul unde era biroul Mirei.

Presupuse că sectorul acela era mai civilizat decât cel unde lucra ea. Părea puțin probabil să vezi suspecți drogați târâți pe coridoare. Aici domnea liniştea, culorile erau plăcute şi uşile închise.

Uşa de la biroul Mirei era deschisă şi secretara acesteia părea relaxată aşa că Eve decise că nu–i va fi prea greu să intre.

Mira o văzu de la birou.

— Eve. Intră. Am doar câteva hârtii de soluționat.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

— Azi am puțin timp liber.

Ca de obicei, Mira avea o ținută impecabilă, fără să pară a se fi străduit prea tare pentru a obține acest rezultat, îşi lăsase părul să crească aşa că acum îi acoperea ceafa. Costumul era monocromatic, din trei piese, cu o nuanță de albastru ca pruna şi avea lanțuri strălucitoare din argint şi cercei care sclipeau.

Îi zâmbi cu o privire liniştită şi ochii ei albaştri, se gândi Eve, puteau pătrunde orice secrete pe care le ascundea creierul.

— Ai avut timp să te uiți pe rapoarte?

— Da. Ia loc. E păcat, nu–i aşa, că tot acest entuziasm tineresc a fost curmat aşa brusc. Se lăsă pe spătar. De fapt abia acum îşi începeau viața.

— Şi acum s–a încheiat, spuse Eve sec. De ce?

— De ce nu e cel mai adesea evident, nu? În principiu, spuse ea adoptând un ton profesional, sunt de acord, după cum te aştepți, cu concluziile şi raportul legistului, că este vorba de un singur criminal. Cel mai probabil bărbat, cu vârsta între treizeci şi cinci şi şaizeci şi cinci de ani. Nu e impulsiv şi nu căuta senzații tari. Nu a violat niciuna din victime pentru că nu avea nicio legătură cu treaba pe care o făcea. Şi, foarte posibil, nu stabileşte nicio conexiune între sex, putere şi control. Este posibil să fie implicat într–o relație sexuală unde el este cel dominat.

— Violul necesită timp, adăugă Eve. El trebuia să respecte un orar şi avea priorități.

— De acord. Dar violul, sau amenințarea cu violul, este adesea folosit în crimele ale căror victime au fost torturate mai întâi. Nu există violențe sexuale, mutilări sau vandalisme grave. A venit cu un anumit scop. Şi l–a îndeplinit, folosind forța şi tortura fizică şi foarte posibil şi emoțională.

Mira întinse fotografiile făcute la scenele crimelor în fața ei.

— Legarea victimelor le–a pus pe acestea sub controlul lui, le–a făcut să fie neputincioase. Scoaterea benzii adezive îmi dă de înțeles că voia, sau avea nevoie să le vadă fețele. Fața întreagă, când le strangula.

— Se mândrea cu treaba pe care o făcea.

— Da. Şi aceasta presupunea acceptarea puterii şi a controlului. Pentru că a fost în stare să domine un bărbat de vârsta şi cu constituția lui Byson, probabil că şi el are o bună condiție fizică. Utilizarea armelor găsite la locul crimelor, cordonul de la halatul de baie şi cablul, indică prezență de spirit şi gândire rațională. Lipsa oricăror urme de ADN de la prima crimă demonstrează că şi–a luat măsuri de precauție. Prezența urmelor de ADN la a doua scenă a crimei sugerează că şi–a pierdut autocontrolul îndeajuns pentru a se lăsa condus de temperament.

— Pentru că a fost luat prin surprindere.

— Exact, zise Mira zâmbind şters. Byson l–a rănit şi el nu a reacționat bine la durere. Copperfield era ținta principală. Şi nu–ți spun nimic nou.

— Nu, dar îmi întăreşte convingerea anterioară.

— E vorba de un act disperat, comis fără nicio urmă de disperare. Cu siguranță că i–a fost frică de ei, sau de ce ar fi putut să facă, dar nu există nimic care să indice panica, nici pe corpurile victimelor, nici la locul crimelor. Avea autocontrol şi le–a demonstrat aceasta, prin faptul că i–a strangulat uitându–se în ochii lor.

— Uită–te la mine cum te ucid în vreme ce te privesc cum mori.

— Da. Şi deşi este posibil, chiar aproape sigur, că a simțit ceva adrenalină când a făcut asta, şi–a păstrat suficient autocontrol pentru a se deplasa repede la domiciliul celei de–a doua victime şi a termina ce avea de făcut.

— Dar nu e vorba de un profesionist. A făcut prea multă mizerie pentru un profesionist.

— De acord cu tine. Dar concentrarea lui a fost maximă şi pregătirile minuțioase.

— Un instinct dezvoltat de conservare te face să acționezi astfel.

— Da. Şi continuând raționamentul, este foarte posibil să se fi protejat pe sine, interesele sale, sau ale cuiva care îi era foarte apropiat. A fost precaut.

— Dar nu avea destule cunoştințe de specialitate pentru a–şi da seama că vom putea să–i depistăm ADN–ul după probele luate de pe mâinile lui Byson.

— Poate că nu, dar eu aş spune că este o persoană educată, organizată şi meticuloasă. Aş fi surprinsă să nu fi încercat să scape de orice a luat din cele două apartamente şi de orice a folosit pentru a forța uşile. Cred că dacă vei vorbi cu el în timpul anchetei va fi foarte cooperant. Dacă le cunoştea pe cele două victime, va participa la slujba de înmormântare exteriorizându–şi durerea pentru pierderea lor. S–a gândit bine la toate acestea.

— Şi la un alibi pentru perioada în care au avut loc crimele.

— Aş fi surprinsă dacă nu ar avea alibi. Unii, în astfel de circumstanțe, intenționat aleg să nu–şi facă un alibi, pentru a mări suspansul în timpul investigației. E un joc. Dar cred că ucigaşul tău nu face parte din această categorie.

— Bine, mulțumesc, zise Eve.

— Abia aştept ziua de mâine, spuse Mira când Eve se ridică de pe scaun.

— Ce e... ah. Ah, da.

Râzând, Mira se învârti cu scaunul.

— Încă nu am participat la niciun eveniment la tine

acasă, care să nu fie foarte bine organizat. Cred că Mavis este extrem de încântată.

— Cred că da. Adevărul e că o cam evit. A trebuit să facem împreună cursul, chestia cu pregătirea. A fost un coşmar mai mare decât îți poți imagina. Mi–e teamă că îmi va face un test să vadă dacă eram destul de atentă.

— Şi erai atentă?

— Ar fi fost imposibil să te uiți în altă parte. Era ca şi cum aş fi asistat la un film de groază. Cumplit, murmură ea străduindu–se să nu tremure. Mâine, voi fi înconjurată de toate femeile alea care produc copii. Dacă se decide vreuna din ele să nască?

— Nu cred, dar vei avea câțiva doctori la–ndemână. Eu voi fi acolo şi la fel şi Louise.

— Da. Ideea o relaxa. Am uitat. Bine, mi–ai luat o greutate de pe umeri. Poate că o să rămâi până când pleacă toate. Pentru orice eventualitate.

— Ai unsprezece ani de activitate în cadrul poliției şi nu ai ajutat niciodată la o naştere?

— Exact, şi am de gând să–mi mențin recordul.

Primul gând al lui Eve când intră în biroul lui Sasha Zinka fu că acesta rivaliza cu al lui Roarke din punct de vedere al spațiului şi al gustului. Liniile simple şi petele surprinzătoare de culoare pe fonduri terne făceau ca biroul să fie feminin, fără a părea exagerat.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre Sasha.

Cu uşurință ai fi putut să–i dai femeii cu zece ani mai puțin decât avea trecuți oficial în acte. Îşi pieptănase pe spate părul blond şi figura ovală îi era dominată de ochii limpezi, albaştri. Era îmbrăcată cu un costum roşu–ruginiu, de un gust desăvârşit, la fel ca şi bijuteriile pe care le purta.

Traversă camera trecând peste covorul gros, argintiu şi–i întinse mâna.

— Locotenente Dallas. Ne–am mai văzut la o gală, sau ceva asemănător primăvara trecută.

— Îmi aduc aminte.

— E păcat că ne întâlnim în condițiile astea. Dumneavoastră trebuie să fiți detectivul Peabody. Am vorbit la telefon.

Peabody îi strânse mâna întinsă.

— Vă mulțumim că ne–ați primit.

— Luați loc, vă rog. Spuneți–mi ce pot face pentru voi. Voiați să o vedeți şi pe Lola, nu? E pe drum încoace. Vă pot oferi ceva cât timp o aşteptăm?

— Nu, mulțumim, spuse Eve așezându–se pe un scaun de piele, a cărui culoare semăna atât de bine cu cea a untului, încât fu surprinsă că nu se topi când se așeză. O cunoșteați pe Natalie Copperfield?

— Puțin. Se așeză și ea pe un scaun. Este îngrozitor ce i s–a întâmplat ei și logodnicului său. Dar nu știu cum v–am putea ajuta eu și Lola.

— Ați declarat că dumneavoastră și domnișoara Warfield ați luat cina cu Randall Sloan în seara în care a avut loc crima.

— Așa este. A fost o cină de afaceri în principal, dar și mie și Lolei ne place compania lui Ran. Am stat în oraș până după ora două, după cum i–am spus domnișoarei detectiv, atunci când a luat legătura cu mine. Doar nu creți cu adevărat că Ran...

Se întrerupse atunci când se deschise ușa. Lola Warfield intră în viteză, cu părul negru, cârlionțat, în vânt. Ochii ei aveau aproape aceeași culoare ca a scaunului pe care stătea Eve și păreau a–și cere scuze într–o manieră amuzantă.

— Vă rog să mă scuzați. Am fost prinsă cu alte treburi. Dallas, nu? Mi–am luat inima în dinți și ți–am invitat fermecătorul soț la dans, cu ocazia evenimentului Marquis, primăvara trecută. Dacă ar fi al meu aș bate cu bățul orice femeie care s–ar uita la el, chiar dacă nu ar fi interesată de bărbați.

— Atunci orașul ar trebui să fie plin de femei bătute.

— Asta ar putea reprezenta o problemă, recunoscu ea. Îmi cer scuze, spuse ea uitându–se spre Peabody, dar nu–mi amintesc cum vă numiți.

— Detectiv Peabody.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Deși termenul este nepotrivit pentru momentul pe care–l parcurgem. E groaznic, dar și puțin incitant.

— Lola nu se mișcă din fața ecranului când sunt reportaje despre crime, le explică Sasha.

— Și uite că acum suntem chiar implicate într–una. Și eu sunt groaznică. M–am întâlnit cu Natalie de câteva ori. Era foarte drăguță, sau cel puțin așa mi s–a părut.

În timp ce vorbea se duse spre barul dintr–un colț al biroului și scoase o sticlă de apă dintr–o cutie frigorifică.

— Mai vrea cineva?

— Nu, mulțumim. Eve așteptă o clipă, până când Lola se duse și se sprijini de un braț al fotoliului pe care stătea Sasha. Când ați stabilit să luați cina cu Randall Sloan?

— Hmmm. Lola se uită la Sasha. Cu vreo două zile

înainte, nu? De obicei ne întâlnim cu el cam la trei luni.

— Aşa e, confirmă Sasha. A trebuit să amânăm o întâlnire ce fusese stabilită ceva mai înainte, pentru că am fost plecate câteva zile din țară, chiar după Anul Nou.

— Cine a stabilit întâlnirea?

— Hmm. Lola ridică din sprâncene concentrată. Cred că Ran. De obicei el ia legătura cu noi şi stabileşte o întâlnire şi o ieşire, sau ceva asemănător.

— În cursul discuțiilor pe care le–ați avut cu domnul Sloan, a menționat ceva în legătură cu problemele pe care i le creau Natalie Copperfield, sau Bick Byson?

— Nu. Sasha prelua conducerea. Nu am discutat deloc despre ei. Noi lucrăm direct cu Ran. După cum v–am mai spus, am întâlnit–o şi pe ea şi pe prietenul ei. Acasă la Jacob Sloan. Ea, Natalie, era prietenă cu nepotul său.

— Domnişoara Copperfield se ocupa de problemele financiar–contabile ale surorii dumneavoastră?

— Aşa e. Atunci când Anna şi prietenii ei au început să facă afaceri, eu le–am recomandat firma şi am vorbit direct cu Ran, pentru a vedea cine ar fi cea mai potrivită persoană să se ocupe de ei. El a numit–o pe Natalie. Ea şi Anna s–au înțeles bine din prima clipă, sau cel puțin aşa mi s–a spus mie, atunci când Natalie s–a dus să se întâlnească cu ea.

— Şi sora dumneavoastră era mulțumită de felul în care Natalie îşi făcea treaba?

— Eu nu am auzit să se fi plâns. Şi dacă ar fi făcut–o, cu siguranță că aş fi auzit.

— Asta da, confirmă şi Lola. Anna nu e genul care să sufere în tăcere. Căutați un suspect în cadrul firmei? Eu am presupus că era o chestiune personală şi o crimă pasională. Adică tăcută de un fost iubit gelos, sau de cineva care iubea fără speranță.

— Cercetăm toate variantele, îi spuse Eve şi se ridică. Dacă vă aduceți aminte de ceva, sau vă vine ceva în minte, puteți să mă sunați la sediul central.

— Asta e tot? Pe fața Lolei se citea dezamăgirea. Eu speram că vom fi solicitate în mai mare măsură.

— Poate data viitoare. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, adăugă Eve.

Aşteptă până ieşiră şi se urcară în maşina ei.

— Păreri?

— Spun lucrurilor pe nume, sunt calme şi au încredere în forțele proprii. Cina cu Sloan nu a avut nimic ieşit din comun şi niciuna dintre ele nu mi se pare genul care ar mințI pentru a

acoperi pe cineva care este angajatul lor, chiar dacă sunt în relații foarte bune cu acesta. Ar fi legătura dintre sora lui Zinka şi prima victimă, dar dacă e să–mi urmez instinctul, n–o văd pe niciuna dintre ele capabilă să comită două crime, sau să tacă doar pentru a o acoperi pe sora lui Zinka. Şi sunt mult prea bogate. Dacă totul are legătură cu banii, nu aveau nevoie să trişeze, pentru că deja au foarte mulți.

— Nu este vorba de câți ai, ci de avariție şi de putere, o corectă Eve. Dar nici mie nu mi s–a părut nimic ciudat. Dacă cumva contul surorii a fost cel pe care l–a descoperit Natalie ca având probleme, atunci amândouă sunt al naibii de calme. Ştim ceva în legătură cu felul în care şi–a petrecut Anna Kerlinko noaptea în care au avut loc crimele?

Peabody îşi scoase carnețelul.

— Dacă luăm în calcul diferența de fus orar, lua micul dejun cu actualul amant atunci când a fost ucisă Copperfield şi apoi a ajuns la birou pe la ora nouă. Are martori care pot confirma. Nu ar fi avut cum să vină până aici, să–i omoare şi să se întoarcă acolo.

— Mergem mai departe.

Folosindu–se de geografie la fel de mult ca şi de lista de suspecți, o luă spre est, acolo unde–şi avea sediul firma de avocatură ce reprezenta Fundația Bullock. Contul lor fusese transferat lui Copperfield în ultimele luni, se gândi Eve şi asta era încă o legătură, pentru că Byson o reprezenta pe una dintre nepoatele partenerului.

Birourile firmei erau într–o clădire elegantă, iar la recepție domnea o linişte desăvârşită. La birou stătea o femeie, scăldată în lumina ce pătrundea prin vitraliile de la fereastra dinspre stradă.

Arăta bine, cu părul roşcat căzându–i pe umeri. Eve îşi scoase insigna şi femeia clipi de câteva ori, surprinsă.

— Nu înțeleg.

— Insignă, îi spuse Eve pentru a o ajuta. Poliție. Sună–ți şeful şi spune–i că vrem să discutăm cu el.

— Îmi pare rău, dar domnul Cavendish este într–o şedință. Dar dacă vreți pot să iau legătura cu secretara sa şi să stabilesc o întâlnire pentru dumneavoastră.

— Nu, nu, nu ai înțeles. Să–ți mai spun încă o dată. Insignă. Poliție. Eve aruncă o privire împrejur şi văzu o scară de lemn care ducea la etaj. Pe acolo se ajunge la birouri?

— Oh, dar, dar...

Eve o lăsă pe roşcată să se bâlbâie şi se îndreptă cu Peabody spre scări.

Etajul al doilea semăna cu un muzeu. Covoarele erau vechi, uzate şi scumpe. Pe pereţi atârnau tablouri cu peisaje.

În stânga se deschise o uşă. Femeia care ieşi era mai în vârstă decât fata de la recepţie şi arăta de două ori mai bine.

Părul îi era strâns într–o pieptănătură care–i scotea în evidenţă figura colţuroasă. Costumul în picăţele ar fi putut să fie la fel de sever ca şi pieptănătura, dar fusese modificat pentru a se mula perfect pe un corp care arăta foarte bine.

— Am impresia că vi s–a spus că domnul Cavendish este într–o şedinţă şi nu este disponibil deocamdată. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Puteţi să–l scoateţi din şedinţă şi să–l faceţi să fie disponibil, îi spuse Eve. Asta ne–ar fi de mare ajutor.

Se simţi străbătută de un fior de plăcere când văzu nedumerirea femeii.

— Cum te cheamă, surioară?

— Domnişoara Ellyn Bruberry. Sunt asistenta administrativă a domnului Cavendish. Şi asistent legal.

— Foarte bine. Trebuie să discutăm cu domnul Cavendish în legătură cu o investigaţie.

— Domnul Cavendish, după cum vi s–a comunicat deja de două ori, este într–o şedinţă. Şi dacă vreţi să ştiţi, nu are nicio obligaţie de a discuta cu poliţia, fără o avertizare prealabilă.

— Aici m–ai prins, spuse Eve încântată. Aş fi foarte bucuroasă să vă trimit ţie, domnului Cavendish şi tuturor celor care lucrează aici o cerere de a veni să discutăm la sediul central, ceea ce, după cum ştiţi, pentru că sunteţi şi consilier legal, poate să dureze de la câteva ore, la câteva luni. Sau, hmm, am putea să intrăm acum la el, şi să terminăm, probabil, în mai puţin de douăzeci de minute.

Făcu o pauză.

— Alege.

Eve o auzi cum inspiră profund.

— Trebuie să–mi spuneţi despre ce este vorba.

— Nu, nu trebuie. Dar ar fi bine să–ţi întrebi şeful dacă vrea să discute cu mine acum, sau să vină la sediul central în viitorul apropiat şi să–şi piardă destul de mult timp, cu o discuţie la nivel oficial. Sau poţi lua tu această decizie în locul lui. Cum vrei.

— Dar... Peabody bătu cu degetul în ceas. Pierdem timp.

— Staţi aici.

Eve aşteptă până când Bruberry se îndepărtă.

— Pierdem timp?

— A fost o replică de moment. Era cam enervantă, nu? Şi în afară de asta ştie de ce suntem aici.

— Ai dreptate. Interesant. Eve se întoarse să studieze unul dintre peisaje. Cum se face că oamenii trăiesc la oraş, dar îşi pun pe pereți peisaje rurale? Nu se pot hotărî odată unde vor cu adevărat să trăiască?

— Mulți oameni consideră că peisajele rurale sunt relaxante.

— Da, până când începi să te întrebi ce–o fi creatura care se strecoară în spatele copacilor, sau se târăşte prin iarbă.

Peabody păşea stânjenită.

— Unii oameni nu se gândesc la creaturi care se târăsc, ci la animale care umblă, ca de exemplu la pui de căprioară, sau la iepuraşi micuți şi drăguți.

— Unii oameni sunt proşti. Haide să ne ocupăm timpul cu ceva, Peabody, şi să îi facem o verificare lui Bruberry. Şi lui Cavendish.

— Ar putea fi pui de căprioară şi iepuraşi, murmură Peabody şi–şi porni calculatorul.

Câteva clipe mai târziu, Bruberry ieşi pe o altă uşă. Vocea îi era calmă şi rece.

— Domnul Cavendish vă primeşte acum. Zece minute.

10.

Din muzeu, ajunsese într–un club de bărbați, îşi spuse Eve.

Walter Cavendish era aşezat la un birou cu scaune din piele, canapele şi mobilier din lemn masiv, închis la culoare. Covoarele erau orientale, foarte groase, probabil originale, cu motive complexe şi culori intense. Tot felul de băuturi erau turnate în recipiente din sticlă groasă, care ar fi putut foarte uşor să fie folosite ca arme albe.

Un calculator negru fusese aşezat pe biroul antic, astfel încât să dea impresia de prosperitate şi nerv.

Cavendish avea înjur de cincizeci şi ceva de ani şi un păr bogat de culoarea nisipului. Figura îi era dură şi ochii de un albastru–deschis, care o măsurară din cap până în picioare. Purta un costum maro, cu o dungă aurită, foarte subțire, doar atât cât era necesar pentru a face impresie.

Se ridică şi chipul lui, nu foarte arătos, părea foarte aferat.

— Aş vrea să vă văd legitimațiile. Vorbi, după cum gândea Eve, pe un ton de actor shakespearian.

Atât ea, cât şi Peabody îşi scoaseră insignele.

— Locotenent Dallas, spuse Eve, şi detectiv Peabody. Se pare că s–a terminat şedința. Ciudat că nu am văzut pe nimeni plecând.

Păru nedumerit în primul moment şi se uită la Bruberry, chiar când aceasta deschise gura pentru a vorbi.

— Era o conferință pe telefon.

— Da, o conferință cu Londra.

— O scuză bună. Îi aruncă lui Cavendish o privire semnificativă pentru a–i da de înțeles că îl prinsese cu minciuna. Dar fiindcă ne puteți rezerva câteva minute, avem câteva întrebări în legătură cu o investigație.

— Mi s–a spus. Le făcu semn să ia loc. Văzând că nu are nicio reacție, Eve îi întinse mâna.

El ezită şi Eve îl văzu aruncându–i o privire secretarei, înainte de a–i strânge mâna.

Cam moale, remarcă ea, şi puțin umedă.

— Ce fel de investigație faceți?

— Este vorba despre o crimă. Natalie Copperfield şi Bick Byson. Vă sunt cunoscute aceste nume?

— Nu.

— Să înțeleg că nu vă interesează ştirile. Nu citiți ziarele,

îşi aruncă şi ea privirea spre un ecran mare de pe perete. Aceştia doi au fost ucişi în casele în care locuiau, în urmă cu trei zile. Amândoi erau angajaţi la firma de contabilitate Sloan, Myers şi Kraus. Şi, ce e şi mai amuzant, Natalie Copperfield se ocupa de chestiunile dumneavoastră financiare. Dar numele nu vă spune nimic, nu?

— Nu reţin toate numele pe care le aud sau le văd scrise pe undeva. Sunt un om foarte ocupat. În ceea ce priveşte contabilitatea, este de competenţa asistentei mele Ellyn.

— Eu o cunosc pe domnişoara Copperfield, spuse Bruberry. Ce legătură are moartea ei cu această firmă?

— Deocamdată eu pun întrebările, zise Eve pe un ton glacial. Unde eraţi, domnule Cavendish, în urmă cu trei zile, între miezul nopţii şi ora patru dimineaţă?

— Acasă, în pat. Cu soţia mea. Surprinsă, Eve ridică din sprâncene.

— Nu ţineţi minte numele a două persoane intens mediatizate, dar ştiţi cu precizie unde eraţi în urmă cu trei seri?

— Acasă, repetă el. În pat.

— Aţi avut vreun contact cu domnişoara Copperfield, sau cu Bick Byson?

— Nu.

— E ciudat. Nu ţi se pare ciudat, detectiv Peabody, că domnul Cavendish nu a luat niciodată legătura cu persoana care se ocupă de finanţele sale?

— Trebuie să recunosc că mi se pare ciudat. Eu sunt la per tu cu tipul de la financiar de la sediul nostru.

— E posibil, ca la un moment dat să o fi întâlnit – Eu corespondam şi mă întâlneam cu domnişoara Copperfield, îl întrerupse Bruberry. Atunci când era necesar. Cu asemenea probleme, se ocupă de obicei cei de la sediul nostru central din Londra.

— Şi aici ce faceţi? Întrebă Eve adresându–i–se direct lui Cavendish.

— Eu reprezint interesele firmei mele la New York.

— Ce presupune asta?

— Exact ceea ce am spus.

— Acum e mult mai clar. Şi reprezentaţi şi interesele lui Lordes C. McDermott, care era clienta lui Bick Byson.

— Domnişoara McDermott este o rudă şi mi se pare firesc să fie reprezentată de firma noastră. Cât despre managementul financiar, nu aş putea să vă spun nimic, deoarece nu ştiu cine se ocupa de asta.

— Serios? Se pare că pe aici o mână nu prea ştie mai

nimic despre ce face cealaltă. Şi în plus, eu nu am spus că Byson este managerul ei financiar, ci doar că ea era clienta sa.

Cavendish îşi frământă nodul de la cravată. Era un tic nervos, se gândi Eve.

— Am presupus.

— Şi acum că tot suntem aici, dumneavoastră unde eraţi în acea noapte, domnişoară Bruberry?

— Acasă. M–am băgat în pat înainte de miezul nopţii.

— Singură?

— Locuiesc singură, da. Mă tem că timpul pe care poate să vi–l acorde domnul Cavendish a expirat.

Eve se ridică uşor în picioare.

— Vă mulţumesc pentru cooperare. Ah, continuă ea. Firma dumneavoastră reprezintă şi... îşi scoase carnetul ca pentru a verifica un nume. Fundaţia Bullock.

În clipa aceea văzu o mică umbră trecându–i prin priviri. Maxilarul i se încleşta şi clipi.

— Aşa este.

— Domnişoara Madeline Bullock şi domnul Winfield Chase au fost de curând în oraş. Presupun că v–aţi întâlnit cu ei în acest scop, nu?

— Eu...

— Domnişoara Bullock şi domnul Chase au luat prânzul aici cu domnul Cavendish. Asta s–a întâmplat luni după–amiază. La douăsprezece şi treizeci de minute, adăugă Bruberry.

— V–aţi întâlnit şi aţi luat prânzul cu ei aici la birou? – Aşa este, spuse Bruberry, în locul lui Cavendish. Vreţi să verific să văd ce au avut în meniu?

— Vă voi anunţa. A fost excelent. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Eve se îndreptă spre ieşire, dar se întoarse de la uşă. Ştiţi, e ciudat că în calitatea dumneavoastră de reprezentant al firmei la New York, nu v–aţi găsit timp să vă întâlniţi cu contabila care se ocupa de interesele financiare ale firmei.

— Vă conduc, spuse Bruberry văzând că şeful său nu scoate un cuvânt.

— Nu e nevoie, ne descurcăm singure.

— Cineva are un secret, spuse Peabody după ce se văzură în stradă.

— Poţi fi sigură de asta. Tipul ăla era dominat de frică şi de sentimentul vinovăţiei. Dar s–ar putea să descoperim doar că îşi înşală nevasta, sau se îmbracă cu lenjerie de femei.

— Sau amândouă, dacă o înşală cu secretara. E clar că ea

conduce în acest duet.

— Asta cam aşa e. E stupid că a minţit în legătură cu întâlnirile cu Copperfield şi sunt sigură că a ocolit adevărul.

— E un fel de a spune că e prea important pentru a–i cunoaşte pe cei mici. Şi e şi o modalitate de a se îndepărta de locul unde arde.

— Locul unde arde fiind crimele. Trecu la volan şi începu să bată cu degetul în el. Nu erau pregătiţi. Nu s–au gândit că s–ar putea ca poliţia să–i interogheze, aşa că au acţionat din instinct. Au negat totul. Haide să vedem dacă putem da de Lordes McDermott, pentru a avea şi un alt punct de vedere.

Peabody îşi scoase calculatorul pentru a obţine adresa acesteia.

— Are o casă pe şoseaua Riverside.

— Are şi un număr de telefon? – Da.

— Încearcă mai întâi să o suni. Să fim sigure că e acasă şi dacă nu, să vedem unde poate fi găsită.

Nu numai că era acasă, dar părea să n–o deranjeze faptul că poliţia venea să o vadă pe neaşteptate.

Fură conduse înăuntru de o cameristă în uniformă şi trecură printr–un hol spaţios, înalt cât două etaje, pentru a ajunge într–o cameră de zi aranjată într–un stil contemporan, cu culori strălucitoare, obiecte de metal ce luceau şi obiecte de sticlă ce sclipeau.

Lordes era încălţată cu cizme negre, moi şi purta bijuterii de aur. Părul scurt era de culoarea unei vinete coapte, iar ochii aveau nuanţa safirelor.

Pe masa joasă de sticlă se aflau trei căni exagerat de mari şi o tavă plină de gogoşi.

— Să nu–mi spuneţi că poliţiştii, cafeaua şi gogoşile sunt un clişeu.

— Sunt un clişeu, dar din motive întemeiate. Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

— Luaţi loc. Probabil că aţi venit să mă vedeţi în legătură cu Bick şi Natalie. Îmi pare nespus de rău pentru ce s–a întâmplat. El era un om încântător.

— Când l–aţi văzut ultima dată?

— Pe cincisprezece decembrie.

— Aveţi o memorie bună, spuse Eve.

— Nu, nu chiar. Dar am verificat când am auzit ce s–a întâmplat. Am avut o întâlnire pentru închiderea anului, înainte de sărbători. Ne–am întâlnit chiar aici în această cameră. Era un tip de treabă.

— O cunoşteaţi şi pe domnişoara Copperfield?

— Ne–am întâlnit de câteva ori. Bick a venit cu ea la câteva cine de afaceri, la cererea mea. Îmi place să ştiu cu cine trăiesc cei care se ocupă de afacerile mele. Îmi plăcea şi de ea. Anticiparea căsătoriei îi transfigura de fericire. Cum vreți cafeaua?

— Neagră, mulțumesc.

— Eu slabă şi cu zahăr, spuse Peabody.

— Vă întâlniți cu toți clienții lui Bick? Întrebă Lordes. În clipa în care turnă cafeaua, pe mână îi străluci verigheta. Am fost surprinsă când m–ați sunat pentru a–mi spune că vreți să ne întâlnim.

— Vorbim cu multă lume. De fapt, tocmai am discutat cu Walter Cavendish. E rudă cu dumneavoastră, nu?

— Văr de–al doilea. Strâmbă din nas, doar o fracțiune de secundă.

Lordes nu–l agreează prea tare pe Walter, se gândi Eve.

— Vărul meu primar, tatăl lui Walter, este unul dintre partenerii de la firmă, cu sediul la Londra. Presupun că asta înseamnă că suntem veri de gradul doi, spuse ea cu un aer meditativ. Mă rog, aşa ceva. Vă rog, luați gogoşi. La rândul său, se servi cu una din gogoşile de pe tavă.

— Datorită legăturii cu unchiul dumneavoastră v–ați dus la firma de contabilitate şi ați devenit clienta lui Bick?

— Mmm, încuviință Lordes cu gura plină. Dumnezeule, gogoşile astea sunt excelente. Se ocupă de chestiunile financiare de ani de zile. După ce a murit Miles, idiotul, am mai moştenit o sumă considerabilă. O vreme am lăsat banii să zacă, cât am stat în Europa. Apoi, când m–am întors, am cerut un expert financiar tânăr şi priceput. Mi l–au dat pe Bick şi era exact aşa cum am cerut.

— Cum a murit soțul dumneavoastră, dacă nu vă deranjează că întreb? Spuse Peabody muşcând cu delicatețe dintr–o gogoaşă umplută cu cremă.

— Se juca cu avionul pe care–l construise el. Îi plăcea la nebunie să zboare. S–a prăbuşit şi a ars complet. Îl iubeam pe idiotul ăla. Aproape am murit de durere când l–am pierdut. Se împlinesc cinci ani în primăvara asta şi tot sunt supărată pe el.

— Ne puteți spune unde erați acum trei nopți, între orele douăsprezece şi patru dimineața?

— Sună îngrijorător. Am verificat şi asta, după ce m–ați sunat că veniți. Am făcut o mică petrecere, cu câteva prietene. Doar femei. Am început să mă întâlnesc din nou şi cu bărbați, dar e foarte greu, mai ales când nu eşti cu adevărat interesată. Au plecat cam pe la miezul nopții şi apoi m–am dus la culcare.

M–am uitat la televizor mai întâi. Am adormit uitându–mă la un film mai vechi.

— Dacă tot vorbim de relații, spuse Eve, ați avut vreodată ocazia să ieșiți cu domnișoara Copperfield, domnul Byson și cu vărul dumneavoastră, adică vărul de–al doilea?

— Cu Walter? Lordes râse tare. Nu. Cu siguranță că nu. Nu mă văd deloc cu Walter. Este un idiot.

— Nu vă înțelegeți?

— Eu mă înțeleg bine cu toată lumea. Însă cu unii mă înțeleg și mai bine dacă ne vedem mai rar.

— Dar nu vă reprezintă interesele în New York?

— Nu chiar. Vărul meu din Londra se ocupă de asta și Walter face doar o parte din muncă. Ca să fiu sinceră, nu este foarte inteligent. Poate să execute ordine, să scrie formulare și arată suficient de bine în frac. Toate lucrurile mai complexe trec prin biroul din Londra, cel puțin din câte știu eu.

Își înclină capul într–o parte.

— Doar nu credeți că Walter are vreo legătură cu toate astea? Îl știu de o viață și vă spun că nu este destul de inteligent pentru a o fi făcut.

Eve tocmai se strecurase la volan când îi sună comunicatorul.

— Dallas, răspunse ea.

— Doamnă locotenent. Tonul dur al lui Summerset se potrivea cu trăsăturile feței sale. Nu m–ați anunțat că așteptați o livrare.

— Poate am uitat să te anunț și că pe zi ce trece devii din ce în ce mai urât, dar asta doar pentru că am fost ocupată.

— Sistemul de legănat care provine dintr–un magazin de desfacere, pe nume Barza Albă, a fost livrat. Ce doriți să fac cu el?

Eve așteptă un moment.

— Dumnezeule, chiar cred că ți–e greu dacă faci asemenea greșeli și te lași descoperit. Nu–ți voi spune exact ce–mi trece prin minte acum. Pune–l în camera de desen de la etajul al doilea. Acolo unde are loc petrecerea.

— Foarte bine, doamnă. Pe viitor v–aș fi foarte recunoscător dacă m–ați informa cu privire la orice livrare.

— Pe viitor aș prefera să–ți pui o pungă pe față, înainte să–mi apari pe ecran.

Închise satisfăcută.

— Sunteți foarte amuzanți, voi doi, spuse Peabody. După serviciu, merg acasă, îmi împachetez lucrurile și vin direct la tine. De–abia aștept să văd scaunul și să–l montez pentru

mâine.

— Ura.

— Ştii că o să–i placă la nebunie.

— Da, aşa e.

— O să fie un fel de zeiță a fertilității. O chestie nemaipomenită pentru ea.

— Zeița Mavis. Amuzată, Eve trecu pe culoarea galbenă. Ar trebui să aibă o... Arătă cu degetele deasupra capului.

— Coroană! Da.

— Nu, nu o coroană. E prea mare şi prea serioasă. Cealaltă chestie. O tiară.

— Perfect! Vezi? Spuse Peabody şi o lovi în umăr. Poți să o faci.

— Aşa se pare, că o fac deja.

Când ajunse la sediul central, Eve puse în ordine declarațiile şi impresiile, scrise rapoarte şi se concentra asupra lor. La peretele unde avea înşirate probele, începu să scrie cuvinte–cheie în dreptul fotografiilor şi să tragă liniuțe care să le conecteze între ele.

— Ai nevoie de un perete mai mare, spuse Roarke care intrase în cameră, cu un sacou pe braț.

— Am tot auzit asta.

— Şi ai nevoie şi de un birou mai mare, asta cu siguranță.

— Mă mulțumesc cu acesta. Ce faci aici?

— Caut pe cineva să mă ducă cu maşina până acasă. Am avut o treabă la etaj, spuse el când ea se încruntă. Şi când cuta dintre ochi i se adânci, se îndreptă spre ea şi o prinse de bărbie. S–a făcut, şi toată lumea este satisfăcută.

— E un rahat.

— Aşa cum se întâmplă adesea în viață. Îşi aruncă haina pe spătarul scaunului ei de la birou înainte de a se îndrepta spre planşele ei. Ah, da, înțeleg. Legături cu alte legături. Ținând seama de faptul că trăim într–o lume atât de mare, legăturile sunt extrem de interesante şi de strânse, nu?

— Ce a spus Whitney?

— Oficial sau neoficial? Întrebă Roarke continuând să studieze probele.

— Ştiu ce a spus oficial.

— Atunci neoficial. A spus că totul era un mare rahat. Şi ăsta este un citat din el. Se uită la ea şi dădu din cap. Şi văd că asta e îndeajuns şi pentru tine. Nu ai nevoie să se uite în ochii tăi şi să–ți spună că are încredere în tine şi că te respectă. Şi să–şi ceară scuze

— Nu.

Se duse şi închise uşa.

— Poate că o fi un mare rahat, dar este exact genul de rahat care te ține pe tine în biroul ăsta cât un oficiu, în loc să fii în cabina căpitanului.

— Nu vreau să fiu altundeva. Hai să lăsăm prostiile astea. Fac exact ceea ce vreau să fac şi ceea ce mă pricep.

— Nu–mi spune că nu–ți dorești să avansezi, Eve.

— Credeam că vreau. Îşi trecu o mână prin păr, gândindu–se. Nu aş refuza dacă mi s–ar propune o avansare, dar în condițiile impuse de mine. Ascultă, tu ai chestia aia irlandeză. Cu soartă, destin şi aşa mai departe.

Strânse din buze.

— Tu ai reuşit să mă scapi de nişte demoni de curând.

— Nu am făcut decât să rezolv un caz, îl corectă ea. Şi ceea ce voiam eu să spun este că uneori lucrurile sunt exact aşa cum trebuie să fie. Eu simt nevoia să fac treaba pe care o fac. Asta cred.

— Bine. Biroul era atât de mic că nu trebuia decât să întindă brațele pentru a o strânge la piept. Şeful tău a mai adăugat că are toată încrederea că vei finaliza acest caz într–un timp scurt.

— Bine.

— Trebuie să–mi găsesc un mijloc alternativ de deplasare, sau vii şi tu în curând acasă?

— Mai lasă–mă doar zece minute şi vin şi eu. Hei, spuse ea când el deschise uşa. Poate că ar trebui să mă inviți la cină.

Roarke zâmbi.

— Poate.

— Dar mai întâi trebuie să facem o oprire. Am nevoie de o tiară.

— Ca să ai la ce să asortezi sceptrul?

— Nu e pentru mine. Mavis. Chestia de mâine. Petrecerea are o temă. E un sceptru ca o chestie din alea... Strânse pumnul şi–şi mişcă mâna de sus jos într–un fel care îl făcu să ridice din sprâncene şi să–i arunce o ocheadă. Dumnezeule, ce minte murdară ai, spuse ea, dar râse, mutând brațul în lateral. Ştii, chestia aia ca un băț.

— Cred că ştiu.

— Ar trebui să găsim şi o chestie din alea. Aşa că poate ar fi o idee bună să intrăm într–un magazin de costume, de unde am putea să le cumpărăm în drum spre restaurant.

A fost foarte uşor să găsească o tiară şi un sceptru de plastic, mai ales că a plecat la cumpărături cu o femeie care de obicei achiziționa primul lucru pe care îl vedea şi semăna cu

ceea ce voia ea.

Şi pentru că–şi cunoştea bine femeia, pentru cină a ales un restaurant italian, unde atmosfera era relaxată şi mâncarea excelentă. Pentru că ajunsese deja la spaghete cu chifteluțe şi încă nu deschisese subiectul despre caz, începu el:

— Ai ratat prânzul.

Eve învârti pastele pe furculiță.

— Este foarte posibil, dar am mâncat o gogoaşă. Şi cred că am uitat să te informez că Peabody şi McNab vor dormi la noi în seara asta.

— Să mă informezi?

— De la Summerset mi se trage. S–a ofuscat fiindcă am uitat să–l informez că aşteptam o livrare azi. Oricum, Peabody vrea să decoreze ceva pentru petrecere, o chestie pe care eu nu o înțeleg. Ai parte de o petrecere, cadouri, mâncare. Ce altceva mai ai nevoie?

— Cred că vei afla, nu? Dar e bine. Aşa pot să–l agăț pe McNab mâine şi să ne distrăm ca între bărbați.

— Să pleci? Pe față i se citi panica. Adică nu vei rămâne la petrecere?

Roarke luă o gură de *manicotti*.

— Nimic din ceea ce ai putea spune, face sau oferi, incluzând aici favoruri sexuale deviante, nu ar reuşi să mă convingă să fiu la mai puțin de cinci sute de metri de petrecerea aia.

— Rahat. Îşi umplu furculița. Nici dacă aş pune şi nişte sos de ciocolată la toată combinația?

— Nici măcar aşa.

— Ar putea să apară şi nişte frişca. Şi puțină coregrafie.

— O mită extraordinară, sunt de acord, mai ales că vine din partea unei femei disperate. Însă deja am făcut aranjamentele să dispar cu Leonardo. Aşa că doar îl vom coopta şi pe McNab la mica trupă veselă.

— Dar dacă se întâmplă ceva? Îl apucă de braț. Dacă înnebuneşte furnizorul de mâncare, pentru că se mai întâmplă şi de astea. Sau dacă pierdem vreuna din femeile însărcinate prin casă?

Apucă paharul de vin cu mâna liberă.

— Bine, bine, spuse ea dându–şi ochii peste cap. Mă descurc. Dar nu mi se pare firesc ca tu să poți bea o bere pe undeva, în vreme ce eu sunt reținută la sediul central al bebeluşilor. Şi asta doar pentru că ai penis.

— Dar ne vom gândi cu drag la tine când vom fi la bere, eu şi penisul meu.

Eve mai luă o înghițitură de mâncare şi apoi zâmbi.

— Dar tot vei fi de față atunci când va naşte.

— Taci, Eve.

— Penisul nu va mai putea să te salveze, amice.

Luă o baghetă, o rupse în două şi–i oferi jumătate.

— Şi veți juca şi ceva jocuri, mâine? O să primiți şi premii? Era o lovitură sub centură.

— Bine, tac. Vrei să discutăm despre crimă?

— Te rog.

Îl informă despre tot în vreme ce terminară masa şi băură un cappuccino.

— Aşadar Cavendish şi secretara lui ți s–au părut în neregulă?

— Da, nu mi–au făcut o impresie prea bună. Cert este că secretara trage sforile.

— Pe el nu–l ştiu, deşi pe ceilalți din scenariul de azi i–am întâlnit.

— Am doar informațiile elementare despre el. Are patruzeci şi şase de ani şi a crescut cu banii lu' tăticu'. Îi place să joace *squash*[4]. Are două căsătorii la activ; pe prima nevastă a lăsat–o baltă în urmă cu opt ani. Are un singur copil, o fată în vârstă de doisprezece ani. Custodia o are mama, care stă la Paris. S–a căsătorit cu soția numărul doi, chiar după ce s–a pronunțat divorțul. Ea are douăzeci şi nouă de ani. A fost fotomodel. Eu cred că a trecut de la nevasta de început la nevasta trofeu şi că o înşală pe cea din urmă cu secretara. Şi ea se îmbracă cu haine de piele, poartă tocuri înalte şi–l pune să latre atunci când o fac.

— Serios? Amuzat, Roarke se lăsă pe spătar. Şi de unde ştii astea?

— Pentru că dintre ei doi, ea este cea care conduce. El învârte hârtii, participă la evenimente, la întâlniri şi în general face ce i se spune.

— Şi i–o fi spus cineva să–i omoare pe Copperfield şi pe Byson?

— Poate, şi nu–i aşa că ar fi perfect? Dar nu îmi prea place varianta asta. Ucigaşul era prea deştept şi avea prea mare încredere în forțele proprii. Cavendish a început să transpire doar discutând cu mine. Dar cred că ştie cine a comis crima.

— Şi tu îl vei ajuta să transpire şi mai tare.

— Pot să vorbesc din nou cu el şi să–l înghiontesc. Dar nu am suficiente probe să–l acuz de ceva, ca să–l forțez să cedeze. Am nevoie de mai multe informații. O legătură directă. Trebuie să descopăr mai multe pentru că pun pariu că în noaptea în

care au avut loc crimele chiar era acolo unde a spus că a fost, acasă, cu capul sub cuvertură de frică, pentru că ştia ce urma să se întâmple.

— Dacă filiala din New York a firmei de avocatură s–a implicat în aşa ceva, a spălat bani, sau a manipulat fonduri necurate, voi afla.

Da, se gândi Eve, o va face, nu doar fiindcă avea reale calităţi, dar şi pentru că de data aceasta era în joc mândria lui.

— Mă bazez pe asta, spuse ea. Poate că ar trebui să mergem să ne apucăm de treabă.

Ştia că Peabody şi McNab erau deja acolo, pentru că auzea muzică din camera unde decisese că urma să aibă loc petrecerea. Chiar dacă asta însemna că îi era frică, avea să trăiască cu acest sentiment, dar oricum, se hotărî să meargă în birou.

Acolo marcă toate noile informaţii şi apoi se opri pentru a se gândi mai bine la Ellyn Bruberry.

Avea patruzeci de ani, potrivit datelor ce începuseră să–i apară pe monitor. Nu a fost căsătorită, nu are copii. Adresa din West Park îi conferea o imagine perfectă asupra parcului, ceea ce sporea preţul apartamentului. Nu era rău deloc pentru o asistentă administrativă şi consilier legal.

Era născută în Statele Unite, deşi se mutase de la Pitts–burgh la Londra când avea douăzeci şi ceva de ani. Abia mai târziu intrase în firma Stuben, Robbins şi Cavendish, ca secretară. Fusese transferată la New York şi devenise asistenta lui Walter Cavendish în urmă cu şase ani.

După cea de–a doua căsătorie, se gândi Eve.

Nu avea cazier penal.

Eve aruncă o privire asupra datelor financiare. Un salariu îndestulător, dar nu era ilegal să plăteşti bine angajaţii. Majoritatea oscilaţiilor în venit se înregistrau de Crăciun, de ziua ei şi din momentul când intrase în firmă şi astea erau uşor de explicat, ca bonusuri.

Dar nu–i aşa că era foarte interesant faptul că de conturile ei se ocupa firma de avocatură Sloan, Myers şi Kraus?

Dar totuşi, nu era clienta lui Byson, constată ea după ce cercetă lista de clienţi. Îşi făcu o însemnare, să verifice cine de la firmă se ocupa de Bruberry.

Linii directe, se gândi ea. Care era cea mai dreaptă linie de la Copperfield/Byson la Cavendish/Bruberry?

Din nou firma, dar aceasta avea legătură cu Fundaţia Bullock. Care era clientă atât a firmei de avocatură, cât şi a firmei de contabilitate. Şi Cavendish tremurase când îl

întrebase dacă îi văzuse pe cei de la fundație cu ocazia vizitei lor la New York.

Cel mai tânăr dintre parteneri, Robert Kraus, fusese cel care se ocupase de Bullock şi Chase şi ei îi confirmaseră alibiul.

— Hei, Dallas.

Se încruntă şi căută informații despre Kraus.

— Doar încă nu mai munceşti. Haida de! Peabody se înfipse lângă birou, cu mâinile în şolduri. Trebuie să vezi decorațiile şi ce am făcut până acum. Aş vrea să stăm puțin de vorbă.

— Fă ceea ce ai de făcut. Este foarte bine.

— Dallas. E trecut de ora zece.

— Ah, mami, deja s–a dat stingerea? Sunt pedepsită?

— Vezi, eşti cam nesuferită. Peabody îndreptă spre ea un deget acuzator. Ia o pauză şi vino să arunci o privire. E pentru Mavis.

— Bine, bine! Dar dacă tot avea să fie târâtă în camera decorată, măcar n–o să sufere doar ea. Eve se duse până la biroul lui Roarke. Ne vom uita la decorațiuni şi vom vedea ce mai trebuie făcut. Cred.

— Distrați–vă.

— Nțț. Noi, adică şi tu.

— Nu vreau. Dar făcu greşeala să se uite în sus şi văzu în privirea lui Eve aceeaşi expresie care era întipărită şi pe chipul lui Peabody. Bine atunci. Dar când se va termina totul, tu şi cu mine ne vom lua o vacanță şi vom alerga dezbrăcați pe plajă.

— Bine, tipule.

11.

Nu vedea numere în vis, ci curcubee şi bebeluşi bizari, cu aripi. Când bebeluşii zburători coborâră în picaj ca un roi de viespi, Eve se trezi din somn.

Se ridică de parcă ar fi fost împinsă de un arc şi spuse:

— Stop!

— Coşmar? Roarke se ridicase deja de pe canapea.

— Bebeluşi zburători. Bebeluşi zburători diabolici, cu aripi diabolice.

Roarke veni şi se aşeză pe marginea patului.

— Iubita mea, Eve, avem nevoie de o vacanță.

— Şi mai erau şi baloane, spuse ea cu o voce stinsă. Şi aripile treceau prin ele ca nişte lame, aşa că explodau. Şi când explodau, apăreau şi mai mulți bebeluşi înaripați.

Roarke îi trecu un deget pe coapse.

— Poate ar trebui să faci un efort şi să te gândeşti la sex.

— Cineva a făcut sex, nu, pentru a crea aceşti bebeluşi diabolici? Dintr–odată îl apucă de pulover. În priviri i se citea disperarea. Nu mă lăsa singură cu femeile astea.

— Îmi pare rău, dar trebuie să reintroduc clauza penisului. Care sună vag obscen când o spui cu glas tare, dar care oricum rămâne valabilă. Nu se poate negocia.

— Ticăloşiile, spuse ea, dar mai mult cu invidie decât din resentiment, după care îi dădu drumul şi căzu pe spate.

— Haide, haide, spuse el absent şi o bătu uşor pe umăr.

— Poate o să ningă. S–ar putea să viscolească, aşa că oamenii nu vor putea veni din cauza viscolului, tatăl tuturor viscolelor, din acelea care face New Yorkul să tremure din toate încheieturile.

— Meteorologii au anunțat temperaturi ridicate şi cer senin.

— Am auzit asta, am auzit. Se ridică din nou şi îndreptă spre el un deget acuzator. Nu cuvintele, ci tonul. Ție ți se pare amuzant.

— Nu. Ştiu că va fi amuzant. Şi că în cele din urmă îți va plăcea, mai întâi de toate pentru că Mavis va fi fericită şi apoi pentru că vei petrece puțin timp, în afara serviciului, cu câteva femei care–ți plac.

— Dar, Roarke, va trebui să organizăm jocuri.

— Păi nu eşti obligată să iei parte. Privirea îi deveni inexpresivă.

— De ce nu?

Nu avea ce să facă dacă toate astea îl amuzau. Reuşea să fie şi speriată şi suspicioasă în acelaşi timp.

— Păi, tu eşti gazda, aşa că nu ar fi corect să iei parte la jocuri şi să câştigi vreun premiu.

— Vorbeşti serios?

— Da, şi asta vei susține cu tărie.

— Aşa voi face. Îşi mai revenise. Mulțumesc.

Îşi ridică moralul cu puțină gimnastică de înviorare, câteva ture în piscină şi un duş fierbinte. Apoi se duse în birou, pentru a analiza diferitele variante.

— Iar lucrezi?

Sări în sus speriată şi se simți puțin vinovată.

— De unde eşti tu, o întrebă pe Peabody, de la poliția muncii?

— Tu nu ai nevoie de un polițist, ci de o dădacă. Dallas, cei de la firma de catering vor ajunge aici din clipă în clipă.

— Da, bine, am înțeles. Cineva să mă anunțe şi pe mine când ajung. Eve dădu din mână. Nu fac decât să verific câteva chestii, care au legătură cu o crimă dublă!

Dar închise calculatorul când văzu că Peabody rămase țintuită pe loc, bătând din picior.

— Nu eşti de la poliția muncii, spuse ea cu amărăciune. Tu eşti gestapoul petrecerilor.

— Mavis tocmai a sunat. Nu te–a căutat pe tine, pentru că ştia că eşti ocupată cu pregătirile pentru petrecere. Trebuie să apară dintr–o clipă în alta fiindcă nu a mai avut răbdare să aştepte.

— Doamne. Am închis calculatorul, ce mai vrei? Plec acum din birou. Vezi, ies şi închid uşa după mine.

Peabody zâmbi. Pedalarea pe sentimentul de vinovăție era cea mai bună metodă de convingere. Învățase asta târându–se în genunchi în fața mamei sale.

Eve fu surprinsă să constate că cei de la firma de catering nu avuseseră nevoie de ajutor cu nimic. De fapt nu doriseră decât ca Eve şi toți ceilalți să nu le stea în cale. În ce–l priveşte pe Summerset, acesta plecase deja de acasă şi nu avea să se întoarcă decât în ziua următoare.

— Nu vei găsi nici cea mai mică urmă de cromozomi Z în casă în după–amiaza asta, îi spuse Roarke. În afara pisicii.

Stătea cu Eve în camera de zi de la etajul al doilea. Era mai mare decât cea de la parter pe care o foloseau de obicei şi avea două şeminee. Canapelele, scaunele şi o mulțime de perne fuseseră aşezate în zonele rezervate discuțiilor, şi o masă mare, pe care se afla un curcubeu de fețe de masă şi lumânări, era

întinsă pe toată lungimea peretelui din spate. Deasupra ei se aflau o mulțime de baloane colorate şi un fel de viță de vie care ducea spre masa pe care Peabody decisese că vor fi puse cadourile.

Boboci de trandafir şi de irişi, precum şi mulți alți boboci de diferite plante al căror nume Eve le uitase, îşi iței capetele din mici coşulețe argintii, în formă de pătuț de copil.

Mesele pe care se afla mâncarea fuseseră şi ele acoperite cu fețe de masă în culorile curcubeului. Firma de catering pusese pe una din mese obiecte de porțelan, urmând aceeaşi schemă coloristică şi ornând–o cu lumânări, mai multe flori şi o sculptură de gheață reprezentând o barză ce căra un coşuleț în plisc.

Eve fusese sigură că avea să fie o mare tâmpenie, dar de fapt era chiar drăguț. Focul în ambele şeminee ardea domol şi în mijlocul camerei trona scaunul ce fusese acoperit de flori.

— Cred că arată destul de bine.

— Foarte drăguț. Roarke o luă de mână. Foarte feminin. Felicitări.

— Eu nu am făcut prea multe.

— Nu–i adevărat. Ți–ai târât picioarele de câte ori ai avut ocazia, dar tu le–ai ales şi ai făcut treaba. Îi duse mâna la buze şi se aplecă să o sărute.

Peabody se opri în uşă şi zâmbi.

— Nu vreau să vă întrerup, dacă barza şi leagănele vă dau tot felul de idei.

— Nu mă obliga să–ți trag o scatoalcă, îi spuse Eve.

— Mavis e afară. M–am gândit că poate vrei să o conduci tu înăuntru.

— Sarcina i–a afectat vederea?

— Nu, doar că... nu contează, spuse Peabody râzând. E în regulă, Mavis.

Chiar dacă avea vreo zece kilograme în plus, Mavis încă mai putea să țopăie. Aproape căzu când intră în cameră, cu cizmele ei roz până la genunchi. Bluza alb cu albastru flutura ca petalele unei flori pe burta imensă, cât o minge de baschet. Pe mâneci avea un model geometric de culori, care deveneau un punct la nivelul cotului.

Părul vopsit într–o nuanță de galben palid era prins la spate într–o coadă.

Se opri brusc şi–şi duse amândouă mâinile la gură. Apoi izbucni în lacrimi.

— Rahat, fu tot ceea ce reuşi Eve să îngaime.

— Nu, nu, nu. Încă plângând, Mavis îi făcu un semn cu

mâna, chiar când Leonardo intră în cameră. Sunt impresionată. Sunt o victimă a hormonilor. Este atât de frumos! Oh, totul în culorile curcubeului şi atâtea flori. E magnific, Dallas.

Traversă camera plângând şi se aruncă în braţele lui Eve, lovind–o mai întâi cu burta.

— Mă bucur că–ţi place.

— La nebunie. Peabody! Mavis întinse o mână şi o trase şi pe Peabody în îmbrăţişare. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc.

— Poate că ar fi bine să stai jos.

— Nu, mă simt bine. Doar că mai izbucnesc în plâns din când în când. Nu–i aşa, plăcinţica mea? Îi spuse ea lui Leonardo.

— Aseară a avut toane de gravidă. Deja îi dădea nişte şerveţele. A plâns zece minute.

Era clar că amintirea a ceea ce se întâmplase o făcea să râdă, aşa că se întoarse să–l îmbrăţişeze.

— Nu ştiu cum de mă suporţi. La trei dimineaţa? M–am trezit şi muream de foame. Eram atât de flămândă de parcă nu mai văzusem mâncare în viaţa mea. Şi ursuleţul meu s–a ridicat din pat şi mi–a făcut o papară. Oh, ia te uită! Sări din nou când văzu scaunul. E ca un tron? Eu stau acolo, nu?

— Da, e locul tău, îi confirmă Eve.

— Vă pot oferi mâna mea, maiestate? O întrebă Roarke.

— E nemaipomenit. Vei fugi cu iubitul meu, nu?

— Pe cât de repede putem, îi spuse el şi o ajută să se aşeze pe scaun.

— Bine atunci. Vă dau permisiunea.

— Dă–i chestiile, îi şopti Peabody lui Eve.

— S–ar putea să înceapă să plângă din nou.

— Primesc chestii? Deja? Pentru că era aşezată, Mavis nu reuşi decât să sară puţin în sus. Ce? Unde? Oh, Doamne, îmi plac surprizele.

Nesigură de rezultat, Eve se duse la dulap şi scoase sceptrul şi tiara.

— Oho! Extraordinar!

Uşurată, pentru că de data aceasta Mavis râdea, nu plângea, Eve îi dădu tiara lui Leonardo.

— Probabil că tu ştii cum să o pui mai bine.

— Încoronează–mă, iubirea mea, îi spuse Mavis. Şi să înceapă jocurile.

În decursul unei ore, camera se umplu de atâta estrogen, încât Eve se gândi că putea să–l îmbutelieze şi să–l vândă pe piaţa neagră. Femeile degustau, sorbeau, se uitau una la pântecul alteia şi abordau subiectele obişnuite în asemenea

împrejurări.

Păr. *Îți stă atât de mine şi ai o culoare magnifică! La ce salon mergi?*

Haine. *Pantofii sunt absolut fabuloşi. Sunt confortabili?*

Bărbați. *Nu vrea să asculte ce am eu de spus.*

Şi datorită naturii evenimentului, vorbeau despre copii, copii şi iar copii.

Descoperi că femeile care aveau deja copii se simțeau obligate să le împărtăşească din experiența lor celor care erau pe punctul de a naşte.

Şaisprezece ore, din care două şi jumătate de împins. Dar a meritat.

Titania a ieşit imediat ce mi s–a rupt apa. Dacă aş mai fi întârziat zece minute, aş fi născut în taxi!

A trebuit să–mi fac cezariană, Wiley pur şi simplu nu a vrut să se întoarcă.

De asemenea, dădeau o mulțime de sfaturi.

Trebuie să–ți iei Simfonia Magdelina Pentru a Da Naştere! Eu aş fi fost pierdută fără ea. Mi–a dat atâta putere.

Naşterile în apă sunt cele mai bune. Eu i–am făcut pe amândoi în laguna de naştere. Este o experiență de–a dreptul religioasă.

Ia medicamente.

Şi asta, se gândi Eve, era cea mai rezonabilă afirmație a zilei.

Cu o înghețată în mână, Nadine Furst, reporter de primă mână, care în curând avea să aibă o emisiune proprie despre crime, se plimba de colo–colo.

— Ai dat o petrecere minunată, Dallas. Nu cred că am văzut–o vreodată pe Mavis mai fericită. Radiază de–a dreptul.

— Stai aşa, că s–ar putea să înceapă să bocească din clipă în clipă.

— Hormonii, spuse Nadine ridicând din umeri. Chiar voiam să discut cu tine.

— Coafura ta e minunată, pantofii sunt extraordinari şi sunt sigură că bărbatul cu care te vezi în ultimul timp este frumos şi deştept. Am acoperit toate subiectele?

— Nu, dar ai trei puncte din trei posibile. Definitivăm formatul pentru emisiune şi eu, împreună cu producătorii, ne–am gândit că ar fi excelent dacă am avea un segment cu tine în fiecare lună. O oră la fiecare patru săptămâni, care nu numai că este consacrată cazului la care lucrezi în momentul respectiv, dar include şi o trecere în revistă a ceea ce ai făcut în decursul acelei luni.

Nadine ridică paharul în semn de toast.

— Aduce ceva în plus formatului şi este bine din punct de vedere al expunerii mediatice. Pune într–o lumină favorabilă Relațiile Publice de la poliția newyorkeză.

— O emisiune lunară? Stai să mă gândesc puțin. Nu. Nadine ridică o sprânceană.

— Exact asta le–am spus celor din echipa mea că vei declara. Aşa că am o alternativă, care cred că este bună pentru amândouă. Un segment lunar cu întreg departamentul de Omucideri. Cineva de la tine din divizie vine o dată pe lună. Tot ceea ce ai tu de făcut este să decizi cine este detectivul care va veni şi să–mi dai elementele cele mai importante pentru ca să pot să mă pregătesc şi eu. E o afacere bună, Dallas. Şi le permite şi telespectatorilor să vadă fața umană a departamentului.

— Poate. Adevărul era că trebuia să aibă un schimb cu media şi din fericire Eve putea să aibă încredere în Nadine pentru obiectivitatea sa. Înainte de a lua o decizie trebuie să discut cu şefii.

— Dar tot tu eşti prima pe listă, spuse ea şi o bătu pe Eve pe umăr. Ancheta la care lucrezi acum ar fi un subiect bun. Iubiții, tineri, atrăgători şi aparent banali, care apoi sunt legați, torturați şi ucişi. Cum merge?

— Asta îmi place la tine, Nadine. Ştii ce fel de conversații să faci la o petrecere.

— Preferi să discutăm despre binefacerile maternității şi alăptatul la sân?

— Aş prefera să îmi înfigi un par încins în ochi. Merge bine. Ştii ceva despre Walter Cavendish? Un avocat bogat.

— Nu, dar pot să mă interesez.

— Dar despre Fundația Bullock?

— E mare. Donează o grămadă de bani, finanțează programe, dă burse de studiu. Are sediul la Londra, dar se întinde în toată lumea şi chiar în afara ei. Acum e condusă de văduva lui Bullock, care este şi cea de–a doua soție a sa şi de către fiul ei, de care se desparte foarte rar. Dar ce are de–a face respectata şi generoasa Fundație Bullock cu aceste crime?

— Asta e întrebarea.

Pentru că o văzu pe Peabody îndreptându–se spre ele şi ştiu că avea să fie din nou aruncată în țara bebeluşilor, Eve luă şi ea o înghețată.

— Trebuie să facem jocurile, îi spuse Peabody, a cărei strălucire în priviri ar fi putut să se datoreze înghețatelor, sau supradozei de estrogen.

— Dă–i drumul, îi spuse Eve.

— Nu–hu–hu! Tu trebuie să le prezidezi. Dacă o fac eu, atunci nu pot să iau parte la jocuri. Vreau să intru şi eu în competiție.

— Nu te uita la mine, îi spuse Nadine când se întoarse spre ea.

— Ei, la naiba. Mă ocup eu atunci.

Conducea anchete, avea în subordine o brigadă de detectivi. Putea să se descurce şi cu o sută de femei şi câteva jocuri stupide.

Erau demente, descoperi Eve în primele cincisprezece minute. În încăpere se aflau o mulțime de femei psihotice, care puteau să primească şi certificat medical pentru asta.

Țipau, urlau, râdeau ca nişte pacienți dintr–un azil de nebuni încercând să bifeze rubricile pe care le propunea ea.

Nu era foarte sigură că–i putea face față unei brunete, care părea a fi destul de mare pentru a avea tripleți.

— Cradle Robber! Țipă aceasta.

— Da, bine. Ai răspuns corect. Linişteşte–te. Eve se frecă la ochi, respiră şi speră că va putea face față celor două runde ce urmau, fără a se tâmpi de tot.

Avu parte de o pauză, când câştigătoarea insistă să fie ajutată să se ridice în picioare pentru a inspecta premiile şi, a–şi ridica prada.

— Dallas? De pe tron, Mavis o prinse de mână.

— Ai nevoie de ceva? Totul e în regulă?

— Da. Doar că Tandy nu a venit. Nu ştiu ce s–a întâmplat. Am încercat să sun la ea şi pe comunicatorul mobil, dar nu răspunde. Poate că a intrat în travaliu, dar am încercat şi la centrul de naşteri şi mi–au spus că nu e acolo.

— Poate că a uitat că trebuia să vină astăzi.

— Nu se poate. Ultima dată când am vorbit cu ea era foarte entuziasmată. Sunt cam îngrijorată.

— Nu trebuie să te nelinişteşti. O Mavis îngrijorată putea deveni într–o clipă o Mavis plângăcioasă. Era aproape de termenul–limită pentru a naşte, nu? Poate că a fost foarte obosită, sau aşa ceva. Şi–a închis comunicatoarele şi s–a culcat. Încearcă mai târziu.

— Da, poate. Sigur e bine. Are doar nevoie de odihnă. Dar îmi pare rău că ratează petrecerea. Totul e superb şi chiar aştepta cu nerăbdare această ocazie.

Când Mavis începu să dea apă la şoareci, Eve veni lângă ea.

— Hei, nu fi supărată. Îi vom pune nişte tort deoparte. Şi

un cadou.

— Ar fi bine. Nu voi uita niciodată ziua de azi, Dallas. Nici dacă voi trăi un miliard cinci ani.

— Relaxează–te şi simte–te bine.

Femeile înnebunite după jocuri erau mai suportabile decât o Mavis îngrijorată şi foarte obosită.

Termină jocurile şi o lăsă pe Peabody în locul ei, pentru că aceasta era mai mult decât dornică să desfacă cadourile.

Sperând să se distanţeze de toate oo–urile şi aah–urile care se auzeau de fiecare dată când Mavis rupea un ambalaj, Eve se instala pe un scaun, de cealaltă parte a camerei. Câteva clipe mai târziu, Mira veni şi se aşeză lângă ea.

— O adevărată sărbătoare.

— Cum reuşesc să–şi menţină energia? Se întrebă Eve. Mi–a fost teamă că va trebui să–mi scot echipamentul anti–revoltă.

— Copiii, mai ales atunci când sunt foarte doriţi, pot provoca o fericire imposibil de atins altfel. Şi noi, femeile, chiar dacă alegem să–i avem sau nu, ştim că suntem singurele capabile de a–i aduce pe lume. Noi avem puterea. O mângâie pe Eve pe mână. Ai făcut un lucru minunat pentru prietena ta.

— Nu eram sigură că o voi scoate cu bine la capăt. Nu cred că aş fi reuşit dacă nu se ţinea Peabody de capul meu. Dar a meritat.

— La fel ca cele şaisprezece ore de travaliu? Spuse Mira zâmbind.

— Oh, Doamne, de ce trebuie să vorbească despre asta. E înfiorător.

— Este puterea şi dragostea. Şi fiecare experienţă este unică, oricât de mult ar fi evoluat rasa umană. Este un lucru intim şi uimitor şi creează o legătură între noi, femeile. Şi cândva, când vei fi pregătită, vei şti şi tu.

— Văzând toate astea şi participând la cursurile alea cu Mavis, ideea, care de fapt este mai degrabă un concept, nu ocupă un loc de frunte pe lista mea de priorităţi.

— Când vei fi pregătită, îi repetă Mira. Îmi place să le privesc. Femei. Mărimi şi forme şi culori diferite. Dinamica pe care o formează. Uită–te la Louise şi Nadine, care stau acolo cu capetele apropiate. Şi la prietena lui Mavis, Trina, care vorbeşte cu cele două femei. Probabil că le dă sfaturi despre îngrijirea pielii şi părului pe perioada cât sunt gravide. Şi Peabody care strigă cadourile în felul ei eficient, atât de fericită de a fi utilă. Mavis, pe tronul ei, un concept încântător, apropo, care arată atât de sănătoasă şi de plină de vitalitate. Şi noi două aici, eu şi

cu tine. Observatoarele.

— Pentru mine, în mare parte e ca şi cum aş observa extratereştri. Dar totuşi, trebuie să recunosc că este amuzant, admise Eve. Uită–te la blonda aceea, de exemplu, îmbrăcată cu rochia roşie. O dor îngrozitor picioarele. Dar celelalte au complimentat–o pentru pantofii ei frumoşi, şi ea a declarat că sunt confortabili. Acum e obligată să rămână încălțată cu ei. Şi bruneta, cu fustă scurtă, verde. Se tot duce la masa pe care se află mâncarea. De fiecare dată ia o felie subțire de prăjitură. Deja a fost de cel puțin zece ori. Dar nu poate să meargă o dată şi să ia o bucată zdravănă. Îşi spune că dacă felia e subțire, nu îngraşă.

Când Mira râse, Eve se relaxa jucând un joc pe care–l cunoştea foarte bine.

— Şi Trina. În primul rând vreau să–i mulțumesc lui Dumnezeu că a fost prea ocupată ca să mă prindă la înghesuială şi să se ocupe din nou de părul meu. Îşi face clienți. Nu are niciun rost să rateze o ocazie ca asta. Dar în acelaşi timp, doar rareori se îndepărtează mai mult de un metru de Mavis. Are grijă de ea. I–a adus o apă tonică, prăjitură. A însoțit–o de fiecare dată când Mavis a pornit într–una din nenumăratele ei expediții la baie.

— Mie mi–a spus că are un produs nou, citez „care bate la fund uscăciunea iernii". Mi–a dat chiar şi o mostră. Ah, Mavis tocmai desface cadoul lui Peabody. De–abia aştept să–l văd.

— E agitată, Peabody, spuse Eve. Stă acolo şi transpiră de teamă că lui Mavis nu–i va plăcea cadoul atât de mult pe cât spera ea. E o adevărată tortură să faci cadouri.

Dar când Mavis deschise cutia, amuți de uimire şi apoi toți cei care erau destul de aproape pentru a vedea exclamară încântați.

— Oh, Peabody!

Şi privirea surprinsă şi plină de recunoştință a lui Mavis îi spuse lui Eve că partenera ei făcuse cadoul ideal.

Mavis scoase uşor şoseţelele şi căciulită care avea toate culorile de nuanțe pastel. Lui Eve i se păru că toate femeile din cameră rămăseseră nemişcate. Şi când Mavis scoase şi păturica, se auziră tot felul de exclamații şi o mulțime de mâini se întinseră să o atingă.

— Este încântător, comentă Mira. Absolut încântător. Tocmai i–a dat lui Mavis o amuletă.

Încântată, Mavis reuşi să se ridice de pe scaun şi să o îmbrățişeze pe Peabody. Îmbujorată, Peabody acceptă complimentele.

— Şi acum că tot eşti în picioare, spuse Peabody, mai ai un cadou din partea gazdei. Dallas!

— Ah. E rândul meu. Eve lăsă paharul pe masă şi se duse în cealaltă parte a camerei. Pentru că Peabody îi explicase pe îndelete cum voia să fie desfăcut cadoul, apucă de un colţ al acoperământului, în vreme ce Peabody apucă de celălalt.

Şi când îl traseră la o parte, Mavis îşi duse instantaneu mâinile la inimă.

— Sfinte Sisoe! Sfinte Sisoe! Este exact cel pe care mi–l doream. Oh, oh, uită–te ce culori! Şi am stat pe el în tot acest timp! Dallas.

Fu rândul lui Eve să fie îmbrăţişată prelung.

— Este cel mai nemaipomenit balansoar. Nu trebuia să–mi faci un cadou. Petrecerea a fost suficientă.

— Acum îmi spui! Fu exact răspunsul necesar pentru a o face pe Mavis să râdă, nu să plângă. Haide, încearcă–l.

Când totul luă sfârşit, fără ca vreo catastrofă să se întâmple, fără să fie nevoie de vreo intervenţie de urgenţă pentru a asista la o naştere şi văzând figurile vesele ale tuturor, Eve se gândi că petrecerea fusese reuşită.

Simţea nevoia să intre într–o baie fierbinte, cu un cock–tail mare şi să stea acolo până intra în comă.

— Băieţii se întorc, anunţă Peabody. Vor încărca tot ce ai primit, Mavis. Eu, Leonardo şi McNab vom duce totul la tine.

— Vă ajut şi eu, îi spuse Trina. Consultanta în materie de frumuseţe avea părul aranjat în tot felul de codiţe complicate, de o culoare roşie, intensă. Se uită spre Eve. Te aşteaptă un tratament.

— Nu începe. Am un nivel ridicat de alcool şi zahăr.

— Te–ai descurcat bine. Meriţi o pauză. Ia loc. Mav, stai şi tu.

— Sunt prea agitată. Abia aştept să vină Leonardo şi să vadă totul. A fost cea mai grozavă petrecere, Dallas. Şi acum trebuie să–ţi mai cer ceva.

— Am uitat ceva? Se uită împrejur. Este imposibil să mai fie vreun produs pentru bebeluşi pe undeva prin Manhattan.

— Nu, e vorba de Tandy. Tot nu răspunde. Au trecut ore întregi şi eu o tot văd la ea în apartament, în plin travaliu. Vreau să trec pe acolo. Vii cu mine? Te rog.

— Ai avut o zi grea, îi spuse Trina. Ar trebui să mergi acasă să te odihneşti.

— Dar nu voi putea până când nu mă asigur că este bine. Nu are pe nimeni. Şi eu... eu am atât de multe din tot.

Pentru a preveni o nouă criză de plâns, Eve interveni.

— Sigur, nicio problemă. Trecem pe acolo şi după aceea te duc acasă.

Ceea ce însemna o amânare a comei prevăzute, dar o scotea afară din casa plină de cadouri. Desigur, mai însemna că era singura în măsură să–i poarte de grijă unei femei obosite, epuizate sentimental şi gravide.

— Sper că nu vei naşte acum, Mavis, o avertiză Eve ajutând–o să intre în maşină.

— Sunt bine, nu–ți face griji. Doar puțin obosită. Şi ştiu că probabil mă îngrijorez degeaba în legătură cu Tandy, dar a fost prietena mea apropiată în ultimele luni şi am vorbit cu ea acum două zile. Spunea doar: „abia aştept să vină sâmbătă" şi–mi povestea ce haine noi şi–a cumpărat pentru petrecere. Nu ar fi avut cum să uite, Dallas.

— Bine, mergem să vedem ce face. În cazul în care n–o găsim acasă vom întreba vecinii. Dacă a intrat în travaliu, probabil că unul din ei ştie ceva.

— Sigur, sigur. Poate că s–a dus la alt centru dintr–un motiv sau altul. Probabil că a născut deja! Sau acum e în travaliu, spuse Mavis mângâindu–se pe burtă. Poate urmez eu.

— Dar nu astăzi, spuse ea uitându–se chiorâş la Mavis.

— Nici gând! Vreau să am timp să mă joc cu toate cadourile şi să aranjez totul perfect înainte ca micul Roofus, sau Caisă să apară.

— Roofus? Caisă?

— Încercam şi eu să văd cum sună. Eve se uită la ea.

— Vrei un sfat? Mai încearcă.

12.

După ce o conduse pe Eve până la uşa apartamentului lui Tandy, Mavis începu să–şi mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Trebuie să fac pipi iar. Mi se pare că în ultimul timp vezica mea e cât o boabă de mazăre.

— Gândeşte–te la altceva, îi spuse Eve bătând la uşă. Nu mai tropăi aşa. Nu pot să–ți fiu de niciun folos, iar tu s–ar putea să–ți desprinzi ceva.

— Nu răspunde. Chiar trebuie să fac pipi. Schimbând tactica, Eve se întoarse şi bătu la uşa care se afla vizavi de a lui Tandy. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise, încă reținută de un lanț de securitate, şi chipul unei femei apăru în prag, uitându–se suspicios la ele.

— Ce e?

— Hei, doamnă Pason! Vă mai amintiți de mine? Sunt prietena lui Tandy, Mavis.

— Ah, da. Privirea femeii îşi schimbă într–o clipă expresia. O căutați pe Tandy?

— Îhî. Nu a venit la petrecerea mea şi nici nu răspunde pe comunicator... ah, doamnă Pason, trebuie neapărat să fac pipi.

— Bineînțeles. Intră şi du–te la baie, spuse femeia deschizând lanțul. Pe dumneavoastră nu vă cunosc, zise ea arătând cu degetul spre Eve.

— Ea e prietena mea, Dallas. A organizat cea mai grozavă petrecere pentru mine. Mă întorc imediat.

Doamna Pason îşi încrucişa brațele la piept când Mavis dispăru în casă.

— Nu–mi place să las străini să–mi intre în casă.

— E foarte bine. Pot să aştept în hol.

— Bine, poate de data asta, pentru că eşti prietena ei.

— Ați văzut–o pe Tandy de curând?

— Acum vreo două zile, cred. Am plecat amândouă la muncă în acelaşi timp.

— Şi asta s–a întâmplat...?

— Miercuri, joi? Doamna Pason ridică din umeri. Toate diminețile sunt la fel. Şi eu nu mă amestec în treburile altora şi mă aştept ca ceilalți să facă la fel.

— E o politică bună.

— Doamne, mulțumesc, doamnă Pason. Mavis era toată numai un zâmbet când reveni. Mi–ați salvat viața. Ați văzut–o cumva pe Tandy astăzi?

— Nu, doar acum vreo două zile, după cum îi spuneam şi prietenei tale.

— Acum două zile? Spuse Mavis şi o prinse pe Eve de mână. Dallas!

— Calmează–te. A venit cineva la ea de când ați văzut–o dumneavoastră în acea dimineață?

— Nu am remarcat. Eu îmi văd...

— De treabă, da.

— Dallas, trebuie să intrăm în apartament. Trebuie să intrăm la Tandy. Ai putea să te foloseşti de universală.

— Ce universală? Întrebă doamna Pason. Nu se poate să intrați în casele oamenilor.

Eve scoase legitimația.

— Ba da, pot.

— Eşti de la poliție? Păi, de ce nu ai spus de la început? Crezi că s–a întâmplat ceva cu fata aia drăguță?

— Nu, spuse Eve repede. Dar pentru că nu răspunde pe comunicator şi nici la uşă şi nici dumneavoastră nu vă amintiți să o fi văzut astăzi, cel mai bine este să verificăm în apartament. Poate ar fi bine ca Mavis să aştepte aici.

— Vin cu tine, spuse Mavis agățându–se de brațul ei. Vreau să intru şi să mă asigur că e bine.

— E în ordine. Şi dacă Tandy s–ar fi opus ca cineva să–i intre în casă fără un mandat sau fără un motiv plauzibil, era mai bine ca Mavis să fie acolo, pentru a lămuri situația.

Eve mai ciocăni o dată şi apoi îşi scoase cheia universală.

— Tandy, dacă eşti înăuntru, noi suntem, Dallas şi Mavis. Intrăm. Decoda încuietorile şi deschise uşa.

Camera avea aceeaşi mărime ca şi cea a vecinei, ceea ce însemna că–ți inducea o senzație de claustrofobie. Tandy o zugrăvise în culori pastelate şi la singura fereastră pusese draperii. Draperiile nu erau trase, pentru a permite celor câteva plante din ghivece să absoarbă lumina soarelui.

Pe masă, în fața unei canapele mici, se afla o cutie învelită într–o hârtie albă, pe care erau nişte vaci mov ce dansau. Fusese legată cu o fundă mare, tot mov.

— Vezi, e cadoul meu, arătă Mavis. I–am spus că hârtia era drăguță, ultima dată când am fost la ea la magazin, în urmă cu câteva săptămâni. Tandy! Tandy! Eşti bine?

Casa era goală, Eve simțea asta, dar o lăsă pe Mavis să facă o tură.

Nu se vedea niciun semn de violență, se gândi ea. Apartamentul era curat, aranjat şi ordonat. Nimic nu îndreptățea presupunerea că locatara ar fi plecat în grabă.

— Mă duc să arunc o privire în dormitor. Şi ea îl foloseşte drept cameră pentru copil, spuse Mavis îndreptându–se spre o uşă, dar Eve i–o luă înainte.

Patul era aranjat şi lângă el se afla un pătuț de copil, care avea deja pregătită lenjeria albastră. Într–un colț se afla un miel împăiat, foarte bizar şi un pic înspăimântător, după părerea lui Eve.

De ce puneau oamenii animale de fermă în camerele copiilor?

— Nu e aici. Şi acolo e geanta pe care o are pregătită în permanență, pentru momentul când va trebui să meargă la spital, spuse Mavis arătând spre o valijoară de lângă uşă.

Eve nu spuse nimic şi se îndreptă spre baie. Lângă duş văzu un prosop alb. Era uscat.

La fel ca şi camera de zi şi dormitor şi baia era foarte aerisită, îşi spuse Eve. În afară de lucrurile pentru copii, Tandy nu părea a strânge nimic altceva.

Avea doar strictul necesar şi aranjase apartamentul într–un mod plăcut, fără a aduna tot felul de nimicuri, cum fac de obicei majoritatea oamenilor, în special femeile.

Se întoarse în dormitor, acolo unde Mavis stătea cu brațele ținându–se de umeri.

— Dallas, cred...

— Încă nu trebuie să crezi nimic. Nu se vede nicio urmă că ar fi survenit vreo problemă aici şi asta este un lucru bun. Se duse la dulap şi se uită în garderoba lui Tandy. Mult loc şi aici. Lucrurile esențiale, în culori plăcute şi din materiale bune. Dar nu avea nicio haină şi nu văzuse niciuna nici pe cuierul din hol.

În dulap era o poşetă, de culoare maro. Eve îşi aminti că Tandy avusese una uriaşă, neagră, în seara când se cunoscuseră.

— Nu–i văd nici haina şi nici poşeta. Totul pare a indica faptul că a plecat de acasă şi nu s–a mai întors.

— Dar de ce nu răspunde la comunicatorul mobil? Şi de ce nu a venit la petrecere?

— Bine. Întrebările sunt bune. Dar încă nu am terminat. Adevărul era că Eve simțea un fior pe şira spinării.

Ceva nu era în regulă, dar nu avea niciun rost să o îngrijoreze şi mai mult pe Mavis.

Eve se întoarse în camera de zi, acolo unde cutia fusese aşezată pe masă. Se duse spre fereastră şi cele două ghivece cu flori. Puse mâna pe pământ şi descoperi că era la fel de uscat ca şi prosopul din baie.

Se îndreptă spre bucătărie, care era o încăpere şi mai mică. Dulapurile erau curate şi peste tot domnea ordinea, într–un vas se aflau trei mere roşii şi mai erau un alt vas, o cană, un pahar mic şi o lingură lăsate la scurs lângă chiuvetă.

Veselă folosită la micul dejun, concluziona Eve. Cereale, decise ea după ce aruncă o privire în dulap, suc şi ceai de ierburi sau cafea decofeinizată.

Eve scoase două tuburi cu pastile.

— Sunt suplimente nutritive pentru bebeluş. Un fel de vitamine.

— Bine. Are tacâmuri pentru patru persoane. Primeşte mulţi musafiri?

— Nu, nu cred. Eu am venit o dată cu Leonardo şi am invitat–o la noi de câteva ori. Nu se vede cu nimeni. Adică cu vreun tip. Este preocupată doar de copil.

Mavis se uită la ea şi remarcă privirea aţintită asupra peretelui.

— E calendarul. Nu–i aşa că e drăguţ, cu bebeluşul îmbrăcat ca o lalea?

Eve se gândea că ideea de a îmbrăca o persoană, chiar una nou–născută, într–o floare era de–a dreptul o prostie, dar Mavis o găsea încântătoare.

— La fiecare lună este un alt bebeluş şi... Nu a şters ultimele două zile.

Eve remarcase deja acest lucru. Fiecare dintre zile era acoperită de un x făcut cu roşu, până la ultima zi de joi. Degetele lui Mavis tremurau când o strânse pe Eve.

— A marcat toate zilele pentru a vedea cât mai e până la naştere. Vezi, vezi? Ianuarie treizeci şi unu. A încercuit data cu o inimioară. În fiecare dimineaţă făcea un x, un fel de numărătoare inversă. Nu însă şi ieri.

Mavis se uită cu teamă la Eve.

— Şi nici azi. Şi în dreptul zilei de azi a scris numele meu cu floricele. Petrecerea lui Mavis. Oh! Mavis se sprijini de ea.

— Nu facem asta acum. Respiră adânc.

— Bebeluşul loveşte cu picioruşele, asta e tot. Şi cred că–mi tremură puţin genunchii. Poate că nu mă simt prea bine.

Mişcându–se pe cât de repede îndrăznea, Eve o cuprinse pe Mavis de după mijloc şi o conduse în camera de zi, ajutând–o să se aşeze pe un scaun.

— Stai jos, închide ochii şi respiră. Ţi–aş sugera să–ţi apleci capul între picioare, dar cred că ţi–e imposibil să faci asta acum.

Mavis râse cu jumătate de gură şi se conformă.

— Nu am nimic, serios. Sunt doar speriată şi îngrijorată.

Ceva s–a întâmplat cu Tandy, Dallas. Trebuie să o găseşti.

— Asta voi face. În dreptul zilei de vineri scria „Max" şi „opt". Cine e Max?

— Nu ştiu. Nu ieşea cu nimeni. Mi–ar fi spus.

— Uite ce e, îi spuse Eve lăsându–se pe vine în faţa ei. Mai întâi de toate voi verifica spitalele şi clinicile de maternitate. Voi face rost de numele şefei ei de la magazin şi o voi suna, să văd dacă a fost la muncă joi.

— E bine. Poate că a intrat în travaliu la muncă şi au dus–o la cea mai apropiată clinică. Este posibil.

— Sigur. De obicei se confirmă variantele cele mai simple.

— Dar dacă s–a întâmplat joi, cum de nu ne–a sunat până acum? Dacă a pierdut copilul? Mavis o prinse de mână ca într–o menghină. Sau a avut un accident, sau...

— Sau a avut una din chestiile alea de şaisprezece ore şi e prea obosită pentru a vorbi cu tine sau cu oricine altcineva. Linişteşte–te, Mavis.

— O vei găsi.

— Voi da telefoane şi dacă nu aflu nimic, voi comunica la Persoane Dispărute. Ca o măsură de precauţie.

— Nu, nu. Trebuie să o găseşti. Strânsoarea lui Mavis deveni şi mai puternică. Nu poţi să repartizezi cazul altcuiva. Dacă o cauţi tu, o vei găsi. Ştiu că o vei face.

— Mavis, eu lucrez la Omucideri şi sunt ocupată până peste cap cu crimele astea două. Persoane Dispărute este un departament care se ocupă exact cu aşa ceva. Vom începe cercetările şi probabil că o vom găsi teafără şi nevătămată. Dar dacă nu dau de urma ei până mâine...

— Te rog. În ochii ei apărură lacrimi. Şi faptul că încă nu începuseră să curgă în cascade era şi mai emoţionant. Am nevoie să ştiu că te ocupi tu de asta, Dallas. Nu ştiu pe nimeni de la Persoane Dispărute. Pe tine te cunosc. Ştiu că o vei găsi pe Tandy. Nu are pe nimeni care să aibă grijă de ea. Dar dacă te are pe tine va fi bine.

— Mavis...

— Mi–e teamă pentru ea. Se apăsă cu amândouă mâinile pe burtă. Şi pentru copilul ei. Şi dacă ştiu că–i cauţi tu, nu voi mai fi aşa de speriată.

— Bine, mă voi ocupa eu. Însă acum trebuie să mergi acasă să te odihneşti.

— Dar vreau să te ajut...

— Asta–i învoiala, Mavis. Eu mă voi ocupa de asta, dar tu

trebuie să mergi acasă. Îl voi suna pe Leonardo, să vină să te ia.

— Dar îmi vei spune imediat ce afli ceva?

— Bineînțeles.

Nu doar Leonardo veni, ci şi Roarke, Peabody şi McNab.

— Abia acum am terminat cu încărcarea cadourilor, explică Peabody. Nicio urmă de Tandy?

— Încă nu. Tu du–te şi ajută–l pe Leonardo. Eu voi face nişte cercetări.

— Dallas o s–o găsească, spuse Mavis.

— Sigur că da. Vocea lui Leonardo era calmă şi emana încredere când îşi puse mâna pe brațul lui Mavis, dar privirea sa, în clipa în care o întâlni pe a lui Eve, era plină de îngrijorare. Te duc acasă, iubire. Ai avut o zi lungă.

— Dallas? McNab ridică o mână. Ce–ar fi să mă duc şi eu să–i dau o mână de ajutor lui Leonardo cu pachetele? Te sun când terminăm şi vin să te ajut dacă ai nevoie.

— E bine. Câtă vreme asta o va face pe Mavis să meargă acasă şi să se bage în pat. Roşeața pe care o avusese toată ziua în obraji se transformase în paloare.

— Găseşte–o repede, bine?

— Sigur, îi spuse Eve lui Mavis. Nu–ți face griji.

— Atunci o să fie bine. O prinse pe Eve în brațe şi oftă. O să fie bine, dacă te ocupi tu de ea.

— Eşti obosită, plăcințico, îi spuse Leonardo trăgând–o uşurel. Las–o pe Dallas să–şi facă treaba. Tu şi burtica aveți nevoie de somnie.

În clipa în care uşa se închise în spatele lor, Eve îşi trecu mâinile prin păr.

— Rahat!

— Vrei să bat din uşă în uşă, sau să dau telefoane? Întrebă Peabody.

— Telefoanele, te rog. Sună la spitale şi la clinicile de maternitate. Sun–o pe şefa ei şi vezi ce s–a întâmplat joi. A survenit un lucru care nu se încadrează în rutina zilnică.

— Crezi că i s–a întâmplat ceva? Se interesă Roarke.

— Da, cred. Poate că agitația lui Mavis este contagioasă, dar simt că e ceva în neregulă aici. Uită–te împrejur, spuse ea deschizând brațele. Curat şi aranjat, toate lucrurile la locul lor.

— Îşi face cuibul, spuse şi Peabody. Pregăteşte casa pentru venirea bebeluşului.

— Mă rog. Este organizată şi nu se abate de la rutina zilnică. Le spuse de calendarul din bucătărie. Judecând după asta, după plante, prosopul de la baie, toate uscate, nu cred că s–a întors aici de când a plecat la muncă, joi dimineața.

Inspiră praful.

— Nu prea ştiu eu cum merge asta, dar dacă a născut pe neaşteptate, de ce nu a sunat pe cineva, pe Mavis sau pe şefa ei, ca să–i aducă la spital sacoşa cu lucrurile necesare?

— Este posibil să se fi întâmplat ceva rău cu copilul. Eve încuviinţă spusele lui Peabody.

— Haide să aflăm.

— Eu ce pot să fac? Întrebă Roarke şi Eve expiră puternic.

— Păi acum că tot am încălcat toate drepturile civile ale lui Tandy intrând aici, ai putea să te uiţi la comunicatoare şi la calculator. Vezi dacă găseşti ceva neobişnuit.

— Vrei să sun la Persoane Dispărute? O întrebă Peabody.

— Încă nu. Dacă nu o găsesc în următoarele câteva ore, trebuie să–i conving să mă lase pe mine să mă ocup de caz. Dacă nu, Mavis o să–mi facă din nou o criză.

Eve se duse să discute cu doamna Pason, de vizavi, dar nu află nimic în plus faţă de ceea ce îi spusese deja.

Vorbi cu toată lumea, din etaj în etaj. Majoritatea celor care răspunseră la uşă o cunoşteau pe Tandy după nume, ceea ce nu era foarte surprinzător, iar ceilalţi din vedere. Nimeni nu–şi amintea să o fi văzut în ultimele două zile.

Era la parter şi se pregătea să bată la ultima uşă când în spatele ei apăru o femeie care ţinea de mână un copil, atât de înfofolit că Eve nu–i vedea decât ochii mari, negri.

— Căutaţi pe cineva? Vorbind, femeia se mişcă puţin, suficient pentru a–l împinge pe copil în spatele său.

— De fapt, da. Locuiţi aici?

— Staţi chiar în faţa uşii mele. Ce doriţi?

Eve îşi scoase legitimaţia şi femeia se încruntă.

— Uite ce e, dacă dezastrul întruchipat de fostul meu soţ are probleme din nou, nu mă priveşte. Nu l–am mai văzut de mai mult de un an de zile şi situaţia asta îmi convine.

— Este în legătură cu Tandy Willowby Apartamentul 4B.

— Dacă Tandy a făcut ceva care să atragă atenţia poliţiei înseamnă că porcii au început să zboare.

— Când aţi văzut–o ultima dată?

— Uite ce, nu vreau să te jignesc, dar poliţiştii mi–au făcut zile fripte. Dacă vrei să o hărţuieşti pe Tandy, îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

— Nu vreau să o hărţuiesc, ci doar să o caut. Aparent nimeni nu a văzut–o în ultimele zile. Sunt prietena unei prietene de–a ei.

— Cine este această prietenă a cărei prietenă eşti?

— Mavis Freestone.

— Eşti prietenă cu Mavis. Ochii femeii se îngustară.

— Da. Mavis a avut o petrecere pentru bebeluş astăzi. Tandy nu a venit şi Mavis era îngrijorată. Am venit să vedem dacă este acasă şi nu e. Se pare că nu a mai fost pe aici de joi. Ai mai văzut–o de atunci?

— La naiba. Haide înăuntru. Eu şi Max ne coacem în hainele astea.

— Max? Întrebă Eve uitându–se la cei doi ochi încadraţi de o căciulă roşie.

— Da, Max este fiul meu şi singurul lucru de valoare pe care îl am de pe urma fostului meu soţ. Haide, amice, îi spuse ea băiatului. Să intrăm. Zeela, spuse ea. Numele meu este Zeela Patrone.

— Dallas. Locotenent Dallas.

Zeela deschise uşa şi–l băgă pe băiat înăuntru, apoi se aplecă până la nivelul feţei lui şi zâmbi.

— Eşti acolo, Maximilian Force? Haide să vedem. Hei, iată–te!

Copilul chicoti şi mama sa îi dădu jos haina, desfăcu fularul şi–i scoase mănuşile. Pe dedesubt avea un fel de izmene şi un pulover colorat.

— Du–te şi joacă–te la tine în cameră, da?

— Vreau puţin suc.

— Îţi dau imediat ce termin discuţia.

Apoi copilul o trase de mână şi–i şopti ceva la ureche.

— Nu cred, drăguţule. Du–te şi ia–ţi camioanele şi vom face o cursă imediat ce mama termină de discutat cu doamna. Fii băiat bun!

După ce plecă, Zeela zâmbi şi se ridică.

— Copilul este un adevărat miracol. Din câte îmi dau eu seama nu are niciun cromozom de la taică–său. Este amuzant şi deştept şi dulce. Cineva s–a hotărât să–mi facă viaţa mai uşoară. M–a întrebat dacă doamna înaltă poate să rămână la un ceai.

— Mulţumesc, dar mă văd nevoită să refuz. Tandy Willowby?

— Da. Nu, nu am văzut–o. Şi trebuia să stea cu Max vineri–seară. Cu un gest absent, Zeela îşi trecu degetele prin părul ce fusese turtit de căciulă. Urma să mă întâlnesc cu un tip de care mă tot lovesc la magazin. Nu am mai ieşit cu nimeni de când s–a născut Max, aşa că era ca o petrecere pentru mine. Tandy trebuia să stea cu Max toată seara.

— Dar nu a venit.

— Nu. Am sunat–o şi apoi m–am dus până la ea. Nu a răspuns. Trebuie să recunosc că am fost cam nervoasă. M–am gândit că poate a uitat sau că a fost prea obosită. Max s–a supărat, pentru că o place foarte tare. Abia aşteptam amândoi seara de vineri şi ne–a dezamăgit. Am decis să fiu supărată. Acum mă întreb dacă nu cumva trebuie să fiu îngrijorată.

— Cât de bine o cunoaşteți?

— Ne–am împrietenit în ultimele luni. Eu am făcut deja asta, să cresc un copil de una singură, adică. Ați verificat la moaşă? Poate că e în travaliu. I se apropie termenul.

— Partenera mea este în apartamentul ei şi face cercetări. V–a spus ceva despre tatăl băiatului?

— Nu prea multe. Doar că el locuia în Anglia şi că nu mai prezenta interes pentru ea. Nu îi purta pică, aşa că am dedus că s–au despărțit amiabil.

— I–a pomenit vreodată numele?

— Nu cred. Oricum, nu–mi aduc aminte. Tot ceea ce mi–a spus a fost că metodele contraceptive nu au funcționat, se mai întâmplă, şi că a rămas gravidă. El nu avea de gând să–şi întemeieze o familie şi ea nu era sigură că se va descurca de una singură. Apoi a decis că poate. S–a hotărât să vină la New York, pentru un nou început. Cam asta e tot.

— Dar ce ştiți de alți prieteni, de bărbații cu care se vedea?

— Era prietenoasă. Mavis venea din când în când. Am cunoscut–o pe una din femeile cu care lucrează şi uneori mai stă de vorbă cu doamna Pason, de vizavi. Pleacă împreună la muncă de obicei. Cât despre bărbați, nu era interesată. Nu încă.

— Vi s–a părut că ar fi îngrijorată în legătură cu ceva? – Nu, ba dimpotrivă. Era chiar entuziasmată că urmează să fie mamă. Dar acum încep să mă îngrijorez. Oraşul ăsta te poate mânca de viu. Nu–mi place ideea că ar fi putut să ia o îmbucătură din Tandy.

– Nimic, spuse Peabody când Eve se întoarse în apartamentul lui Tandy. Ştiu că are aceeaşi moaşă ca şi Mavis, aşa că am sunat–o. Randa Tillas. A spus că nu a mai auzit nimic despre Tandy, de luni, de când a avut programare. Atunci totul era în ordine. Am verificat si la se. Fa ei Vineri era liberă. Trebuie să meargă la muncă mâine, de la douăsprezece la şase. I–au redus programul.

— Joi a fost la serviciu?

— Da. A lucrat opt ore, ultima zi cu program întreg. A ajuns la ora nouă şi a plecat la şase. Nimic neobişnuit în timpul

zilei. A avut trei pauze. O oră la prânz. În toate trei s–a odihnit, în camera din spate. Nu a plecat deloc de la magazin, până la terminarea programului. Nimeni nu a sunat–o pe telefonul de la serviciu. Nu se poate spune nimic despre comunicatorul personal.

— De obicei cu ce se ducea şi pleca de la muncă?

— Şefa ei spune că mergea cu autobuzul. Am făcut rost de traseu. Şoferul de vineri are liber azi. Putem să dăm de el acasă, sau să vorbim cu el mâine.

— O să–l contactăm acasă.

— Am sunat la toate spitalele şi clinicile cele mai apropiate de casă şi de serviciu. Nu e înregistrată nicăieri.

Eve se frecă la ochi.

— Bine, să verificăm dacă vreo ambulanță a luat vreo femeie gravidă.

Se întoarse spre Roarke, care ieşea din dormitor.

— Am verificat comunicatorul şi calculatorul, îi spuse el. Niciun apel efectuat de miercuri–seară, când a vorbit cu Zeela Patrone, care locuieşte în acest imobil.

— Da, am vorbit deja cu ea. Tandy trebuia să stea cu copilul ei vineri–seară. Nu a apărut şi nici nu a sunat–o să–i spună că nu vine. I–a telefonat cineva?

— Nimeni în ziua de joi. Vineri–seară a sunat băieţelul vecinei. A sunat pe la şapte, învățat de mama lui. „Cobori să te joci cu mine" şi alte chestii din astea. O altă transmisie de la mamă, în jur de ora opt. Era vag iritată. Întreba unde este şi dacă a uitat. Şi alte apeluri de la Mavis, transmise de la noi de acasă. Nimic altceva.

— Şi calculatorul?

— Nimic care să pară a fi util. Intră pe site–uri cu articole pentru copii, despre maternitate etc. Îi scrie e–mailuri lui Mavis. Pe Mavis o are trecută în agendă, la fel şi pe moaşă, pe vecina de jos şi colegii de muncă. Nu este nimic util, Eve.

— Şi nimic din care să reiasă că a născut. Dacă a avut un accident, asigurările ar fi ştiut. O femeie atât de organizată probabil că ținea adresa în geantă. În carnetul de adrese sau în memoria comunicatorului. De ce ar răpi cineva o femeie care e pe punctul de a naşte?

— Pentru copil, spuse Peabody.

— Da, pentru copil. Sau pentru că mai există şi demenți care violează, ori răpesc femei gravide. Vă trebui să vedem dacă există vreo astfel de crimă raportată. Şi vreau o verificare completă a lui Tandy. Dacă lucrurile par a fi atât de calme, de liniştite şi de normale, de obicei se ascunde ceva în spatele lor.

— Mavis ştie cine este tatăl copilului? Întrebă Roarke.

— Nu. Dar vom afla.

— Eu îl contactez pe McNab, spuse Peabody. Ne întâlnim cu el la sediul central.

— Nu, mai întâi trebuie să vorbesc cu cei de la Persoane Dispărute. În caz contrar, riscăm să–i călcăm pe bătături. Se opri o clipă pentru a–şi face planul de bătaie.

— Du–te la tine şi află dacă s–a raportat vreo crimă. Dacă Mavis este capabilă să–ți vorbească, du–te şi întreab–o ce ştie despre viața lui Tandy în Anglia, ce i–a spus despre tatăl copilului, despre familie şi alte lucruri de genul acesta. O vom verifica pe Tandy, dar Mavis s–ar putea să ştie mai multe decât crede. Încearcă să o liniştești, că te pricepi la asta.

— Îi putem sugera lui Leonardo să monteze câteva dintre chestiile pentru bebeluşi. Asta o va linişti.

— Dacă spui tu. Roarke? Vii cu mine?

— Oricând.

Când ajunseră în vehicul, Roarke se întoarse spre ea.

— Crezi că a fost răpită?

Se gândi la blonda drăguță şi veselă şi la nerăbdarea cu care aştepta petrecerea lui Mavis.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar fi putut să dispară de una singură. Nu pot să trag direct concluzia că a fost răpită, sau că s–a întâmplat ceva rău, dar asta e impresia mea.

— Dacă o laşi puțin pe Mavis să se liniştească, cred că în cele din urmă va accepta ca cei de la Persoane Dispărute să se ocupe de cazul prietenei ei şi tu doar să te informezi de desfăşurarea anchetei.

— Nu ai văzut–o şi nici nu ai auzit–o. Eve dădu din cap, resemnată. Şi în afară de asta, i–am promis că mă ocup eu. Tot ceea ce am de făcut este să–i conving pe cei de la PD să mă lase pe mine să mă ocup şi apoi să–l asigur şi pe Whitney că am timp să fac şi asta, fără să afecteze cu nimic cealaltă anchetă.

Roarke îi trecu o mână prin păr.

— Poate că mai întâi ar trebui să te convingi pe tine. Îi zâmbi slab.

— Asta şi fac.

13.

La sediul central, se despărți de Roarke, pe care–l rugă să meargă la departamentul Omucideri şi să o aştepte acolo. Ea urma să se ducă direct la serviciul Persoane Dispărute.

— S–ar putea să mă văd nevoită să îi fac o ofertă celui cu care aranjez asta, îi spuse ea.

El îşi lăsă capul într–o parte şi zâmbi.

— Adică mită.

— Mită este un cuvânt tare. Da, poate că o să trebuiască să mituiesc pe cineva. Chestii sportive, sau băutură, probabil. Astea sunt biletele câştigătoare, de obicei. Dar voi încerca să fiu rezonabilă.

— Să mituieşti polițişti să nu–şi facă treaba este o practică veche.

— Hei.

Roarke râse.

— Fă ceea ce trebuie să faci, locotenente. Eu te aştept în birou.

Nu ştia cine era de serviciu în weekend, dar spera să fie cineva cu care se afla în relații cordiale. Altfel trebuia să înceapă de la zero cu cel care se afla la comandă şi dacă lucrurile luau o întorsătură neplăcută şi nici stimulul nu funcționa, avea să se ducă la Whitney. Dar prefera să evite o asemenea eventualitate.

Se gândi că avea noroc când o văzu pe Jaye Smith, locotenent, cumpărând ceea ce părea a fi un baton energizant.

— Smith.

— Hei, Dallas. Şi tu eşti de serviciu?

– Nu chiar. Eve scoase câteva cârduri din buzunar. Îmi iei şi mie o doză de pepsi, te rog!

— Sigur, îți fac eu cinste.

— Mulțumesc.

— Îmi place haina ta. Pielea e imbatabilă, nu?

— Ai putea să spui şi aşa. Mulțumesc, spuse din nou Eve când Smith îi dădu doza. Ai o clipă liberă?

— Sigur. Vrei să discutăm în hol sau în birou?

— Haide la tine în birou.

— E vorba de afaceri, nu? Smith dădu din cap şi îi arătă drumul.

Avea aproape cincizeci de ani, îşi aminti Eve, şi lucra de mai bine de un sfert de veac. Era căsătorită şi avea un copil, poate chiar doi. Era destul de mică de statură şi avea o alură de

boxer. Musculoasă şi puternică. Părul îi era vopsit în tot felul de nuanțe de blond şi îl purta drept, tuns în dreptul maxilarului.

Eve ştia că este o poliţistă extrem de corectă, aşa că renunță la ideea mitei.

Biroul locotenentului Smith era mai mare decât al ei, şi cele două scaune pentru vizitatori păreau a fi destul de confortabile.

Pe birou avea un computer standard şi o fotografie cu doi adolescenți, câte unu din fiecare sex, şi Eve presupuse că sunt copiii lui Smith.

De la automatul din birou Smith îşi luă o cană de ceai atât de negru de ai fi zis că e cafea şi apoi îi făcu semn să ia loc. Smith se aşeză pe celălalt scaun pentru vizitatori.

— Ce s–a întâmplat? Ai pierdut pe cineva?

— Aşa s–ar părea. Şi am nevoie de o mare favoare.

— Dacă vrei să pun această persoană prima pe lista căutărilor, pot să fac lucrul ăsta. Se ridică şi deschise un sertar. Căută un aparat de înregistrat, dar Eve dădu din cap.

— Nu asta voiam să–ți cer. Stai să–ți explic situația. Eve îi spuse toată povestea, urmărind expresia lui Smith şi văzu că înțelege.

— Dacă te gândeşti că e vorba de o răpire, este foarte posibil. Dar e vorba de o femeie gravidă, fără partener, fără familie şi străină. Este o situație destul de grea. N–ar fi exclus să fi cedat şi să fi plecat.

— Da, se poate. Însă niciunul dintre cei care o cunosc nu crede că ar fi putut face asta.

— Dar tu nu o cunoşti foarte bine.

— Nu. Dar am întâlnit–o de două ori şi mi–a făcut o impresie bună. Nu pare a fi genul care se sperie şi fuge, nici măcar câteva zile, pentru a se linişti. Nu fără a spune nimănui şi ratând un eveniment pe care–l aştepta cu nerăbdare.

— Ai spus că ai verificat comunicatorul. Nu ai descoperit nimic din care să reiasă că ar fi avut intenția de a pleca. Smith îşi strânse buzele. Nu a dus la bun sfârşit o treabă, a ratat o petrecere, pentru care şi cumpărase un cadou. Da, cred că ai dreptate.

— Mie mi se pare că s–a întâmplat ceva după ce a plecat de la muncă, înainte de a ajunge acasă.

— Sunt de acord. Smith se lăsă pe spate şi sorbi din ceai. Dar nu vrei să deschid un dosar şi să mă apuc de cercetări?

— Prietena mea, cealaltă gravidă? E foarte afectată de ce s–a întâmplat şi... Eve expiră profund. Ei bine, trebuie să te rog să mă laşi pe mine să mă ocup de caz. Nu încerc să te dau la o

parte, spuse Eve când Smith se încruntă. Şi mi–ar prinde bine orice ajutor mi–ai putea da, dar Mavis este genul de femeie foarte emotivă şi vrea neapărat să mă ocup eu de cazul ăsta.

— Te cunoaşte pe tine, dar nu ştie pe nimeni din această secție.

— Da, aşa e. Ne cunoaştem de mult timp. Nu vreau să fie şi mai profund marcată de acest eveniment, decât este deja.

— Cât mai are până naşte?

— Mavis? Eve îşi trecu o mână prin păr. E pe ultima sută de metri. Încă vreo două săptămâni, cred. I–am spus că mă voi ocupa de asta. Te rog să mă ajuți să–mi țin promisiunea.

— E vorba de Mavis Freestone, cea care a făcut senzație în lumea muzicii?

— Da.

— Am o fiică de optsprezece ani care este mare fan. Eve respiră uşurată.

— Poate că i–ar face plăcere să primească permise pentru culise, data viitoare când Mavis o să susțină un concert în oraş. Sau oriunde altundeva, dacă nu te deranjează să fie transportată acolo cu o navetă particulară.

— Aş fi eroul vieții ei, dar chestia asta mă duce cu gândul la o mită.

Eve zâmbi.

— Şi una a naibii de bună. Eu mă pregătisem cu alcool şi favoruri sportive. Îți sunt recunoscătoare, Smith.

— Am şi eu prieteni şi nu–mi place să–i dezamăgesc. Uite de ce am nevoie. Îmi vei face o copie după fiecare raport, fiecare declarație şi fiecare notiță de–a ta. Vreau să cunosc toți paşii în această investigație. Îmi voi face şi eu un dosar aici şi dacă voi simți nevoia să intervin, sau să pun pe cineva să lucreze cu tine, ori să preia investigația, nu vreau să întâmpin nicio opoziție.

— Stai liniştită. Îți rămân datoare.

— Găseşte–i, pe femeie şi copil, şi vom fi chit. Nu am nimic deocamdată în legătură cu acesta problemă, dar voi face o anchetă, să văd dacă s–a întâmplat ceva în oraş care are tangență cu cazul tău.

— Îți mulțumesc. Pentru tot.

— Cei care lipsesc sunt importanți, nu cine se ocupă de tot. Ai pe spatele cărții de vizită numerele mele de aici şi de acasă. Sună–mă la orice oră.

Eve luă cartea de vizită şi–i întinse mâna.

La birou îl găsi pe Roarke lucrând pe calculatorul ei. Îşi ridică privirea la ea şi sprâncenele i se arcuiră în semn de

întrebare.

— Am reuşit. Am avut noroc.

— E bine. Am început cercetările. Vrei să lucrezi aici sau acasă?

— Nicăieri, deocamdată. Acum o să mergem să vedem un om în legătură cu un autobuz.

Numele şoferului era Braunstein, un tip la o sută de kilograme, îmbrăcat cu un jerseu cu emblema echipei New York Giants. Avea cincizeci şi doi de ani, era căsătorit şi–şi petrecea sâmbăta seara uitându–se la meciuri cu cumnatul lui şi cu fiul său, în vreme ce soția sa, sora şi nepoata erau la cinematograf.

Iritarea sa provocată de întrerupere era evidentă, dar îşi revizui atitudinea când Eve menționa numele lui Tandy.

— Podul Londrei? Aşa îi spun eu. Sigur că o ştiu. Vine cu mine aproape în fiecare zi. Are întotdeauna pregătiți banii pentru bilet. Majoritatea călătorilor nu–şi bat capul cu asta. Are un zâmbet frumos. Stă în spatele meu. Dacă cineva este aşezat pe locul ăla, îi spun să se ridice şi să i–l ofere. Pentru că este într–o stare delicată şi tot. Mi–a dat o cutie de prăjituri de sărbători. Le făcuse ea. Are probleme?

— Încă nu ştiu. Joi seara a fost în autobuz?

— Joi. Se scarpină în barba care avea nevoie urgentă de un bărbierit. Nu. E ciudat, acum că–mi pomeniți de asta, îmi aduc aminte că mi–a spus: „ne vedem mâine, domnule B.", atunci când a coborât din autobuz, miercuri. Aşa îmi spune, domnule B. Țin minte, pentru că avea în brațe o cutie ambalată într–o hârtie caraghioasă, alb cu vaci mov.

Se uită în spate, pentru că amândoi companionii săi reacționară zgomotos la o fază a meciului.

— Ofsaid pe dracu', strigă unul din ei.

— Arbitri blestemați, murmură şi Braunstein. Vă rog să–mi scuzați exprimarea. Da, am întrebat–o ce era în cutie şi mi–a spus că urma să meargă la o petrecere sâmbătă. S–a întâmplat ceva cu ea? I–am spus că ar trebui să–şi ia concediu de maternitate, pentru că era aşa de aproape de termen. N–au pățit nimic? Ea şi copilul?

— Să sperăm că totul e în ordine. În autobuz, ați remarcat vreodată ca cineva să manifeste un interes exagerat față de ea? Să se dea mai aproape, sau să se uite insistent? Ceva de genul acesta?

— Nu, şi aş fi văzut. Se scarpină pe burtă. Am grijă de ea pe traseu, ştiți? Am câțiva clienți constanți şi poate câțiva fac conversație cu ea, aşa cum se întâmplă de obicei cu femeile care sunt gravide. Chestii de genul: „Cum vă simțiți?", „Când

trebuie să naşteţi?", „Aţi ales deja un nume?" şi altele asemănătoare. Dar nimeni nu a deranjat–o. Nu i–aş fi lăsat.

— Dar oamenii care coborau odată cu ea?

— Da, erau câţiva. Câţiva care coborau mereu şi unii întâmplător. Dar nu mi s–a părut niciodată ca vreunul din ei să se uite ciudat la ea. Cineva i–a făcut rău fetei aceleia. Haideţi, am sentimentul că–i sunt un fel de unchi sau aşa ceva. A păţit ceva?

— Nu ştiu. Nimeni nu a mai văzut–o de joi, de pe la şase seara.

— Dumnezeule! De data aceasta, Braunstein nu mai avu nicio reacţie la auzul înjurăturilor din camera de zi. Nu e bine deloc.

— Oameni ca ea, spuse Eve conducând. La fel ca şi „oameni precum Copperfield şi Byson".

— Da, lucrurile rele li se întâmplă şi oamenilor de treabă, remarcă Roarke.

— Da, aşa e. Trec pe la locul ei de muncă. Şi de acolo mă duc până în staţia de autobuz. Am un presentiment.

În faţa magazinului Barza Albă, Eve urmări traficul de pe bulevardul Madison. În mod obişnuit Tandy pleca mai devreme de la muncă şi în plus era şi sâmbătă, iar ea lucra numai în cursul săptămânii. Dar oricum la şase era întuneric şi îşi aduse aminte că joi fusese o zi întunecoasă.

Pe străzi se aprinseră luminile.

— E frig, spuse ea cu voce tare. Lumea se grăbea, la fel ca acum. Ea iese din magazin. În drum întâlneşte oameni care se duc să cineze devreme, sau se îndreaptă spre casă. Trebuie să meargă până pe bulevardul Cinci pentru a lua autobuzul. E la distanţă de două străzi şi apoi mai are una de traversat.

Eve începu să meargă, cu Roarke alături.

— Se va deplasa odată cu schimbarea luminii semaforului. Dacă e pe verde, mai întâi va traversa cele două străzi şi apoi va trece pe partea cealaltă. Dacă nu, va traversa mai întâi bulevardul şi apoi cele două străzi.

— Nu ai de unde să ştii cum a făcut.

— Nu. Dar pentru că semaforul era pe verde, Eve traversă intersecţia. Locul cel mai puţin probabil pentru a fi răpită era la colţul străzii. E plin de oameni. Răpitorul ar fi trebuit să se apropie din spate.

Făcu o demonstraţie când erau pe la jumătatea drumului, venind repede din spate şi cuprinzându–l pe Roarke cu braţul.

— Poate a folosit o armă? Sugeră acesta. Altfel ar fi reacţionat, poate ar fi strigat, sau s–ar fi opus. Chiar şi cei mai

nepăsători s–ar opri dacă ar vedea o femeie la ananghie.

— O armă, încuviință Eve. Sau poate că era cineva cunoscut. Hei, Tandy! Eve schimbă poziția mâinii, prinzându–l pe Roarke ferm de mijloc. Nu ți–e greu? Ce mai greutate duci. Haide că te duc cu mașina acasă. E chiar aici.

— Posibil. Roarke se întoarse spre vest, la fel cum ar fi făcut şi ea pentru a intra pe bulevardul Cinci. Pe cine cunoaşte?

— Clienți, vecini, cineva de la cursuri sau de la centrul de naşteri. Cineva din Anglia. Tatăl copilului. A acționat în forță sau era cineva cunoscut. Poate amândouă. A trebuit să se întâmple rapid şi în linişte, pentru că într–adevăr lumea ar fi remarcat o femeie gravidă care s–ar fi luptat cu cineva. Vom arăta fotografia ei celor din partea locului, în caz că cineva a văzut ceva.

După ce ajunseră pe bulevardul Cinci, se întoarseră, pentru o lua pe cealaltă rută.

— Probabil că a răpit–o la traversare, spuse Eve. E mai puțin trafic decât pe bulevard. Trebuia să aibă un vehicul, sau poate... Se uită la apartamentele din blocuri... Poate să aibă o locuință în apropiere. Dar cum ar fi reuşit să o introducă în clădire fără să remarce nimeni? Nu–mi place varianta asta, dar este posibil.

— Şi odată aflată în vehicul, de ce nu s–ar fi opus?

— N–ar fi avut putere? Poate că a fost sedată, sau poate că i–a fost teamă. Poate că nu era vorba de un simplu răpitor. Nu este exclus să fi fost o persoană pe care era încântată să o revadă, cineva cunoscut.

Cercetă zona când ajunseră din nou pe Madison. Majoritatea oamenilor se deplasau repede, cu capul sau privirea în pământ. Gândindu–se la ale lor, trăind în propria lor lume.

— Cineva care era gata să–şi asume nişte riscuri şi care a fost rapid şi silențios. Da, se poate să iei o femeie de pe trotuar. Se mai întâmplă. La o traversare, repetă ea. E cel mai logic, dar nu putem şti pe unde a mers. Dacă a folosit un vehicul, nu l–a parcat în strada principală. Nu, mai ales dacă a acționat singur. Şi asta dacă ai şi norocul de a găsi un loc de parcare. Şi–a lăsat mașina în parcarea cea mai apropiată de serviciul ei.

— Pare logic, încuviință Roarke şi–şi scoase computerul. Apăsă pe câteva butoane şi dădu din cap. Este o parcare pe strada Cincizeci şi opt, între Madison şi bulevardul Cinci.

— E la–ndemână, nu? Nu ar trebui să străbată decât câteva străzi. Haide să vedem.

Din nou vru să meargă pe jos, pe traseul care i se părea

cel mai plauzibil. Era o parcare automatizată, fără paznic, uman sau droid, şi chiar şi sâmbăta era plină.

Avea cameră de securitate, dar chiar dacă ar fi funcționat, Eve ştia că înregistrările erau şterse la fiecare 24 de ore. Notă numărul de contact.

— Poate vom avea noroc cu înregistrările, îi spuse ea lui Roarke. Şi în orice caz au datele cu plățile făcute. Vom cere verificarea tuturor vehiculelor care au ieşit între ora şase şi şapte seara, joi.

Îşi băgă mâinile în buzunar.

— Sau este posibil să fi avut un partener care s–a învârtit cu maşina pe străzi şi atunci nu vom avea noroc.

Sau au plătit cu bani gheață, se gândi Roarke. Ori au folosit un vehicul furat. Şi Eve luase în calcul acele posibilități, aşa că nu avea rost să i le împărtăşească.

— Dacă a fost răpită, aşa cum spui tu, asta înseamnă că a plănuit totul în prealabil. Crezi că a fost urmărită?

— Posibilitatea să fie o simplă răpire mi se pare foarte mică, dar totuşi voi verifica. Cineva îi cunoştea programul şi traseul. Cineva voia să o răpească anume pe ea, sau pe ea pentru bebeluşul pe care–l poartă.

— Asta duce spre tată, nu?

— Figurează printre primii pe listă. Trebuie să–l identificăm.

— Asta ar putea însemna că sunt şanse mai mici să–i facă rău ei sau copilului, dar probabil că nu este adevărat, îşi aminti de mama lui şi de suferințele pe care le îndurase din cauza tatălui şi încercă să alunge acest gând. Am văzut de prea multe ori ce se poate întâmpla în astfel de circumstanțe cu femeile de la Duchas.

— Principala cauză de deces în cazul femeilor gravide este violența exercitată de tatăl copilului.

— E îngrozitor. Se uită de–a lungul străzii, la oamenii care mergeau grăbiți pentru a scăpa de frigul zilei, dar pentru o clipă văzu străduțele din Dublin şi chipul brutal al lui Patrick Roarke. Este un comentariu trist la adresa speciei umane.

Dându–şi seama încotro se îndreptau gândurile lui, Eve îl luă de mână.

— Dacă tatăl copilului a răpit–o, îl vom găsi. Şi pe ea.

— Înainte ca el să aibă timp să le facă rău, nu? Se uită la ea şi Eve îi citi gândurile în priviri. Asta e ideea, nu?

— Da, asta e. Eve dădu din cap în timp ce–şi continuau drumul. Cuiva trebuie să–i fi spus cine era tatăl. Poate că nu imediat ce s–a mutat la New York, dar măcar în Anglia. Cineva

cunoaşte identitatea acestui bărbat.

— Poate că s–a mutat la New York ca să scape de el.

— Da, mă gândesc şi eu la asta. Haide să mergem acasă să examinăm variantele.

— Tandy Willowby, în vârstă de douăzeci şi opt de ani. Eve se aşează la birou pentru a citi informaţiile pe care le scosese Roarke. Născută la Londra. Părinţi: Willowby, Annalee şi Nigel. Nu are fraţi. Mama a murit în 2044. Tandy avea doisprezece ani. Tatăl s–a recăsătorit în 2049, cu Marrow, Candide, divorţată şi cu un copil din primul mariaj, Briar, Rose, de sex feminin, născută în 2035.

Continuă să citească informaţiile. Willowby, Nigel, decedat în 2051. Ghinion. Dar asta înseamnă că mama şi sora vitregă încă mai sunt în viaţă. Computer, găseşte informaţii despre Willowby, Candide sau Marrow, Candide şi Marrow, Briar Rose, Londra. Foloseşte informaţii de identificare din fişierele deja deschise.

Caut...

– Eve, dacă vrei să le suni acum, trebuie să–ţi reamintesc că în Anglia este ora unu noaptea.

Aruncă o privire asupra ceasului de la mână.

— E enervantă chestia asta. Bine, vom încerca mâine–dimineaţă.

Computerul îi spuse despre Candide că locuia în Sus–sex, iar Briar Rose la Londra.

— Bine, să ne întoarcem la Tandy. A lucrat vreme de şase ani în acest magazin din Londra. De pe Carnaby Street. A fost manager. A avut acelaşi apartament mai mult de şase ani de zile. Când se stabileşte într–un loc nu pleacă foarte repede, îşi pune bazele. Trebuie să vorbim cu proprietarul magazinului.

Se opri, se lăsă pe spate cu ochii în tavan.

— Dacă a avut un iubit, a menţinut relaţia o perioadă bună de timp. Nu e genul care zboară din floare în floare. Dar când a plecat, nu s–a dus în alt colţ al Angliei, sau undeva în Europa, ci a venit tocmai în Statele Unite, la mii de kilometri distanţă. Renunţă la casa pe care o avea de mult timp şi la vechea slujbă. Nu e vorba de un moft. Nu din partea cuiva ca Tandy. E un pas important, unul la care s–a gândit mult timp, şi pe care l–a făcut dintr–un motiv anume.

— Copilul.

— Da, aşa cred şi eu. A pus un ocean întreg între cineva, sau ceva şi acest copil. A avut un motiv întemeiat.

— O persoană cu multe tabieturi, spuse Roarke. La fel ca şi celelalte două victime.

— Să sperăm că Tandy nu va avea aceeaşi soartă. Voi face un panou cu probe şi pentru ea, să stabilim desfăşurarea evenimentelor.

— Bine. Dacă nu te pot ajuta cu nimic aici, mai bine mă duc să cercetez conturile lui Copperfield şi Byson.

Adevărul e că nu voia să se mai gândească la femeia vulnerabilă, aflată la mila oricui voia să–i facă rău. A cuiva, se gândi el, pe care probabil îl iubise cândva.

Eve se opri şi se întoarse spre el.

— Dacă aş fi fost în locul tău, probabil că i–aş fi spus lui Whitney să mă pupe–n fund.

— Ce? Ah, da, dar eu prefer să fie buzele tale în apropiere, nu ale lui.

— Dacă e ceva tentant, cine ştie...

— Şi stimulii mei sunt în continuă creştere.

Îşi desprinse privirea de pe ecran şi se uită la el.

— Totul e în ordine? Mă refer la problema cu Tandy? A fost o naivitate din partea lui să creadă că ea nu avea să vadă, să ştie. Şi era o prostie să–şi reprime simțămintele, să nu–i spună şi ei despre ce e vorba.

— De fapt, nu mi–e prea uşor. Îmi trezeşte tot felul de amintiri. Nu ştiu dacă nutresc sentimente de furie sau durere. Poate amândouă.

— Roarke, nu ştim încă dacă Tandy se află în aceeaşi situație ca şi mama ta.

— Dar nu ştim nici că nu se află. Luă în mână statueta pe care Eve o avea pe birou. Un simbol al feminității. A aşteptat să mă nasc eu şi după aceea a ucis–o pe mama. Dar ea încerca să mă protejeze să facă ceea ce credea că e mai bine pentru mine. Şi presupun că Tandy va proceda la fel cu cel care o reține.

Aşează statueta pe masă.

— Vreau doar să mă gândesc la altceva o vreme. Atât de rar suferea, se gândi Eve. Atât de rar îşi exterioriza sentimentele, se corectă ea.

— Nu pot să mă ocup de acest caz la sediu.

— Nu. Se apropie de ea şi–i cuprinse fața în mâini. Oricum nu ne–ar face bine niciunuia dintre noi. Ceea ce s–a întâmplat în trecut ne–a modelat personalitățile. Dar nu ne poate opri să facem ceea ce trebuie. Atunci ei ar câştiga, nu?

— E imposibil ca ei să câştige, spuse Eve punându–şi mâinile peste ale lui. Pot doar să ne păcălească o vreme.

— Şi asta şi fac. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Nu–ți face griji în privința mea. Mă voi cufunda în numere o vreme. Asta

îmi limpezeşte mintea de fiecare dată.

— Şi doar Dumnezeu înțelege cum este posibil acest lucru. Mă duc să fac o cafea. Vrei?

— Dacă e şi vreo prăjitură.

— Prăjitură? Întrebă ea, apoi înțelese. Ah, da, Mavis. Cred că a mai rămas câte ceva. Dar femeile alea erau ca vulturii. Poate că Umbra Neagra a pus ceva în automat. Cred că mi–ar prinde bine şi mie o bucată.

Şi gândindu–se că zahărul şi cofeina puneau sângele în mişcare, îşi comandă o bucată mare şi o cană de cafea tare. El va fi bine, se gândi ea, pentru că nu–şi va permite să fie altfel. Dar îi va lua pulsul mereu şi dacă nu–i va plăcea ce aude, va înceta să mai ancheteze cazul acasă.

Pentru că i se părea mai practic, puse panoul pe care se aflau probele în cazul lui Tandy lângă celălalt, cu cele două crime. Şi apoi începu să noteze desfăşurarea evenimentelor.

Întocmi o listă de nume. De o parte oameni cu care vorbise deja şi de cealaltă oameni cu care trebuia să vorbească de dimineață. Prinse pe panou şi fotografia lui Tandy.

Într–o primă fază, sună la numărul de contact al parcării. După cum se aşteptase, trebui să treacă printr–un întreg meniu de opțiuni înainte de a vorbi cu un operator.

— Serviciul de Mesaje, spuse o voce nazalizată.

— Sunt locotenentul Dallas, de la poliția din New York, zise Eve după care dădu numărul legitimației. Am nevoie de nişte informații despre parcarea de pe strada Cincizeci şi opt.

— Pentru informații vă rog apelați serviciul de Relații cu Publicul între opt dimineața...

— Am nevoie de informații acum şi nu vreau să vorbesc cu cineva de la Relații cu Clienții.

— Dar ştiți, acesta este un serviciu de preluat mesaje, pentru vreo douăzeci de parcări din Manhattan. Nu am informații despre această parcare.

— Fă–mi legătura cu proprietarul.

— Nu pot să deranjez clienții cu...

— Poate că ar trebui să–mi spui numele şi locul unde te afli. Voi trimite câțiva polițişti să te ridice şi–mi vei explica la sediu de ce nu ai voie să deranjezi clienții.

— Bine, aşteptați o clipă.

Pe fir se auzea o muzică mai dulceagă decât glazura de pe prăjitură.

Trebui să o asculte zece minute, pe parcursul cărora începu să se gândească la o serie de probabilități.

Până când reveni persoana, era deja la a doua cană de

cafea şi lua în calcul rezultatele.

— Doamnă locotenent, da? Bărbatul era spilcuit şi vocea lui nu distona cu felul în care arăta.

— Aşa e. Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Matt Goodwin. Aveţi întrebări despre parcarea de pe strada Cincizeci şi opt?

— Da, e a dumneavoastră?

— Eu reprezint corporaţia care o deţine. Care este problema?

— Investighez o posibilă crimă, şi s–ar putea ca asasinul să fi folosit această parcare. Am nevoie de discurile de la camerele de securitate şi jurnalele din ultima joi, între orele şase şi şapte seara.

— Doamnă locotenent, îmi pare rău, dar acele discuri sunt aruncate după douăzeci şi patru de ore. Şi pentru jurnale, presupun că aveţi un mandat, nu?

— Pot să fac rost de un mandat.

— Păi, când îl veţi avea…

— Când îl voi avea, voi avea grijă să acopere jurnalele pentru toată săptămâna şi să includă şi o cercetare a companiei şi a practicilor uzitate. Voi fi nevoită să vă chem pe dumneavoastră şi pe clientul dumneavoastră la sediul central. Sau puteţi să mi le daţi pe cele din această oră.

— Desigur, clientul meu este dispus să coopereze cu autorităţile.

— E o notă bună pentru clientul dumneavoastră.

— Va trebui să–mi contactez clientul şi cu permisiunea lui să vă copiez aceste înregistrări şi să vi le trimit.

— Vă rog. Sunaţi–mă la acest număr atunci când pot trimite pe cineva să ia înregistrările. Până la nouă mâine–dimineaţă.

— Doamnă locotenent, este weekend.

— Aşa am auzit şi eu. La ora nouă, dacă nu, voi cere un mandat.

Închise şi reveni la studiul probabilităţilor. Chiar şi cu puţinele informaţii pe care le deţinea, era clar că Tandy fusese o ţintă precisă.

Nu avea cazier de nicio parte a Atlanticului şi nici nu i se cunoştea afilierea la vreo grupare criminală. Căminul ei era ordonat, pe măsura posibilităţilor oferite de venituri. Părinţii ei muriseră şi din informaţiile accesate de Eve, reieşea că nici mama şi nici sora ei vitregă nu aveau venituri prea mari.

Nu fuseseră făcute nicio depunere sau retragere de bani din contul lui Tandy, care să indice vreun şantaj sau ceva

asemănător.

Aparent singurul lucru de valoare din viața lui Tandy era ceea ce ducea în pântec.

Pentru că avea o bănuială, o sună pe proprietara de la Barza Albă.

— Doamnă locotenent, ați găsit–o pe Tandy! – Nu.

— Nu înțeleg nimic. Liane Brosh arăta bine pentru cei şaizeci de ani ai săi şi pe față i se citea îngrijorarea. Poate că a plecat undeva în weekend. Poate o excursie într–o stațiune, ca să se pregătească pentru naştere.

— A spus ceva despre intenția de a face acest lucru?

— Nu. Eu i–am sugerat de câteva ori, dar spunea mereu că e odihnită. Liane zâmbi şters. I–am organizat o mică petrecere la magazin şi i–am făcut cadou un bilet la un centru de tratament din oraş. Mi–a spus că se va duce după naştere. Dar sunt sigură că totul este în regulă. Poate a vrut doar să plece din oraş în weekend.

— Pare a fi genul care face astfel de lucruri?

— Nu, nu chiar. Liane oftă. Nu e deloc genul ei. Sunt foarte îngrijorată.

— Îmi puteți spune dacă o căuta cineva la magazin, în mod special?

— Tandy lucra cu câțiva părinți care aşteptau un copil. Tot personalul este disponibil pentru cumpărături personalizate.

— Poate e vorba de cineva cu care a lucrat, sau care a frecventat magazinul şi ale cărui aşteptări nu s–au materializat. O sarcină pierdută, de exemplu.

— Se mai întâmplă. Pe moment, nu–mi dau seama, dar pot verifica şi le pot întreba pe celelalte fete.

— V–aş fi recunoscătoare. V–a spus vreodată ceva de tatăl copilului?

— Lucruri generale şi vagi. Pentru că mi–am dat seama că nu vrea să discute despre asta, nu am insistat.

— Dacă vă amintiți ceva, chiar dacă nu vi se pare important, vă rog, sunați–mă. La orice oră.

— Aşa voi face. O iubim pe Tandy. Oricare dintre noi ar face orice să o ajute.

O sună şi pe moaşa lui Tandy.

— Sunt Randa.

— Randa Tillas, sunt locotenent Dallas.

— Tandy. Încă nimic.

— La naiba.

Era o negresă care vorbea fără nicio urmă de accent din

insule. În ochii mari, căprui se citea îngrijorarea.

— Le–am contactat pe membrele cercului de naşteri, în eventualitatea că s–ar fi aflat la vreuna din ele pentru week–end. Dar nimeni nu a mai avut vreo veste de la ea, cel puțin de miercuri.

— Are careva din ele probleme cu sarcina?

— Una are presiune sangvină mare şi alta trebuie să rămână imobilizată la pat, dar în rest nimic important.

— Poate vreuna dintre instructoare care nu a putut să facă copii, sau să ducă sarcina la termen?

— Nu am informații detaliate despre instructoare, dar de obicei se vorbeşte despre aşa ceva în timpul cursurilor, în mod normal nu aş încuraja să devină instructor pe nimeni care a avut astfel de experiențe.

— V–a spus vreodată ceva despre tatăl copilului?

— Câte ceva, da. Pentru mine este important să aflu exact atât cât crede de cuviință mama să–mi spună. În special în cazul unui părinte unic. Şi mai ales pentru cineva ca Tandy, care nu are susținerea familiei.

— Îmi puteți spune ce v–a povestit despre el?

— Încalc nişte reguli, dar sunt suficient de îngrijorată pentru a o face. Au fost împreună cam un an, la Londra. Cred că l–a iubit foarte mult. Sarcina n–a fost luată în calcul şi el nu avea niciun fel de planuri în direcția asta. Ea a decis că era ceea ce–şi dorea, aşa că a rupt–o cu el şi s–a mutat în State.

— Destul de departe.

— Aşa m–am gândit şi eu, dar ea mi–a spus că–şi dorea un nou început, ceea ce mi s–a părut rezonabil. Am avut impresia că este foarte hotărâtă să aibă copilul şi să–l crească singură şi că nu are niciun fel de resentimente față de tată. Nu mi–a dat foarte multe detalii despre el, dar de două sau trei ori i–a spus pe nume. Aaron.

— E o informație importantă. Mulțumesc. Dacă mai e ceva, contactați–mă.

— Voi citi dosarul pe care–l am despre ea şi–i voi întreba şi pe ceilalți, dacă le–a vorbit vreodată despre ceva ce ar putea fi important. Cu toții ne dorim ca ea şi copilul să fie în afara oricărui pericol.

14.

Citi informațiile pe care i le trimisese Peabody, despre fapte asemănătoare. Şi din fişierele poliției internaționale aflase câte ceva. Răpiri şi crime, violuri şi crime. Răpiri de copii nou–născuți, soldate cu abandonarea mamei. Vie sau moartă.

În majoritatea cazurilor de răpire, mama îl cunoştea pe răpitor.

Eve separă toate cazurile în funcție de răpitor – dacă era cunoscut sau nu, dacă surveniseră în urma unor probleme de familie, dacă răpitorul fusese bolnav mintal, precum şi cele în care răpirea fusese făcută pentru bani.

Violurile le trecu în alt fişier.

Apoi le împărți în zone geografice.

Fuseseră cazuri asemănătoare şi în New York, iar pe cele care implicau membri ai familiei le puse deoparte. Le separă şi pe cele în care răpitorul avea cazier penal, marcându–le pe cele care aveau legătură cu Tandy.

Luă în considerare şi cazurile de la Persoane Dispărute, în care investigatorii descoperiseră că femeia se ascunsese pentru a scăpa de un partener abuziv, sau pur şi simplu plecase de acasă. Şi altele în care nici mama, nici copilul nu fuseseră găsiți.

Pentru că Tandy venea din Londra, Eve îşi îndreptă apoi atenția în acea direcție. Din nou descoperi o mulțime de cazuri, dar niciunul nu avea legătură cu al ei.

Cel mai interesant fusese un caz, încă neelucidat, din Roma, în care o femeie dispăruse după ce–şi făcuse un examen ginecologic regulat, în cea de–a treizeci şi şasea săptămână de sarcină. La fel ca şi Tandy, femeia venise din alt oraş, mutându–se la Roma de la Florența, cu trei luni înainte de dispariție. Era singură şi nu avea familie în zonă. Spre deosebire de Tandy, această femeie făcuse cerere de concediu de maternitate, din al doilea trimestru de sarcină.

O artistă care realizase o pictură murală, în camera pe care o pregătea pentru bebeluş. Sophia Belego lipsea de aproape doi ani. Dispăruse fără nicio urmă.

După ce–şi notă numele polițistului care se ocupa de caz, Eve reflectă din nou asupra diferenței de fus orar. Nici în Italia nu putea suna încă.

— Locotenente.

— Da, ce?

— E trecut de ora două dimineața, după ora New

Yorkului.

— Şi la Londra cât e?

— E încă prea devreme. Roarke îşi puse mâinile pe spatele ei şi începu să mişte bolovanii care se formaseră în locul muşchilor.

— Încă mai am energie.

— Şi vei avea şi mai multă după câteva ore de somn.

— Lucrez la nişte date trimise de Peabody.

— Şi unde crezi că vei ajunge în seara asta? Nicăieri, de fapt, se gândi ea.

— Dar încă nu mi–am notat tot. Trebuie să mai fac şi un raport.

— Care poate aştepta până mâine.

— E dispărută de mai bine de cincizeci de ore şi nu e bine, dacă a fost răpită. Am nevoie de blestematele de informaţii de la parcare. Şi nu le voi primi decât dimineaţă, spuse ea uitându–se la el. Bine, vreo două ore mi–ar prinde bine.

Pentru că privirea îi era împăienjenită, Roarke se duse cu ea la lift.

— Ai ceva pentru mine? Întrebă Eve.

— Nimic concret. Va dura ceva mai mult deoarece nu avem niciun nume. Dacă le–aş avea aş putea săpa mai adânc. Şi, se gândi el, aş putea profita de echipamentul neînregistrat pe care îl am şi aş evita astfel controalele CompuGuard, care imediat se sesizează dacă mergi puţin mai adânc decât e tehnologic posibil. Am lăsat câteva programe să lucreze. Vom vedea ce rezultate vor da mâine–dimineaţă.

— Trebuie să fac şi eu nişte cercetări. Îşi impuse să treacă de la o posibilă răpire la crimă. De la Cavendish, Bullock la Robert Kraus şi Jacob Sloan, poate chiar toate cele trei generaţii Sloan şi de acolo la victimele mele. E ceva aici. Cred că dacă voi reuşi să–l constrâng pe Cavendish, va vorbi.

În timp ce gândurile îi zburau de la o investigaţie la alta, se dezbrăcă.

— De ce o firmă de renume foloseşte un tip precum Cavendish, pentru a le conduce filiala din New York? Nepotism, poate, pentru că nu e atât de deştept pe cât ar trebui să fie. Bruberry, administratoarea sa, e mai deşteaptă. Dar ea nu e celebră, aşa că treci numele lui şi ea conduce din culise? Mie aşa mi se pare.

Se strecură în pat.

— Copperfield a spus că i s–a oferit mită. Dacă reuşesc să stabilesc legătura dintre perioada când au avut loc crimele şi biroul lui Cavendish, aş putea să pornesc de aici. Sau...

— Chiar ai băut prea multă cafea, spuse Roarke trăgând–o mai aproape de el. Încearcă să dormi.

Şi cum naiba să facă asta? Pentru că, la fel ca de obicei, avea dreptate. Turnase prea multă cafea în mecanism. Creierul făcea ture în cap, de la Copperfield, la Byson, la Tandy şi înapoi.

— S–ar putea să trebuiască să merg la Londra, murmură ea. N–ar fi nemaipomenit dacă aş fi plecată din țară pentru a găsi un geniu al crimei când Mavis intră în travaliu?

— Aş fi, pe naiba. Am fi, sau îți voi face rău.

— Da, din vorbe.

Pentru că mintea îi era trează şi nici corpul nu părea adormit, se gândi să le pună pe amândouă la muncă.

Îşi trecu degetele pe coloana lui şi apoi îi căută buzele până i le găsi şi le lipi de ale sale.

— Încerci să profiți de starea mea precară?

— Normal.

— Doar voiam să ştiu. Buzele lui le acoperiră pe ale ei. Continuă, atunci. Nu te pot opri.

— Da, cred că vei fi obligat să rămâi nemişcat şi să fii supus la chinuri. Îl muşcă de bărbie şi apoi îl linse pe gât. Ai putea să strigi după ajutor.

— Mândria nu mă lasă.

Chicoti şi–şi duse mâna jos, descoperind că el era deja pregătit.

— Da, eşti plin de mândrie.

Avea un gust atât de bun, era atât de fierbinte şi atingerea corpului lui atât de plăcută încât simți că–i creşte pulsul. Se întinse peste el, astfel încât buzele să atingă locul unde inima aceea bătea pentru ea.

Era mai mult decât o simplă dorință, se gândi ea. Era un fel de comuniune şi cunoaştere reciprocă. *Întoarce–te către mine şi voi fi acolo*. Era cel mai simplu răspuns pe care–l găseau mereu, oricât de multe umbre treceau pe deasupra lor. Prin trecut, prin prezent, mereu găseau acest răspuns şi unul pe celălalt.

Îi simți mâna pe ea, mângâind–o uşor, pentru a o excita sau a o linişti şi reuşind să le facă pe amândouă. Mai rămase o clipă nemişcată, bucurându–se de plăcerea de a şti exact unde se află. Apoi se ridică până când buzele ei le întâlniră din nou pe ale lui.

Forma, mişcările, căldura şi parfumul ei îi erau cu toate cunoscute şi îl atrăgeau irezistibil. Ea, cum nu mai reuşise nimeni înainte, putea să ajungă până în străfundurile ființei

sale. Femeia lui, cu corpul suplu, spirit curajos şi minte ascuțită. Fericirea şi salvarea lui.

Era atât de uşor în acest dans în care oricare dintre ei putea conduce şi oricare dintre ei se putea lăsa condus.

Şi dorința îl făcu să tresalte, precum corzile unei chitare.

Se întinse peste el, lăsându–l să–i prindă un sân cu gura, şi–şi dădu capul pe spate, pregătindu–se de senzațiile ce aveau să urmeze. Apoi îl primi înăuntrul ei. Corpul ei se arcui pe spate, o curbă albă, subțire, în întunericul camerei.

Se încolăciră unul în jurul celuilalt, ea cuprinzându–l cu piciorul după mijloc. Rămase cu fața lipită de a lui până când îşi recăpătară suflul.

— E mai bun decât prăjitura, spuse ea făcându–l să râdă.

— Aşa e. Şi totuşi, prăjitura a fost foarte bună.

— Mmm. Cât e ceasul?

— E trecut de trei.

Făcu nişte calcule în minte.

— E bine. Îl sărută pe frunte, apoi se ridică din pat.

— Ce ai de gând, locotenente?

— Am de gând să trezesc nişte oameni în Europa. Lumină la cinci la sută, comandă ea. Dar mai întâi voi face un duş. Să dau jos restul pânzelor de păianjen.

Roarke îşi puse mâinile sub cap.

— Deci m–ai folosit ca să–ți umpli timpul, până când ai considerat tu că e destul de târziu pentru a trezi vreun biet om din somn, duminică–dimineață.

— Da.

— Mă simt manipulat. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Îşi simțea mintea mai limpede acum. Mă duc doar să fac câteva chestii şi apoi o să dorm câteva ore.

— De asta poți să fii sigură. Se ridică şi el.

— Dar tu nu trebuie să mă aştepți.

— Acum câteva minute nu cântai aceeaşi melodie. Eve zâmbi şi el se duse până la ea, mângâind–o pe fund în trecere. Haide să facem duşul ăla şi poate că vom reuşi să ne băgăm din nou în pat, înainte de răsăritul soarelui.

*

* *

Eve încercă mai întâi la Candide Marrow, dar îi răspunse

robotul. Lăsă un mesaj, apoi trecu la următorul de pe listă.

O voce adormită spuse:

— Dispari!

— Briar Rose Marrow?

— Ai idee cât e ceasul?

— Unde eşti tu, sau unde sunt eu? Sunt locotenentul Eve Dallas, de la poliția din New York. Sunteți cumva Rose Briar Marrow?

— Ce dracu' îți pasă ție?

Pentru că Eve se gândi că şi ea ar fi reacționat la fel în aceste circumstanțe, fu răbdătoare.

— Sunteți Briar Rose Marrow şi aveți o soră vitregă Tandy Willowby?

— Şi ce–i cu asta?

— Când ați vorbit ultima dată cu sora dumneavoastră, domnişoară Marrow?

— Bine, pentru numele lui Dumnezeu. Cocoloşul de sub pături se mişcă şi ieşi la iveală o față palidă, cu ochi purpurii, machiați cu negru şi buze date cu ruj. De unde să ştiu, la ora opt dimineață? Cine eşti tu?

— Locotenent Dallas, din New York.

— Poliția? Ce treabă are poliția cu Tandy? New York? Încă nu mi–am băut nici cafeaua. Rose Briar se frecă la ochi şi apoi îşi puse mâna pe burtă. La dracu', câte orgasme am avut noaptea trecută?

— Este treaba dumneavoastră. Femeia râse.

— Păcat de băuturi. De ce mă treziți duminică–dimineața să mă întrebați de Tandy?

— Ştiți că trăieşte la New York de câteva luni?

— La New York? Să fiu a naibii. Serios? Tandy în New York?

— Să înțeleg că nu ați vorbit cu ea de curând.

— Nuu, din... îşi trecu mâna prin păr şi se întinse după un rest de țigară aflat pe o măsuță la capul patului. Încerc să mă gândesc. Din iunie, cred. De ce? Doar n–o să–mi spuneți că a făcut ceva ilegal? Nu fetița noastră.

— A dispărut.

— Ce i–a dispărut? Căută o brichetă, dar se opri înainte de a aprinde țigara. A dispărut? Adică cum a dispărut?

— Nu a mai văzut–o nimeni de joi.

— Poate că e pe spate.

— Adică.

— Ştiu şi eu, poate că s–a dus la o petrecere. Deşi nu prea e stilul ei.

— Nu cred, mai ales în starea ei.

— Ce stare?

— Nu ştiaţi că e gravidă? Trebuie să nască în câteva zile.

— Ce? Ce dracu'? Tandy? Prostii. Dar somnul îi trecuse. Stai o clipă. Se dădu jos din pat şi, spre uşurarea lui Eve, avea lenjerie pe ea. Luă un tricou boţit dintr–o grămadă de haine şi şi–l trase pe ea. Adică Tandy e gravidă şi nimeni nu ştie nimic?

— Exact. Spuneaţi că nu aţi mai vorbit cu ea din iunie? E ceva normal? De atât de mult timp?

Briar Rose se aşeză pe marginea patului şi–şi aprinse ţigara.

— N–am crescut împreună decât vreo doi ani. Tatăl ei s–a căsătorit cu căţeaua de maică–mea când eu aveam vreo paisprezece ani. El era un tip de treabă. Dar a murit într–un accident de maşină pe autostrada M4.

Făcu o pauză, suflă fumul şi continuă:

— Tandy era la Universitate şi–şi găsise deja o slujbă. Mama m–a târât în Sus–sex. Tandy a încercat să continue un fel de relaţie, dar căţeaua de gheaţă nu era interesată. Eu m–am mutat la Londra cu prima ocazie, dar treceam printr–o fază bizară, ştii? Eram preocupată doar să mi–o trag şi să mă îmbăt. Nu mă interesa sora mai mare, mai ales că eu mi–o trăgeam cu toţi fraierii şi ea avea alte standarde morale. Nu ne vedeam decât din când în când, când mă căuta ea. Chiar şi când mi–am găsit o slujba ca lumea şi m–am mai liniştit, tot nu aveam multe în comun. Am văzut–o primăvara trecută, cred. M–a sunat să–mi spună că voia să discute cu mine.

— Şi despre ce aţi discutat?

— De fapt nu prea am discutat. Ştiam că e entuziasmată de ceva şi m–am gândit că probabil s–a logodit sau a fost avansată din nou. Eu eram ofticată că tipul cu care mă vedeam m–a părăsit pentru alta şi... la dracu' cu el. Aşa că ne–am întâlnit la o cafea, eu m–am dat la ea şi după aia am şters–o.

— Şi n–aţi mai vorbit după aceea?

— Păi, m–am simţit ca dracu'. Câteva săptămâni mai târziu, mi–am pus cenuşă în cap şi m–am dus să o văd, dar se mutase. Mi–au spus doar că plecase, probabil la Paris. M–am ofticat că nu–mi spusese unde se mutase, dar la dracu', tot nu puteam să fac nimic. Şi e gravidă, hă?

— Da. Îl cunoaşteţi pe Aaron?

— Ne–am întâlnit de câteva ori. Erau aproape căsătoriţi. E şi el în New York cu ea?

— Nu, din câte ştiu eu. Îi ştiţi tot numele, sau aveţi vreun număr de telefon, o adresă, ceva?

— Aaron Applebee, locuieşte în Chelsea, cred. Scria la The Times. Şi vreți să–mi spuneți că idiotul i–a turnat un plod şi a lăsat–o?

— Asta îl voi întreba eu. Şi ea se mai vedea şi cu altcineva?

— Tandy? Nu e genul. Ea rămânea luni întregi cu câte unul. Ticălosul. Poate s–a întors acasă să–l vadă. O să sun şi eu la câțiva oameni. E normal să vină acasă când i se apropie sorocul.

— Vă mulțumesc pentru informații. Dacă aflați ceva de ea, sunați–mă.

Eve căută informații despre Aaron Applebee şi–i găsi numărul şi adresa.

Îl sună, dar când îi răspunse robotul hotărî să verifice informațiile pe care le aveau despre el.

Applebee, Aaron, spuse computerul, născut pe 5 iunie, 2030, în Devonshire, Anglia.

Apoi dădu informații despre părinți şi o serie de frați vitregi din partea fiecăruia dintre ei. Era angajat, aşa cum spusese Briar Rose, ca redactor la The London Times, unde lucra de opt ani. Nu era căsătorit şi nu avea cazier. Avea câteva amenzi de circulație. Locuia la aceeaşi adresă din Chelsea de cinci ani de zile.

În fotografie părea a fi un bărbat blond, atrăgător, cu maxilarul prelung. Avea 1,78 metri şi optzeci de kilograme.

La prima vedere părea a fi un om obişnuit, normal.

— Vreau să vorbesc cu tine, Aaron.

Îl mai sună o dată acasă, dar îi răspunse din nou robotul şi închise. După ce cercetă şi informațiile despre polițistul care se ocupa de cazul de dispariție din Roma, sună în Italia şi în cele din urmă dădu de un polițist, care nu numai că vorbea engleza perfect, dar fu de acord să–l caute pe inspectorul Triveti şi să–l roage să ia legătura cu ea.

Îşi aduse însemnările la zi şi apoi se ridică pentru a pune pe panou fotografia lui Applebee. Când se duse spre bucătărie se întâlni cu Roarke, care ieşea din birou.

— Fără cafea, îi spuse el pe un ton categoric.

— Una singură. Aştept un telefon de la Roma.

— Atunci comandă două cappuccino decofeinizate.

— Cafeaua decofeinizată nu are niciun efect.

— Cearcănele tale nu mai suportă niciun fel de efect. Ce e la Roma?

— Un delict asemănător şi un poliţist, care sper că vorbeşte engleză. Pentru că Roarke veni după ea la bucătărie nu reuşi să–şi ia o cafea adevărată. Am vorbit cu sora vitregă a lui Tandy.

Îi spuse despre ce discutase cât timp automatul pregăti cafeaua.

— Cum te descurci în argoul britanic?

— Destul de bine.

— Cred că am înţeles şi eu, cât de cât.

— Mi–a dat numele lui Aaron. Îl cheamă Applebee. Lucrează la *The London Times* şi locuieşte în Chelsea. Părinţii au mai fost căsătoriţi înainte şi are o mulţime de surori şi fraţi vitregi.

— Aşa s–ar explica de ce nu–şi doreşte să se căsătorească.

— Da. Reporterii au multe surse de informaţii. Dacă ar fi vrut să dea de Tandy, n–ar fi fost o problemă. Poate că a decis că dorea copilul şi acum sunt împreună. Sau poate că a descoperit că e gravidă şi el credea că nu e şi a venit aici opărit. Sau poate că e acasă şi doarme de rupe pământul şi de aia nu răspunde.

— Sau poate că Tandy a plecat pur şi simplu. A mai făcut–o şi înainte, când a părăsit Londra.

— Da, mai e şi asta. Şi calculul probabilităţilor îi dăduse un procent de cincizeci la sută. Dar pun pariu că atunci când a plecat din Londra şi–a strâns lucrurile, frumos şi ordonat. Le–a dat preaviz angajatorului şi proprietarului. Aici nu a făcut nimic din toate astea. Nu, nu cred că a lucrat toată ziua şi apoi, pe undeva pe la jumătatea drumului spre staţia de autobuz, a decis să–şi ia lumea–n cap.

— Nu, zise şi Roarke masându–i umărul. Nu a făcut aşa ceva.

— Aşadar, spuse ea încercând să–şi înăbuşe un căscat. Ai ajuns la vreun rezultat cu cifrele?

— Da, am aflat câteva lucruri interesante. Vreau să le cercetez şi din unghi opus şi apoi îţi voi da un rezultat.

— E un plan bun. De ce nu te duci la culcare? Eu îl aştept pe italian şi apoi vin şi eu în pat.

— Nici să nu te gândeşti. Dacă te las singură, când mă întorc peste câteva ore te găsesc cu capul pe birou, sforăind.

— Nu sforăi.

— Cât să trezeşti un mort.

— Nu–i adevărat. Oare? Se întrebă.

El zâmbi şi apoi se uită la panoul unde erau datele despre

cazul Willowby.

— Ai adunat ceva informații într–un timp atât de scurt.

— Dar nimic care să mă îndrepte spre locul unde ar putea fi. În cazul din Italia, nu au găsit–o nici pe mamă, nici pe copil.

— Dar ei nu te aveau pe tine. Şi nici mama nu avea pe nimeni, se gândi el. Şi nu se mai putea face nimic pentru a schimba această stare de fapt. Se întoarse spre Eve. Uită–te la tine. Mergi fără carburant şi mai lucrezi şi pe două fronturi.

— Dar s–ar putea ca deja să fie prea târziu pentru ea, spuse Eve arătând cu capul spre fotografia lui Tandy. Să forțez este tot ceea ce pot să fac.

Când comunicatorul îi sună, se întoarse brusc şi spuse:

— Dallas.

— Triveti. Am înțeles că m–ați sunat.

Accentul lui era exotic şi chipul smead şi simpatic.

— Vă mulțumesc pentru că mi–ați răspuns la solicitare atât de repede, domnule inspector.

— Cu plăcere. Engleza mea, scuzi. E slabă.

— Italiana mea e şi mai slabă, spuse ea şi se uită spre Roarke. Dar e cineva aici care ne poate ajuta dacă nu reuşim să comunicăm. Ați investigat un caz de persoană dispărută, în urmă cu vreo doi ani. O femeie gravidă.

— Sophia Belego. Aveți un caz la fel.

— Tandy Willowby, îi zise ea şi apoi îi dădu cele mai importante informații referitoare la caz. Roarke îi spuse în italiană unele chestiuni de amănunt pentru a spulbera nedumerirea inspectorului.

— La fel ca şi în cazul dumneavoastră, Sophia mea nu avea familie şi niciun fel de legături în oraş, atunci când a dispărut. A lăsat doar, un *momento*, un cont în bancă. Nu fusese utilizat nici acesta şi nici cărțile ei de credit, de când dispăruse. Hainele şi tot ceea ce mai avea au rămas în apartament. Aici, vecinul vorbeşte cu ea dimineață când pleacă. În declarație spune că Sophia era... cum se spune *lietol* – Fericită, traduse Roarke.

— Si, fericită şi plină de entuziasm. Merge să–l vadă pe *dottore*.

— Doctor, traduse Roarke.

— Şi va face cumpărături pentru bebeluş. Se duce la dottore şi totul e bine. Sănătoasă. Cu moralul stă bine şi apoi face un *appuntamento*.

— Programare.

— Programare, repetă Triveti, într–o săptămână. Sarcina e avansată, înțelegeți?

— Da, răspunse Eve.

— Dar nu face cumpărături pentru copil, nu la Roma. Nu e văzută după ce pleacă de la dottore. Nici urmă de ea în autobuz, tren, navetă. Îi găsesc paşaportul la ea în apartament. Nu sunt mesaje, nicio comunicare care să ducă undeva.

— Nimic în spitale, clinici de maternitate, morgi?

— Nimic. Caut pe tatăl copilului, dar nimeni nu ştie. Nici în Roma, nici în Florența. Cu toate eforturile, nu e găsită.

Folosindu–se de cunoştințele de italiană ale lui Roarke, Eve îl puse pe Triveti să parcurgă din nou toți paşii anchetei pe care o efectuase şi mai extrase câteva detalii. Îi ceru o copie a dosarului şi fu de acord să–i trimită o copie a dosarului lui Tandy.

Apoi se concentra asupra notițelor pe care le luase.

— Trebuie să notez totul.

— Mai întâi să dormi.

— I–am spus locotenentului de la Persoane Dispărute că o să–i dau copii ale tuturor însemnărilor şi rapoartelor pe care le întocmesc. Trebuie să...

— Crezi că stă lângă calculator şi aşteaptă rapoartele tale la... Se uită la ceas... la patru şi patruzeci şi opt de minute, duminică dimineață?

— Nu, dar...

— Nu mă face să te iau pe sus şi să te duc în pat. Sunt obosit şi s–ar putea să te dau cu capul de pereți pe drum, din greşeală. Şi mi–ar părea rău să stric zugrăveala.

— Ha, ha. Bine, bine. Vreau doar să mai încerc o dată la Applebee. Ascultă, dacă a plecat cu el, pot să merg la culcare cu sufletul împăcat.

— Dar ştii că nu e aşa. Încă un apel şi cu asta basta.

— Eşti urâcios când eşti obosit.

— Şi chiar mai rău când văd că te epuizezi complet. Sună la Aaron şi din nou răspunse mesageria vocală.

— La dracu'.

— Pat. Somn. Sau, pentru că tot sunt în starea asta, s–ar putea să te trântesc la pământ şi să–ți fac o injecție cu un tranchilizant.

— Tu împreună cu ce armată? Sări în picioare, dar amețeala care o cuprinse îi dădu de înțeles că Roarke avea dreptate. Trebuia să odihnească circuitele câteva ore.

Două ore, se gândi ea. Maximum trei. Şi se uită înapoi la fotografia lui Tandy, în vreme ce ieşea din birou cu Roarke.

— E mai greu decât omuciderile, afirmă ea.

— Chiar?

— Morții deja nu mai sunt. Şi tu trebuie doar să afli cine le–a luat viața, să afli de ce, dacă poți, şi să alcătuieşti un dosar care–i va face dreptate mortului. Dar cu asta, habar n–ai. Dacă e vie, moartă, rănită, captivă sau dacă doar a spus: la dracu', şi a plecat. Dacă e în viață şi are probleme, nu poți şti cât timp ai până dai de ea. Şi dacă nu o găseşti la timp s–ar putea ca din nou să devină cazul tău, la Omucideri.

— O vei găsi.

Eve se uită la ceasul din dormitor. Lipsea de şaptezeci şi una de ore.

15.

Eve ieşi din negura somnului fără vise într–o lumină orbitoare. Se auzeau bebeluşi plângând, femei care ţipau şi deşi păreau a fi toţi lângă ea, era singură în cutia albă. Împingea toţi pereţii, dar erau din oţel şi nu reuşi decât să lase amprente însângerate pe albul imaculat.

Se uită la mâini şi văzu că erau acoperite cu sânge proaspăt.

Al cui sânge? Se întrebă ea şi îşi căută arma, dar nu găsi decât un cuţit mic, tocit. Îl recunoscu, bineînţeles că–l recunoscu. Îl folosise pentru a–şi ucide tatăl, în urmă cu mulţi ani.

Dacă fusese destul de bun pentru a face asta, era bun şi acum.

Ţinându–l în mână ca pentru o luptă, începu să se deplaseze de–a lungul pereţilor albi.

Oare aveau să se oprească vreodată din plâns? Se întrebă. Dar nu putea să–i condamne. Copilaşii era scoşi dintr–un loc călduţ, aflat în întuneric, şi aruncaţi în lumina crudă a realităţii. Cu durere, se gândi ea, şi cu sânge. Şi cu mamele lor care ţipau pe tot parcursul procesului.

Începutul era dur.

Peretele făcea un unghi şi ea îşi urmă calea într–un tunel. Cam ca la morgă, se gândi ea. Naştere şi moarte, începutul şi sfârşitul călătoriei umane.

Dădu un alt colţ şi o văzu pe Mavis întinsă pe jos.

— Hei! Hei! Dar în vreme ce fugea spre ea, Mavis îi făcu cu mâna.

— Sunt bine, n–am nimic. Aproape magnific. Îl ţin la cald până se coace. Mai bine le ajuţi pe celelalte.

— Care celelalte? Unde sunt?

— Asta e mare problemă, nu? Trebuie să o rezolvi înainte ca eu să plesnesc. Mai ţii minte toate chestiile alea de la curs?

— Am luat un 10.

— Ştiam că mă pot baza pe tine. Ziua B este aproape, Dallas. Să nu întârzii. Şi Tandy contează pe tine.

O barză albă zbură pe deasupra şi în plisc ţinea un coşuleţ. Eve se feri şi înjură.

— Încă unul! Spuse Mavis râzând. Poate că este al lui Tandy. Mai bine te duci după el. Grăbeşte–te.

Eve porni în fugă şi apoi se uită în spate. Mavis stătea în cap, cu picioarele sprijinite pe perete.

— Îl țin la cuptor până termini.

— Nu se poate, murmură Eve, dar continuă să se țină după barză. Într–un cub de conectare construit în zid, Natalie Copperfield era legată de un birou. Avea ochii injectați şi plini de lacrimi}. În jurul gâtului avea un cordon albastru de la un halat de baie.

— Nu dau rezultatul bun, spuse ea printre sughițuri. Nu va fi bine. Trebuie să îndrept rezultatul. E treaba mea. Mă vor ucide, îi spuse ea lui Eve, dar tot trebuie să dea rezultatul bun.

— Aştept să–mi spui mai mult de atât.

— Totul e acolo, acolo, în numerele alea, pe care nu reuşesc să le adun. Încă nu ai găsit–o? Nu ai găsit–o?

Apăru o uşă. Eve încercă să o deschidă şi apoi o lovi când nu reuşi. Pătrunse într–o cameră albă şi o văzu pe Tandy legată de un scaun de travaliu, la fel ca cel folosit pentru demonstrații la cursuri.

Cearşafurile erau pătate de sânge şi fața transpirată îi strălucea. Burta imensă părea de–a dreptul obscenă.

— Vine copilul, spuse ea. Nu–l pot opri.

— Unde este doctorul? Unde este moaşa?

— Nu–l pot opri, repetă ea. Repede! Repede! Când Eve alergă spre ea, Tandy dispăru.

Podeaua se deschise sub paşii ei. Şi pe când cădea, auzea bebeluşii care plângeau şi femeile care țipau.

Ateriza pe ceva dur şi simți cum îi plesnesc oasele mâinii. În camera rece pătrundea o lumină de un roşu murdar.

— Nu. Tremurând, încercă să se ridice în genunchi. Nu.

El zăcea într–o baltă de sânge, acelaşi sânge care se scurgea de pe mâinile ei, de pe lama cuțitului pe care îl ținea în mână.

Tatăl ei întoarse capul şi ochii de mort îi zâmbiră.

— De fiecare dată o luăm de la capăt, fetițo!

Se trezi țipând şi descoperi că era în brațele lui Roarke.

— Era un vis, atâta tot. N–ai pățit nimic. Sunt aici.

— E în regulă. Îi inspiră parfumul corpului pentru a se linişti. Sunt bine. N–a fost chiar aşa de rău.

— Tremuri. Roarke comandă aprinderea luminilor şi a focului, aşa că lumina din cameră o încălzi.

— A fost bizar. Bizar şi macabru.

— Numere care dansau? O spunea pe un ton amuzat, dar continua să o strângă în brațe. Bebeluşi zburători?

— Nu de data asta. Îşi impuse să se relaxeze. Mi s–au amestecat cazurile, îi spuse ea după ce–i povesti visul. Şi s–a terminat cu marele final. Ticălosul nu lipseşte niciodată.

— Relaxează–te. Uită.

Îl lăsă să o maseze pe spate, dar ştiu că nu va izbuti să adoarmă din nou şi nici să uite.

— Era o senzaţie de grabă. O căutam pe Tandy, dar când o găseam, nu reuşeam să ajung până la ea. Şi mai era şi Natalie Copperfield şi mă gândeam că merita mai mult de la mine. Era prinsă acolo, cu nenorocitele alea de numere, aşteptând ca eu să rezolv problema. Adună–le. Fă să fie bine.

— Nu are rost să–ţi mai spun că eşti epuizată.

— Nu, n–are. Îmi pare rău.

— Şi lasă–mă să–ţi amintesc că nu eşti singură în camera aia albă, în tunel, sau chiar în blestemata aia de cameră din Dallas. Nu mai eşti singură.

Îşi înălţă capul cât să o vadă el şi întinse mâna pentru a–l atinge.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Şi acum că ai reuşit să aduni trei ore de somn, ce ai de gând să faci? Te întorci la muncă?

Nu avu nimic împotrivă să–şi ia micul dejun. Programă ea automatul.

— Şi iat–o pe minunata mea soţie pregătindu–mi micul dejun, duminica–dimineaţă.

— Îl meriţi. Se uită urât la motanul care ieşi din colţul unde zăcuse. Tu, nu! Dar Galahad se uită la ea cu o privire atât de rugătoare, că fu nevoită să se întoarcă la automat şi să–i comande şi lui nişte ton.

— Te joacă pe degete, spuse Roarke.

— Poate, dar măcar aşa ne lasă să mâncăm în linişte. Cred, cel puţin.

— S–o vedem şi pe asta.

— Cazul din Italia seamănă foarte mult cu al meu. Dacă se leagă, înseamnă că Applebee nu are niciun amestec. Şi aruncă vina asupra cuiva care urmăreşte femei ce se află în situaţia asta.

— Gravide, fără familie, într–un oraş necunoscut, aproape de termen.

— Da. Şi cine poate spune că nu au fost mai multe asemenea cazuri de femei care au dispărut pur şi simplu. Şi uite aşa, putem ajunge în tot felul de direcţii.

Roarke chibzui în vreme ce mânca o clătită.

— E ceva cale de la Roma la New York, dacă te gândeşti la cineva care răpeşte femei după un model bine stabilit. Şi Sophia Belego nu a fost găsită, ceea ce conduce la supoziţia că cel care le răpeşte scapă apoi de copii.

— Sau poate doar de femei. Bebeluşii sunt o marfă.

— Pot fi vânduți pe piața neagră, sau adoptați ilegal. Da, chiar sunt o marfă.

Eve luă o clătită şi deşi era plină de sirop, mai puse încă puțin. Roarke clipi când o văzu.

— Nu te dor dinții?

— Ce? Oh, nu, e bună. Simt nevoia de o supradoză de zahăr. Poate fi şi un psihopat, căruia îi place să călătorească. Poate că dacă cercetez îndeajuns voi găsi nişte asemănări bizare între Tandy şi Belego. Amândouă au fost răpite în conformitate cu un plan. Femei care au fost luate de pe stradă; în cazul lui Belego, în plină zi. Dar există o altă legătură. Amândouă au rămas gravide în Europa.

O privi fascinat cum pune sirop peste o bucată de jambon. Polițista lui cu minte brici avea apetitul unui copil de cinci ani.

— Şi crezi că de acolo porneşte totul.

— E o idee. Mă voi gândi la ea în timp ce întocmesc raportul către Smith. Poate că are şi ea vreo părere. E mai familiarizată decât mine cu astfel de cazuri.

— Spune–mi când termini şi te voi pune la curent cu micul meu proiect.

— Aştept să îmi spui acum.

— Unul dintre dosare mi se pare bizar. Când îl analizezi mai atent îți dai seama că ceva e în neregulă.

— E alegerea ta.

— Da, aşa e. E posibil ca cineva să încerce să pună câte ceva deoparte, cineva care speră să evite impozitarea, o mică spălare de bani.

— Cât de mică?

— Încă nu sunt sigur. Mulțumesc, spuse el când ea îi mai puse cafea şi lui şi apoi îşi turnă şi ei. E bine făcut totul, aşa că va trebui să aprofundez lucrurile. Dar e destul.

— Milioane?

— Aşa s–ar părea. Îşi trecu o mână prin păr. Destul cât să motiveze două crime.

— Pentru unii şi o mână de credite este un motiv suficient pentru a lua viața cuiva. Însă în astfel de cazuri motivul este destul de bun. De ce nu mergem să–mi arăți, pentru ca eu să pot să fac legătura cu clientul?

— Lasă–mă să termin mai întâi.

— Dacă tu lucrezi în orb, trebuie să fac şi eu acelaşi lucru?

— Hei, nu sunt mic şi meschin? Se gândi o clipă. Aş

putea să fiu, dar în acest caz vreau mai întâi să pun cap la cap toate datele. Şi oricum, nu se poate spune că şomezi.

Asta era adevărat, se gândi ea.

— Mai chem nişte ajutoare.

— Dacă noi lucrăm duminica, trebuie ca toată lumea să facă la fel?

— Hei, asta nu ar însenina că sunt mică şi meschină? Roarke zâmbi.

— Dacă tot chemi trupele, locotenente, eu aş avea nevoie de McNab.

— O să ți–l aduc, spuse ea şi–şi puse o mână pe abdomen. Cred că mi–e puțin rău.

— Nici nu e de mirare; ai mâncat un litru de sirop de arțar.

— Nu cred că a fost chiar atâta. Dar i se păru că–l aude gâlgâind în stomac în timp ce se deplasa.

Se duse să verifice comunicatorul şi văzu că avea un mesaj de la managerul parcării de pe strada Cincizeci şi opt. Discurile fusese şterse – nu mai era nimic de făcut. După ce termină de trezit polițişti şi ajunse în biroul ei, apărură Mavis şi Leonardo.

— Ştiam că lucrezi. Cu cearcăne la ochi, Mavis îl strânse de mână pe Leonardo. Vezi, ți–am spus eu că lucrează. Ai găsit ceva?

— Vorbesc cu oamenii. Ți–am spus că te voi anunța imediat ce am veşti.

— Ştiu, dar...

— Abia a dormit un pic toată noaptea... spuse Leonardo. Nici nu a vrut să mănânce de dimineață.

— Sunt chiar aici, spuse Mavis iritată. Nu vorbi de parcă aş fi vreo idioată. Se îndepărtă de el. Nu pot să mă gândesc la nimic altceva. Cum aş putea? Ar trebui să pot face ceva pentru a o ajuta.

— Du–te acasă şi lasă–mă pe mine să–mi fac treaba.

— Nu–mi vorbi nici tu pe tonul ăsta, se răsti Mavis la ea. De parcă aş fi nebună, doar pentru că sunt gravidă. Tandy este prietena mea şi are probleme. Nu am de gând să stau acasă fără să fac nimic.

— De ce nu stai aici atunci? Spuse Roarke. Mavis îi aruncă o privire ucigaşă.

— Nu am nevoie să stau. Vezi astea? Întrebă ea arătând spre cizmele purpurii. Se cheamă picioare şi pot sta pe ele.

Următoarea persoană, următorul care–mi spune să stau jos, sau să mă întind, sau să mănânc, nu va sfârşi bine.

Nimeni nu spuse nimic şi cei trei se uitară la Mavis de parcă ar fi fost un explozibil artizanal, greu de controlat.

— Sunt puternică şi sănătoasă. Inspiră profund. Şi nu am de gând să stau acasă pe fundul meu gras câtă vreme Tandy lipseşte. Uită–te la tine, spuse ea arătând cu degetul spre Eve. Crezi că nu văd că nici tu nu ai dormit? Ştiu că ți–am cerut o mare favoare. Dacă ai fi fost în locul meu, nici tu nu ai accepta să fii dată la o parte.

— Dar nu pot să fiu în locul tău, pentru că eu nu am un fund gras pe care să stau. Şi, da, mi–ai cerut o mare favoare şi dacă vrei să pot să fac ceva, atunci o să stai jos, o să taci din gură şi o să mă laşi să lucrez. Cățea.

Fața lui Mavis se înroşi. Apoi îşi ridică bărbia cu mândrie.

— Super cățea, pentru tine. În clipa următoare se aşeză şi ceilalți aproape că scoaseră un oftat de uşurare. Îmi cer scuze. Îmi cer scuze tuturor. Dar nu mă obligați să merg acasă. Vă rog. Vă rog, dați–mi ceva de făcut.

— Poți să copiezi desfăşurarea evenimentelor din caietul meu de notițe, pentru raport. Şi poți să faci cafea.

— Bine. Bine.

— Aş putea să fac eu cafeaua, spuse Leonardo uitându–se la Mavis. Aş vrea şi eu să dau o mână de ajutor.

Mavis se uită la el, îi luă o mână şi şi–o puse pe obraz.

— Ai putea să–mi faci unul din frappe–urile tale speciale pentru micul dejun. Când el se aplecă să o sărute, ea îi prinse fața în mâini. Eşti cel mai bun bărbat care a existat vreodată, îmi pare rău.

— Şi acum că tot ne–am pupat şi ne–am împăcat... spuse Eve.

— Încă nu te–am pupat pe tine. Şi nici pe tine, spuse Mavis aruncându–i lui Roarke o privire poznaşă.

El se apropie de ea şi–i atinse uşor buzele.

— Poate că ar trebui să începem cu toții să facem câte ceva. Roarke, ți–l trimit pe McNab imediat ce ajunge. Leonardo, fă cafeaua tare şi neagră. Eve se ridică şi deschise cel de–al doilea computer aflat în dreptul lui Mavis.

— Îți mulțumesc că mi–ai spus cățea. Aveam nevoie.

— Oricând.

— Dallas, îmi spui ce ai aflat?

Eve îi relată pe scurt ce făcuse cât timp pregăti calculatorul pentru ca Mavis să poată lucra.

— Ai descoperit deja o mulțime de lucruri pe care nu le ştiam. Cred că eu cu Tandy discutam mai ales despre momentul prezent şi despre viitor. Nu prea îmi vorbea despre

trecut. Crezi... crezi că poate este împreună cu tatăl copilului? Poate că au hotărât să petreacă câteva zile împreună?

— Voi încerca să dau de el. Vom vedea.

— Dallas? Orice ar fi, vreau să ştii că–ți sunt recunoscătoare. Şi că te iubesc.

Eve îşi puse o mână pe umărul ei.

— Nu vreau chestii lacrimogene cât timp lucrez. Vezi ce faci cu orele.

— Da, am început.

Eve se duse la birou, să încerce din nou să dea de Applebee. Se uită la Mavis şi puse transmisia pe mod privat. Şi de data aceasta el chiar răspunse.

— Applebee.

— Sunt locotenentul Dallas, de la poliția din New York. A fost greu să dau de dumneavoastră, domnule Applebee.

— Am fost la Glasgow. În clipa asta am intrat pe uşă.

Îşi trecu o mână peste fața care era întunecată de o barbă de câteva zile. Cine spuneați că sunteți?

— Dallas. Locotenent la poliția din New York.

— Bună dimineața. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Puteți să–mi spuneți când ați luat ultima dată legătura cu Tandy Willowby.

— Tandy? Figura i se schimbă într–o secundă. Eve ar fi spus că pe chipul lui apăruse o rază de speranță. Ați văzut–o pe Tandy? E acolo? În New York? Nu m–aş fi gândit niciodată... A născut. E bine? Sunt bine amândoi? Oh, Doamne, pot să iau o navetă şi să ajung în câteva ore.

— Domnule Applebee, sunteți tatăl copilului cu care este însărcinată domnişoara Willowby?

— Da. Da. Bineînțeles. Este însărcinată? Ați spus că este însărcinată? Vocea îi tremura şi fața lui exprima o urmă de speranță. Nu e prea târziu.

— Nu ştiați că locuia în New York?

— Nu, ea... e complicat. Cum adică locuia?

— Domnişoara Willowby lipseşte de joi–seara.

— Lipseşte? Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Stați o clipă, îl vedea cum încearcă să se dezmeticească.

— De unde ştiți că a dispărut joi–seara?

— A plecat de la muncă la ora şase. Nu s–a întors acasă. Nu a respectat ceea ce şi–a trecut în program. Nu a luat legătura cu moaşa, cu angajatorul şi cu niciun prieten. Cercetez.

— E gravidă. Trebuie să nască din clipă în clipă. Ați verificat la clinicile de maternitate? Bineînțeles că ați verificat,

spuse el înainte ca Eve să aibă timp să răspundă. Bine, să ne păstrăm calmul. Să nu ne pierdem capul. Poate că a venit acasă. A venit acasă şi eu nu am fost aici.

— Nu există niciun document care să ateste că s–a aflat la bordul vreunui mijloc de transport ce a părăsit New York–ul. Domnule Applebee, care a fost relaţia dumneavoastră cu domnişoara Willowby, după ce a părăsit Londra?

— Rece, de fapt am întrerupt orice legătură. Am fost un idiot. Dar m–am speriat, sau Dumnezeu ştie ce. Nu plănuisem... doar s–a întâmplat. A rămas gravidă şi eu m–am speriat. Am dat–o–n bară, asta am făcut. I–am sugerat să întrerupă sarcina şi s–a supărat. E normal că s–a supărat.

Îşi presă ochii cu degetele.

— Doamne, Doamne. Ce tâmpit sunt. Ne–am certat şi mi–a spus că va ține copilul şi că–l va da spre a fi adoptat. Că pe mine nu mă va deranja. Cred că s–a dus la o agenție. Abia îmi vorbea şi eu eram al dracului de rigid.

— Ce agenție?

— Nu ştiu. Nu ne vorbeam, mai mult ne dădeam câte o replică tăioasă şi atâta tot. Dar s–a răzgândit. Mi–a lăsat un mesaj în care–mi spunea că s–a răzgândit şi că pleacă. Şi–a părăsit slujba şi apartamentul. Eram sigur că mă va contacta, că se va întoarce. Am încercat să dau de ea, dar nu m–am gândit niciodată că a plecat în State. Nu a luat o navetă de aici sau de la Paris. Acolo mi–a spus o colegă că s–a dus, după multe insistențe din partea mea.

— Haide să lăsăm asta. Spuneți–mi unde erați joi.

— Am fost aici la biroul meu, până joi pe la ora opt. în noaptea aceea am plecat la Glasgow, direct de aici. Lucrez la The London Times. Vă voi da numele şi numărul editorului meu şi hotelul unde am stat la Glasgow, să puteți verifica. Orice aveți nevoie. Pot da nişte telefoane, la prieteni de–ai ei, colegi de muncă sau la doctorul la care s–a dus mai întâi, când a aflat că e gravidă. Poate cineva ştie... poate că a luat legătura cu cineva.

— Aş prefera să–mi dați mie o listă cu numele şi datele de contact.

— Desigur. Mai bine sunați dumneavoastră, decât fraierul care a stricat totul. Vin la New York. Ajung în după–amiaza asta. O să vă dau numărul comunicatorului mobil, în caz că...

Când termină de scris toate informațiile, avea o cană de cafea pe birou şi orele de desfăşurare, pe foaie şi pe un disc.

— Dăm telefoane, zise Leonardo. Eu şi Mavis putem să sunăm la clinicile de maternitate şi la spitale, să vedem dacă nu cumva Tandy s–a internat de dimineață.

— Sun–o pe moaşă, îi ceru Eve. Roag–o pe ea să telefoneze. Mai degrabă îi vor spune ei decât ţie. Mavis, ţi–a mărturisit vreodată Tandy că s–a gândit să dea copilul spre a fi adoptat?

— Da. Mavis îşi puse mâinile pe burtă. Mi–a spus odată că s–a gândit la toate posibilităţile. Şi chiar s–a dus la o agenţie şi a făcut primii paşi spre a–l da în adopţie. Dar apoi s–a răzgândit. Dădu din cap când văzu expresia de pe faţa lui Eve. Crezi că s–a răzgândit din nou şi că s–a dus la vreo altă agenţie? Nu. Nu ar fi făcut–o. Era hotărâtă, Dallas.

— Dar merită să verificăm. Îţi mai aduci aminte numele agenţiei?

— Poate că mi–a spus numele, spuse Mavis împingând cu degetele în tâmple, parcă pentru a forţa ideile să iasă. Dumnezeule, nu–mi aduc aminte. A fost într–una din nopţile alea când stăteam şi discutam câte în lună şi în stele.

— Dacă–ţi aduci aminte, spune–mi. Eve îi văzu pe Peabody şi pe McNab intrând. McNab, tu o să lucrezi cu Roarke, în biroul următor, la dosarul Copperfield/Byson. Peabody, am o listă de nume şi numere din New York, care au legătură cu Tandy Willowby. Tu te ocupi de asta. Mavis, tu şi Leonardo faceţi o cercetare cu privire la agenţiile de adopţii care au sediul în Londra. Vezi dacă vreun nume îţi spune ceva. Peabody va avea nevoie de calculatorul acela, aşa că trebuie să mergeţi în altă parte.

— Începem imediat. Mavis se ridică în picioare. Mă simt mai bine dacă fac ceva.

Peabody aşteptă până când Mavis şi Leonardo ieşiră.

— Şi acum că ai scos–o de aici, spune–mi ce am de făcut.

— Uită–te peste dosarul pe care l–am primit din Italia. O chestie asemănătoare. O femeie răpită când era în a treizeci şi şasea săptămână de sarcină. Nici urmă de ea şi de copil. Locuia în Florenţa înainte de a merge la Roma şi a dispărea de pe faţa pământului. Fă nişte cercetări.

— Nu vorbesc italiana. În afară de *manicotti*, *linguini* şi din când în când *caio*.

— Nici eu. Improvizează. Încearcă în direcţia asta. Vezi dacă a explorat şi alte opţiuni. Ducerea sarcinii până la capăt sau adopţie.

Eve se duse să examineze celelalte cazuri de dispariţii. Era posibil, se gândi ea, ca unul sau mai multe dintre cazuri să fie o răpire, care s–a încheiat cu moartea victimei. Şi să se încerce acoperirea greşelii cu un viol, sau atac, sau furt, urmate de tentativa de a scăpa de cadavru.

Trecu în revistă detaliile, insistând pe rapoartele de autopsii. Apoi cercetă cazul unei tinere de 21 de ani din Middlesex. Corpul mutilat şi farul fuseseră descoperite în pădure şi poliția spunea că doar fusese aruncată acolo, aceasta nefiind scena crimei. Mutilarea avusese loc post–mortem. Motivul morții: traumatism cranian.

Eve îl contactă pe primul investigator. Cincisprezece minute mai târziu se uita la planşe, încruntată.

Existau nişte diferențe. Victima fusese căsătorită, dar numai cu câteva săptămâni înainte de crimă. Avea familie în Middlesex, pentru că locuise acolo aproape toată viața.

Mai puțin o scurtă perioadă de timp când stătuse la Londra. Se dusese acolo, după afirmația investigatorului, special pentru a da copilul spre adopție unei agenții.

Ridică mâna când Peabody traversă camera.

— Vreau doar o cafea, spuse aceasta.

— O victimă de 21 de ani, Anglia. A rămas însărcinată cu un tip cu care a fost foarte puțin timp şi a decis să păstreze copilul. Familiei nu–i convine, pentru că nu–i apreciază prea tare prietenul. Avusese probleme de câteva ori şi nici nu lucra undeva. După ce i se forțează mâna, victima merge la Londra pentru a cerceta posibilitățile de dare spre adopție. Stă la o pensiune câteva zile şi apoi se mută la un hotel nu foarte scump, dar nici ieftin. Rămâne la Londra şase săptămâni, după care se întoarce la Middlesex. Prietenul îşi ia o slujbă, dragostea primează şi–şi fac planuri de căsătorie în care este inclus şi copilul.

— Dar?

— Cu câteva săptămâni înainte de termen, dispare. Două zile mai târziu este găsită în pădure, lângă casa pe care o închinase cu soțul. Crima avusese loc în altă parte, nu s–a stabilit unde.

— L–au verificat pe soț?

— Cu microscopul. Dar avea un alibi foarte bun. Motivul morții a fost traumatismul cranian, datorat unei căderi. A avut mâinile şi picioarele legate şi pe braț s–au descoperit mici arsuri. Corpul a fost mutilat după moarte. Tăiat, şi fătul scos. Era mort.

— Groaznic. Peabody se uită spre uşă, pentru a se asigura că Mavis nu ascultă. Dar există deosebiri față de cazul lui Tandy.

— Şi asemănări. Dacă porneşti de la premisa că cel care le–a răpit pe aceste femei voia de fapt copiii şi că atunci când această victimă a murit, răpitorul a încercat să recupereze

fătul. Dar era prea târziu, aşa că mutilează corpul pentru a–şi ascunde intenţia, apoi aruncă ambele cadavre.

Eve se ridică pentru a adăuga o nouă fotografie şi numele aferent pe panou.

— Ce avem? Trei femei tinere, sănătoase şi gravide. Şi niciuna dintre ele nu are legături oficializate cu tatăl în momentul în care rămân gravide. Cel puţin două dintre ele s–au interesat de adopţii.

— Trei din trei, spuse Peabody. Un văr al victimei din Italia afirmă că şi Belego s–a gândit la varianta asta şi că şi–a făcut o programare la un consilier pentru a discuta varianta.

— Ai şi un nume?

— Nu, dar vărul se va interesa dacă Belego nu i–a spus cuiva.

— Trei din trei înseamnă ceva. Să încercăm varianta asta. Să căutăm agenţi care au sediul la Londra şi birouri la Roma şi/sau la Florenţa. Eu am numărul obstetricianului lui Tandy din Londra. O să dăm şi de el. Dar mai întâi să vedem dacă doctorul este în legătură cu vreo agenţie de adopţie sau vreun consilier pe astfel de probleme.

O cercetare rapidă scoate la iveală faptul că doctorul lui Tandy lucra ca voluntar trei zile pe săptămână la o clinică pentru femei. Aceeaşi clinică, remarcă ea, unde fusese femeia din Middlesex când venise la Londra.

Merita o conversaţie, decise ea şi petrecu următoarele cincisprezece minute încercând să dea de doctor.

După ce discută cu el, îi trecu pe panou numele, precum şi pe cel al clinicii.

— Confirmă că el i–a dat lui Tandy numele câtorva agenţii şi servicii de consiliere. Dar nu ştie dacă a fost la vreuna, pentru că nu a mai venit la consultaţii şi i–a cerut copii ale dosarului medical. Va verifica, şi–mi va spune cam în jurul cărei date a renunţat la serviciile lui şi ne va trimite o listă cu agenţiile şi serviciile pe care le recomandă de obicei pacienţilor.

— Şi toate acestea sunt în Europa, spuse Peabody. Dar dacă Tandy a fost răpită, asta s–a întâmplat aici.

— Trăim într–o lume mică, răspunse Eve şi se întoarse când Roarke intră în birou.

— Cred că vei fi interesată de ceea ce am descoperit noi doi, locotenente, spuse el şi–i dădu un disc.

16.

Eve şi–o scoase pe Tandy din minte în vreme ce Roarke începu să introducă informaţii în calculatorul ei. Ei i se păreau a fi doar o mulţime de numere, aşezate pe coloane, într–un document foarte complicat şi cu mult prea multe detalii.

— Două conturi mi s–au părut ciudate, începu el. Asupra primului, atât McNab cât şi eu am căzut de acord că este incomplet, că are mici lipsuri. Un contabil atât de metodic şi de bine organizat precum Copperfield nu ar fi putut să aibă asemenea lacune.

— Adică cineva a umblat la ele?

— Din nou şi eu şi McNab am fost de acord în această privinţă.

— Da. McNab încuviinţă. Poate că nu înţeleg prea multe chestii financiare, dar îmi dau seama când s–a umblat la un fişier. Şi cel puţin în câteva cazuri, s–a umblat cam în jurul datei la care mi–ai spus că domnişoara Copperfield i–a împărtăşit pentru prima dată lui Byson bănuielile sale. Unele modificări au fost făcute chiar mai înainte. O persoană foarte grijulie a şters sau modificat ceea ce descoperise ea, spuse Roarke. Cineva, care, după părerea mea, are temeinice cunoştinţe de contabilitate.

— O treabă din interior. Care e numărul fişierului? După ce Roarke i–l dădu, Eve căută numele căruia acesta îi corespundea.

— Ce să vezi, sunt vechii noştri prieteni Stubens, Robbins, Cavendish şi Mull.

— Interesant.

— Ai spus tu că e vorba de o firmă de avocatură. McNab arătă cu degetul spre Roarke. Ţi–ai dat seama chiar dacă avea jaluzelele lăsate.

— Servicii facturate la oră. Roarke folosi un fascicul de laser pentru a sublinia coloanele de pe copia pe care încă o avea pe ecran. Contracte de reprezentare, procente ale partenerilor. Era destul de clar.

— Dar îi putem agăţa cu ceva? Întrebă Eve. Practici ilegale, evaziune fiscală, taxe?

Roarke clătină din cap.

— Tu ştii care sunt locurile goale, şi când o să le umpli poate că o să avem cu ce să–i prindem. Dar deocamdată cifrele se potrivesc, şi cel puţin în aparenţă nu există nimic suspect.

— Dar este, protestă Eve. E ceva suspect.

— În cel de–al doilea cont pe care l–am descoperit în mod sigur e ceva suspect. Schimbă ecranele. Cifrele finale corespund perfect, continuă el. Şi cred că acest cont ar rezista la orice audit sau control standard. Dar ceea ce am găsit eu, şi cred că şi victima a găsit, sunt anumite venituri şi cheltuieli care au fost manipulate cu atenţie, tocmai ca să iasă un anume rezultat final. Sunt onorarii, aici. Folosi din nou fasciculul laser pentru a indica un anumit paragraf. Aceste onorarii se repetă – nu ca şi cuantum, ci în raporturi procentuale exacte din anumite arii ale veniturilor – şi pur şi simplu nu se potrivesc. Întotdeauna este vorba de patruzeci şi cinci la sută din pradă, dacă vrei să–i spui aşa, şi exact acelaşi procent apare prima dată în zona de contribuţii non–profit, devenind astfel scutite de impozitare. Şi astfel, după modul în care sumele sunt manipulate, onorariile devin neimpozabile.

— Evaziune fiscală, spuse Eve.

— Cu siguranţă, dar asta nu e decât o parte a plăcintei. Venitul este la rândul lui împărţit în mai multe părţi, trecut în alte conturi, unde sunt specificate şi cheltuieli, care se deduc din el. Venitul, minus asta, apoi se reintroduce în contul principal. După aceea banii sunt dirijaţi într–un mod pe care eu nu–l cunosc, dar, dacă ar fi să îmi dau cu părerea, aş spune că prin intermediul unei fundaţii de caritate. Clientul obţine la rândul lui posibilitatea de a–şi deduce o sumă importantă de bani, încă de la început, se poate vedea aici. Anual. Sumele diferă de la un an la altul, dar sistemul rămâne constant.

— Câţi bani spală aşa?

— Între şase şi opt milioane de dolari pe an, cel puţin în perioada pe care am cercetat–o noi. Dar e mai mult decât atât. Există şi modalităţi mai simple de a eluda taxele şi de a spăla bani. Trebuie să spun că acest client în special are venituri care poate nu sunt chiar legale. Este o întreagă operaţiune, îi spuse el lui Eve. Condusă cu pricepere şi viclenie şi extrem de profitabilă, şi ţinând seama de onorariile şi cheltuielile acestea, aş spune că sunt destule persoane implicate în chestia asta.

— Este posibil ca şi Copperfield să fi descoperit asta?

— În cazul în care căuta aşa ceva. Sau dacă a avut o nelămurire şi a vrut să o clarifice înainte de a prelua contul acesta. Odată ce începi să desprinzi straturile ele se dau la o parte sistematic tocmai pentru că întregul sistem este conceput aşa.

— Nu înţeleg. Clătină din cap. Nu mă refer aici la sume, toată lumea ştie că nu mă pricep la numere. Nu înţeleg de ce. Dacă e vorba de o operaţiune, aşa cum spui, de ce n–au ţinut

pur şi simplu o contabilitate dublă?

— Lăcomia e o motivaţie foarte puternică. Prin sistemul ăsta se evita plata unor impozite foarte mari. Şi se evita nu numai impozitarea veniturilor dubioase, ci a tuturor veniturilor. Dar pentru a putea primi aceste scutiri de impozite trebuie să–ţi declari veniturile şi cheltuielile.

Ea dădu din cap.

— Ce număr are fişierul acela?

— 024–93.

Eve se întoarse la birou şi ordonă fişierul cu acel număr.

— Sisters Three. Un lanţ de restaurante. Londra, Paris, Roma, New York, Chicago.

— Un restaurant? Roarke se încruntă. Nu, nu e bine. Astea nu sunt conturile unui restaurant.

Ea mai verifică o dată.

— Asta apare aici.

— Poate că aşa este, dar în niciun caz ăsta nu e fişierul şi nici astea nu sunt conturile unui restaurant.

— Roarke, mă uit la fişier, la fişierul pe care Copperfield a scris *„Sisters Three"*... Şi nicăieri în afară de numele, de denumirea fişierului respectiv nu apar numele din conturi.

— Înseamnă că a înlocuit fişierele.

— Şi numele lor. Şi discurile. De ce ar fi făcut una ca asta? Şi cu ce să le fi schimbat? Eve începu să caute prin fişierul deschis pe computerul ei. Madeline Bullock. La naiba! Astea sunt actele contabile ale Fundaţiei Bullock. Dar ei nu erau clienţii ei.

— Dar Cavendish şi restul erau, îi reaminti Roarke. Şi ei reprezentau Fundaţia Bullock.

— A intrat în fişierele fundaţiei, murmură Eve. Şi le–a etichetat cu numărul altui dosar. Nimeni nu s–ar fi obosit să caute în fişierul acela din calculatorul ei, mai ales dacă nu era interesat decât de fişierele privitoare la firma de avocatură şi, prin aceasta, la fundaţie. Kraus, Robert Kraus. El s–a ocupat de contul ăsta şi se pare că în noaptea în care Copperfield şi Byson au fost ucişi le ţinea de urât lui Bul–lock şi fiului ei. Dacă ai nevoie de un alibi, de ce alegi pentru asta chiar pe clientul de a cărui contabilitate te ocupi? Începu să se plimbe în jurul biroului. Copperfield vede ceva în contabilitatea firmei de avocatură, ceva ce nu–i convine. Ceva ce are legătură cu Fundaţia Bullock, care de asemenea este client al firmei sale. N–ar trebui oare să se ducă şi să spună toate astea unuia dintre şefii cei mari şi contabilului fundaţiei? Se duce la Kraus, îi împărtăşeşte îngrijorările sale, îi pune câteva întrebări. Poate

că el vrea s–o evite sau îi spune că o să verifice toate astea mai târziu. Dar ea e curioasă şi precisă. Ceva nu se potriveşte, şi ea vrea să rezolve situaţia asta. Se uită şi ea peste conturi. Vede ce ăi văzut şi tu, îi spuse ea lui Roarke.

— Şi face o copie. El dădu din cap. Şi nu se putea întoarce la Kraus, pentru că s–ar fi întrebat imediat de ce n–a văzut el ce–a descoperit ea. Şi cu cine oare ar putea să vorbească despre asta?

— Cu logodnicul ei. Dar pentru că ea a apucat deja să–l întrebe, Kraus devine foarte atent. Şi bineînţeles că vrea să vadă ce fişiere a accesat şi ce copii a făcut. Probabil că a intrat puţin în panică. Aşa că a început să ameninţe, a încercat să mituiască.

— Şi a pus la cale o crimă dublă, având alibiul asigurat de cei care aveau la rândul lor un interes în toată afacerea asta. Doi oameni care sunt conducătorii, imaginea uneia dintre cele mai prestigioase fundaţii de caritate din lume.

— Şi care sunt acum complici la crimă, de fapt la crime. Cred că acum vreau să port o discuţie cu Bob. Peabody, vino cu mine.

— Oh, Dallas, întotdeauna sunt fericită să vin cu tine, dar cred că în cazul de faţă ar trebui să–l iei cu tine pe cel care se pricepe la cifre. Eu n–aş putea să te ajut deloc în sensul ăsta.

Eve strânse din buze şi–l studie pe Roarke.

— Are dreptate. Vrei să vii cu mine?

— Cred că o să ne distrăm de minune.

— Şi cei care nu se pricep la matematică vor fi foarte uşuraţi, începu Peabody. McNab şi cu mine o să lucrăm la cazul Tandy Willowby cât timp mergeţi voi să vorbiţi cu Kraus.

— Bine. Tu te ocupi de Mavis. Hai să ne mişcăm, îi spuse ea lui Roarke.

Nu–l găsiră pe Kraus acasă, dar soţia lui îşi întrerupse jocul de bridge pe care îl organiza în fiecare duminică pentru a le spune că el juca golf la Clubul The Inner Circle în Brooklyn.

Era o femeie destul de arătoasă, gătită pentru jocul ei de bridge în haine din caşmir albastru–deschis.

— E vorba despre scumpetea aceea de fată şi despre tânărul acela drăguţ, nu–i aşa? E pur şi simplu oribil. Am petrecut câteva clipe minunate discutând cu ea la petrecerea de Crăciun a companiei, anul trecut. Sper că i–aţi găsit pe ticăloşii care se fac vinovaţi de grozăvia asta.

— O să–i găsesc. Din câte am înţeles, dumneavoastră eraţi aici în seara aceea, aveaţi oaspeţi.

— Oh, da, veniseră în vizită Madeline şi Win. Am luat

cina, am jucat cărți. Şi toate astea în timp ce...

— Ați jucat până târziu?

— Până aproape de miezul nopții, din câte îmi amintesc. Eram foarte obosită. De fapt credeam că mă îmbolnăvisem de ceva. Aşa eram de obosită. Dar după un somn straşnic m–am simțit mai bine. A doua zi de dimineață am luat un mic dejun copios.

— I–a dat ceva, o pastilă soției sale pentru a o ajuta să adoarmă, începu Eve să–şi susțină teoria în vreme ce mergeau cu maşina spre Brooklyn. A avut la dispoziție destul timp pentru a ajunge la Copperfield şi pentru a o aranja. Apoi s–a dus la Byson, a avut grijă şi de el şi după aceea s–a întors acasă. A tras un pui de somn şi a doua zi au luat un dejun copios.

— Şi ce–a făcut cu computerele şi cu discurile? Întrebă Roarke.

— Da, mai sunt şi alea. Le–a cărat acasă. Probabil că are un birou în care nevastă–sa nu intră niciodată. Sau a închiriat un loc în care urma să le țină până când ar fi putut să scape de ele. Totuşi în toată teoria asta nu apare decât o mică problemă.

— Care e aceea?

— Robert Kraus n–a avut niciodată permis de conducere şi nici n–a deținut vreo maşină. Şi oricine ar fi făcut asta a avut cu siguranță nevoie de un mijloc de transport. Aşa că în mod sigur a avut un complice.

— Bullock sau Chase?

— Poate. Sau altcineva de la firmă. Cavendish sau contabilul lui. S–ar părea că problema se ramifică. Una sau mai multe persoane din firma de contabilitate trebuie să fi ştiut de ceea ce se petrecea. La fel una sau mai multe persoane din cadrul fundației. Şi una sau mai multe persoane de la firma de avocatură. Chiar tu ai spus că e vorba de o întreagă operațiune. Pe varianta asta merg şi eu. De unde veneau banii? Fondurile pe care le spălau, cu care jonglau? Care sunt sursele?

— Banii sunt înregistrați ca fiind donații, fonduri pentru caritate, venituri private. N–aş putea să aflu mai multe decât dacă aş avea la dispoziție numele exacte ale unor persoane ori companii.

— Onorariile, procentajele. Este foarte probabil ca ele să reprezinte bani cu care au fost mituiți contabilul, avocatul. Trebuie să urmărim banii ăştia, cu siguranță au ajuns undeva.

Clubul The Inner Circle era de fapt un teren de golf acoperit, cu o pistă unde pasionații acestui sport puteau să joace o partidă, să îşi exerseze loviturile şi să bea şi un păhărel

cu amicii în acelaşi timp. Cei care plăteau mai mult dispuneau şi de vestiare private, în pereţii cărora erau instalate televizoare pe care se puteau urmări programele canalelor sportive. Clienţii aveau la dispoziţie duşuri şi servicii de masaj. De asemenea clubul era prevăzut cu piscină, cabine de hidromasaj, saune şi camere unde se făceau băi de aburi.

Îl găsiră pe Kraus în compania a încă trei prieteni, la gaura numărul nouă.

— Aţi putea să ne acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră? Îl întrebă Eve.

— Acum? Sprâncenele i se împreunară sub şapca de golf din tweed. Sunt în mijlocul unei partide cu nişte clienţi.

— Atunci va trebui să continuaţi mai târziu partida. Sau, dacă vreţi, putem să facem câţiva paşi împreună, spuse Eve binevoitoare, şi să discutăm discrepanţele pe care le–am descoperit în contul Fundaţiei Bullock în faţa clienţilor dumneavoastră.

— Discrepanţe? Aşa ceva este ridicol. Dar aruncă o privire către cei doi bărbaţi şi către femeia care stăteau lângă punctul de lansare a bilei. Se duse către ei, cu braţele desfăcute în semn de scuză. Când se întoarse spre Eve pe faţă i se putea citi iritarea. Despre ce este vorba?

— Este vorba despre un motiv pentru crimă, un motiv de mai multe milioane de dolari. Natalie Copperfield a venit la dumneavoastră să discute câteva conturi dubioase din dosarul Stuben and Company.

— Stuben? Nu, n–a venit. N–a discutat cu mine nimic de genul acesta cu privire la un client.

— Conturile acelea dubioase au legătură cu Fundaţia Bullock, care este clientul dumneavoastră. Şi în acelaşi timp şi alibiul dumneavoastră pentru crimele respective.

Se înroşi şi aruncă o privire înjur.

— Vrei să vorbeşti mai încet?

Eve ridică imperceptibil din umeri şi îşi băgă degetele mai adânc în buzunarele jachetei.

— Dacă nu doriţi ca această conversaţie să ajungă şi la urechile altor persoane, o putem continua la sediul central. Cu o mină mult mai calmă le făcu semn să–l urmeze.

— O să discutăm în club. Kraus ieşi de pe iarba găurii a noua şi se îndreptă spre un chioşc deschis sub lumina care o imita pe cea a soarelui şi, după ce introduse o cartelă într–o fantă, le făcu semn spre o masă adăpostită sub o umbrelă. Nu ştiu ce vă închipuiţi că aţi descoperit.

— Spălare de bani prin intermediul unor fundaţii de

caritate, începu Roarke. Distribuirea de fonduri presupus scutite de impozite în conturi de unde erau transferate înapoi în conturile fundației şi redistribuiți. Este un circuit inteligent, prin care se spală anual sume considerabile.

— Fundația Bullock este ireproşabilă, la fel ca şi firma noastră. Ceea ce spuneți este imposibil.

— Natalie Copperfield a accesat conturile Fundației Bullock.

— Eu nu vă înțeleg pe dumneavoastră, şi în mod evident nici dumneavoastră nu înțelegeți cum ne conducem noi afacerile. Natalie nu avea acces la acele date.

— Dar dumneavoastră aveați. Sunt conturile dumneavoastră. Ucigaşul i–a luat şi calculatorul de acasă, şi discurile. Apoi a mers la biroul ei şi i–a şters fişierele. Dar n–a putut să le şteargă pe toate, mai ales pe cele care erau înregistrate ca fiind ale clienților săi. A schimbat numele fişierelor. Toate datele din contul Bullock erau încă acolo.

— De ce–ar fi făcut aşa ceva? Eve se aplecă înainte.

— O să te înşfăcăm pentru spălare de bani şi pentru evaziune fiscală. Dacă vrei să te ajut în vreun fel în privința celor două acuzații de omor cu premeditare, ai face bine să vorbeşti cu mine acum.

— N–am ucis pe nimeni. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti nebună? Mâna îi tremură un pic când îşi scoase şapca. N–am umblat la niciun cont. E scandalos.

— Soția dumneavoastră a declarat că ați jucat cărți în seara în care au avut loc crimele, până după miezul nopții. Şi că ea era foarte obosită. S–a dus să se culce, lăsându–vă la dispoziție destul timp pentru ca dumneavoastră să ajungeți la apartamentul lui Natalie Copperfield. Să spargeți uşa, să o imobilizați, să o torturați, să o ucideți şi să–i luați calculatorul.

Acum nu mai era palid. Chipul îi devenise de–a dreptul cenuşiu.

— Nu.

— De acolo ați avut îndeajuns de mult timp la dispoziție pentru a merge până la mansarda lui Bick Byson, să vă luptați cu el, să–l imobilizați şi să–l luați la întrebări înainte de a–l omorî şi a pune mâna şi pe calculatorul lui. Ați scăpat deja de ele?

— N–am rănit în viața mea o altă ființă umană. Nici n–am ieşit din casă în noaptea aceea. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Deci l–ați lăsat pe Bullock sau pe Chase să facă treburile murdare?

— E absurd. Bineînțeles că nu.

— O să obțin un mandat pentru a putea verifica şi celelalte conturi ale dumneavoastră, domnule Kraus. Probabil că şi cu ele ați procedat la fel.

— Puteți să obțineți mandat pentru ce doriți dumneavoastră. N–o să găsiți nimic, pentru că nu am comis nicio ilegalitate. În privința conturilor Fundației Bullock faceți o imensă greşeală, fiindcă nu e nimic în neregulă cu ele. Randall...

Eve interveni:

— Ce–are de–a face Randall Sloan cu toate astea? Kraus îşi trecu o mână peste față şi făcu semn chelnerului, pe care tot el îl chemase:

— Un scotch dublu. Doamne, Dumnezeule!

— Ce legătură are Randall Sloan cu conturile Fundației Bullock?

— El se ocupă de conturile acelea. În registre este trecut numele meu, dar el se ocupă de ele.

— Explicați–mi şi mie cum vine asta.

— El i–a adus în firmă pe cei de la Fundația Bullock, cu ani în urmă. Tocmai devenise partener cu drepturi restrânse. Dar tatăl lui nu–i dădea voie să se ocupe de conturi. Existau câteva îndoieli referitoare la încrederea pe care puteam să o avem în Randall, în... ah, în ceea ce priveşte priceperea şi etica lui. El este mai potrivit să lucreze în departamentul de relații publice. Dar el adusese clientul, şi eu eram nou în firmă. A venit la mine şi m–a întrebat... De fapt n–a fost chiar vorba de o întrebare. Kraus ridică paharul pe care i–l adusese chelnerul şi luă o înghițitură mare. M–am simțit amenințat şi, ca să fiu sincer, nici nu mi se părea corect să nu se ocupe el de conturi, din moment ce el adusese clientul. Aşa că am fost de acord să fie trecute pe numele meu, urmând ca el să se ocupe de ele. Desigur, în fiecare trimestru verificam totalul. Şi aş fi intervenit dacă ar fi apărut vreo problemă, vreo nelămurire. Dar clientul era foarte mulțumit.

— Nu mă îndoiesc, replică Eve.

— Ea n–a venit la mine. Vă jur, Natalie n–a venit la mine cu nicio problemă, nu m–a întrebat nimic.

— Cine mai ştia că Sloan se ocupa de conturile Fundației Bullock?

— Nu cred că mai ştia cineva. El mi–a spus că e vorba numai de o chestie de orgoliu, şi eu l–am crezut. Dar el nu i–ar fi făcut niciodată vreun rău lui Natalie. Se purta cu ea ca şi cu fiica lui. Cred că este vorba de o greşeală regretabilă.

— Madeline Bullock şi fiul ei stau de obicei la dumneavoastră acasă atunci când vin la New York?

— Nu. Dar Madeline i–a spus soției mele că îi place foarte mult casa noastră, a subliniat cât de primitoare şi liniştită i se părea. Şi, dintr–una–ntr–alta, până la urmă au fost de acord să stea la noi. Trebuie să văd şi eu înregistrările acelea. Am dreptul să le văd. Sunt sigur că este vorba de o neînțelegere.

— Povestiți–mi despre stilul de viață al lui Randall Sloan.

— Vă rog să nu–mi cereți să vorbesc despre un asociat în absența lui. Mai ales despre fiul partenerului meu.

Eve nu spuse nimic; se mulțumi să aştepte. Kraus îşi goli paharul de scotch şi făcu semn să i se mai aducă unul.

— Are o problemă cu jocurile de noroc. Sau cel puțin avea. Şi pierde. Se zvoneşte că odată – Înainte de a veni la firmă – a furat din conturile unor clienți şi tatăl lui a trebuit să pună banii înapoi. Dar s–a înscris într–un program de reabilitare. Şi în ultimii ani nu a mai dat niciun semn de slăbiciune. Tatăl lui... Jacob este un tip dur, integru ca un zeu. Fiul lui nu i–a călcat pe urme. Randall nu va fi niciodată partener. Şi el a acceptat chestia asta. Preferă să se ocupe de munca lui de administrare, de contabilitate.

— Şi totuşi v–a presat să–i dați lui, să spunem „pe sub mână", nişte conturi importante.

— El le–a adus în firmă, repetă Kraus, şi Eve dădu din cap.

— Da, foarte interesant, nu–i aşa?

*
* *

— Îl crezi, spuse Roarke după ce îl lăsară pe Kraus aşezat sub umbrelă, cu capul în mâini.

— Da. Tu?

— Da, şi eu îl cred. Cel din afară, ultimul om, ca să zicem aşa, îi face o favoare fiului patronului. Pare destul de rezonabil. Şi e foarte inteligent din partea lui Sloan şi a celor de la Bullock să nu se folosească unii pe ceilalți pentru alibi.

— Dacă tot ai un fraier, de ce să nu–l foloseşti? Condu tu, îi spuse ea şi îi dădu adresa lui Randall Sloan. Se pare că trebuie să iau din nou legătura cu Londra. Formă numărul casei din Londra a lui Madeline Bullock şi dădu peste ceea ce

crezu prima dată că este clona lui Summerset. Poate că nu avea fața la fel de osoasă, dar era tot atât de insipid.

— Doamna Bullock este plecată în călătorie.

— Unde?

— N–aş putea să vă spun.

— Dar dacă în următoarele treizeci de minute ți–ar bate la uşă Scotland Yard–ul, atunci ai putea să–mi spui?

El pufni.

— Nu, n–aş putea.

— Bine. Să spunem că arde casa din temelii. Cum ați contacta–o pe doamna Bullock să–i comunicați vestea cea rea?

— Pe numărul ei personal de mobil.

— Şi de ce nu–mi poți da şi mie numărul acesta?

— Locotenente, nu am nicio obligație față de autoritățile străine. Nu sunt autorizat să vă comunic nimic în legătură cu afacerile personale ale doamnei Bullock.

— Am înțeles. Dar chiar şi aici, în colonii, avem modalitățile noastre de a obține informațiile necesare. Închise legătura. Crezi că fac o şcoală specială pentru asta? Îl întrebă ea pe Roarke. Există o Universitate pentru Constipan? Unde Summerset a fost şef de promoție?

— A absolvit primul din clasa lui. Vrei să conduci tu până găsesc eu numărul acela?

— Cred că am învățat să mă descurc cu astfel de sarcini dificile încă dinainte de a te cunoaşte pe tine. Începu să caute, apoi se opri şi se lăsă pe spate. Am o idee mai bună. Sună acasă la Feeney.

Acesta purta un tricou larg şi spălăcit al echipei New York Liberties Arena Ball şi peste claia de păr cânepiu avea o şapcă.

— Dai un bal mascat acasă la tine şi pe mine nu m–ai invitat?

— E meci la două.

— Arăți ridicol.

El ridică din umeri.

— Nepotul meu mi–a dat tricoul ăsta. M–ai sunat duminica numai ca să–mi critici garderoba?

— Am nevoie de ceva, rapid. Îmi trebuie numărul privat al unui comunicator mobil, şi vreau să–mi găseşti şi locația actuală a respectivului comunicator.

— E meci, repetă el, la două.

— E vorba de o crimă. Douăzeci şi patru de ore, şapte zile din şapte. N–o să–ți ia mult timp. Nu–mi trebuie decât numărul şi locația. Măcar blestemata de țară. Madeline Bul–lock. Comunicatorul este înregistrat fie pe numele ei, fie pe numele

Fundației Bullock. Probabil că pe numele ei, ținând seama că e telefonul ci mobil. Zona în care e înregistrat e Londra.

— Bine, bine, spuse el şi–i închise comunicatorul.

— Aş fi putut să fac asta pentru tine, spuse Roarke.

— Dar tu conduci. O contactă pe Peabody. Mai cercetează–l o dată pe Randall Sloan. Bani, călătorii, proprietăți, imobile. Îi plac jocurile de noroc, aşa că fii foarte atentă.

— Ai prins o pistă?

— Da, şi acum o urmez. Mavis?

— S–a culcat. Doarme adânc de mai bine de o jumătate de oră.

— Bine. Dacă dau de Randall Sloan o să–l rețin pentru interogare. O să te anunț.

— Dallas, am făcut rost de lista aceea a agențiilor şi a consilierilor din Anglia. Toți care au sediul în Europa.

Ea îşi comută atenția asupra lui Tandy.

— Dă lista ofițerilor care se ocupă de investigațiile din Roma şi Middlesex. Între timp verifică–le şi tu şi cercetează–le cu atenție pe toate care au deschis sucursale în ambele țări. Mai ales pe acelea care au deschis birouri în mai multe locuri din Europa. Şi dacă tot le selectezi din listă, trimite–mi–le şi mie pe calculator.

— Am înțeles. Baftă.

Eve îşi frecă ochii şi apoi şi–i deschise clipind des.

— De ce nu vrei tu să te culci puțin înainte să mergem la Sloan?

Ea clătină din cap, regretând că nu luase cu ea un recipient cu cafea.

— N–avem de unde să ştim dacă ea este încă în viață. Dacă ei vor doar copilul, poate s–au dus acolo şi l–au scos. Ea nu e decât un recipient. Eve se întoarse spre Roarke. După ce nu va mai purta copilul, devine inutilă pentru ei.

— Nu poți face mai mult decât ai făcut deja, Eve.

— Poate că nu, dar asta nu înseamnă că este destul. Dacă încă trăieşte, probabil că e înnebunită de frică. Nu doar pentru ea se teme, ci şi pentru copil. Porți tot... potențialul acela în tine, devine centrul universului tău. Tu îl creezi, tu îl protejezi, tu îi dai viață. Treci prin tot disconfortul, prin chinurile şi durerile acelea, sângele şi teama, care sunt vitale. Eşti îngrijorată pentru sănătatea lui, pentru siguranța lui, toate astea sunt mai presus de orice. Văd asta la Mavis; mă refer la modul cum arată, cum se mişcă, cum îşi poartă sarcina. Nu ştiu dacă eu aş fi în stare de aşa ceva.

— Cred că glumeşti. Dragă Eve, faci toate astea, şi încă şi mai multe, pentru oameni pe care nu îi cunoşti.

— E meseria mea.

— E ceea ce eşti tu.

— Ştii cât de amețită sunt eu arunci când vine vorba de copii, de părinți, de toate chestiile de genul ăsta.

El îi luă mâna şi, continuând să conducă, i–o duse la buze.

— Ştiu că amândoi avem în suflet unele părți ciudate, întunecate şi poate că ar trebui să lăsăm să mai intre puțină lumină acolo înainte de a ne considera pregătiți să primim încă un membru în familia pe care am întemeiat–o.

— În regulă, bine. Mai multă lumină. Sunt de acord cu asta.

— Atunci cred că ar trebui să avem cinci sau şase.

— Cinci sau şase ce? Ce? Pentru câteva secunde avu impresia că i se oprise inima în piept. Țiuitul din urechi era atât de puternic încât abia îl auzi râzând. Nu e deloc amuzant.

— Ba a fost foarte amuzant, cel puțin pentru mine. Tu n–ai putut vedea ce figură ai făcut.

— Ştii, într–o zi, poate chiar în timpul vieții noastre, ştiința o să găsească o cale prin care să fie implantat un embrion în corpul unui bărbat şi să–l facă pe acel bărbat să se plimbe în tot acest timp de colo până colo arătând de parcă ar fi înghițit un purcel pe care nu îl poate digera. Atunci să vedem cine este amuzant.

— Unul din lucrurile care–mi plac foarte mult la tine este că ai o imaginație deosebit de bogată.

— Să ții minte asta atunci când o să–ți trec numele pe lista celor cărora urmează să li se facă implanturi. De ce nu stau oamenii acasă duminica? Se întrebă ea cu amărăciune în timp ce se strecurau prin traficul aglomerat. Ce nu e în regulă acasă? Ce fel de mijloc de transport au folosit Bul–lock şi fiul ei când au plecat din New York?

— Te mai iubesc şi pentru faptul că mintea ta are multe canale şi merge în direcții variate. Fără îndoială, au folosit un vehicul privat, ținând seama de lărgimea buzunarelor lui Bullock.

— Cu nava fundației. Au venit, cel puțin în aparență, în interesul fundației. Dacă încă se află pe drum, probabil că folosesc aceeaşi navetă.

— Ei unde se aflau când ai verificat prima dată alibiul lui Kraus?

— Nu ştiu. Peabody a făcut verificările respective. A

trebuit să telefoneze la un număr al fundației şi a fost sunată după aceea înapoi. La momentul respectiv nu mi s–a părut nimic suspect. Dar dacă trebuie pot să dau de naveta aceea. Va trebui să îmi croiesc drum prin hățişul legilor internaționale şi să mă folosesc de toate relațiile mele, şi urăsc asta, dar mai întâi trebuie să găsesc un pretext pentru a–i aduce aici ca să le pun întrebări. Şi cred că guvernul britanic o să fie foarte interesat de conturile lor.

— Aici ai putea să–i loveşti, fu de acord Roarke. Dar dacă sunt deştepți, şi dacă şi avocații lor vor fi deştepți, vor putea să arunce toată vina pe Randall Sloan şi pe firma lui.

— Pot să–mi asum riscul ăsta, mai ales că şi asupra avocaților lor cade aceeaşi umbră de îndoială. O să trebuiască să le predau cazul celor de la Global. După ce vorbesc cu Randall Sloan.

Randall Sloan locuia într–o clădire elegantă şi îngrijită, la marginea Tribecăi. De pe trotuar Eve putea să vadă că etajul al treilea al clădirii fusese transformat într–o seră, acoperită cu sticlă ondulată de un albastru pal.

— El are permis de conducere valabil, spuse Eve. Şi are şi o maşină pe care o ține parcată la patru străzi de aici, într–un garaj privat. Are şi mijloacele necesare, şi motivul.

— Posibilitatea e destul de mică, mai ales că are un alibi. Sau crezi că persoanele cu care spune că a luat cina îl acoperă?

— Mie nu mi s–a părut, dar o să verificăm şi asta. Poate că el nu a fost decât o unealtă. Uneltele nu se murdăresc întotdeauna. Dacă n–a comis el însuşi crimele, în mod sigur ştie despre ele. Începu să urce cele trei trepte care duceau spre intrarea principală. Alarma e pe verde, remarcă ea.

În momentul în care ridică mâna să apese pe butonul interfonului observă un lucru neobişnuit, şi îşi deschise reportofonul.

— Dallas, Eve, locotenent şi Roarke, expert civil consultant, la domiciliul lui Sloan, Randall. La sosire am observat că sistemul de securitate este dezactivat şi că uşa de la intrare este deschisă.

Cu un gest automat, îşi scoase arma. Sună la interfon, apoi strigă:

— Randall Sloan, aici locotenentul Eve Dallas, de la poliție. Cu mine este un consultant civil. Vă rog să rețineți.

Aşteptă cu urechile ciulite, pândind orice zgomot.

— Domnule Sloan, repet, suntem de la poliție. Domiciliul dumneavoastră nu este securizat. Când văzu că nu primeşte niciun răspuns, înconjură linia pe care trebuia să o parcurgă şi

întredeschise uşa. Nu se vede nimic, spuse ea în reportofon. Poate că a fugit. O să am nevoie de un mandat.

— Uşa e deschisă.

— Da, şi aş putea să intru, să verific. Aş putea să susţin că am avut un motiv temeinic să intru, dar dacă nu am autorizaţia necesară risc să le dau avocaţilor lui motive să se plângă. Oricum pot să obţin un mandat destul de repede.

Începu să formeze numărul, dar în momentul acela o strigă cineva din spate. Se întoarse şi îi văzu pe Jake Sloan şi pe Rochelle DeLay venind spre clădire ţinându–se de mână, cu feţele îmbujorate din cauza frigului.

— Locotenente, Jake şi Rochelle, ne mai ţii minte?

— Da. El e Roarke.

— V–am recunoscut. Jake întinse o mână în vreme ce se apropia de prima treaptă. Îmi pare bine să vă cunosc, şi ţineţi minte că dacă aveţi nevoie de un contabil tânăr şi muncitor vă stau la dispoziţie.

— O să ţin minte asta.

— Ea este Rochelle.

— Îmi pare bine să vă cunosc pe amândoi.

— Aţi venit să–l vizitaţi pe tata? El vă lasă să aşteptaţi în frig? Jake dădu din cap spre uşă. Este deschisă.

— Aşa am găsit–o, îi spuse Eve.

— Zău? Ciudat. Trecu de ei, intră în clădire şi strigă: Hei, tată! Ai musafiri. Haideţi, poftiţi, intraţi, le spuse el lui Eve şi lui Roarke. Am trecut să–l luăm pentru un joc de cărţi de duminică la bunicul. Jake îşi scoase căciula şi şi–o înfundă neglijent în buzunarul hainei. Nu vreţi să vă aşezaţi? Probabil că e sus.

Eve îşi strecurase arma în buzunar încă de când ei o strigaseră în stradă, dar încă nu–şi dezlipise mâna de pe ea.

— Vă deranjează dacă vin cu voi? – Păi...

— Uşa era deschisă, Jake, şi sistemul de alarmă dezactivat. Poliţistul din mine...

— Sigur. Bine. Probabil că a deschis uşa pentru noi. Am întârziat puţin. Probabil că a uitat să îl activeze din nou. Asta e tot.

Dar Eve îşi dădu seama că el începuse să se îngrijoreze pe măsură ce urca scările.

— Tată? Hei, tată! Urc, şi aduc cu mine şi poliţia. Încercă să zâmbească în timp ce spunea acest lucru, dar când văzu că nu primeşte niciun răspuns zâmbetul i se şterse de pe buze.

Simţurile ei antrenate intrară în alertă.

— N–aţi vrea să treceţi în spatele meu? Spuse ea păstrând un ton neutru şi o luă înaintea lor. Care este dormitorul?

— A doua uşă pe stânga. Ascultă, locotenente... Eve întredeschise uşa dormitorului cu un deget. Randall Sloan n–avea să mai ajungă la dejunul de duminică, se gândi ea, ţinându–l pe Jake care voia să se repeadă în încăpere.

Un elegant candelabru cromat domina tavanul boltit al încăperii. Randall Sloan atârna la capătul unei funii care fusese legată strâns de piciorul strălucitor al acelui candelabru.

17.

S–a dus. Eve se văzu nevoită să îi sucească mâna la spate lui Jake şi să–l lipească de perete. Nu–l mai poți ajuta.

— Rahat! E tatăl meu! Acolo e tatăl meu!

— Îmi pare rău. Era tânăr, puternic şi disperat, aşa că Eve avea nevoie de toată forța pentru a–l împiedica să scape din strânsoarea ei şi să se repeadă înăuntru. Şi să modifice scena crimei. Ascultă. Ascultă–mă, la naiba! Eu sunt cea care îl poate ajuta acum, şi n–o s–o pot face aşa cum se cuvine dacă tu intri acum acolo şi distrugi probele. Trebuie să te duci jos.

— Nu plec de aici. Nu plec de lângă el. Du–te dracului! Jake îşi lipi fața de perete şi începu să plângă.

— Lasă–l în seama mea. Roarke apăruse lângă ea. Jos, spuse el înainte ca ea să apuce să–l întrebe ce făcea Rochelle. Am convins–o să stea liniştită jos când am auzit țipetele. Lasă–mă să mă ocup şi de el.

— Am nevoie de o trusă de teren.

— Da, ştiu. Haide, Jake, acum trebuie să–l laşi cu locotenentul. Asta e meseria ei. Tu vino cu mine. Rochelle este foarte speriată, şi e singură. Hai să mergem jos, să stăm cu ea.

— E tatăl meu! Acolo e tatăl meu!

— Îmi pare foarte rău. O să–l liniştesc eu, îi spuse Roarke lui Eve, apoi mă duc la maşină şi–ți aduc o trusă de teren.

— Nu vreau să contacteze deocamdată pe nimeni.

— O să am eu grijă de asta. Haide, Jake.

— Nu înțeleg. Nu înțeleg chestia asta!

— Bineînțeles că nu.

În timp ce Roarke îl lua pe Jake jos, Eve contactă sediul central, echipa laboratorului criminalistic pentru cercetări la fața locului, apoi se întoarse spre cameră.

— Victima este spânzurată cu o frânghie legată de candelabrul din dormitorul principal, începu ea să vorbească în reportofon. A fost identificat vizual ca fiind Randall Sloan. Nu există urmele unei eventuale lupte. Cercetă camera din priviri în timp ce vorbea. Patul este făcut şi se pare că nu a fost deranjat. Ecranele pentru intimitate sunt activate, perdelele sunt trase.

Lămpile de lângă pat erau aprinse, observă ea, şi lângă cea din dreapta se afla un singur pahar de vin, cu un rest de lichid alb în el. Sloan era desculț, dar sub cadavru se vedea o pereche de papuci de casă, după toate aparențele de piele. El purta un pulover cafeniu şi o pereche de pantaloni maro. Un

scaun era răsturnat. În spatele lui, în spațiul de lucru, se vedea un minicomputer, deschis. Eve putea să vadă becul care semnala că acesta era în funcțiune.

Își aminti cum găsise ușa de la intrare. Nu observase niciun semn că ar fi fost forțată.

Dădu din cap spre Roarke, care îi aducea trusa.

— Mulțumesc.

— Vrei să iau legătura cu Peabody?

— Încă nu. Are destulă treabă acum. Crezi că–i poți stăpâni pe cei de jos? Nu vreau să atingă nimic şi nici să nu vorbească cu nimeni.

— Bine. Îl măsură pe Randall cu o privire sumbră. A aflat probabil că urmai firul care ducea la el.

— Așa se pare, nu–i așa? Spuse ea privind în sus. Roarke își mută privirea spre ea şi ridică sprâncenele.

— Dar?

— Nu prea mi se pare că e vorba de asta. Ştia că fiul lui urmează să vină astăzi. Oare așa să fi vrut să–l găsească Jake? Își lasă sistemul de alarmă dezactivat, ușa descuiată. De ce n–a fugit mai bine?

— Sentimentul de vinovăție?

— Era mânjit de prea multă vreme. Să fi avut brusc un atac de conştiință?

— Frauda şi crima sunt două lucruri destul de diferite.

— Poate, dar mie mi se pare mai degrabă genul fugarului decât cel al sinucigașului.

Intră în încăpere şi se apucă de treabă.

Mai întâi se ocupă de cameră. Elegantă şi plină de stil, ca şi proprietarul ei. Haine scumpe, mobilier scump, electronice de ultimă generație. Un bărbat căruia îi plăcea confortul, se gândi ea, îi plăcea să se respecte, să se ridice la înălțimea statutului său.

Ridică paharul de vin şi–l adulmecă. Lăsă un semn în locul unde era așezat paharul, vărsă conținutul într–un recipient, îl sigila, procedă la fel şi cu paharul. Apăsă cu un deget înmănuşat o tastă a computerului şi ecranul se activă. Citi textul care apăru pe acesta:

„îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Nu mai pot să trăiesc așa. Le văd fețele, lui Natalie şi lui Bick. N–a fost vorba decât de bani, doar de nişte bani. Lucrurile au scăpat de sub control. Cred că mi–am pierdut mințile, altfel nu ajungeam să plătesc pentru a fi omorâți. Acum mi–am pierdut şi sufletul. Iertați–mă, pentru că eu nu mă pot ierta. Iau această faptă teribilă cu mine în Iad, pentru totdeauna." Își întoarse privirea de la ecran spre

cadavru.

— Ei bine, se pare că ai avut dreptate, măcar într–o singură privință. Lucrurile au scăpat de sub control.

Identifică, pentru conformitate, cadavrul după amprente, apoi examina mâinile. Aparatele ei indicau ora morții ca fiind opt şi un sfert, vineri–seara.

Merse până la baia lipită de cameră, înregistrând ce observa, pe măsură ce studia împrejurimile. Curat, notă ea, câteva cosmetice masculine pe o poliță şi o plantă cu frunze mari într–un ghiveci negru. Un duş cu aburi, un tub de uscare montat în marmură. Un prosop mare, negru, atârna de un radiator cromat.

Deschise dulăpiorul de medicamente şi examina conținutul acestuia.

Loțiuni, poțiuni – cele mai multe erau creme anti–îmbătrânire şi produse contra căderii părului. Tablete anticoncepționale pentru bărbați, analgezice, somnifere. În sertarul dulăpiorului de baie mai găsi şi alte cosmetice şi produse de igienă dentară.

Îşi aținti din nou privirea asupra cadavrului.

— Ai exersat mult nodul acela, Randall? Se întrebă ea. Pentru că ți–a ieşit foarte bine. E nevoie de o mână sigură şi de destul de multă pricepere pentru a face un ştreang ca la carte.

Ieşi din cameră când auzi soneria interfonului şi coborî pentru a–i întâmpina pe cei de la laboratorul de criminalistică şi pentru a le spune ce să facă.

Îl găsi pe Roarke stând cu Jake şi cu Rochelle în living. Jake era aplecat, cu mâinile atârnându–i între picioare. Avea ochii roşii şi umflați, ca şi Rochelle, care stătea tăcută lângă el.

— Trebuie să–mi văd tatăl, spuse Jake fără să–şi ridice privirea. Trebuie să vorbesc cu bunicii mei.

— O să aranjez asta în curând. Eve se aşează pe măsuța din fața lui. Jake, când l–ai văzut sau ai vorbit ultima oară cu tatăl tău?

— Vineri. Am organizat o ceremonie de comemorare pentru Nat şi pentru Bick la birou. Am fost cu toții acolo.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Spre sfârşitul zilei. Pe la patru. Partenerii au lăsat pe toată lumea să se ducă acasă imediat după aceea. Am plecat împreună cu tatăl meu, pe la cinci. M–a întrebat dacă nu vreau să mergem să bem ceva, dar eu m–am dus direct acasă. Ar fi trebuit să rămân cu el, să stăm de vorbă.

— Ți s–a părut supărat?

Jake îşi ridică brusc capul şi o fulgeră cu privirea.

— Era vorba de o ceremonie de comemorare, pentru numele lui Dumnezeu!

— Jake, murmură Rochelle şi îl mângâie cu palma pe coapsă. Ea nu vrea decât să te ajute.

— E mort. Cum mă mai poate ajuta ea acum? De ce să se fi sinucis? De ce să fi vrut el să facă una ca asta? Era tânăr şi sănătos, şi plin de succes. El... Oh, Dumnezeule, era bolnav? Suferea de ceva şi nu ne–a spus nimic?

— O să te mai întreb o dată. Ți s–a părut a fi supărat, arăta ca şi cum ar fi suferit de curând o depresie?

— Nu ştiu. Era trist. Cu toții eram trişti, şi şocați. Mi s–a părut a fi destul de agitat vineri. Nervos. M–a întrebat dacă nu vreau să mergem să bem ceva, dar cred că era un automatism. Nu voia să iasă în oraş, aşa cum nici eu nu doream.

— Ştii că avea o problemă cu jocurile de noroc?

— Asta a fost înainte, Iisuse, asta s–a întâmplat demult, cu ani în ură. Acum nu–l mai interesează. S–a oprit.

— Bine. Ți–a spus cumva unde se duce când v–ați despărțit vineri?

— Nu. Nu ştiu. N–am fost prea atent. Eram supărat. Dumnezeule, trebuie să–i spun mamei. Sunt divorțați de o grămadă de vreme, dar trebuie să afle şi ea. Bunicii mei. Îşi prinse din nou capul în mâini. Nu ştiu cât mai pot să îndure.

— Poți să afirmi că tatăl tău era un tip religios?

— Tata? Nu, deloc. El spune că trebuie să profiți din plin de tot ce–ți oferă viața, pentru că odată ce se termină, gata, nu mai rămâi cu nimic. Vocea i se frânse. S–a terminat.

— Îi plăcea să navigheze, Jake?

— Să navigheze? Îşi ridică din nou capul. Avea o privire îndurerată şi confuză. Nu, nu–i plăcea apa. De ce?

— Eram doar curioasă. Avea o relație stabilă?

— Nu. Îi plăceau femeile, dar îi plăcea şi să se distreze.

— El se îngrijea de casă? El gătea, făcea curat?

— Are un droid.

— Bine. O să pun un polițist să vă însoțească, pe tine şi pe Rochelle, până la bunicii voştri.

— Vreau să–mi văd tatăl. Trebuie să–l văd.

— O să aranjez ca tu şi familia ta să–l puteți vedea cât se poate de repede. Dar nu acum, şi nu aici. Acum du–te, stai lângă familia ta.

După ce îi conduse afară, începu să urce spre primul etaj al casei.

— A lăsat un bilet pe computer, îi spuse ea lui Roarke.

— Da?

— De fapt, un foarte mic procent dintre sinucigaşi lasă în urmă o scrisoare de adio. În biletul respectiv recunoaşte că a plătit pe cineva să–i omoare pe Copperfield şi pe Byson.

— Foarte convenabil.

— Da, văd că mă urmăreşti. Trecu prin camera rezervată mijloacelor de comunicare şi prin sufragerie. În primul rând nu a fost vorba de un ucigaş profesionist, şi nu cred că el ar fi angajat un ageamiu. Şi în cine oare să fi avut el încredere pentru a–i împărtăşi informațiile care au fost scoase prin tortură de la Copperfield?

— Numai în cineva direct implicat.

— Exact. În bilet a mai scris că şi–a pierdut sufletul şi că se duce în iad. Iad cu I mare. Asta denotă religiozitate, sau măcar dovedeşte că el credea în focul acela mare de jos. De asemenea, modul în care e făcut laţul demonstrează că este vorba de opera unui profesionist. Sau a unui marinar priceput, sau a unui tânăr cercetaş. Cineva care a lucrat precis şi cu calm.

Intră în bucătărie şi deschise cămara foarte bine aprovizionată.

— Unde e droidul acela?

— Aici nu e. Să fie sus?

— O să verific. Ce–ar fi să te joci tu puţin de–a informaticianul şi să verifici sistemul de securitate, discurile şi toate celelalte?

— Este vorba de o crimă, locotenente?

— Mie aşa mi se pare. O să vedem ce spune şi medicul legist. Dar toate indiciile asta mă fac să cred. De ce era uşa deschisă, de ce fusese dezactivat sistemul de alarmă?

— Probabil că cineva a dorit ca trupul să fie găsit uşor şi repede.

— Asta e. Şi de ce un om care are de gând să se omoare îşi invită fiul la un pahar cu doar câteva ore înainte de a trece la fapte? Eu zic că nu ar face aşa ceva. Sau, dacă o face, ar fi insistat. „Trebuie să stau de vorbă cu tine. Vreau să–ți mărturisesc ceva." Dar nu s–a întâmplat aşa.

— Avem aici un tip căruia îi plăcea să trăiască bine, prin orice mijloace. N–avea nicio relație stabilă, nu–l interesează prea mult afacerile de familie. Un tată dur, un fiu care doreşte să se afirme, şi el nu era decât oaia neagră a familiei. Dar ştia cum să aibă grijă de confortul lui. Şi avea şi o problemă cu jocurile de noroc.

— Avea sau are?

— Ei bine, e mort, țeapăn, aşa că nu se poate spune decât

că „avea" o problemă cu jocurile de noroc. Dar eu pun pariu că s–a confruntat cu problema asta până în ultimul ceas al vieții. O bună modalitate de a spăla banii pe care nu poți să–i justifici este să–i joci. Mie nu mi se pare că este vorba aici de un om cu un grad prea înalt de conştiință. Cred că ne aflăm în fața unui oportunist, care ar fi fugit mâncând pământul dacă şi–ar fi dat seama că suntem pe urmele lui. Şi cred că avem de–a face cu un om de sacrificiu.

Nu dădură de niciun droid în toată clădirea, şi „informaticianul" ei îi spusese lui Eve că toate discurile sistemului de securitate, de vineri încoace, fuseseră scoase şi înlocuite cu unele goale.

— În mod sigur o să găsim urme de tranchilizant în corpul lui, zise Eve. Ceva ce ar fi putut să înghită pentru a se calma înainte de a–şi pune ştreangul de gât. Şi, dacă tot căutăm, s–ar putea să găsim şi urmele unui paralizator.

— De ce să–l fi omorât cineva?

— Poate că s–a lăcomit şi a cerut mai mult. Poate că nu i–a convenit ca prietenul fiului său să fie omorât, sau poate că a devenit agitat. Oricum ar fi fost, devenise periculos, şi, pe lângă asta, era şi un bun țap ispăşitor. Să zicem că eu cred în această înscenare, îmi strâng jucăriile şi plec. Dar faptul că tipul ăsta e vinovat mânjeşte şi numele firmei de contabilitate. Scuze, ne pare foarte rău, însă Fundația Bul–lock are nevoie de o nouă firmă de contabilitate. Prea mult scandal alterează imaginea fundației. Avocații lor o să ceară dosarele, şi astfel nu va mai exista nicio urmă a fraudei la firmă, şi nu va mai fi nicio şoaptă despre nicio operațiune.

Toți cei implicați, Sloan etc.

— Cel puțin din câte ştim noi sunt acum morți.

— Torul e frumos şi curat.

— Ucigaşului îi place aşa. Două strangulări, o spânzurare. Aceeaşi metodă de bază. A luat droidul cu el pentru eventualitatea în care în banca lui de date s–ar mai fi aflat înregistrări privitoare la vizita lui în clădire. Pentru că el a mai fost acolo. Ştia ce face, cunoştea împrejurimile.

— Şi a venit pregătit, interveni Roarke.

— Oh, da. A venit la uşă. „Hai să stăm puțin de vorbă. Ce–ar fi să bem şi un păhărel?" Strecoară un tranchilizant în paharul victimei. „Să te ajut să mergi sus." Îl duce sus, îl lasă pe podea. Îl şi paralizează, dacă e necesar. Scrie biletul pe computer. Aici sunt de părere că a greşit, pentru că a pus în biletul acela prea mult din personalitatea lui – „Mi–am pierdut sufletul, mă duc în marele I." Fixează frânghia, ridică victima

ameţită sau paralizată pe scaun, îl împinge şi priveşte spectacolul. A stat să privească, murmură ea. Aşa cum i–a privit şi pe Natalie şi pe Bick. I–a privit faţa, ochii. Randall s–a zbătut, i–au căzut papucii din picioare, a apucat frânghia. Am scos de sub unghiile victimei bucăţi de fibră şi de ţesut. A durat ceva. Nu e o moarte prea rapidă, asta dacă victima nu îşi rupe gâtul. A suferit mult, dar cred că şi–a meritat soarta.

Se încruntă uitându–se la dormitorul, acum gol.

— Poate că a venit cu maşina lui, dar nu e obligatoriu. Poate că a folosit mijloacele de transport în comun, preferabil metroul, şi a luat droidul cu el, i–a dezactivat toate funcţiile cu excepţia celor locomotorii.

— Ar trebui deci să căutăm un om şi un droid. Ea zâmbi uşor.

— Poate. Îşi scoase comunicatorul când îl auzi sunând. Dallas.

— E pauză acum, aşa că o să fiu rapid. Se încruntă, recunoscându–l pe Feeney.

— Dacă ai fi vrut să fii rapid m–ai fi sunat cu două ore în urmă.

— N–am cum să localizez un comunicator mobil închis, nu–i aşa? Am făcut rost de număr. I–l citi. Am urmărit numărul ăsta, dar comunicatorul a fost închis până în urmă cu câteva minute, şi atunci a funcţionat numai cincisprezece secunde.

— Ai reuşit să–l localizezi?

— Nu pot decât să–ţi spun că e undeva în Upper East.

— New York? Comunicatorul ăla e în New York?

— Da, unde te aşteptai să fie? Ascultă, Dallas, au şi majorete.

— Cine are majorete?

— Cei de la Liberties. Pierd spectacolul din pauză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţi–ar putea fi fiice. Ba chiar şi nepoate.

— Un bărbat care nu se uită la nişte fete pe jumătate dezbrăcate care sar în toate părţile şi fac şpagatul e mort demult.

— Da, da, şi mulţumesc foarte mult. Continuă să supraveghezi numărul acesta, te rog. Majorete, mormăi ea când Feeney închise repede comunicatorul. Bărbaţii au o minte foarte simplă.

— Nu mintea noastră este simplă, o corectă Roarke. Nu se putu abţine să nu râdă.

— New York. Drăcia dracului! S–ar putea ca nici măcar să nu fi ieşit din oraş. Upper East. Stau probabil la un hotel, sau

la o vilă particulară. Trebuie să verific, să văd dacă fundația, Bullock sau fiul ei dețin vreo clădire în zona aceea.

— Pot să verific chestia asta de acasă. Oricum, mergem direct acasă. Poți foarte bine să–ți scrii raportul şi de acolo, spuse el şi o apucă de braț înainte de a apuca să riposteze. Ai nevoie de mâncare, şi la fel şi eu. Deja funcționezi cu rezervorul gol. Văd asta în ochii tăi.

— Şi totuşi funcționez. Trebuie să acționez. Dacă m–aş fi mişcat mai repede Randall Sloan ar fi fost încă în viață, şi noi am fi încheiat ancheta. Porni spre uşă împreună cu el, apoi se opri. Aşteaptă. Un tip ca Randall. Trebuie să fi avut asigurare. Se întoarse. O casă cu trei etaje, murmură ea. Douăsprezece camere şi un solar. O grămadă de locuri în care ar fi putut să ascundă asigurarea.

— Nu era prost. Poți să–ți dai seama de asta după modul în care l–a convins pe Kraus să rămână în continuare responsabil pentru conturile acelea, în timp ce el se ocupa de ele. Dacă ceva nu mergea cum trebuie, dădea vina pe Kraus. Asigurare.

— Țapul ispăşitor avea la rândul lui un țap ispăşitor. Pe Kraus.

— Să ştii. Şi Randall păstrează o copie a conturilor, în caz că are necazuri, dacă trebuie să îşi „lucreze" clientul. Şi dacă n–a făcut–o până acum, în mod sigur a trecut la fapte atunci când s–a ocupat de fişierele lui Natalie.

— Presupun că şi ei au gândit la fel, şi l–au obligat să le dezvăluie locul unde le–a ascuns.

— Poate, poate că nu. N–a fost torturat, şi nici nu sunt semne că locul ar fi fost scotocit. Poate că au crezut că ei au toate copiile, sau poate că au pus deja mâna pe copia lui. Dar poate că el s–a dovedit mai inteligent decât ei, poate că a fost mai grijuliu. Locul ăsta trebuie cercetat în amănunt.

— Dar asta va dura ore întregi, sublinie Roarke. Dacă tu crezi că eşti în stare să faci lucrul ăsta, greşeşti. Fă şi tu un compromis, spuse el, anticipându–i împotrivirea. Trimite–i pe Peabody şi pe McNab să se ocupe de asta. Un informatician şi un detectiv. Dacă există aici vreo probă, ei or s–o găsească.

— O să–i las pe ei să încerce. Ieşi şi sigila uşa.

— Dacă ai dreptate în ceea ce priveşte existența unei eventuale copii a conturilor, este posibil ca el s–o fi păstrat într–o altă locație. Ca de exemplu într–o cutie de valori de la o bancă.

— E posibil, într–adevăr, dar eu cred că voia să o aibă la îndemână, mai ales acum. Situația se complică şi el are nevoie

de scutul lui. Ce–ar fi făcut dacă ar fi avut nevoie de el în orele în care băncile erau închise, sau duminica? Oricum călătorea destul de mult, continuă ea, în timp ce se urca în maşină. Dacă are un seif, ar putea fi oriunde. Un tip care călătoreşte atât de mult trebuie să ştie cum să fugă cât mai repede, cum să se mişte rapid şi cu puţine bagaje, dacă e nevoie s–o ia urgent din loc.

Şi, gândindu–se la asta, aţipi.

Se trezi întinsă aproape la orizontală în momentul în care Roarke opri maşina în faţa casei. În loc să o reconforteze, puiul de somn pe care–l trăsese în maşină mai mult o făcuse să se simtă dezorientată şi ameţită. Bâjbâi după comenzile scaunului pentru a–l aduce în poziţie normală.

Până la urmă îl ridică Roarke, după ce tot el îl lăsase în jos, cu ajutorul butoanelor de pe partea lui.

— Ai nevoie de un somn adevărat.

— Am nevoie de nişte cafea adevărată.

Dar o să şi mănânce, pe lângă cafeaua aceea, îşi spuse Roarke hotărât în vreme ce o conducea spre casă.

— Carne roşie, îi spuse el lui Summerset. În biroul ei. Dacă nici ceilalţi n–au mâncat, trimite o vacă întreagă.

— Imediat. În timp ce ei urcau scările, Summerset ridică motanul care până atunci i se împleticise printre picioare. Şi o să punem şi nişte fasole verde pe lângă friptura aceea. Ei n–o să–i placă, dar el o s–o convingă s–o mănânce, nu–i aşa?

Nu se poate spune că Mavis sări în sus în momentul în care Eve intră în birou, dar cel puţin reuşi să se ridice din fotoliu.

— V–aţi întors.

— Da, îmi pare rău, dar lucrurile s–au complicat puţin. Va trebui să–mi laşi câteva clipe de răgaz să mă ocup de nişte treburi.

— Ai primit lista? O întrebă Peabody. Sunt acolo câteva chestii care pentru mine arată destul de bine.

— Ce listă?

— Lista cu agenţiile şi consilierii. Mi–ai spus să ţi–o trimit pe calculatorul tău.

— Da, aşa e. Eve se simţea zdrobită. N–am avut timp să mă uit peste ea. A apărut altceva. Ţi–aş oferi lumea întreagă îmbrăcată în ciocolată pentru o ceaşcă de cafea.

— Îţi aduc eu una, se oferi Leonardo.

— Mi–ai furat ciocolata, spuse Peabody, sperând să o facă pe Mavis să zâmbească. Şi cum spuneam, două dintre ele mi–au atras atenţia, aşa că...

— O să mă uit imediat şi pe lista aceea. Mai întâi trebuie să vă scot pe tine şi pe McNab din chestia asta. Aveți altceva de făcut. Randall Sloan e mort.

— La naiba, ai avut o zi foarte încărcată.

— Părerea mea e că i s–a înscenat sinuciderea. Am făcut primele înregistrări la fața locului, criminaliştii or să se ocupe de restul.

Peabody deschise gura, aruncă o privire spre Mavis, apoi dădu din cap.

— Bine.

— O să–ți dau mai multe amănunte, apoi trebuie să pleci, împreună cu McNab, la locul crimei.

— O să le dai mai multe amănunte la masă, adăugă Roarke.

— Imediat după ce mă uit pe lista aceea.

— Lista aceea poate să mai aştepte. Leonardo fusese cel care vorbise, în timp ce intra cu o cană de cafea proaspătă în mână. Îmi pare rău, draga mea, îi spuse el lui Mavis, dar trebuie să mănânce şi să se odihnească puțin.

— Doamne! Eve luă cana plină cu ceea ce pentru ea reprezenta chiar apă vie. Ce–o fi cu bărbații ăştia?

— Are dreptate. Mavis îşi trecu mâinile prin păr. Are dreptate. Arăți epuizată şi zdrobită. O să stăm toți la masă şi o să mâncăm.

Aduseră o masă, traseră nişte scaune mai aproape. Cafeaua o ajută să împrăştie ceața din creierul ei, aşa că Eve fii de acord că, dacă ingurgita nişte proteine, sângele avea să se pună din nou în mişcare.

— O operațiune al dracului de complicată, comentă McNab după ce ea îi puse la curent cu faptele cele mai importante. Cine sau ce o finanțează?

— Asta e o altă întrebare. Interlopi, traficanți de arme, banii mafiei? Eve ridică din umeri. O să descoperim noi. Sau cei de la Global. Bullock, Chase sau cineva plătit de ei i–a omorât pe oamenii aceştia – asta ştim – pentru a păstra secretul operațiunii.

— Şi sunt încă în New York. Peabody încerca să nu geamă prea tare de plăcere în vreme ce înghițea bucăți mari de friptură. De ce? Vreau să spun, după ce l–au omorât pe Randall Sloan, de ce n–au luat–o din loc? În mod normal ar fi trebuit să fie plecați demult în momentul în care cadavrul ar fi fost descoperit.

— Asta e o altă întrebare. Încă mai au treburi de rezolvat aici. Se simt în siguranță acolo unde se află. Din punctul lor de

vedere, nu fac obiectul investigației. Ei au reprezentat alibiul pentru un om care n–a fost implicat – şi el, la rândul lui, le serveşte drept alibi. Altcineva a mărturisit că a comis crimele, şi acesta, datorită faptului că este mort, nu mai poate să–şi retragă declarația. Dar ai dreptate, au un motiv pentru care încă mai stau aici, când ar putea să fie oriunde în altă parte. Se gândi în timp ce mânca. Au vrut ca trupul neînsufleţit al lui Sloan să fie descoperit, şi încă repede. Altfel n–ar fi lăsat uşa deschisă şi nici sistemul de alarmă dezactivat. Cred că e foarte frustrant, decise ea, să fii atât de bogat şi de puternic şi să vezi tot felul de oameni mărunți năpustindu–se asupra fundației tale. Ca nişte furnici.

— Nu cred că furnicile înțeapă, spuse Peabody. Mai mult sapă, probabil.

— Mă rog. Tu eşti ceea ce eşti, iar ei sunt nişte nimicuri. Au încercat s–o miruiască pe contabila aceea băgăcioasă, dar ea s–a dovedit enervant de cinstită. Şi n–ai de gând să–ți rişti reputația, stilul de viață, averea, doar de dragul unui amărât de conțopist. Tocmai de aceea crimele au avut un element personal. „Pot să ajung oricând şi oricum la tine, cățea idioată. Şi o să–ți fac rău tocmai pentru că ai avut tupeul să mă amenințI pe mine şi pe ai mei. Apoi, după ce voi fi fost satisfăcut că mi–ai spus tot ce voiam să ştiu, o să te omor cu mâinile mele şi o să te privesc murind. Dar nu înainte de a–ți spune că aceeaşi soartă îl aşteaptă şi pe iubitul tău. Asta ca să mori îngrozită, în chinuri şi înfricoşată." Pescui un cartof cu furculița. Ce? Întrebă ea când observă că toți cei de la masă o priveau fix. Ce e?

— Îngrozitor. Mavis îşi luă paharul cu apă şi bău cu sete. Oribil.

— Oh. Îmi pare rău.

— De unde ştii că asta a gândit, că asta a simțit? Leonardo se uita la Eve cu ochi mari, în timp ce mângâia brațul lui Mavis.

— Ei bine, sunt foarte sigură că nu se gândea la vreme. Apoi îşi miji ochii. Randall Sloan îşi ținea o maşină în garaj. Dar n–a folosit–o în noaptea aceea. Atât el, cât şi persoanele care i–au asigurat alibiul au declarat că au folosit taxiuri. Hai să vedem dacă la garaj există vreo înregistrare a intrărilor şi a ieşirilor. Poate criminalul a împrumutat maşina pentru cele două crime. Dacă nu, să începem să verificăm la agențiile de închiriat maşini. Sau reprezentanțele auto. Poate că Fundația Bullock are o maşină înregistrată pe numele ei în oraş, sau apelează la serviciile unei anume firme de câte ori are vreo

nevoie în acest sens.

Când Peabody îşi scoase carneţelul pentru a nota toate astea, Eve clătină din cap.

— Nu, tu ai deja destul de făcut. O să–l însărcinez pe Baxter cu asta. Oricum vrea să se implice şi el. Poate foarte bine să se ocupe el de asta. Se ridică de la masă. O să iau acum legătura cu el, apoi vreau să mă uit peste lista aceea pe care ai făcut–o în legătură cu Tandy.

De cealaltă parte a mesei, Mavis îşi închise ochii şi respiră adânc.

— Mulţumesc. Mulţumesc, Dallas.

După ce vorbi cu Baxter, Eve o chemă pe Mavis în sufragerie. Închise uşa.

— Ai de gând să–mi spui că, după părerea ta, Tandy este moartă.

— Nu, nu vreau să–ţi spun aşa ceva. Stai jos. După ce ea se aşează, Eve luă loc în faţa ei şi se aplecă, astfel încât ochii să le fie la acelaşi nivel. Dar o să–ţi spun că trebuie să te pregăteşti pentru o astfel de posibilitate. A fost răpită cu un scop şi totul indică faptul că motivul respectiv este copilul.

— Şi după ce naşte... S–a întâmplat joi. Ar fi putut...

— O grămadă de lucruri s–ar fi putut întâmpla, o întrerupse Eve. Dar deocamdată o să ne concentrăm asupra a ceea ce ştim. Uite ce e, s–ar putea să las impresia că nu dau prea multă importanţă chestiei ăsteia, că nu mă preocupă îndeajuns de mult. Dar îţi promit că mă gândesc şi la asta. Şi când nu mă ocup cu de asta, o face Peabody.

— Nu mi se pare că nu–i acorzi destulă atenţie. Mavis se întinse şi o apucă pe Eve de mână. Nu cred aşa ceva. Şi ştiu că Peabody face tot ce poate şi că este priceputa în meseria ei. Dar ştii ceva, Dallas? Ea nu e tu. Ştiu că este o presiune al dracului de mare, dar...

— Acuma nu începe să dai apă la şoareci. Haide, nu plânge!

— Sunt atât de speriată din pricina ci. Şi mă tot gândesc, dacă eram eu în locul ci. Dacă eram eu cea închisă undeva, în imposibilitatea de a–mi apăra copilul. Poate că o să ţi se pară dramatic, dar aş prefera să mor decât să las pe cineva să îmi ia copilul sau să–i facă vreun rău. Şi ştiu că şi Tandy simte la fel. Mi–a spus odată că tocmai de aceea a decis să păstreze copilul, chiar dacă e singură. Asta deşi sunt o grămadă de oameni de treabă care i–ar oferi acelui copil o viaţă mai bună, până la urmă era totuşi copilul ei. Şi ea n–ar fi putut fi niciodată absolut sigură că acele persoane l–ar fi iubit la fel de mult pe

cât îl iubea ea.

— Ce fel de oameni de treabă? Ți–a spus la un moment dat vreun amănunt, ți–a dat mai multe detalii despre chestia asta?

— Nu, doar a... Stai puțin. Își închise ochii din nou și începu să–și frece ușor, în cercuri, abdomenul. Mavis respira rar și încet.

— Oh, la naiba! O să...

— Nu, nu, nu te agita. Încercam doar să mă concentrez. Am vorbit odată, eu și Tandy, despre felul cum să crești un copil în oraș. Argumente pro, contra, bla bla bla. Ea spunea că speră să fi făcut alegerea corectă, atunci când a decis să–și crească aici copilul, când i s–a oferit posibilitatea să crească la țară, unde ar fi dus o viață de prinț. Uneori zicea chestii de genul ăsta, adăugă Mavis și își deschise ochii. O viață de lord. Înțelegi ce vreau să spun?

— De unde aș putea să știu eu ce este un lord, doar sunt din New York. Bine, hai să ne uităm împreună pe lista lui Peabody. Poate o să–ți sară în ochi vreun nume de acolo.

18.

Eve o instala pe Mavis pe scaun cu lista în față, apoi îi făcu semn lui Leonardo să se aşeze lângă ea.

— Stai şi uite–te şi tu, ne–ar fi de folos încă o pereche de ochi dublată de un creier. Ai fost de față la vreo discuție despre copii?

— Bineînțeles. Tandy urma să nască un băiat. Puse cu blândețe mâna pe abdomenul lui Mavis. Am vorbit cu ea mult despre copil, despre ea, despre planurile ei. Voiam să înțeleg şi eu despre ce e vorba, nu numai pentru că urma să o asist la naştere, ci şi pentru că am conceput câteva haine special pentru ea.

— Nu–i aşa că este cel mai scump ursuleț de pluş din univers şi de mai departe? Se alintă Mavis.

— Da, nu încape nicio îndoială. Acum uitați–vă la listă. Amintiți–vă toate discuțiile pe care le–ați avut cu ea, despre ea, împreună sau separat. Poate că unul dintre voi îi va aduce aminte celuilalt de ceva. Mă întorc într–un minut.

Intră în biroul lui Roarke, unde îl găsi pe acesta aşezat la birou, căutând ce îi trebuia lui Eve. Închise uşa în urma ei.

— Probleme? O întrebă el.

— Casa noastră e plină de oameni, dintre care unul se comportă ca o bombă cu hormoni, gata să explodeze oricând. Tu munceşti ca un sclav pentru mine, ajutându–mă în două investigații, dintre care una a început cu o imensă jignire personală. Te–am târât în Brooklyn într–o zi de duminică, apoi te–am aruncat într–un nou loc unde a avut loc o crimă şi te–am pus să ai grijă de doi martori isterici. Probabil că enumerarea n–ar trebui să se oprească aici, dar în principal despre asta e vorba.

— Doar o altă zi în paradis.

— Te iubesc. Voiam doar să îți amintesc asta.

Ochii lui se umplură de amestecul acela de dragoste şi plăcere, care apoi explodă şi în ea.

— Îmi pare bine că mi–ai adus aminte. Eşti atât de obosită, Eve.

— Şi tu arăți destul de epuizat.

— Zău? Se ridică în picioare. Atunci poate că ar trebui să mă ții puțin în brațe.

— Poate că ar trebui.

Eve înconjură biroul şi căzură unul în brațele celuilalt. Ea putea să reziste şi de una singură – şi Dumnezeu ştie că o

dovedise cu vârf şi îndesat. Dar era minunat să aibă un bărbat în braţele căruia să se cuibărească fără teama că va fi considerată slabă.

— Am amânat deja de două ori vacanţa aceea de iarnă pe care o tot plănuim.

— Hmmm. Cu ochii închişi, o adulmecă, îmbătându–se de parfumul părului ei, al pielii ei. Au apărut diverse lucruri de care a trebuit să ne ocupăm.

— Întotdeauna apar diverse lucruri. Imediat după ce Mavis dă afară copilul ăla şi ne terminăm treaba, am plecat.

— Sigur?

— Îţi dau cuvântul meu. Se trase puţin în spate, pentru a–l putea privi în ochi. Simt nevoia să fim numai noi doi. Nu ştiu de ce îmi permit să tot uit chestia asta. În plus, mă gândesc că după ce ne facem datoria faţă de Mavis şi de copil trebuie neapărat să mergem pentru câteva zile într–un loc unde să facem o cură de alcool şi de sex.

— Trebuia ca tu să–mi aduci aminte de chestia asta.

— De ce? De sex? Ridică mâinile şi–l bătu uşor pe ambii obraji. Mi s–a înţepenit în creier asemenea unei tumori. Şi dacă eu mă gândesc la asta, înseamnă că şi tu te gândeşti.

— Eu întotdeauna mă gândesc la sex.

— Ce simpatic eşti! Îşi apăsă buzele de ale lui exact în momentul în care computerul le semnală că îşi terminase treaba. Astea sunt informaţiile pentru mine? Se smulse din braţele lui şi luă foile scoase la imprimantă.

— Şi astfel se încheie fermecătorul nostru interludiu. Ea îl ignoră şi începu să scaneze din priviri lista proprietăţilor, a firmelor şi a adreselor, apoi văzu ceva care o făcu să zâmbească larg.

— Ia uite–te aici, Madeline şi–a făcut rost de un sediu pe East End Avenue, la intersecţia cu Optzeci şi şase – Presupun că o să facem încă o vizită duminicală.

— Pot să mă descurc şi singură dacă vrei să rămâi aici.

— Să rămân aici, lângă o bombă cu hormoni, gata să explodeze? Nu, mulţumesc.

Când intrară înapoi în biroul lui Eve îl găsiră pe Leonardo stând singur în faţa calculatorului, studiind încruntat monitorul.

— Mavis?

— Face pipi. Din nou. Zâmbi. Are o vezică foarte simpatică zilele astea.

— Adorabil. Spune–i că trebuie să plecăm neapărat să verificăm pista privitoare la crimele acelea. Ne întoarcem cât de

repede putem. Dacă găsiți ceva ce vi se pare familiar, chiar şi dacă e vorba numai de o bănuială, subliniați poziția respectivă de pe listă. O să verificăm împreună după ce mă întorc. Dacă Peabody şi McNab vin înaintea noastră, dați–le lor ce ați găsit.

— Aşa o să facem. Dallas, Roarke, vă deranjează dacă rămânem aici peste noapte? Oricum ea o să vrea să se întoarcă mâine, sau o să vrea să vină cu tine la sediul central, dacă tu te duci să lucrezi acolo. Şi nu–mi place deloc să o port prin tot oraşul, mai ales acum, în starea în care se află.

— Sunteți tot timpul bine–veniți, îi spuse Roarke. De ce nu îi spui lui Summerset să îi pregătească ceva calmant? El ştie ce i–ar face bine şi ei, şi copilului.

— Şi ar trebui să iei şi tu unul, adăugă Eve. Apoi, pentru că ştia că el o iubea pe prietena ei, se apropie de Leonardo şi îi strânse umerii largi. Spune–i că mă gândesc şi la Tandy. Şi în capul meu au loc cele mai elaborate operațiuni.

— Ea are încredere în tine. Tocmai asta îi dă puterea să reziste.

Şi nici nu mă presează prea tare, se autopersiflă Eve în vreme ce se îndrepta spre ieşire.

— Conduci tu, îi spuse ea lui Roarke. Eu trebuie să mă gândesc la nişte lucruri.

Îşi dădu scaunul câțiva centimetri mai în spate, închise ochii şi se concentra asupra lui Tandy.

Tânără, sănătoasă, singură, însărcinată, fără rude apropiate. S–a mutat de curând. De ce nu a menținut legăturile cu prietenii şi colegii ei de muncă de acasă?

Se ascunde de cineva?

De cine? De ce?

De tatăl copilului? Posibil, dar puțin probabil. Nu s–a plâns niciunuia dintre noii ei colegi de muncă şi nici prietenei ei însărcinate de asemenea de vreun ticălos care să fi lăsat–o gravidă.

Eve se gândi la apartamentul lui Tandy. Un cuib, spusese Peabody. Nu o ascunzătoare. Poate că se ascundea, dar nu era obsedată de asta. Mai degrabă voia să o ia de la început.

Dar de ce sau de cine voia să scape?

O femeie a murit, alte două sunt date dispărute. O să roage pe o doctoriță – pe Louise sau pe Mira, sau poate chiar pe moaşa lui Mavis – să se uite peste raportul autopsiei victimei din Middlesex. Dacă victima fusese rănită, pe moarte sau chiar moartă, poate criminalul a încercat să scoată copilul din ea.

Şi Doamne, Dumnezeule, aşa ceva era de–a dreptul scârbos.

Nu se încercase ascunderea cadavrului. Acesta fusese aruncat chiar în apropierea casei victimei. Departe de locul în care fusese sechestrată, se gândi Eve. Departe de locul în care se afla criminalul.

Dar Belego n–a mai apărut, nici moartă, nici în viață. Oare i–au luat copilul? Şi au scăpat de cadavru? Ar fi logic, gândi ea. Polițiştii caută o persoană răpită, însărcinată sau cu un copil mic. Sau o fugară. Şi–a schimbat locația o dată, şi–o va schimba din nou.

Nu caută un copil frumos şi sănătos, dat spre adopție unui cuplu de treabă. Poate la țară, departe de locul în care a avut loc răpirea.

Un copil sănătos, asta e prioritatea numărul unu. O femeie cu o sarcină atât de înaintată nu poate fi urcată într–o navă şi nici într–un alt mijloc de transport pe calea aerului. Mavis spunea că nu a mai putut călători după – oare a câta era? – După a treisprezecea săptămână.

— Este încă în New York, murmură Eve. Asta dacă nu au scos–o cu maşina din oraş. Oricum, nu au dus–o prea departe. N–au vrut s–o streseze mai mult decât era absolut necesar. Orice stres al ei înseamnă stres pentru fetus. Şi e încă în viață.

— De ce crezi asta?

— Dacă nu a născut încă, „pachetul" se află la ea. Nu cred că ei ar împinge lucrurile până într–acolo încât să–i administreze ceva care să–i provoace începerea travaliului. Toate aceste femei au fost răpite în ultimele săptămâni de sarcină. Poate că nu e decât o coincidență, sau poate că răpitorul aşteaptă până când se apropie sorocul. N–ar fi exclus ca el sau ea să fie moaşă frustrată, sau vreun ginecolog. Poate că îi place să aducă pe lume copii. Până la urmă cineva tot trebuie să remarce că această persoană tot aduce pe lume nou–născuți. Sau...

— Poate că a dat greş. Poate că amândoi au murit şi ea continuă să încerce, spuse Roarke încet.

— Da, da. Dar varianta asta n–o să i–o spunem lui Mavis. Poate că e vorba de un fanatic al moralei. Numai că una dintre victime chiar se căsătorise cu tatăl copilului.

— Oricum, dacă e vorba de un fanatic înrăit, poate să considere copilul conceput în afara căsătoriei.

— Nu putem să eliminăm definitiv nici varianta asta. Se uită curioasă spre un cărucior al unui vânzător ambulant, cărucior pe care sfârâia un grătar. Dar faptul că victimele provin din trei state diferite mă duce cu gândul la existența unui profit. Până la urmă, s–ar putea să fie vorba doar de o

afacere. Răpeşte, apucă, naşte copilul, vinde copilul. Distruge toate probele.

— Josnic.

— Aşa e, confirmă ea, apoi se ridică în momentul în care Roarke parcă pe East End Avenue. Dar mă gândesc că nici chestia asta nu e prea departe pe scara josniciei.

Clădirea era un mic palat de piatră şi sticlă, înălţat pe ruinele rămase de pe vremea Războaielor Urbane. Nu mai erau multe asemenea clădiri în New York – asemănătoare ca dimensiuni şi ca stil – şi prea puţine beneficiau de priveliştea pe care aceasta o avea asupra râului. Sticla mată reflecta imaginea celor care se opreau s–o admire. Soarele tocmai apunea, marcând sfârşitul acelei zile lungi, aşa că luminile sistemului de securitate începură să clipească deasupra geamurilor opace şi a pietrelor maronii.

Casa era prevăzută cu o terasă spaţioasă care dădea spre malul râului, iar la intrare avea o arcadă înaltă şi largă.

După ce apăsă pe butonul soneriei, Eve îşi ridică insigna în faţa obiectivului camerei de securitate. Raza laser a acestuia o scana înainte ca uşa să se deschidă.

Îşi dădu seama că femeia aceea atrăgătoare, îmbrăcată ca o menajeră era un droid încă înainte ca aceasta să înceapă să vorbească.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Locotenentul Dallas, de la NYSPD, împreună cu un partener, am venit să vorbim cu doamna Bullock şi/sau cu domnul Chase.

— Nici doamna Bullock şi nici domnul Chase nu sunt disponibili pentru musafiri. Doriţi să–mi lăsaţi o carte de vizită?

— Dacă ţi–am arătat asta, spuse Eve şi îşi ridică insigna la înălţimea feţei droidului, înseamnă că nu am venit aici într–o vizită de curtoazie. Crezi că doamna Bullock şi/sau domnul Chase ar prefera să–mi facă o vizită la sediul central al poliţiei?

— Vă rog să aşteptaţi aici. O voi informa pe doamna Bullock.

„Aici" însemna într–un hol elegant, placat cu aur şi argint, din tavanul căruia atârnau nişte corpuri de iluminat roşii, de forme ciudate. Pe pereţi erau câteva tablouri, cu rame elegante din aur – toate colorate şi stridente – care lui Eve i se păreau nesemnificative.

Băncuţele, mesele, scaunele erau toate din abanos cu incrustaţii de un roşu–închis.

Făcu câţiva paşi de la intrare, uitându–se spre scara cu trepte de argint şi spre camera care se deschidea din hol spre

est, cameră în care culorile decorului fuseseră inversate. Roşu şi negru pe podea, auriu şi argintiu la mobilier.

În şemineu ardea mocnit un foc şi dincolo de peretele de sticlă se vedea râul lung şi întunecat.

Totul era foarte ordonat, un decor riguros, aproape cazon – genul de decor care îi dădea un început de durere de cap.

Auzi țăcănitul unor tocuri pe pardoseală şi se întoarse s–o studieze pe Madeline Bullock în carne şi oase.

Fotografiile de identificare n–o avantajaseră, decise Eve. Era *într–adevăr o prezență*. Înaltă, maiestuoasă, chipeşă, cu un păr blond care îi încadra o față tânără.

Ochii ei erau de un albastru înghețat, buzele vopsite într–un roşu sângeriu. Purta un pulover şi o pereche de pantaloni lungi care se asortau cu ochii ei, iar diamantele din urechile ei şi de la gât străluceau asemenea unor bucățele de gheață.

— Locotenente Dallas. Traversă camera asemenea unui iaht pe o mare calmă. Lin şi elegant. Mâna pe care i–o întinse era împodobită cu diamante şi rubine scânteietoare. Eve se întrebă dacă se împodobise aşa pentru a se asorta cu camera. Am vorbit cu asociatul dumneavoastră cu câteva zile în urmă, continuă Madeline, despre teribila tragedie care a lovit firma Sloan, Myers şi Kraus.

— Aşa este.

— Şi dumneata eşti Roarke. Zâmbetul ei deveni ceva mai cald. Nu cred că am avut ocazia să ne cunoaştem. Pare destul de ciudat, având în vedere poziția în care ne aflăm.

— Doamnă Bullock.

— Vă rog, luați loc. Spuneți–mi ce pot face pentru voi amândoi.

— Aveam impresia că ați părăsit țara, doamnă Bullock, începu Eve.

— Şi ne–ați dat de urmă. Râse uşor şi îşi încrucişa picioarele. Fiul meu şi cu mine am decis să mai stăm o perioadă, incognito, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Cunosc termenul, spuse Eve sec, dar zâmbetul lui Madeline nu scăzu în intensitate.

— I–am spus într–adevăr lui Robert – Robert Kraus – şi altor câteva persoane că plecăm din țară. Toate vizitele acestea pot fi destul de obositoare. Bineînțeles, sunteți tineri amândoi.

Probabil că voi vă bucurați de nesfârşitul şir de cine, petreceri şi sărbători.

— Eu pur şi simplu trăiesc pentru sărbătorile acelea. Nu concep viața fără ele. De data aceasta zâmbetul femeii păli doar pentru un moment. Şi nu puteați pur şi simplu să refuzați o

invitație? Sau să le explicați celor care vă invită că dumneavoastră şi fiul dumneavoastră preferați o seară liniştită?

— De la oamenii aflați în poziția noastră se aşteaptă atât de mult. Madeline oftă adânc şi îşi ridică brațele, lăsându–le apoi să–i cadă grațios în poală. Uneori aceste aşteptări se dovedesc o adevărată povară. Dacă accepți o anumită invitație şi refuzi o alta oamenii se pot simți jigniți. A fost doar o stratagemă pentru a evita agitația şi pentru a petrece câteva seri liniştite. Noi iubim oraşul vostru. Ah, iată că au venit răcoritoarele.

Droidul intră împingând un cărucior pe care erau câteva recipiente, un ceainic, platouri cu fructe şi brânză şi câteva prăjiturele glazurate.

— Vă pot servi cu nişte brandy, sau cu un ceai? Poate cu amândouă?

Anticipând refuzul ei, Roarke îşi puse o mână pe genunchiul lui Eve şi o strânse uşor.

— Puțin ceai, vă rog.

— Excelent. O să vă torn eu. Tu poți pleca, îi spuse ea droidului, care dispăru în tăcere. Frişca, lămâie?

— Nu, nimic, pentru niciunul dintre noi. Nici zahăr, mulțumesc. Roarke prelua conducerea discuției. Aveți o casă impresionantă. Şi o privelişte superbă.

— Privelişte a fost cea care ne–a convins şi pe noi să o cumpărăm. Aş putea sta ore în şir să privesc râul. Toate locuințele noastre sunt situate lângă apă. Mă simt foarte atrasă de apă.

— Aveți casa aceasta minunată, o întrerupse Eve, dar ați preferat să stați la Robert Kraus ultima dată.

— Într–adevăr. Soția lui – ați cunoscut–o? O femeie minunată. Ea ne–a invitat, şi nouă ni s–a părut interesant. Ne place să jucăm cărți. După ce le dădu ceştile de ceai, îşi turnă şi ea una. Dar nu înțeleg de ce vă interesează pe dumneavoastră aşa ceva.

— Mă interesează toate detaliile atunci când este vorba de investigarea unei crime.

— Încă mai investigați crima aceea? Speram ca totul să se fi terminat deja. Teribilă tragedie. Erau amândoi atât de tineri. Dar sper că nu îl bănuiți pe Robert.

— Încercăm să ne formăm o imagine de ansamblu. L–ați cunoscut pe Randall Sloan?

— Bineînțeles. Este un adevărat fluturaş. Câtă energie are! Nu e deloc genul care stă prea mult acasă.

— N–aş putea spune. Acolo a murit.

— N–am înțeles, ce ai spus?

— Randall Sloan a fost găsit în după–amiaza asta spânzurat de candelabrul din dormitorul casei sale.

— Dumnezeule! Madeline îşi apăsă o palmă pe sâni. Doamne, Dumnezeule! Randall? Mort?

— Când l–ați văzut ultima oară, sau când ați vorbit cu el? – Nu... încă nu pot să–mi dau seama. Este un şoc foarte mare. Eu... Vă rog. Se întinse şi atinse o cutie argintie, care se dovedi a fi un sistem intercom. Brown, te rog, spune–i domnului Chase să coboare imediat. Madeline se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi apăsă fruntea cu degetele. Îmi pare rău, vă rog să mă scuzați, dar este un şoc foarte mare. Îl ştiam de mai bine de zece ani. Eram prieteni.

— Cât de apropiați?

Obrajii lui Madeline se îmbujorară şi mâinile îi căzură în poală.

— Înțeleg că trebuie să investigați un caz, dar găsesc că implicațiile pe care le–ar putea avea această întrebare sunt de un extraordinar prost–gust.

— Polițiştii au în general renumele de a fi de prost–gust. Aveați o relație personală cu Randall Sloan?

— Cu siguranță nu în modul în care sugerați dumneavoastră. Ne simțeam bine unul în compania celuilalt.

— Mi s–a spus că el v–a convins să vă încredințați conturile firmei tatălui său.

— Aşa este. Cu mulți ani în urmă. Am considerat că renumele, etica şi serviciile pe care le oferea respectiva firmă de contabilitate erau satisfăcătoare.

— În evidențele firmei Robert Kraus apare ca fiind contabilul dumneavoastră.

— Corect.

— Şi totuşi Randall Sloan se ocupa de toate conturile dumneavoastră, cel puțin de contabilitatea fundației.

— Vă înşelați, Robert o făcea.

— Randall Sloan s–a ocupat de toate aspectele financiare privitoare la Fundația Bullock din prima zi în care aceasta a devenit clienta firmei de contabilitate şi până la sfârşitul vieții sale.

— Nu ştiu despre ce vorbiți. Oh, Dumnezeule! Win! Sloan e mort!

Winfield Chase se opri brusc din traversarea camerei. Semăna cu mama lui, avea aceeaşi constituție puternică, aceiaşi ochi de gheață. Apoi se repezi să prindă mâna pe care ea o întinse spre el.

— Randall? Cum s–a întâmplat? A avut loc vreun accident?

— Trupul lui a fost găsit astăzi atârnând la capătul unei frânghii în dormitorul său, spuse Eve.

— S–a spânzurat? De ce–ar fi făcut una ca asta? Întrebă Winfield.

— N–am spus că s–a spânzurat.

— Ați spus... Winfield încercă să se adune în vreme ce mângâia mâna mamei sale. Ați afirmat că a fost găsit atârnând la capătul unei frânghii, şi am presupus că... îşi miji ochii. Vreți să spuneți că a fost ucis?

Trebuia să aprecieze accentul englezesc cu care el rostise acest ultim cuvânt. Suna de parcă Randall ar fi trebuit să fie îmbrăcat la patru ace în momentul în care fusese sugrumat.

— Nici asta n–am spus. Investigația este în curs de desfăşurare. Şi în calitate de conducător al anchetei o să vă întreb unde vă aflați vineri între orele şase şi zece seara.

— Asta e o insultă! Cum îndrăzneşti să o întrebi pe mama mea aşa ceva, şi mai ales în felul acesta? Degetele lui se împreunaseră cu cele ale lui Madeline acum, cealaltă mână a ei odihnindu–se pe coapsa lui. Ştiți cu cine stați de vorbă?

— Cu Bullock, Madeline Bullock. Fostă Chase, născută Madeline Catherine Forrester. Limbajul trupurilor lor o făcea să simtă un gol în stomac, dar nu–şi plecă privirea. Şi în cazul în care nu ştii cine sunt eu, află că mă numesc Eve Dallas, locotenent la NYSPD. Până în momentul în care va fi determinată cauza morții de către un medic legist, cazul este considerat o moarte violentă şi suspectă. Răspundeți la întrebare.

— Mamă, o să–l sun pe avocatul nostru.

— Vă rog, îl invită Eve. Chiar o să aveți nevoie de unul în cazul în care vă temeți să–mi spuneți unde vă aflați vineri seara.

— Calmează–te, Win, calmează–te. Situația este deranjată, n–o mai înrăutăți şi tu. Am fost acasă toată seara. Win şi cu mine am discutat planurile pentru gala de primăvară, un eveniment la care se strâng fonduri pentru fundație. Acesta urmează să aibă loc în aprilie, la Madrid. Am cinat pe la opt, cred, apoi am ascultat nişte muzică şi am jucat cărți. Cred că în jurul orei unsprezece ne–am dus la culcare. Aşa s–a întâmplat, Win?

El se uită de sus la Eve.

— La cină am servit cotlete de miel, precedate de o supă de roşii afumate.

— Delicios. A fost vreunul dintre dumneavoastră la reşedinţa lui Randall Sloan din New York?

— Bineînţeles. Madeline îl ţinea ferm de mână pe fiul ei. Primea deseori vizitatori.

— Şi în perioada aceasta, de când sunteţi în America, l–aţi vizitat?

— Nu. După cum v–am explicat şi înainte, am dorit ca de data aceasta să ne bucurăm de seri mai liniştite.

— Aşa e. Aţi condus vreun pic prin oraş, domnule Chase?

— În New York? Se uită la ea, un pic dezgustat. De ce aş face–o?

— N–aş putea să vă spun. Ei bine, mulţumesc pentru timpul acordat. Eve se ridică în picioare. Oh, am uitat să vă spun – conturile dumneavoastră, de a căror administrare se ocupau cei de la Sloan, Myers şi Kraus, vor fi predate autorităţilor fiscale americane şi britanice şi din celelalte ţări în care mai funcţionaţi.

— Asta e strigător la cer! Winfield ar fi sărit înainte, dacă mama lui nu s–ar fi ridicat în picioare şi nu l–ar fi ţinut.

— Ce înseamnă asta? Dori ea să ştie.

— S–au ridicat mai multe întrebări cu privire la acele conturi. Şi eu nu sunt decât un poliţist de la Omucideri. Ce ştiu eu? Sunt sigură că specialiştii instituţiilor financiare se vor edifica până la urmă.

— Dacă există întrebări ori suspiciuni privitoare la conturile fundaţiei, la aceste întrebări trebuie să răspundă cei de la Sloan, Myers şi Kraus. Robert Kraus... Madeline făcu o pauză şi–şi puse din nou mâna liberă pe sâni. Dar, nu, aţi spus că de fapt Randall se ocupa de conturile noastre. Dar asta înseamnă că au profitat de încrederea pe care le–am acordat–o, e o infracţiune. A recunoscut? Doamne, Dumnezeule, şi noi am avut încredere în el. Se sprijini de Chase şi el îşi puse braţul în jurul umerilor ei. S–a folosit de noi? Întrebă Madeline. De aceea s–a sinucis?

— Lucrurile par să se potrivească, nu–i aşa? Mulţumesc pentru timpul acordat.

Şi asta, se gândi Eve, le va da mult de gândit. Zâmbea răutăcios când se urcă în maşină.

— Nu cred c–o să fim invitaţi la gala de primăvară din Madrid, comentă Roarke.

— Mi se rupe inima. I–ai văzut? Erau rupţi parcă din filmele alea englezeşti care–ţi plac ţie – acelea vechi. Dar ea se ţine tare. Nu şi–a imaginat vreodată că o să–i batem la uşă, dar când am venit era pregătită să ne primească. El, pe de altă

parte, are nevoie de indicații şi trebuie ținut din scurt. Şi e cam nestăpânit.

— El i–a omorât.

— Poți să fii sigur că el a făcut–o. Îndrăzneşti să mă iei la întrebări? Să mă amenințI? Oh, da, el i–a omorât pe toți, apoi a venit acasă şi i–a povestit totul lui mami. Dar s–au înfuriat foarte tare când şi–au dat seama că cele trei crime nu au fost de ajuns pentru a acoperi toate urmele.

— O să dea vina pe Randall Sloan.

— O să încerce. O să–i las pe Federali şi pe cei de la Global să îşi facă griji în privința asta. Omor cu premeditare, trei acuzații. Asociere în vederea săvârşirii de infracțiuni, complicitate anterioară şi ulterioară. O să–i închid pentru astea.

— Pot să te întreb şi eu cum?

— El şi–a lăsat ADN–ul pe pumnul lui Byson. Aşa că ştiința o să ne ajute să le venim de hac. Şi în virtutea calităților mele de investigator voi obține un mandat prin care el va fi obligat să ne ofere mostre din ADN–ul său. Peabody şi McNab o să găsească ceva ce Sloan a ascuns la el acasă, ceva care să–i incrimineze. Şi o să–l aduc pe acel Win la interogatoriu, o să–l înfurii la culme. Fără mămica lângă el o să se repeadă la mine şi o să cedeze nervos. Asta cred c–o să facă.

— Ar putea pleca în seara asta, în Anglia ori în altă parte.

— Ar putea, dar n–o s–o facă. Dacă ar pleca ar deveni ținta suspiciunilor. Şi ea este prea controlată pentru a face aşa ceva. Acum trebuie să pară şocați şi indignați. Amicul lor, prietenul lor spânzurat i–a tras pe sfoară şi a profitat de ei. Şi a folosit minunata şi lăudata lor fundație în interes personal. Ruşine şi oroare! Chiar de asta cred că se ocupă ea în momentul ăsta, şi îl sună pe Cavendish – sau pe una dintre persoanele de contact din Anglia – pentru a le cere să înceapă hărțuielile, procesele şi orice alte acțiuni pe care vor să le pună în mişcare. Trebuie să–l aduc şi pe Cavendish în boxa acuzaților. În mai puțin de treizeci de minute scot tot de la el. El nu prea are coloană vertebrală. Şi îl întorc împotriva lor. El ştia despre crime şi sunt sigură că ar fi gata să facă o înțelegere care să–l țină departe de puşcărie pentru complicitate.

Roarke opri la un semafor şi o studie.

— Eşti cam pornită, nu–i aşa, locotenente?

— Păi, să ştii că sunt. O să rezolv cazul pas cu pas. Mai întâi o să obțin câte un mandat pentru Chase şi pentru Cavendish. Se scotoci după comunicator. Trebuie să–i aduc pe amândoi la interogatoriu până mâine–dimineață.

Întrerupse seara relaxantă de duminică atât a unui

procuror, cât şi a comandantului ei, îi puse pe amândoi în conferinţă pe ecranul comunicatorului de bord şi încă le mai expunea cazul în momentul în care Roarke trecu de poarta casei.

— Am nevoie de un mandat cu ajutorul căruia lui Chase să i se poată preleva mostre de ADN, spuse Eve.

Îmbrăcat neglijent, procurorul Cher Reo se încruntă în ecranul comunicatorului.

— Presupuse operaţiuni contabile ilegale, presupuse operaţiuni ilegale ale unei persoane care nu era contabilul răspunzător de conturile respective, şi care ulterior a lăsat un bilet de adio prin care mărturisea comiterea celor două crime, înainte de a se omorî.

— Medicul legist o să confirme că nu a fost vorba de o sinucidere.

— N–ai de unde să ştii cu siguranţă.

— Dar sunt al dracului de sigură. Eve se strâmbă. Scuzaţi–mă, comandante.

Whitney se mulţumi să ofteze.

— Dacă locotenentul este „al dracului" de sigură, Reo, trebuie să încercăm să obţinem ce cere. Dacă Chase este curat, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să se simtă insultat şi să se plângă la ambasadă, şi să–i pună pe avocaţii lui să ne facă zile fripte.

— O să găsesc un judecător care să fie de acord cu tine, spuse Reo. Şi acelaşi lucru e valabil şi în cazul lui Cavendish. E cam subţire argumentaţia, Dallas.

— O să o fac eu mai solidă. Vreau ca amândoi să fie la mine în birou mâine–dimineaţă la opt. Mulţumesc comandante. Îmi cer scuze că v–am întrerupt seara.

— Şi eu? Întrebă Reo.

— Şi ţie îţi cer scuze.

— Bine lucrat. Roarke se aplecă şi o sărută. Eu ţi–aş fi dat mandatele de care ai nevoie.

— Pun pariu că aşa ai fi făcut. Avocaţii lor or să facă valuri, dar asta n–o să le fie de prea mare ajutor. O să–i înfund, Roarke. Pentru Natalie, pentru Bick şi pentru ticălosul acela de Randall Sloan. Şi când o să termin cu ei, Federalii şi cei de la Global vor trebui doar să mai adauge ceva la pedeapsă pentru evaziune fiscală şi pentru spălare de bani şi pentru alte bube pe care le–or mai găsi în cap. îşi puse un braţ în jurul taliei lui şi urcară împreună treptele până la uşa principală. Chiar am avut nevoie de tine în cazul ăsta, şmechere.

— Plăteşte–mă.

Râsul i se transformă în şuierat când intră în casă şi îl văzu pe Summerset.

— N–ai putea şi tu să fii în altă parte, oriunde, dar nu aici?

El o ignoră complet şi i se adresă direct lui Roarke.

— Calmantul a mai liniştit–o pe Mavis, aşa că acum doarme. I–am dus pe ea şi pe Leonardo în camera albastră de oaspeți, de la etajul trei. Este mai linişte acolo, şi ea are nevoie de odihnă. Apoi îşi aținti ochii întunecați asupra lui Eve. A fost prea activă şi supărată astăzi.

— Da, dă vina pe mine.

— Vinovat este cel care a răpit–o pe Tandy Willowby, spuse Roarke. Şi noi ne dorim ca Mavis să se odihnească atât cât trebuie.

— Bineînțeles. Summerset îşi drese vocea. Sunt îngrijorat. Se uită din nou la Eve, în ochii lui întunecați apărând ceva ce ar fi putut semăna cu o scuză. Sunt îngrijorat.

— Nu pot să fac nimic pentru a o linişti, poate doar să o leg. Singura soluție este să o găsesc pe Tandy Willowby.

— Locotenente, spuse Summerset în vreme ce urca scările, pot să îți prepar o băutură energizantă, una care să nu conțină chimicale, pe care ştiu că le deteşti.

— Vrei să–mi prepari mie o băutură energizantă, pe care eu să o introduc în corpul meu? Pufni. Ți se pare că mi–am pierdut mințile? Continuă să urce treptele, apoi îi aruncă o privire lui Roarke şi–i spuse: N–am de gând să beau vreo licoare preparată în cazanul lui vrăjitoresc, aşa că las–o baltă.

— N–am spus nimic.

— Dar gândeai ceva. O să beau o cafea, apoi o sun pe Peabody. Dacă Mavis s–a culcat, mă pot duce eu acolo, s–o înlocuiesc pe ea şi pe McNab. Trebuie să–l pun şi pe Baxter la curent. O să vrea să participe şi el la interogatoriile de mâine.

— Eve, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să dormi.

— Credeam că nu spui nimic.

— Oh, la dracu' cu toată blestemăția asta! Comunicatorul ei începu să sune.

— Ia uită–te, ciripi Peabody şi îşi întoarse comunicatorul pentru ca ea să poată vedea gura întunecată a unui seif.

— La naiba!

— E al doilea pe care l–am găsit. Aproape că ne lăsaserăm păgubaşi, dar tipul meu e încăpățânat ca un catâr. O Peabody foarte obosită făcu câteva semne drăgăstoase.

— Termină cu chestiile alea!

— Haide, le merită. Primul seif se afla în bibliotecă. Era

acoperit de un panou fals, dar orice spărgător mai de Doamne–ajută l–ar fi găsit şi l–ar fi deschis. Era gol. Am fost foarte trişti pentru că ne–am închipuit că ucigaşul lui Sloan a ajuns la el înaintea noastră.

— Pun pariu că aşa s–a şi întâmplat. Şi–a închipuit că şterge toate urmele şi înlătură toate dovezile pe care le avea Sloan împotriva lui.

— Dar McNab a zis: „Dă–o dracului de treabă, frumuşico" – vorbea cu mine. După cum ai spus şi tu, victima era un tip destul de inteligent, aşa că am presupus că mai avea un seif pe undeva pe aici. Şi dacă nu aici, în mod sigur în altă parte, dar dacă tot eram aici, ne–am apucat să căutăm şi...

— Dai din gură ca o moară stricată.

— Îmi cer scuze. Creierul mi–a adormit în urmă cu o oră. Nu ştiu ce s–a întâmplat cu restul trupului. Şi, cum spuneam, am găsit seiful ăsta în bucătărie. Este zidit în cămară – care, dacă pot să adaug, era plină cu alimente de cea mai bună calitate. Noi n–am mâncat nimic. A fost greu, dar am rezistat. Şi în seiful ăsta frumos – pe care armăsarul meu scoţian l–a spart în treizeci şi cinci de secunde – am găsit bani. Două sute cincizeci de mii. Am mai găsit nişte bijuterii şi o grămadă de discuri. Sunt etichetate, Dallas, şi pe unele dintre ele scrie „Fundaţia Bullock".

— Am pus mâna pe comoară. Înregistrează–le şi inventariază–le pe toate. Apoi adu–le aici.

Eve se întoarse spre Roarke cu un zâmbet larg pe faţă.

— I–am prins pe nemernici. Zâmbetul îi păli la vederea paharului înalt, plin cu o substanţă verde şi vâscoasă pe care acesta îl avea în mână. De unde ai chestia aia?

— De la nişte zâne.

— Nu vreau suc de zâne. Se propti pe picioare şi îşi ridică braţele ca un boxer înainte de atac. Şi dacă încerci să bagi în mine cu forţa chestia aia, îţi garantez că o să sângerezi.

— Oh, draga mea, sunt speriat de moarte. O femeie care abia mai poate să stea în picioare mă ameninţă cu bătaia. Jumătate este pentru mine, spuse el şi ea pufni. Şi jumătate pentru tine.

— La naiba! N–avea cum să îl pocnească dacă era atât de înţelegător. Tu primul.

Cu ochii ţintă într–ai ei, ridică paharul şi bău jumătate din conţinutul acestuia. Apoi îşi înălţă capul şi îi întinse paharul.

— Dezgustător, nu–i aşa?

— Absolut, o aprobă el. Acum e rândul tău.

Ea făcu o față de care un copil răsfățat de doisprezece ani ar fi fost mândru, dar îi smulse paharul, strânse din ochi şi dădu pe gât restul lichidului.

— Na! Acuma eşti fericit?

— O să fiu şi mai fericit când o să dansăm amândoi goi sub razele soarelui tropical, dar deocamdată mă mulțumesc cu atât.

— Bine. Îşi şterse ochii. Acum hai să terminăm chestia asta.

19.

Când luă legătura cu Baxter, el aproape că ajunsese în poarta casei lor.

— M–am gândit că aş putea să trec pe la tine şi să–ţi aduc ce am găsit, şi tu să–mi dai ce ai descoperit. L–am luat şi pe Trueheart cu mine. Trebuie să–i dăm ceva de făcut şi puştiului.

Întotdeauna se găsea ceva de făcut, se gândi Eve şi începu să–şi adune notiţele. Trueheart ar putea să facă pe sclavul şi să–i scrie raportul. În ciuda faptului că lucra cu Baxter de câteva luni bune, Trueheart era proaspăt ca margaretele în mai şi la fel de vesel ca un căţeluş pe maidan. N–o să se plângă dacă Eve avea să–i întocmească raportul.

— Mai mulţi poliţişti, spuse Roarke. Deci mai multă cafea.

— Dansuri în pielea goală sub soarele tropical, în viitorul apropiat.

— Presupun că n–avem timp să exersăm cincisprezece minute în camera holografică. Îi puse cana cu cafea lângă cot.

— Am exersat de câte ori am avut ocazia în ultimii ani. Cred că am putea să trecem la profesionism. De unde vin banii pe care îi spălau?

— Credeam că o să–i lăsăm pe Federali şi pe cei de la Global să se ocupe de asta.

— Da, dar îmi stă pe creier. Se ridică în picioare, merse până la panou şi studie din nou fotografiile lui Bullock şi Chase. Revăzu în minte felul în care stăteau unul lângă celălalt, cum se atingeau. Nu se comportă ca şi cum ar fi mamă şi fiu. Văzu că Roarke nu spune nimic şi se întoarse spre el. Dădu din cap. Ai văzut şi tu.

— Presupun că tu eşti mai sensibilă la astfel de chestii decât majoritatea oamenilor. Am văzut... Să zicem că am văzut intimitatea dintre ei.

— „Intimitate" este un cuvânt prea curat pentru ce–am văzut acolo, dar pentru mine la fel e şi „incest". Niciunul dintre ele nu descrie exact relaţia lor. Ea conduce tot, ea îl conduce şi pe el. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Ea este un fel de păianjen, şi deşi ea ar fi trebuit să îl protejeze de lucrurile rele, îl foloseşte şi îi întunecă minţile... Şi nu e doar o impresie de–a mea.

El traversă camera, îi puse o mână pe umăr şi–şi lipi buzele de părul ei.

— Cum să împiedici aşa ceva să rezoneze cu ceea ce e

înăuntrul tău?

Eve întinse mâna şi o acoperi pe a lui.

— El trebuie să–i fi ucis pe oamenii aceia. Tu ai reuşit să vezi asta în el, violența de dincolo de aparențele unui om de lume. Dar ea este cea care apasă pe butoane. Şi poate mă implic prea mult în chestia asta.

— Dacă e aşa, înseamnă că şi eu mă fac vinovat de acelaşi lucru.

— Ei bine. Răsuflă adânc şi îşi lăsă mâna în jos. Dacă avem dreptate, e o chestie pe care o vom putea folosi la interogatoriu. Dar deocamdată se pune întrebarea de unde vin banii aceia. De la lumea interlopă, din trafic de arme? Nu prea cred, nu se potriveşte. Banii mafiei. Nu ştiu. Ei nu prea dau bani oricui. Dar mai sunt multe posibilități, murmură ea. O grămadă de alte modalități prin care să faci rost de bani fără să–i înregistrezi în acte, dar eu bănuiesc că e vorba de ceva în care sunt amestecați şi ei. Sau de ceva care le place. Sau în care cred. Sunt nişte nemernici care nu urmăresc decât plăcerea personală.

— O descriere perfectă.

— Înțelegi ce vreau să spun. Dădu din cap. Nişte fandosiți şi îngâmfați. Nu prea–i văd amestecându–se cu lumea interlopă, pentru că ei îi place să conducă ostilitățile, îmi doresc să fi putut discuta despre toate astea cu Mira, să–i facă un profil psihologic.

— După câte se vede, te–ai ocupat tu de chestia asta.

— Poartă diamante în casă. Şi el e îmbrăcat în costum duminica seara, în casă. Țin la o anumită imagine, pe care o afişează tot timpul, chiar dacă nu e nimeni în jurul lor să–i vadă. Asta au creat, asta au construit, chiar şi atunci când se acuplau în întuneric. Şi sexul, ăsta este un alt nivel al imaginii şi poziției lor, deasupra tuturor. *Ştii cine suntem noi?* Probabil că înfumurarea le–a conferit pojghița aceea de stil şi de romantism.

— Îți mulțumesc, draga mea.

Îşi întoarse ochii spre el. Dar el nu făcuse decât să–i aducă aminte că aşa dobândise şi el o bună parte din avere în tinerețe.

— Bijuteriile, obiectele de artă, vinurile bune. Poate de aici vin banii. Poate şi din puțin şantaj.

— Discurile acelea pe care ți le aduc Peabody şi McNab or să te lămurească, măcar aşteaptă până după ce le examinezi.

— Da. Dar probabil că sunt codificate. Altă belea. O grămadă de case şi de alte proprietăți sunt trecute pe numele

fundației. Fără astâmpăr, se plimba prin birou de colo–colo, în fața panoului cu probe. Dar probabil că aşa sunt exploatate lacunele din legile privitoare la impozitare. Fac pariu că o mare parte din bijuteriile acelea, din lucrurile de artă şi din obiectele scumpe de acolo au fost cumpărate cu bani gheață. Apoi întinse un deget spre datele de pe monitor.

— Şi uită–te la el. Se apropie de cincizeci de ani, n–a fost căsătorit niciodată, n–a avut nicio concubină, continuă să locuiască cu mama lui. Lucrează cu mama lui. Călătoreşte cu mama lui. Şi ei trăiesc cu impresia că nici măcar nu trebuie să salveze aparențele. El n–a spus: „Ştii cine suntem *noi*?" ci „Ştii cine e *ea*?" Ea are puterea. Ea deține controlul.

Eve lăsă deoparte aceste gânduri. Auzise paşi de polițişti apropiindu–se de birou.

Întotdeauna era surprinsă să–l vadă pe Trueheart în uniformă. Când intrară, Eve avu impresia că vede un clip de promovare pentru meseria de polițist. Veteranul versat şi ucenicul lui studios.

— Cafea, zise Baxter ca şi când ar fi spus o rugăciune. Faceți–mi rost de nişte cafea, puştiule, Dallas, Roarke.

— Ce se mai aude despre vehiculul acela? Întrebă Eve.

— Discurile sunt înlocuite la sfârşitul fiecărei zile, astfel că nu există niciun fel de înregistrare cu privire la noaptea în chestiune.

— Deci n–ai nimic pentru mine?

— Aş fi venit cu mâna goală? Luă cana de cafea pe care i–o dădea Trueheart, şi îşi întinse picioarele. Un garaj privat, la care chiria este mai mare decât la apartamentul meu şi al puştiului la un loc. Accesul se face cu cartelă codată şi parolă, în locul acela sunt păstrate o jumătate de duzină de vehicule, şi dă–mi voie să–ți spun că toate sunt luxoase. Victima deținea o maşină de teren puternică. Cu patru locuri.

— Fascinant, Baxter.

— Stai că devine şi mai fascinant. După ce ne–am uitat prin garaj l–am chemat pe manager, dar el nu ne–a furnizat nicio informație. Însă în timp ce noi eram acolo a venit un tip cu un Sunstorm clasic, model Triple cu turbo jet, cu şase locuri. Negru ca gura iadului, cu acoperiş de sticlă argintie. Ştii modelul? Îl întrebă el pe Roarke. Acela lansat în 2035?

— Bineînțeles că–l ştiu. O maşină foarte bună.

— Aproape că am început să plâng când l–am văzut că intră cu ea în garaj.

— Da, era o maşină foarte mişto, îl aprobă Trueheart, apoi roşi când Eve îi aruncă o privire.

— Măi băieți, se pare că voi v–ați distrat de minune cu jucăriile voastre. Dar mie ce–mi iese de la afacerea asta?

— În cursul conversației, proprietarul Sunstorm–ului, un tip pe nume Derrick Newman, a declarat că, deşi nu l–a întâlnit niciodată pe Sloan, i–a admirat întotdeauna vehiculul şi chiar s–a gândit să–şi cumpere şi el unul la fel. Pentru vreme proastă şi pentru drumuri de țară.

— Acum are posibilitatea să–l cumpere chiar pe acela, la un preț mai bun, ținând seama că proprietarul e mort.

— Deşi nu l–a întâlnit niciodată pe Sloan, repetă Baxter, a văzut că vehiculul de teren era întotdeauna parcat pe locul lui, cu spatele. Aşa era parcat în urmă cu o săptămână, miercuri, pe la ora şapte seara, când Newman s–a dus să–şi ia propria maşină pentru a merge împreună cu prietena sa în Oyster Bay, unde era organizată repetiția pentru nunta fratelui său – care urma să aibă loc sâmbăta următoare. A adus vehiculul înapoi în garaj puțin după ora trei joi dimineața, având în vedere faptul că prietena lui nu i–a cedat în seara aceea. În momentul acela a observat, spre surprinderea sa, că maşina de teren la care ne–am referit mai devreme era parcată cu fața.

Eve îşi strânse buzele.

— Asta poate să nu însemne nimic.

— Nu este chiar aşa. Când Newman a amintit de modul în care Sloan obişnuia să parcheze, managerul garajului a intervenit şi el. Sloan închinase locul acela de parcare de mai bine de trei ani, şi niciodată în tot acest timp nu parcase cu fața. Asta până acum o săptămână, miercuri seara sau joi dimineața devreme.

— Vreau ca vehiculul acela să fie rechiziționat. Şi am nevoie de o echipă de criminalişti care să–l cerceteze moleculă cu moleculă.

— Asta am presupus şi eu că o să zici. Am dat telefoanele necesare când încă eram acolo. Maşina e acum pe drum.

— Bine lucrat.

— Măcar am simțit şi noi că am făcut ceva, spuse Baxter ridicând din umeri. Am vorbit cu Palma în fiecare zi. Vrea să vină încoace, să împacheteze lucrurile surorii ei imediat ce se liniştesc apele.

— Mă ocup eu de asta. Eve îl puse la curent şi dădu din cap spre Peabody şi spre McNab, care tocmai intraseră când ea era pe punctul să încheie.

— Le–am identificat, le–am sigilat, le–am înregistrat, le–am predat. Peabody căscă şi McNab puse pungile cu probe pe biroul lui Eve. Banii miros foarte bine. Mai ales atunci când

sunt mulți.

— Adu–i nişte cafea, ceru Eve.

— Mai întâi bea asta. Roarke îi întinse un pahar cu energizant.

— Pare foarte scârbos, spuse Peabody şi se strâmbă spre pahar.

— L–am făcut special pentru tine.

— Câhhh! Dădu repede paharul pe gât. Chiar e scârbos.

— Da, ştiu. Şi tu trebuie să bei unul, Ian.

— Energizant? Mie–mi plac chestiile astea. Îşi bău porția fără să se plângă în timp ce Trueheart le împărțea tuturor cafele.

— Acum toată lumea este revigorată. Eve desigila pungile cu probe pe care Peabody le marcase ca fiind cele care conțineau discurile cu date despre Fundația Bullock. Începem cu anul trecut şi o luăm înapoi.

Băgă primul disc în computer.

— Afişează datele pe ecranul numărul unu.

Nu sunt codate, gândi ea, şi, dacă ar fi avut energia necesară, ar fi dansat de bucurie.

— Roarke, vrei să ne traduci şi nouă ce scrie acolo?

— Sunt conturi lunare, zise el. Aş spune că este vorba de copia făcută de Sloan pentru uz personal. Scrie clar aici, spre deosebire de fişierele înregistrate la firma de contabilitate. Aici a trecut onorariul lui lunar. Roarke luă un creion cu laser şi arătă secțiunea la care se referea. Şi comisionul lui Madeline Bullock şi al lui Winfield Chase; sunt şi ei listați. Mai sunt şi deduceri ale onorariilor de avocat ale lui Cavendish, în New York. Firma de avocatură din Londra îşi ia şi ea partea prin intermediul unui abonament lunar şi prin facturarea de ore.

— Tradu într–un limbaj de oameni normali.

— Aici se observă foarte clar diferențele între modul în care aceste conturi erau administrate pe față şi ce se întâmpla în realitate cu ele. O grămadă de ilegalități. Copoii de la Finanțe or să saliveze pe documentele astea ani în şir.

— Caut nişte venituri aici, spuse Eve uitându–se peste datele respective. Banii vin pentru indivizi. Şi ies din contabilitate spre persoane juridice şi instituții. Spitale, alte instituții medicale..., mâncare, cazare, transport. Samuel şi Reece Russo, un sfert de milion plătiți.

— Aceea este o rată, explică Roarke. Una din patru.

— Un milion pentru Sam şi Reece, şi o sumă aproximativ egală de la o anume Maryanna Clover. Şi mai apar aici şi altele de genul acesta. Uite, patru, ba nu, cinci rate plătite de către

persoane fizice, şi asta doar în primul trimestru al anului. Dar pentru ce au plătit?

— Cheltuielile ataşate veniturilor respective ne pot oferi explicaţia. Roarke ordonă să fie afişate pe ecran toate explicaţiile. Din banii daţi de Russo se face o plată de zece mii de euro, la fiecare rată, către o anume Sybîî Hopson, apoi o plată de două mii de euro, reţinere lunară pentru Leticia Brownburn, medic, care a primit un bonus de zece mii în octombrie, anul trecut. O altă sumă, înregistrată ca donaţie pentru Sundays's Child. Onorariile pentru servicii legale se ridică la... douăsprezece mii pentru această tranzacţie, şi au fost plătite de fundaţie.

— Deci pentru un milion, pe care i–au înregistrat ca fiind bani neimpozabili, au făcut cheltuieli de peste o sută de mii de dolari. E un câştig destul de bun, zise Eve. Ce este Sun–day's Child?

— O agenţie de plasare a copiilor, murmură Peabody, pe jumătate adormită. Cu sediul în Londra.

Eve se răsuci.

— Cum?

— Ha? Ce? Peabody se ridică din fotoliu şi clipi rapid de câteva ori. Îmi cer scuze, cred că nu mai eram aici.

— Sunday's Child.

— Ah, ne ocupăm de răpire acum. Este una dintre agenţiile de pe listă. Are sediul în Londra şi filiale în Florenţa, Roma, Oxford, Milano, ah, şi Berlin. Îmi cer scuze, trebuie să–mi consult notiţele.

— Agenţia asta este pe lista din dosarul lui Tandy şi apare ca unul din beneficiarii majori ai Fundaţiei Bullock? Se uită la Baxter. Cam stranie coincidenţa, nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dallas, ce facem aici, reconstituim un puzzle?

— Trueheart, verific–o te rog pe Leticia Brownburn, medic, din Londra. Vreau să ştiu dacă are vreo legătură cu Sunday's Child. Roarke, vreau să te uiţi prin dosarele astea, şi să–mi spui dacă e vorba de un mecanism care se repetă, şi cât mai repede posibil te rog. Vezi dacă mai găseşti alte agenţii, centre maternale etc.

Toată lumea se mişca rapid. Deoarece amândouă calculatoarele erau ocupate, Eve îşi scoase computerul portabil.

— Verificare de date personale. Russo Samuel şi Russo Reece, începu ea, şi citi numerele de identificare pe care Sloan le notase în dosare.

Procesare... Russo Samuel, data naşterii 5 august 2018, căsătorit cu Russo Reece, născută Bickle, la data de 10 mai 2050. Rezidenţe: Londra, Anglia, Sardinia, Italia, Geneva, Elveţia, Nevis. Un singur copil, băiat, născut la data de 15 septembrie 2059. A fost adoptat.

— Destul, opreşte procesarea. Caută toate datele privitoare la Hopson Sybil, ordonă ea şi citi numărul de identificare.

Procesare... Hopson Sybil, născută la 3 martie 2040. Părinţi...

— Treci peste asta. Domiciliu şi copii.

Locuieşte la Universitatea din Oxford. Studentă. Nu are copii. A fost înregistrată ca gravidă, a dus sarcina la capăt, a născut un băiat, la 15 septembrie 2059. Băiatul a fost plasat pentru adopţie.

— Ce agenţie de plasament au folosit Russo şi Hopson?

Procesez... Sunday's Child, Londra.

— Nu e ilegal, Dallas. Baxter veni lângă ea. Nu ştiu toate chichiţele legilor privitoare la adopţii în Europa, dar aici se practică aşa ceva.

— Sumele plătite sunt prea mari, îl contrazise Eve. Fata asta şi–a vândut copilul, şi vânzarea fiinţelor umane este ilegală peste tot în lume.

— Pot să susţină că sumele acelea reprezentau un ajutor de studii, decontarea cheltuielilor etc. O să fie un pic tăvăliţi, dar până la urmă or să scape basma curată.

— Poate. Dar au ascuns banii, au cosmetizat conturile pentru a scădea cu mult sub limita acceptată, au lăsat majoritatea veniturilor neraportate, nedeclarate. Şi dacă asta este ce pare a fi, înseamnă că ei, de fapt, conduc o operaţiune de vânzări de copii, şi scot un profit al dracului de mare. Imaginea lor va avea de suferit când presa o să afle toate astea. Mai mult, au ucis trei oameni pentru a ţine toate lucrurile astea ascunse.

— Peste asta a dat sora Palmei, murmură Baxter.

— Mă îndoiesc că şi–a dat seama de toată amploarea afacerii, dar a făcut unele săpături şi a obţinut câteva indicii

importante. Baxter, mai există şi alte femei care sunt dispărute, asemenea lui Tandy, şi cel puţin una care a fost omorâtă, cu fetus cu tot. O să descoperim că are legătură cu asta. Dădu din cap spre ecranul computerului. Exact cu asta.

— Au ajuns să răpească femei de pe stradă? Să le fure copiii?

— Ceva de genul ăsta. Dacă aceste femei au luat legătura la un moment dat cu Sunday's Child, eventual chiar au început procedurile. Deci fundaţia a ajuns să–şi primească banii pentru copilul respectiv.

Acum era vorba de mai mult de câteva piese disparate. Imaginea era întreagă şi completă, chiar în faţa ei.

— Apoi, să zicem că femeia respectivă se răzgândeşte, şi pleacă. Toate aceste femei s–au mutat, deci probabil că s–au simţit ameninţate, sau poate că s–au temut că se vor face presiuni asupra lor, că vor fi date în judecată. Şi sunt răpite înainte de a ajunge la termen. Trebuie să existe un motiv pentru toate acestea.

— Un timp mai scurt de aşteptare pentru produsul finit, spuse el rânjind.

— După ce produsul este livrat, femeia nu le mai este de niciun folos şi scapă de ea. Astfel se reduce nivelul cheltuielilor. Lucrează cu Roarke, vedeţi dacă puteţi să identificaţi pe cineva care a plătit onorariul pentru copii, dar acest onorariu nu este afectat de prea multe cheltuieli, sau găsiţi cazuri în care cheltuielile nu sunt la fel de mari ca de obicei.

— Am înţeles.

— Trueheart.

— Locotenente, Brownburn face parte din conducerea Sunday's Child şi este chiar ginecologul stabilimentului.

— Peabody, agenţia are vreun birou deschis la New York?

— Nu, doar în Europa.

— Atunci trebuie să mai fie şi alte agenţii cu care lucrează fundaţia, una care să apară în evidenţele astea. Nu cred că au cărat–o până în Anglia, mai ales că trebuia să nască în scurt timp. Vor să fie siguri că produsul îndeplineşte parametrii normali. Poate în New Jersey, poate în Connecti–cut. Poate...

Trase o înjurătură şi se repezi la comunicatorul de pe birou. Casa aceea mare cu geamuri mate. *Din interior poţi vedea afară, dar invers nu,* se gândi ea în vreme ce forma numărul lui Cher Reo.

Incognito pe dracu'!

— Iisuse, Dallas, de câte ori o să–mi strici seara într–o singură zi? Reo îşi dădu pe spate părul blond. Tocmai mă

pregăteam să primesc şi eu ceva.

— O să primeşti mai mult. Am nevoie de un mandat.

— Ți–am făcut rost de blestematele alea de mandate, şi, dă–mi voie să–ți spun, a trebuit să transpir serios pentru ele.

— Am nevoie de un mandat de percheziție pentru sediul Fundației Bullock de pe East End Avenue. Pentru toate încăperile.

— Oh? Numai atât? Urma de accent sudist din vocea lui Reo deveni dulce ca mierea.

— Am motive întemeiate să cred că acolo este ținută o femeie împotriva voinței ei. O femeie însărcinată, a cărei viață se va sfârşi dacă naşte înainte să ajungem noi la ea. Dacă nu este acolo, am nevoie de mandat pentru a scotoci casa în căutarea probelor care să ateste că ea a fost acolo.

— Dallas, tipii ăştia sunt ucigaşi sau răpitori?

— Chestiile astea sunt legate între ele, Reo, şi femeia asta este dispărută încă de joi. S–ar putea să fie deja prea târziu. Nu mă face să întârzii şi mai mult.

— Nu sunt suficiente doar nişte „motive întemeiate care te fac să crezi", Dallas. Abia am reuşit să–ți obțin mandatul pentru prelevarea probelor ADN. Dacă încerc să obțin încă un mandat pentru o altă acuzație, avocații echipei adverse o să țipe din răsputeri „hărțuire!".

— N–am timp... Eve se întrerupse, respiră adânc. O să ți–o dau pe Peabody, să–ți explice ea toată problema. Eu pun toate piesele cap la cap, Reo. Cu sau fără mandat, eu mă duc acolo în mai puțin de o oră.

Arătând cu degetul spre comunicator, Eve intră în biroul lui Roarke.

— Ți–am descoperit şablonul, modul de operare, locotenente, îi spuse Roarke. Sunt plasați maximum zece copii pe an, la naştere, contra unei contribuții, şi minimum patru. În ultimii opt ani au fost plasați şaizeci şi cinci de copii, obținându–se un profit brut de şaizeci şi cinci de milioane de euro.

— Sunt pe cale să obțin un mandat pentru casa din East End. Cred că acolo o țin pe Tandy. Baxter.

— Am aici nişte scule a–ntâia, spuse el fără să–şi ridice privirea. Am găsit şase cazuri de adopție la care cheltuielile sunt cu mult mai mici decât la celelalte, şi un caz în care onorariul de cumpărare a fost rambursat integral.

— Jones Emily, Midllesex şi/sau Londra, Anglia.

— Asta este numele de pe listă, singurul de altfel pentru care toate cheltuielile au fost rambursate, în afara celor

medicale. Şi, ştii ceva, Dallas? Apare şi numele lui Tandy aici. McNab se uită la ea. S–a făcut o plată către ea în mai anul trecut, dar suma a fost înregistrată ca restituită integral la începutul lui iunie.

— S–a răzgândit, le–a dat banii înapoi. Dar asta n–a rezolvat problema. Mergem acolo.

În biroul său, Eve trasă planul casei, aşa cum şi–l amintea ea.

— Probabil că subiectul este ţinut la nivelul al doilea sau al treilea. Eu cred că la etajul trei. Probabil că este legată, şi cu siguranţă e păzită sau supravegheată cu camere de luat vederi. La locul respectiv există cel puţin doi suspecţi şi un droid, servitor. Ţinând seama de situaţia dată, probabil că la faţa locului se va afla şi un doctor, droid sau uman. Amândoi suspecţii vor fi consideraţi violenţi. Se uită la Roarke. Poţi să le dezactivezi sistemul de siguranţă de la distanţă?

— Da, pot.

— Imediat după dezactivarea sistemului de securitate, intrăm repede. Prioritatea o reprezintă localizarea şi asigurarea integrităţii corporale a victimei. Peabody, tu şi Trueheart o să vă ocupaţi de asta. McNab, tu şi Roarke supravegheaţi tot ce ţine de partea electronică, inclusiv droizii. Baxter, asta înseamnă că tu şi cu mine o să ne ocupăm de suspecţi. Dacă se opun, vor fi imobilizaţi.

— Folosim orice mijloace pentru asta?

— Vreau să poată vorbi. Nu ţin la fel de mult la abilitatea lor de a merge. Comunicăm pe canalul A. Vreau să fiu anunţată în momentul în care victima este găsită şi aştept detalii cu privire la starea ei de sănătate. Iată planul de bătaie.

Se întoarse la peretele transformat acum într–un ecran imens, pe care se putea vedea schema casei din East End.

După ce terminară, se duse în dormitor, îşi puse hamul celei de–a doua arme, verifică arma principală şi restul echipamentului. Apoi, pentru că simţea că ochii îi frigeau, dădu drumul la apă rece în chiuveta din baie.

Îşi ţinu respiraţia şi îşi băgă capul în chiuvetă.

Apoi şi–l ridică, pufnind, şi–l văzu pe Roarke în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Nu–mi spune că sunt epuizată.

— N–are rost, din moment ce e evident pentru toată lumea. Oricum ai susţine că toată chestia asta nu poate să aştepte ca tu să–ţi încarci bateriile.

— Şi tu arăţi la fel de epuizat. Cu apa încă prelingându–i–se pe faţă, se întoarse şi–l mângâie pe obraz. Eşti cam palid.

— În ultimele două zile am ajuns la concluzia că ar trebui să–mi dai de două ori mai mulți bani decât am acum pentru a mă convinge să mă fac polițist.

— Dar nu e vorba de bani, ci de aventură. Când îl văzu că râde, apucă un prosop şi începu să se şteargă pe față. Mă gândesc la visul acela pe care l–am avut, în care se făcea că astea două chestii sunt legate între ele. Şi, drăcia dracului, ce să vezi? Chiar sunt. Dacă mi–aş fi dat seama de mai dinainte...

— Cum?

— Nu ştiu, dar dacă mi–aş fi dat seama, Tandy ar fi fost acum la ea acasă, în propriul ei pat, şi Bullock, Chase şi restul ar fi ajuns în spatele gratiilor. Se ridică şi aruncă prosopul într–o parte. Iisuse, Roarke, mă gândesc că am fost în seara asta acolo, le–am aruncat totul în față. I–am strâns cu şurubul şi dacă intră în panică din cauza asta şi vor să devanseze programul... Ea era acolo. La naiba, Tandy era acolo! Ştiu asta. În timp ce noi stăteam acolo liniştiți şi cățeaua aia ne turna ceai.

— Şi noi n–am fi ştiut chestia asta nici acum dacă tu n–ai fi avut un moment de inspirație şi nu i–ai fi trimis pe Peabody şi pe McNab înapoi în apartamentul lui Sloan, să caute înregistrările acelea. Nimeni altcineva nu a reuşit să le găsească. Ține minte asta.

— O să țin minte, dacă o s–o găsim, şi dacă încă mai e în viață. Se uită la ceas. Nu mai stau să aştept mandatul ăla. Hai să năvălim peste ei.

În ultima oră începuse să ningă. Cu fulgi mari şi umezi. Echipa ei şi aparatele pe care Roarke şi McNab le selectaseră pentru operațiune umpleau maşina de teren a lui Roarke.

În timp ce mergeau spre destinație, Eve vizualiza interiorul casei Bullock. Un hol larg, scări spre stânga, o cameră de zi în dreapta. Pe peretele dinspre est se afla o uşă de sticlă, care dădea spre terasă. Poate pe acolo era ieşirea în caz de urgență.

Dar ei n–aveau să fugă, cel puțin ea nu credea acest lucru. Erau prea conştienți de importanța lor pentru a fugi.

Lui Chase n–avea să–i fie prezentat mandatul pentru prelevarea probelor ADN decât dimineață. Probabil că în momentul acela atât el, cât şi mami dormeau somnul adânc al celor cu conştiința curată. Dar aveau să fie treziți cu brutalitate.

Roarke opri dubita la o jumătate de stradă distanță, de cealaltă parte a drumului.

— Hai să ne scoatem jucăriile, Ian.

— Ți–am luat–o înainte deja. McNab stătea aşezat cu picioarele încrucişate şi–şi făcea de lucru cu comenzile unei tastaturi micuțe. Chestia asta e grozavă. Am programat deja coordonatele. Sunt gata de lansare, dacă şi tu eşti pregătit.

— Baxter? Vrei să facem schimb de locuri? Deşi se mutase deja în spate, Roarke îl lăsă pe McNab să acționeze comenzile. Dă–i drumul.

— Am activat senzorii de căldură şi cei cu infraroşii. Imaginile apar acum pe ecran – drăcovenia asta e foarte rapidă! Bine, deci se pare că avem două corpuri care emană căldură, la etajul al doilea. La orizontală. Deci fac nani. În aceeaşi cameră, în acelaşi pat. Credeam că avem de–a face cu mamă şi fiu.

— Aşa şi este, spuse Eve, simțind că i se întoarce stomacul pe dos.

— Oh! Ce mizerie! Deci două corpuri. În partea de est, nivelul al doilea.

— Doar două? Întrebă Eve, dar el îi aruncă o privire plină de scuze.

— Asta se vede aici. Pot să detectez căldura corpurilor, bătăile inimii, masa şi densitatea trupurilor. E un echipament a–ntâia, şi cu el pot să văd şi câți droizi sunt în casă. Trei la nivelul întâi, unul la etajul al treilea. Dar nu mai văd nicio altă ființă umană.

— Ian, murmură Roarke, uită–te aici. Roarke bătu cu degetul pe ecran, acolo unde apărea o zonă de la nivelul al treilea.

— Un spațiu gol acolo unde n–ar trebui să fie aşa ceva. O cameră frigorifică. La naiba! Cred că am început s–o iau razna. Este o încăpere mascată împotriva senzorilor.

— Poți să vezi totuşi ce e acolo? Întrebă Eve.

— O să mai dureze câteva minute, îi spuse Roarke.

— Nu mai aştept. Intrăm... Se opri când auzi comunicatorul sunând. Reo, spune–mi că l–ai obținut.

— A trebuit să–mi vând şi ce mai rămăsese din suflet, şi întâlnirea mea s–a dus dracului. Sper să nu te întorci cu mâna goală, Dallas. Îți trimit mandatul chiar acum.

— Bine lucrat, Reo.

— Mie–mi spui? Dacă găseşti femeia, dă–mi şi mie un semn.

— S–a făcut. Mai am să–ți cer o singură favoare.

— Văd că ți–ai propus să depăşeşti recordul.

— Ia legătura cu locotenentul Jaye Smith. Pune–o la curent cu ultimele noutăți. Eu n–am vrut să fac valuri înainte de a obține mandatul.

— Sigur, bineînțeles, chiar cu plăcere o să fac pe droidul mesager. Mai vrei şi altceva, dacă tot...

Eve închise comunicatorul.

— Mergem.

— Încă n–am terminat cu chestia asta.

— Las–o baltă, îi spuse Eve lui Roarke. Peabody, Trueheart, intrați după mine şi după Baxter şi mergeți direct la etajul trei. Vedeți ce–i cu camera aceea. Roarke, McNab, voi verificați primul nivel, apoi urcați. Dezactivează sistemul de securitate, ordonă ea.

Deşi chipul lui exprima iritarea că nu–şi putuse duce până la capăt sarcina, Roarke apucă un dispozitiv micuț, ieşi din maşină şi se îndreptă spre casă.

Eve nu ştia dacă făcea asta fiindcă trebuia să fie aproape de casă pentru dezactivarea sistemului sau pentru că nu voia ca polițiştii să vadă cum reuşea el să intre într–o casă cu sistem ultrasofisticat de alarmă în mai puțin de treizeci de secunde.

— Sistemul secundar de alarmă a fost activat. Vocea îi era rece şi aspră când ea se apropie de el. Trebuie să trec acum şi de alarma automată, dacă vrei ca proprietarii să nu fie anunțați de venirea ta.

— Da, vreau. Cât mai durează?

— Încă douăsprezece secunde.

Ea privi cum un cronometru de pe ecranul dispozitivului marca scurgerea celor câteva secunde, un alt grup de cifre apărând succesiv pe un alt tabel. Apoi acestea se opriră şi dispozitivul scoase un bip scurt. Cronometrul arăta că mai rămăseseră trei secunde.

— Acum este dezactivat şi sistemul secundar. Cu asta basta.

Le făcu semn celorlalți, apoi traversă în fugă strada înzăpezită şi cufundată în tăcere.

— Începe înregistrarea, murmură ea, apoi dădu din cap spre Roarke.

Chiar dacă aparatele de înregistrat erau pornite, ea se întoarse în aşa fel încât mâinile să nu–i fie în raza acestora în momentul în care se ghemui şi începu să se ocupe de încuietori.

După ce termină, folosi semnalele de mână pentru a le aminti celor din echipă ce direcții trebuiau să urmeze fiecare. Lui Baxter îi spuse:

— Eu iau partea de jos.

— Cum vrei.

Intră odată cu ea, amândoi cu armele scoase. În spatele

lor, Roarke şi McNab dispărură în dreapta.

— Poliția! Strigă ea în timp ce se repezea pe scări, cu Peabody şi cu Trueheart în spatele ei. Avem mandat pentru a intra în această casă şi pentru a executa o percheziție. De asemenea, putem confisca orice obiecte care au legătură cu faptele pentru care a fost emis mandatul. Hai, hai, îi ordonă ea lui Peabody, apoi sări treptele de la etajul doi, urmată de Baxter.

Auzi ceva spărgându–se dedesubt, dar continuă să meargă înainte.

Chase năvăli din camera din dreapta, încercând în grabă să se încheie la halat.

— Ce înseamnă asta? Este inadmisibil! Eve ridică mandatul.

— Aici e America, nouă ne plac lucrurile inadmisibile. Veți coopera în termenii acestui mandat sau veți fi imobilizat şi scos din perimetru. Sper din toată inima să nu doriți să cooperați.

— Îmi sun imediat avocatul. Madeline purta un halat un roşu strălucitor şi avea părul răvăşit. Şi fără cosmeticele aplicate cu mare grijă, părea cu cel puțin cinci ani mai bătrână. Se oprise în uşa dormitorului, alături de fiul său, şi tremura de furie.

Alături de amantul său.

— Faceți cum doriți. Detectivul Baxter vă va însoți bucuros.

— Detectivul Baxter se poate duce dracului, şi la fel şi dumneata. Asta este casa mea. Acesta este dormitorul meu. Făcu un gest plin de dramatism spre spate. Nimeni nu intră aici nepoftit.

— Am o invitație, spuse Eve şi ridică din nou mandatul. Apoi îşi duse mâna la spate şi zornăi cătuşele. Vreți să vă pun un set nou de brățări?

Furia îi înroşi obrajii.

— Win, nu spune nimic. Şi nu face nimic. Chestia asta nu o să te coste doar slujba, locotenente, ci şi pielea. Materialul halatului se ridică puțin când ea se răsuci să intre înapoi în dormitor.

— Ce dramatism, spuse Eve pe un ton potrivit mai degrabă unei conversații amicale. Întotdeauna faci ce zice ea, Win? Eşti un băiețel bun şi o asculți pe mami întotdeauna/ chiar şi atunci când i–o tragi?

— Cum îndrăzneşti, târfă spurcată!

— Eu nu spun decât ceea ce văd. Mama ta ți–a cerut s–o torturezi pe Natalie Copperfield înainte s–o omori, sau a fost

ideea ta?

— N–am nimic de declarat.

— Aşa e, mămica ți–a spus să–ți ții gura. E în regulă.

După ce terminăm de percheziționat casa o să avem tot ce ne trebuie. Ştiu că Tandy e la etajul al treilea. Doi polițişti se află deja acolo, o scot din camera ecranată frigorific.

Ghici după ochii lui ce avea să urmeze, aşa că în momentul în care el îşi scoase pistolul paralizant din halat, ea era pregătită deja. Îl lovi, dezarmându–l, apoi pivotă în momentul când el se repezi spre ea, astfel încât pumnul lui îi şterse umărul. Cotul pe care reuşi să i–l aplice în plexul solar îl făcu să se încovoaie, dar el se redresa şi se repezi la ea asemenea unui taur. Simți cum îi creşte adrenalina în momentul în care spatele ei izbi peretele, şi când mâinile lui îi înconjurară gâtul. Când genunchiul ei îl lovi puternic, în vintre, aerul ieşi din el ca dintr–un balon spart.

— Mulțumesc că n–ai cooperat, m–am distrat pe cinste. Acum, Winfield Chase, eşti arestat pentru ultraj. Se aplecă şi îl rostogoli cu fața în jos, îi suci mâinile la spate şi îi puse cătuşele. Şi, crede–mă, ăsta nu e decât începutul.

Îşi ridică privirea la timp pentru a o vedea pe Madeline ieşind în fugă din dormitor, cu mâinile încovoiate asemenea unor gheare şi cu o privire ucigaşă. Chiar în momentul în care Eve se dădu la o parte, Baxter se năpusti asupra lui Madeline şi o puse la pământ.

— Îmi cer scuze, Dallas. Mi–a scăpat.

— Nu–i nimic. Se uită peste umăr şi–i văzu pe Roarke şi pe McNab urcând scările.

— Totul e în ordine la primul nivel, locotenente, îi spuse McNab. Am găsit trei droizi. Un servitor şi doi paznici. I–am anihilat.

— Ca şi noi pe ăştia doi. McNab, ajută–l pe Baxter să–i ducă afară. Roarke şi cu mine mergem sus.

20.

La etajul al treilea un droid îmbrăcat într–un halat de un verde pal era întins la podea, rezemat de un scaun răsturnat.

— A trebuit să–l anihilăm. Peabody se întoarse dinspre uşa mascată în perete.

Trueheart stătea ghemuit în faţa unui mic computer.

— Probabil că droidul a dezactivat asta când ne–a auzit venind. Clătină din cap. Şi nu pot s–o activez la loc.

— Lasă–mă să încerc eu încuietoarea. Roarke scoase ceva din buzunarul hainei.

— Arată ca un droid medical. Eve împunse droidul cu vârful bocancului. Echipament portabil pentru naştere, pentru monitorizarea fătului. Îşi ridică bărbia spre un cărucior. Uite, tăviţe încălzite. Aici pui prosoapele şi restul. Am văzut o chestie de genul ăsta la cursurile pentru naşteri. Ea e dincolo.

— Trebuie să o fi supravegheat cu camere de luat vederi, spuse Peabody. Droidul putea sta aici, monitorizându–i activitatea pe un ecran. Suspecţii?

— Sunt jos. McNab şi Baxter se ocupă de ei. Sună la sediu, Peabody, vreau ca suspecţii să fie duşi la sediu şi închişi. Cheamă şi o ambulanţă, cu un echipaj pregătit pentru intervenţii de obstretică–ginecologie. Roarke?

— Acuma. E o chestie al dracului de complicată.

— Peabody, pune nişte sergenţi să ia o copie a mandatului pentru Cavendish. Vreau să fie adus acum la sediu. Şi ia legătura cu Reo şi cu locotenentul Smith şi spune–le ce s–a întâmplat. O să facem o petrecere mare la sediul central.

— Eu aduc coifurile şi trompetele.

— Aproape că am reuşit, murmură Roarke. Hai, drăcia dracului! Ţi–am dat de cap!

Pe fâşia îngustă de crom începu să clipească un led verde.

— Înăuntru s–ar putea să mai fie un gardian, spuse Eve, aşa că...

— Tu iei partea de jos, încheie Roarke. Dădu din cap şi smuci uşa.

— Aprinde lumina, strigă ea şi mătură camera cu arma şi cu privirea. Tandy Willowby, poliţia! Sunt eu, Dallas.

O muzică clasică se auzea în surdină şi se simţea un iz subtil de flori. Pereţii erau zugrăviţi în culori calde şi vesele şi împodobiţi cu tablouri cu păşuni şi cu instantanee ale oceanului. Fotolii confortabile, măsuţe, zăpada care se cernea

uşor afară, ferestrele imense, toate creau o ambianță plăcută, relaxantă.

În pat o Tandy palidă şi cu ochii goi se ridicase în fund şi strângea ceva alb în pumn.

— Dallas? Vocea îi era slabă şi răguşită şi corpul începu să–i tremure. Dallas? O să–mi ia copilul. Vor să–mi ia copilul. Nu pot pleca de aici.

— Totul o să fie bine. Acum eşti pe mâini bune. O să te scoatem noi de aici.

— M–au încuiat aici. Nu pot păstra copilul. N–am dreptul ăsta.

— Prostii. Peabody.

— Nu trebuie să–ți mai faci griji din pricina lor. Uite. Peabody se apropie încet de pat. Dă–mi mie chestia aia. O să–ți aducem o haină. Şi apoi mergem la spital.

— Nu, nu, nu! Cu ochii mari, Tandy se trase în spate. Nu vreau la spital! Or să–mi ia copilul!

— N–or să ți–l ia. Eve îşi băgă arma înapoi în toc şi merse repede spre pat. Întinse mâna. Pentru că n–o să–i las eu.

Tandy dădu drumul bucății de plastic, apoi pur şi simplu se prăbuşi în brațele lui Eve.

— Te rog, te rog, scoate–mă de aici!

— Gata, gata. Roarke îşi scoase haina. Afară e frig. Pune–ți asta pe tine.

— Rămâi cu mine. Cu lacrimile şiroindu–i pe obraji, Tandy apucă mâna lui Eve. Te rog, stai cu mine. Nu–i lăsa să–mi ia copilul. Cine e acolo? Cine e el? Se ascunse după Eve când îl văzu pe Trueheart.

— Face parte din echipa mea. E unul din băieții buni. Trueheart, du–te jos şi asistă–i pe Baxter şi pe McNab. Vreau ca oamenii ăia să fie duşi de aici.

— Am înțeles.

— Poți să mergi, Tandy?

— Departe de aici. Vreau să plec de aici. Copilul e în regulă, l–am simțit mişcând. Dar nu vreau să merg la spital, vă rog. Nu vreau să rămân singură. S–ar putea întoarce. Ar putea să...

— Ai vrea s–o vezi pe Mavis, nu–i aşa? Roarke păstra un ton liniştit şi calm, ajutând–o să se dea jos din pat. Ea stă la noi, şi şi–a făcut o grămadă de griji pentru tine. Vrei să mergem să o vezi pe Mavis acum?

Roarke se uită lung la Eve în timp ce o ajuta pe Tandy să iasă din cameră.

— E un pic şocată, zise Peabody. Dar numai speriată.

Cum vrei să rezolv problema asta? Aş putea s–o duc la tine acasă cât timp tu te ocupi de suspecţi.

Oh, cât şi–ar fi dorit! Dar nu putea să–l lase pe Roarke cu două femei gravide pe cap.

— O să merg eu cu Tandy, şi o să–i iau o declaraţie după ce se linişteşte. Tu asigură–te că suspecţii sunt închişi până mâine–dimineaţă. Să stea în arest până la interogatoriul de mâine. Să vedem lor cum le place să stea închişi. Apoi du–te acasă şi culcă–te.

— Chiar am de gând să fac chestia asta. Uită–te la camera asta. Avea asigurat tot confortul. Ticăloşii!

Eve îi chemă pe cei de la laboratorul de criminalistică şi le ceru lui Baxter, Trueheart şi McNab să conlucreze cu aceştia la cercetarea camerei în care fusese închisă Tandy şi la percheziţionarea întregii case. Nu–i plăcea deloc să părăsească locul crimei, dar se urcă pe bancheta din spate a vehiculului. Avea o victimă de care trebuia să aibă grijă.

— Am fost foarte speriată. Înfofolită în haina lui Roarke şi acoperită cu o pătură, Tandy se aşezase pe locul din dreapta. Cred că aveau de gând să mă omoare. M–au închis acolo. El venea o dată pe zi şi se uita la mine de parcă aş fi fost deja moartă. Nu puteam face nimic.

— De unde ai luat chestia aia? Întrebă Eve.

— Ce?

— Aşchia aia de plastic pe care o ţineai în mână?

— Oh. Îmi aduceau de mâncare. Droidul se ocupa de asta. Fătul trebuia să fie sănătos, asta spuneau. Oribil, întotdeauna erau foarte veseli. Chiar şi când mă imobilizau pentru a mă examina. Am pus deoparte câteva linguri de plastic – cu asta mâneam. Cu linguri de plastic. Şi seara când stingeau lumina le frecam una de alta, pe sub pătură. Ore în şir. Voiam să rănesc pe unul dintre ei.

— Îmi doresc să fi avut ocazia s–o faci. Vrei să–mi povesteşti ce s–a întâmplat, sau preferi să facem asta mai târziu?

— S–a întâmplat joi. Am plecat de la serviciu şi am luat–o pe jos spre staţia de autobuz. Şi ea – o cheamă Madeline Bullock – a venit la mine. Mă simţeam ruşinată. Înainte, în Londra, când am aflat că sunt însărcinată, şi lucrurile nu păreau că vor merge foarte bine, am mers la o agenţie. Voiam să–mi dau copilul spre adopţie. În momentul acela mi se părea cel mai bun lucru pe care puteam să–l fac. Eu…

— Ştim totul despre asta. Conduc o întreagă operaţiune, sub acoperirea unei fundaţii. Vând copii.

— Oh, Dumnezeule! Sunt atât de proastă!

— Nu eşti proastă, îi spuse Roarke. Ai avut încredere În ei.

— Da, am avut. La agenția aceea existau consilieri foarte amabili şi înțelegători. Doamna Bullock a venit să mă întâlnească personal, şi la fel şi el. Fiul ei. Mi–au spus că o să fac o bucurie unui cuplu foarte bogat, şi, la rândul său, copilul meu va avea de câştigat. Am semnat un contract, şi mi–au dat nişte bani. Pentru cheltuieli, mi–au spus. Pentru mâncare, pentru haine. Am fost de acord să folosesc serviciile medicale oferite de ei, facilitățile lor. Urma să fiu îngrijită regulat şi monitorizată, consiliată. Fundația se oferise să–mi asigure locuință şi să–mi plătească studiile dacă voiam să mă întorc la şcoală, sau să mă ajute să–mi fac o carieră...

— O ofertă tentantă.

— Da, foarte tentantă. Dar m–am răzgândit. Îşi puse mâinile pe abdomen şi se cuibări în scaun. Mi–am dorit întotdeauna o familie, mi–am dorit să fiu mamă şi acum renunțam la bucuria asta. Sunt destul de deşteaptă, de sănătoasă şi de puternică. Pot să–i asigur şi eu copilului un trai decent. Aşa că am dus banii înapoi. Nu cheltuisem aproape deloc din ei, şi diferența am acoperit–o din economiile mele. Îşi şterse lacrimile care începuseră să i se prelingă pe față. Au fost foarte duri. Au zis că am semnat un contract, că aveam nişte obligații legale. Că mă vor da în judecată şi că tribunalul va decide că trebuie să–mi respect obligațiile. Ce fel de mamă aş fi eu, o mincinoasă şi o profitoare. A fost oribil. Le–am lăsat banii. Am fost foarte supărată, am început să–mi pun întrebări. Oare aveau dreptate? Oare urma să fiu o mamă denaturată? Oare tribunalul o să–mi ia copilul? Cum aş putea eu să dovedesc că le–am dat banii înapoi? O prostie, făcusem o mare prostie.

— Aşa că ai venit la New York, zise Eve.

— M–am gândit că n–are rost să suport consecințele. Nu puteam să risc. Am fost gata să mă duc la tatăl copilului, de vreo zece ori, dar hotărârea mea era deja luată, aşa că trebuia să merg înainte. Mi–am făcut bagajele, mi–am dat demisia, mi–am vândut unele lucruri. Aveam o prietenă care urma să plece cu maşina la Paris în weekendul acela, şi am mers cu ea. Am mințit–o, spunându–i că vreau să–mi găsesc ceva de lucru acolo. Nu ştiu de ce, mă temeam că vor pune poliția pe urmele mele.

Tandy îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi începu să–şi mângâie abdomenul, cu mişcări circulare.

— Eram furioasă pe toată lumea. Am luat un autobuz de

la Paris la Veneția, apoi am venit cu nava până la New York. La început m–am simțit singură, aproape că am vrut să mă întorc. Dar după aceea mi–am găsit o slujbă, şi a fost nemaipomenit. Am semnat un contract şi cu o moaşă, am întâlnit–o pe Mavis. Totul părea să meargă ca pe roate. Îmi era dor... îmi era dor de oamenii de acasă, dar trebuia să mă gândesc mai întâi la copil.

— Apoi a venit ziua de joi, când ai plecat de la muncă.

— Îmi luasem liber pentru vineri, şi sâmbătă urma să fie petrecerea pentru copilul lui Mavis. Mă simțeam excelent, totul era minunat. Şi apoi am văzut–o pe ea. A fost foarte surprinsă să mă întâlnească; m–a întrebat ce mai fac. Îmi era atât de ruşine că am fugit, încât am şters cu buretele trecutul. Mi–a spus că are o maşină, şi mă poate duce acasă. Şi când a mai apărut şi limuzina asta, ca prin minune, n–am mai rezistat tentației.

Deci a mers continuu cu ea, îşi spuse Eve. N–a parcat–o nicăieri ca să nu lase urme.

— Ne–am aşezat în spate, şi şoferul a pornit. Mi–a dat o sticlă cu apă şi–am stat la taclale despre Londra. Apoi m–am simțit ciudat... şi nu–mi mai aduc aminte ce s–a întâmplat. Până m–am trezit în camera aceea.

— Acum ai ieşit de acolo, spuse Eve când văzu că Tandy începuse din nou să tremure. Tu ai ieşit şi ei vor fi cei închişi de data asta.

— Am ieşit. Da, am ieşit amândoi şi acum suntem în siguranță. Ei erau acolo, amândoi, continuă ea, cu o voce mai sigură. Şi droidul acela oribil, pe care îl găseam stând acolo de câte ori mă trezeam. Şi mi–au spus cum or să stea lucrurile. Copilul nu era al meu. Semnasem să–l cedez altcuiva. Eu nu trebuia decât să–i dau naştere. Se mişcă în scaun, se întoarse şi o privi în ochi pe Eve. Asta mi–au spus, foarte calm, chiar şi când eu țipam şi încercam să fug, şi droidul mă trăgea cu forța înapoi în pat. Mi–au zis că aveam să fiu tratată bine, o să primesc hrana adecvată, odihnă, stimulente, şi că aşteaptă de la mine să aduc pe lume un copil sănătos, un băiat, în mai puțin de o săptămână. Eu le–am spus că sunt nebuni, că nu mă pot forța să–mi cedez copilul. Şi el – fiul ei – a spus că are poziția şi puterea necesare. Dar eu nu am nimic, în afara unui pântec fertil. Muzica aia se auzea încontinuu, zi şi noapte. O considerau indicată pentru copil. Toate obiectele de mobilier din cameră erau fixate în podea. Nu puteam să arunc cu nimic. Am bătut în geamuri, dar nimeni n–a putut să mă vadă. Am țipat până când n–am mai avut voce, dar nimeni nu mă putea auzi. Ce zi e astăzi?

— Luni dimineață, îi spuse Eve.

— Abia luni, spuse Tandy şi se întoarse din nou. Parcă am stat mai mult acolo. Mi s–a părut că a trecut mult mai mult timp. Mi–ai salvat copilul. M–ai salvat şi pe mine. Şi dacă o fi să trăiesc încă două sute de ani de–aici încolo, n–o să te uit niciodată.

Luminile erau aprinse, ferestrele străluceau, aruncând lumina pe pământ, unde zăpada se aşternuse într–un strat gros. Crengile copacilor erau îndoite sub povara zăpezii, care continua să cadă.

— Oh, e ca un palat! Vocea lui Tandy tremura. Ca un palat din poveşti. Mă simt ca o prințesă salvată din ghearele zmeului. Şi voi sunteți cavalerii mei în armuri strălucitoare, spuse ea ştergându–şi lacrimile care începuseră din nou să–i brăzdeze obrajii.

Chiar în momentul în care opriră în fața casei uşile se dădură în lături şi Mavis, încotoşmănită într–unui din halatele lui Eve, ieşi în fugă afară. Summerset şi Leonardo o urmau îndeaproape.

— Mavis, ai promis că o să aştepți, spuse Summerset, încercând să o apuce de braț.

— Ştiu, îmi cer scuze, dar nu pot. Tandy! Smuci portiera maşinii. Tandy! Eşti bine? Şi copilul?

— Ei ne–au salvat.

Parcă la comandă, avu Eve impresia, cele două femei începură să plângă, una în brațele celeilalte.

— Acum hai să mergem în casă, afară e frig, scumpa mea. Leonardo îşi puse brațele lui mari împrejurul ambelor femei. Haide înăuntru, Tandy.

— Du–le direct sus, în camera pe care am pregătit–o, îi ordonă Summerset. Vin şi eu imediat.

În vreme ce mergeau spre casă, ținute ocrotitor de Leonardo, Mavis se uită în spate, spre Eve.

— Ştiam eu c–o s–o găseşti. Ştiam că o să reuşeşti.

— Acum sunt ale tale. Eve îi făcu semn lui Summerset. Eu am treabă.

— Locotenente. Se uită urât la el.

— Ce–i?

— Bravo.

— Ha. Mulțumesc. Îşi ridică sprâncenele spre Roarke, în timp ce intrau în casă. Trebuie să iau legătura cu Peabody, să fiu sigură că arestații au ajuns unde trebuie, să vorbesc cu Baxter să văd ce se întâmplă în casa aceea şi să îi pun la curent pe Reo şi pe Smith.

— Da, bineînțeles. După ce dormi puțin.

— Încă n–am terminat.

— Ai timp pentru asta mai târziu. Toată energia pe care ți–a dat–o adrenalina şi băutura energizantă de mai devreme s–a dus acum, locotenente. Eşti palidă ca un cadavru, şi cuvintele tale încep să nu se mai lege cum trebuie.

— Cafea.

— Nici gând.

Probabil că avea dreptate, pentru că în momentul în care reuşi să se concentreze, era deja în dormitor, abia ținându–se pe picioare.

— O oră la orizontală, spuse ea şi începu să–şi desfacă hamul pistolului.

— Patru, asta ca să apuci să–ți încarci măcar puțin bateriile, pentru ca dimineață să poți merge la secție şi să le iei interogatoriul.

— N–o să mă mulțumesc cu asta. Îşi scoase ghetele. O să–i prăjesc de–a binelea. Nu mă duci în brațe până în pat?

— Eşti încă îmbrăcată.

— Nu–i nimic, o să dorm cu hainele pe mine. Zâmbi somnoroasă şi îşi puse brațele în jurul gâtului lui.

El o luă în brațe, se clătină un pic, o duse până la pat şi se prăbuşiră amândoi în el.

— Numai atât am putut să fac.

— E destul. Se ghemui la pieptul lui şi căzură amândoi într–un somn adânc.

Se dovedi că el avusese dreptate în legătură cu cele patru ore de somn. Eve avea în față o zi lungă şi grea, şi trebuia să–şi încarce neapărat bateriile.

După cum era de aşteptat, cei doi Bullock îşi chemaseră o haită de avocați. Eve îi lăsă pe toți să fiarbă în suc propriu până când rapoartele pentru Whitney şi pentru Reo fură gata.

— Federalii şi cei de la Global or să vrea să se ocupe ei de investigațiile ce țin de evaziune fiscală, de operațiunile de vânzare de copii şi de orice alte mizerii în care este amestecată fundația, îi spuse Reo.

— N–au decât.

— Şi o să trebuiască să facă şi câteva excursii. Nici firma de avocatură din Londra nu stă prea pe roze acum. Ai provocat un incident internațional, Dallas.

— Am trei omoruri. De astea mă ocup eu. Cât despre răpirea şi lipsirea de libertate a lui Tandy Willowby, împart competențele cu locotenentul Smith.

— Ce mai face? Willowby?

— Mi s–a spus că bine. Când am plecat eu de acasă dormea. Se întoarse spre Whitney. Vreau să încep cu Cavendish, domnule. El este veriga slabă.

— Tu decizi.

Reo se ridică în picioare.

— I–am prins cu răpirea şi cu probele pentru cei de la Global. Mai avem de dovedit doar cele trei crime.

— Rezolv eu. Reo dădu din cap.

— Te superi dacă mă uit şi eu?

Cavendish se afla în camera de interogatoriu, palid şi transpirat, flancat de doi tipi eleganți, îmbrăcați la costum. Cel din stânga se ridică imediat în picioare.

— Clientul meu a fost reținut peste noapte, fără a i se fixa o cauțiune, şi a fost adus în camera aceasta acum mai bine de o oră. Intenționăm să formulăm o plângere, şi după ce veți termina cu această şaradă ridicolă o să cerem să fiți investigată de controlul intern.

— Şaradă? Spuse Eve către Peabody.

— E un fel de joc în care nu poți să vorbeşti, dar trebuie să te foloseşti de mâini şi de corp pentru a–i ajuta pe ceilalți să ghicească ce vrei să spui.

— Zău? Asta e bine, pentru că deşi domnul Cavendish are dreptul să fie apărat, şi poate vorbi prin intermediul avocaților, eu nu sunt obligată să discut cu aceştia. Începe înregistrarea. Dallas Eve, locotenent şi Peabody Delia, detectiv, interogatoriu preliminar cu Cavendish Walter şi cei doi reprezentanți ai săi. O să citesc capetele de acuzare.

După ce termină de citit, se aşeză şi îşi întinse picioarele.

— Vi s–au citit drepturile, nu–i aşa, domnule Cavendish...

— Clientul meu este cetățean al Marii Britanii...

— Dumnezeu să–l ocrotească pe rege. Înțelegeți drepturile şi obligațiile pe care le aveți?

— Înțeleg. Nu am nimic de spus.

— Bine, atunci o să vorbesc eu. O să începem cu complicitate la crimă, trei capete de acuzare distincte. Asta înseamnă trei condamnări la închisoare pe viață, cu executare consecutivă în bătrâna Americă. Acum, s–ar putea ca britanicii să te vrea ei, şi s–ar putea ca noi să fim de acord să te deportăm, ceea ce pe mine m–ar întrista teribil. Oricum ai rămâne închis până la sfârşitul zilelor tale, dar acolo, şi astfel ai mai şi economisi banii contribuabililor americani.

— Nu aveți nicio dovadă care să ateste legătura între clientul meu şi vreo crimă.

— Nu numai că am îndeajuns de multe dovezi pentru a te

închide, spuse Eve vorbind direct cu Cavendish, dar aş putea să te pun în lanțuri şi să te arunc peste bord. Randall Sloan ținea o evidență secretă, Cavendish. Chase n–a reuşit să dea de discurile respective, dar noi da. Şi numele tău apare acolo. Zâmbi când văzu că pe buza de sus a celui din fața ei apare o peliculă de sudoare. Da, veriga slabă, gândi ea. Aveai cunoştință de operațiunile pe care le desfăşura Fundația Bul–lock, inclusiv de vânzările de copii şi de spălarea de bani şi de evaziunea fiscală. De asemenea, ştiai că Chase avea de gând să–i omoare pe Natalie Copperfield şi pe Bick Byson, care descoperiseră o parte dintre aceste practici.

Eve puse pe masă fotografii de la locul celor două crime.

— Clientul meu nu are cunoştință despre niciun fel de operațiuni ilegale şi nici despre circumstanțele în care au fost comise acele crime.

— Poate că nu erai cine ştie ce în ierarhia organizației, Walt, dar ştiai. Bullock şi Chase au venit la biroul tău pentru a discuta în particular, nu–i aşa? Ați luat masa de prânz şi în timpul acesta ați plănuit cum să–i omorâți pe cei doi.

— Este absurd. Unul dintre cei doi avocați se ridică în picioare. Nu aveți nimic concret, numai speculații. Speculații neîntemeiate. Acest interogatoriu...

— Mai am şi altele, Walt. În camera de alături o am pe prietena ta.

Eve zâmbi când văzu că ochii i se îndreptaseră spre uşă.

— Da, asta e, şi aş putea să pariez că ea a dat toată vina pe tine. Ea a lucrat pentru tine. A făcut ceea ce i s–a spus, n–a ştiut nimic. Aşa poate să declare, şi pici tu la mijloc. Scrie DEȚINUT pe fruntea ta. Dar mie nu–mi place de ea, aşa că am vrut să vorbesc mai întâi cu tine. O să–ți ofer posibilitatea de a încheia o înțelegere, aceeaşi pe care o să i–o prezint şi ei, dacă tu nu eşti de acord.

— Nicio înțelegere, izbucni unul dintre cei doi avocați.

— Pun pariu că lucrați pentru Stuben, Robbins, Cavendish şi Mull. Eve vorbea pentru prima dată cu avocații. Sunt într–un mare rahat, şi ei. Acolo sunt o grămadă de avocați şmecheri, nu–i aşa, Walt – o grămadă de avocați şmecheri care–i reprezintă pe Bullock şi pe Chase. Îmi închipui că deja te–au transformat în țap ispăşitor. Te–au trimis aici, ți–au dat de lucru, nu te–au respectat. Acum că lucrurile au început să se încingă, cine crezi tu că o să se frigă?

— Când au avut loc aceste crime eu eram acasă, în pat cu nevasta mea. Cavendish îşi slăbi nodul cravatei. N–am niciun amestec în toată treaba asta.

— Nu cred c–ai vrea să mă minți sau să mă înfurii, mai ales acum, când sunt poate singura care are grijă de tine. Chase 1–a ucis pe Randall Sloan, a înscenat totul ca să pară o sinucidere. Mă întreb ce–ar putea să–ți facă ție. Poate că ar trebui să vă pun pe amândoi într–o celulă, să aflăm.

— Nu vom accepta amenințări sub nicio formă, se răsti unul dintre avocați.

— Nu era o amenințare, doar o speculație. Uite cum s–a întâmplat, cel puțin așa cum reiese din dosarele secrete ale lui Randall Sloan. Copperfield a aflat ceva care i s–a părut suspect şi, ca o fată cuminte, s–a dus la Randall Sloan, să–i ceară sfatul. Era tatăl prietenului ei, fiul celui care a întemeiat firma şi avea încredere în el. Poate că el a încercat să stingă focul de unul singur, dar ea continua să pună întrebări incomode. Atunci el a luat legătura cu Bullock, şi ea cu tine. Acum eşti implicat şi tu. Ea îl asmute pe fiul ei asupra lui Copperfield când vede că nici cu bani nu poate rezolva problema. Tu ştii exact ce a făcut, ceea ce înseamnă că eşti complice.

— Din nou speculații, spuse avocatul. N–aveți nimic concret împotriva clientului meu, şi nici împotriva doamnei Bullock, ori a fiului ei.

— Tu pe cine crezi, Walter? Pe tipii ăştia îmbrăcați la costum, de la Stuben, ori pe polițista care te are la mână? Totul a luat sfârşit pentru tine, şi ştii şi tu chestia asta. Viața ta, cariera ta, biroul tău confortabil, contul de cheltuieli. Dar acum poți să alegi cum să trăieşti în anii care ți–au mai rămas. Poți să stai în spatele gratiilor ceva timp, cu şansa de a fi eliberat condiționat, sau poți să mori în închisoare. E singura ofertă pe care ți–o fac, şi ai la dispoziție treizeci de secunde. Eve se aplecă în față, până când el nu mai avu încotro şi trebui s–o privească în ochi. Ştii foarte bine că ea o va accepta când o să trec în camera de alături. O să te arunce la lei fără să stea prea mult pe gânduri. Tic–tac, Walter. Mai ai douăzeci de secunde.

— Vreau în scris chestia asta.

— Cavendish…

— Taci din gură! Se întoarse către avocații lui. Aici nu vă riscați voi viața, nu–i aşa? N–am de gând să suport eu consecințele pentru asta. Vreau în scris, repetă el. Şi–ți spun tot ce ştiu.

— A fost destul de uşor, comentă Peabody după ce ieşiră din cameră.

— Nici măcar nu mi–a dat ocazia să mă încălzesc cum trebuie. Eve îşi roti umerii. Ticălos fără coloană vertebrală. Oricum o să facă puşcărie pentru favorizarea infractorului.

— Şi mai e şi evaziunea fiscală. Despre asta n–ai spus nimic în ofertă.

Eve rânji.

— Ei bine, nu e de competența mea să fac oferte de înțelegeri în ceea ce priveşte criminalitatea transfrontalieră. Să vezi că o să stea în puşcărie mai mult decât credeam.

— Acum ce vrei să faci?

— Ne ocupăm de Bruberry. O să fie foarte, foarte nefericită că şeful ei a trădat–o.

— Crezi că o să cedeze?

— În maximum două ore.

— Pui pariu?

Eve se gândi o clipă.

— Cincizeci.

— S–a făcut.

În o oră şi cincizeci şi trei de minute, Peabody ieşi din sala de interogatoriu.

— Nu ştiu cum să mă simt. Am pierdut cincizeci de dolari, dar mi–a plăcut teribil s–o văd cum se duce la fund. N–a cedat, pur şi simplu a explodat.

— Şi ştia mai multe secrete decât şeful ei. Eve îşi frecă mâinile. Dublu sau nimic pe Chase?

— Mă gândeam că acum vrei să te ocupi de Bullock.

— Nu, pe ea o las la urmă.

— Nu mai pun pariu, decise Peabody. Eşti în mână.

Se întoarseră şi–l văzură pe Baxter târându–se pe hol.

— Raportul criminaliştilor, am vrut să ți–l dau personal. Îi puse în mână lui Eve un dosar şi un disc. Vehiculul lui Sloan. Am găsit un singur fir de păr, pe tetiera de la scaunul şoferului. Este al lui Chase. Ai aici şi raportul de la laborator, adăugă el, dându–i încă un dosar. Noul meu prieten, McNab, a găsit câteva convorbiri către o anume doctoriță Letitia Brownburn, în Londra. Autoritățile de acolo au ridicat–o deja şi au primit mandat să închidă Sunday's Child, până după terminarea anchetei. Mai sunt câteva convorbiri cu biroul lui Cavendish – Madeline a vorbit cu Bruberry, şi a mai fost o discuție între Madeline şi biroul din Londra, unde a discutat cu Stuben. Au vorbit cifrat, probabil despre o livrare iminentă.

— Cavendish şi Bruberry au cântat ca nişte soprane, îi spuse Eve. Vrem să vorbim cu Chase acum.

— Eu o să fiu în camera de observații, cu Reo.

— Baxter, dacă vrei, intră tu cu Dallas. O să stau eu în camera de observații. Peabody îi aruncă o privire lui Eve. Eşti de acord?

— Da.

— Mulțumesc. Cum vrei să îl abordezi?

— În forță şi cu răutate. Nu–i oferim nicio înțelegere, nu ne jucăm de–a polițistul bun – polițistul rău. E cam agresiv. Hai să–l înfuriem.

— Îmi place stilul tău.

Intrară amândoi în cameră. Eve trânti dosarele pe masa la care stătea Chase, înconjurat de trei avocați.

— Începe înregistrarea. Citi datele. Aici sunt prea mulți avocați. Ridică o mână înainte ca vreunul dintre ei să apuce să vorbească. Eu decid dacă permit să fie prezenți mai mult de doi avocați. Unul dintre dumneavoastră să iasă afară.

— Domnul Chase este cetățean britanic şi, ținând seama de acuzațiile absurde care i se aduc, solicităm să fie asistat de un avocat specializat în drept internațional, unul în drept penal şi unul în drept fiscal.

— Puțin îmi pasă mie de cererea voastră. Unul dintre voi să iasă afară. Acum, sau interogatoriul acesta a luat sfârşit şi clientul vostru se întoarce în celulă, până când rămâneți doar doi.

— Aşteptam puțină amabilitate.

— Nu veți beneficia de ea. Detectiv. Se întoarse spre uşă.

— Pot să acopăr eu şi dreptul penal şi pe cel internațional. Cea care vorbise era o femeie zveltă, brunetă, înjur de cincizeci de ani. Cred că este în interesul clientului nostru ca această chestiune să fie clarificată cât mai repede cu putință.

Unul dintre bărbați se ridică şi ieşi din încăpere.

— Domnule Chase, v–au fost citite drepturile, este corect?

El rămase tăcut ca o stâncă. Vorbi tot femeia aceea:

— Domnul Chase recunoaşte că i s–au citit drepturile.

— Vreau s–o aud de la el, ca să se înregistreze, sau acest interogatoriu ia sfârşit acum.

— Mi s–au citit drepturile, izbucni Chase. Şi am fost lovit. Intenționez să depun plângere pentru abuz.

— Mie mi se pare că sunteți teafăr şi nevătămat. Doriți să fiți examinat medical pentru a se înregistra eventualele răni şi urme de lovituri pe care le–ați suferit pe parcursul arestării?

— M–ai atacat.

— Îmi pare rău, nu sunt de acord, şi agresiunea la care am fost supusă eu a fost înregistrată. Acum, înțelegeți ce drepturi şi ce obligații aveți, domnule Chase? El trebuie să răspundă, spuse Eve din nou. Pentru a se înregistra.

— Le înțeleg, aşa necivilizate cum sunt ele, ca şi oraşul

acesta.

— Bine. Aici, în oraşul acesta necivilizat, ne place să închidem oameni în spatele gratiilor, bineînțeles pe oamenii care se fac vinovați de tot felul de chestii. Cu ce vreți să încep?

— Locotenente. Bruneta luă o foaie de hârtie din servietă. Am vrea să clarificăm aspectele privitoare la şederea unei anume Tandy Willowby în casa din New York a doamnei Bullock şi a domnului Chase.

— Şederea? Aşa se numeşte la dumneavoastră în Anglia faptul că o femeie este închisă într–o cameră încuiată, împotriva voinței ei? Dădu din cap către Baxter. Şi mai zic că vorbim aceeaşi limbă.

— Mie nu mi s–a părut că ar locui temporar acolo. Pun pariu că ție îți cam place să ții femeile încuiate acolo, neajutorate, Chase. Şi gravide, ca să nu poată riposta. Pervers nenorocit.

— O să reținem toate injuriile proferate la adresa clientului meu.

— Labagiu. Eve rânji către Chase. Pun pariu că te uitai la Tandy pe monitorul ăla şi ți–o luai la labă.

— Târfă dezgustătoare!

— Domnule Chase. Bruneta îşi puse o mână peste a lui. Locotenente, te rog. Cred că putem rezolva rapid această problemă, ca să putem trece la altele. Am aici declarația pe care doamna Bullock a dictat–o reprezentanților săi, şi pe care a semnat–o şi domnul Chase. Aş vrea s–o citesc, pentru a fi înregistrată.

— N–aveți decât.

— Joi, câteva minute după ora şase seara, doamna Bullock a observat–o pe doamna Willowby pe Madison Avenue, unde doamna Bullock fusese la cumpărături. În mai, anul trecut, doamna Willowby a cerut ajutorul Fundației Bullock pentru a o reprezenta şi a o ajuta să–şi dea copilul spre adopție. Totuşi, doamna Willowby nu şi–a respectat programul stabilit pentru întâlnirile cu reprezentanții fundației, cu consilierul desemnat, cu medicul ginecolog şi nici cu agenția de plasament. Încântată că a găsit–o sănătoasă, doamna Bullock a interpelat–o. În momentul acela doamna Willowby a început să se roage de doamna Bullock s–o ajute. Îngrijorată, doamna Bullock a invitat–o pe doamna Willowby în maşină, intenționând s–o conducă până acasă. Dar doamna Willowby a devenit isterică, ajungând la un moment dat să amenințe că se sinucide. Sarcina ei se apropia de termen şi îşi dăduse seama că nu are mijloacele necesare pentru a–şi creşte copilul, îngrijorată şi

dorind să o ajute, doamna Bullock a luat–o pe tânără acasă, cu consimțământul clar exprimat al doamnei Willowby. A cazat–o pe doamna Willowby acasă la dumneaei, a făcut aranjamentele necesare pentru ca aceasta să se bucure de asistență medicală de specialitate şi a început să se ocupe de formalitățile de adopție, în eventualitatea în care starea mentală a doamnei Willowby nu s–ar fi îmbunătățit.

— Puteți să vă opriți aici, pentru că n–am adus cu noi lopețile, şi asta e cea mai mare încărcătură de rahat pe care am văzut–o vreodată revărsată în camera asta. Te–am prins cu Tandy, Chase. Nu numai declarația ei te incriminează, ci şi declarațiile a cinci polițişti şi a unui civil, care vor depune mărturie că femeia era închisă într–o cameră şi ținută acolo împotriva dorinței ei.

— Starea mentală a doamnei Willowby, începu avocata, dar Eve se ridică în picioare şi se înfipse în fața ei.

— Mă întreb în ce stare mentală ai fi dumneata dacă ai fi închisă zile la rând într–o cameră, consultată şi examinată de către un droid împotriva voinței tale. Poți să–ți bagi undeva restul declarației şi tot rahatul ăsta. Poți să ți–l bagi undeva, soro, pentru că Stuben şi compania se duc în jos, aşa că este foarte posibil ca şi tu să rămâi pe drumuri.

— Dacă acest interogatoriu nu poate avea loc în condiții de minimă decență...

— Nu dau doi bani pe o asemenea decență. Dacă nu–ți place, uşa e acolo. Se întoarse spre Chase. Laboratorul de criminalistică tocmai scanează memoria droidului medical. Nu vreau să–mi pierd vremea cu asta, pentru că oricum te înfund pentru ea, Win, şi pe mămica la fel. Ah, apropo, le–ai spus reprezentanților tăi că dormeai cu mămica când am venit şi v–am luat pe sus?

— Tacă–ți gura!

— Locotenente, te rog. Avocata întinse o mână, dar Eve sesizase şocul resimțit de aceasta. Nu putem accepta ca reputația doamnei Bullock şi a domnului Chase să fie pătată în acest hal.

— Aici, în „necivilizata" Americă, şi incestul este inacceptabil. Minimum douăzeci şi cinci de ani până la închisoare pe viață pentru răpirea şi sechestrarea lui Tandy Willowby. Şi dacă mai descoperim şi că ai violat–o în timp ce...

— N–am atins–o niciodată pe târfa aia jegoasă!

— Oh? Eve răsfoi dosarul. Da, da, tu nu te joci aşa, ție îți place să te joci cu mami.

— Poate că îi plac băiețaşii, sugeră Baxter. Da, pun pariu

că îi place să şi–o înfigă în băieţei tineri, atunci când n–o face cu mămica.

— Sunteţi revoltători. O să vă îngropăm pe amândoi, imediat ce se termină tărăşenia asta.

— Nu, nu cred că îi plac băieţaşii, spuse Eve. Mami n–ar fi de acord cu aşa ceva. Nici pe Tandy n–ai violat–o, nu–i aşa, Win? Nimeni altcineva nu te mai excita, numai mămica. Nu ţi se scoală decât în mâna lui mami, nu–i aşa?

La auzul acestor cuvinte Chase sări de pe scaun şi se aruncă spre Eve. Fu nevoie de forţa ambilor avocaţi şi de intervenţia lui Baxter pentru a–l ţine.

— Locotenente, aşa ceva este pur şi simplu inacceptabil. Nu voi tolera să i se vorbească pe acest ton clientului meu.

— Fă o plângere. Se ridică de pe scaun, înconjură masa şi se sprijini de umărul lui Chase. Acesta respira greu, Eve putea să simtă căldura teribilă pe care o emana corpul lui. Nici pe Natalie n–ai violat–o. Tot o târfă jegoasă era şi ea? Nu ca mămica, deoarece ea e importantă şi te înţelege, îţi înţelege nevoile. Tu şi mama ta împărţiţi atât de multe secrete. Nu e ea cea care te–a mângâiat prima oară, pe când tu nu erai decât un băieţel? Un secret, doar de voi doi ştiut. Câtă vreme erai cuminte, băiat bun, lucrurile mergeau bine. Apoi târfa aia de Copperfield a început să–şi bage nasul unde nu–i fierbea oala. A avut tupeul să îţi pună afacerile la îndoială. Mămica ţi–a spus ce să faci, Win? Eu aşa cred. Şi tu faci ce îţi spune mămica, altfel nu mai pupi sex. Ea ţi–a cerut să foloseşti maşina lui Randall Sloan? Am găsit un fir de păr de–al tău în ea.

— Clientul meu şi domnul Randall Sloan erau amici, cunoştinţe. Este posibil să fi mers cu maşina aceea de mai multe ori.

— Dar a condus–o, o corectă Eve. Firul de păr a fost găsit pe scaunul şoferului. Firul tău de păr. ADN–ul tău, şi tot ADN–ul tău a fost găsit pe pumnul lui Bick Byson. Te–a pocnit înainte ca tu să poţi folosi paralizatorul, laşule. Nu ştii cum să te baţi ca un bărbat, dar asta pentru că nu eşti un bărbat. Eşti doar un băieţel care doarme cu mămica. Dar a fost uşor să legi o femeie care era pe jumătate cât tine. Să–i rupi degetele, să o loveşti şi să o arzi. Ţi–a plăcut să te uiţi în ochii ei când o strângeai de gât. Pun pariu că doar aşa mai reuşeşti să ai o erecţie, când nu eşti cu mămica.

— Interviul s–a terminat, spuse bruneta.

— O laşi pe fetiţa avocat să–ţi spună ce să zici? La fel ca mămica. Win, fă asta, Win fă aia. Bun căţel.

— Nimeni nu–mi spune mie ce să zic. Taci! Îi spuse el

avocatei. Proasto. M–am săturat. M–am săturat să fiu interogat de persoana asta sau să–mi spui tu ce să fac. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Randall Sloan a angajat pe cineva să–i omoare pe ăia. A mărturisit înainte să se sinucidă.

— De unde ştii? Ai fost tu acolo?

— Tu ne–ai spus.

— Nu e adevărat. Eu am spus doar că Randall Sloan a fost găsit spânzurat. Punct. Nu s–a sinucis. Tu l–ai ucis şi ai înscenat totul. Pentru că eşti un laş fricos. Tu le–ai ucis pe Sophia Belego, la Roma, pe Emily Jones din Middlesex, în Anglia. Cred că femeile gravide sunt o insultă pentru tine.

— Pentru că nu i se scoală decât cu mămica iubită, spuse Baxter.

— Nu are nicio legătură cu sexul! Au semnat un contract! Dădu cu pumnul în masă. Au semnat un document legal şi noi ne–am dat cuvântul viitorilor părinți. Nu aveau niciun drept!

— Da, faptul că porți o sarcină nouă luni nu–ți dă niciun drept. Tu ai răpit–o pe Sophia Belego, nu? Ai luat copilul şi ai scăpat de incubator. Dar cu Emily Jones nu a mers aşa de uşor. Ai pierdut produsul. Câte altele au mai fost, Chase?

— Noi facem un serviciu! Strigă el fără să ia în seamă ce–i spunea avocata. Le acordăm timpul, expertiza, numele, totul pentru a le ajuta pe aceste femei cu probleme, pe care şi le–au făcut singure, datorită slăbiciunilor lor, şi le facem un cadou cuplurilor care merită.

— Pentru o taxă grasă.

— Şi ele sunt plătite, nu? Le dăm şansa să se îndrepte şi copilul să fie crescut cum trebuie. Cum îndrăzneşti să mă iei la întrebări? Nu sunt obligat să mă justific. Se ridică în picioare.

Bruneta încercă să intervină.

— Acest interogatoriu este...

— Taci! Nu ți–am spus să taci dracului din gură? – Natalie Copperfield, spuse Eve pe un ton neutru. Bick Byson, Randall Sloan.

— Îşi băgau nasul în treburile noastre. Vina lui Sloan e că a fost neglijent. Puturos, incompetent.

— Aşa că a trebuit să–i ucizi. Pe toți. Era o chestiune de onoare, continuă Eve pe acelaşi ton calm. De afaceri.

— Fundația Bullock trebuia să fie protejată. E mult mai importantă decât acei nevolnici. Mama mea este sufletul fundației şi a dus–o mult mai departe decât ar fi putut să o facă oricine. Ne şantajau, cu toții. Nu am făcut decât să apăr o instituție de binefacere importantă.

Cu batista la buza ce sângera, bruneta ridică o mână.

— Trebuie să mă consult cu clientul meu.

— Eşti concediată, spuse Chase şi schiță o mişcare bruscă ce–i făcu pe amândoi avocații să se dezechilibreze. Crezi că am nevoie de voi? Idioți. Căpuşe. Ieşiți afară. M–am săturat de voi. Pieriți din ochii mei.

— Domnule Chase...

— Acum! Pot să vorbesc şi eu în numele meu, spuse când avocații ieşeau.

Acum, se gândi Eve, să facem ce trebuie. Rămase cu privirea imobilă şi continuă să vorbească pe un ton inexpresiv.

— Domnule Chase, declarați oficial că v–ați concediat avocații?

— Eu vorbesc în numele meu.

— Renunțați la dreptul de a fi asistat?

— De câte ori trebuie să o spun, vită ignorantă.

— E suficient. Să se rețină că domnul Chase şi–a concediat avocații şi doreşte să continue fără apărători legali.

Făcu o pauză şi apoi se uită la el cu o figură plină de respect.

— Şantaj spuneți? Asta e deja altceva. De ce nu ne spuneți unde a început totul? Ați fost informat de Randall Sloan că Natalie Copperfield începuse să pună tot felul de întrebări, zise Eve.

Şi el le dădu toate detaliile.

21.

Peabody avea pregătită o doză de pepsi când Eve ieşi.

— De obicei preferi cofeina rece după un interogatoriu fierbinte, spuse ea şi–i întinse o doză şi lui Baxter. În privința ta nu eram sigură.

— Eu mă mulțumesc cu orice.

— Da, am auzit asta de la câteva femei, spuse Eve înainte de a bea.

Pentru prima dată după ore întregi Baxter râse.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să fiu şi eu de față când te–ai ocupat de rahatul ăla, Dallas. O sun pe Palma să–i spun că l–am prins.

— Dallas, Jacob Sloan a venit în timp ce tu erai în interogatoriu. Este în hol.

— Bine, mă ocup eu de el. Tu aranjează să fie adusă şi Bullock.

— Nu vrei o pauză înainte? Deja faci asta de şase ore în şir.

— Termin şi scriu raportul, spuse ea şi–şi frecă gâtul amorțit. Şi după aceea merg acasă şi la fel vei face şi tu.

— Da. Le spun să o aducă.

Eve se duse în hol şi se frecă la ochi cu palmele, apoi se aşeză la masa unde stătea Jacob Sloan.

Părea mai bătrân, mai fragil şi extenuat.

— Domnule Sloan, ar trebui să mergeți acasă, să stați cu familia.

— Winfield Chase l–a ucis pe fiul meu? Am şi eu sursele mele, spuse el când Eve ridică din sprâncene. Ştiu că a fost arestat, împreună cu mama sa. Madeline nu cred că e în stare de mai mult decât să tragă sforile, aşa că vă întreb: l–a ucis Winfield Chase pe fiul meu?

— Da. Tocmai a mărturisit. A aranjat să pară o sinucidere pentru a da impresia că fiul dumneavoastră a fost implicat în uciderea lui Bick Byson şi Natalie Copperfield, pe care tot el i–a ucis.

Bătrânul dădu din cap şi Eve se ridică în picioare. Încetă să mai boicoteze automatul Vending şi ceru o sticlă de apă. O luă şi o puse în fața lui.

— Mulțumesc. Mâinile îi tremurară puțin când bău. Fiul meu a fost o dezamăgire pentru mine în multe privințe. Era egoist şi leneş şi şi–a jucat toată tinerețea la pariuri, la fel şi căsnicia şi reputația. Dar era fiul meu.

— Îmi pare rău pentru fiul dumneavoastră. Mai bău puțin şi apoi expiră puternic.

— Natalie şi Bick erau nişte tineri inteligenți. Viața lor împreună abia începea. Voi regreta... Din nou îşi strânse buzele. Familiile lor ştiu?

— Chiar acum sunt colegi de–ai mei care se ocupă de asta.

— În cazul ăsta, voi mai aştepta până mâine şi îi voi contacta atunci. De ce i–a ucis?

— Vă pot spune că Natalie îşi făcea treaba şi a descoperit ceva ce a încercat să remedieze, să îndrepte.

— Fiul meu. El nu–şi făcea treaba. Dădu din cap, chiar dacă Eve nu spuse nimic. Va fi greu, foarte greu pentru nepotul meu şi pentru soția mea.

— Atunci ar fi bine să fiți alături de ei, domnule Sloan.

— Da, ar trebui să fiu cu ei. Se ridică. Dacă aveți nevoie de ceva de la mine, de la familia mea, de la firma mea, pentru a vă asigura că Winfield Chase îşi va petrece fiecare minut care îi mai rămâne de trăit în închisoare, nu trebuie decât să cereți. Îi întinse mâna. Vă mulțumesc.

Eve mai rămase în hol câteva clipe după ce plecă Sloan şi–şi termină sucul. Apoi se duse la baie şi se spălă cu apă rece pe față.

După aceea coborî pentru a se confrunta cu Madelinc Bullock.

Zvonurile se răspândiseră, pentru că avea doi avocați cu ea în sală.

— Porneşte înregistrarea, comandă ea şi începu interogatoriul de rutină. Fiul dumneavoastră şi–a mărturisit vinovăția pentru înfăptuirea a cinci omoruri, spuse ea uitându–se–n ochii lui Madeline. Văd că ați auzit. De asemenea a dat informații despre implicarea dumneavoastră în fiecare dintre aceste crime şi în răpirea lui Tandy Willowby.

— Doamna Bullock este gata să dea o declarație, spuse unul dintre avocați.

— Să auzim.

— Nu mă aştept să înțelegeți frica, durerea, vinovăția pe care le simt. Madeline îşi duse la buze o batistă dantelată. Fiul meu... cum pot să nu mă învinovățesc? Este parte din mine. Dar ceva... nu a evoluat bine la el. Atâta violență, atâta furie. Trăiesc cu spaima în suflet de multă vreme.

— Te rog... Nu ți–e teamă de nimic decât de perspectiva de a pierde controlul fundației, pentru că e vorba de bani şi prestigiu şi de operațiunea pe care ai condus–o de la moartea

soțului tău.

— Da, nu ai cum să înțelegi. M–a forțat să... nici nu pot spune.

— Să faci sex cu el? Vezi, se poate spune. Ai abuzat sexual de fiul tău în cea mai mare parte a vieții lui.

— Ce lucruri oribile spui. Madeline păru a ceda nervos şi o clipă îşi înfundă fața în batistă. Win este un copil bolnav şi eu nu am putut să fac nimic...

— Dar e parte din tine, spuse Eve simțind cum creşte furia în ea şi văzându–se pe ea închisă într–o cameră rece, tatăl său care o violase de nenumărate ori. Şi tu l–ai exploatat şi ai profitat de el. Tu l–ai transformat în ceea ce a devenit.

— Nici nu–ți poți imagina ororile prin care am trecut.

— Nu cred că vrei să vorbim despre orori. Am declarații de la fiul tău, de la Walter Cavendish, de la Ellyn Bruberry şi toți spun că tu ai controlat totul, că eşti cea care a dat ordinele şi a luat deciziile. Crezi că, doar pentru că nu ai comis tu crimele, nu vei fi implicată?

— Eu am făcut ceea ce mi–a cerut Win. Altfel ar fi putut să mă ucidă.

Madeline se întinse peste masă pentru a o lua pe Eve de mână şi Eve o lăsă, deşi simțea că i se pătează pielea. *Eşti bună, se gândi ea, eşti foarte bună la teatru, Madeline.*

— Fac un apel la tine, ca de la femeie la femeie. Te implor să mă protejezi. În fiul meu sălăşluieşte un monstru. Mi–e atât de teamă.

— Doamna Bullock a fost practic o prizonieră a nebuniei fiului ei, spuse unul dintre avocați. O victimă a abuzului fizic şi emoțional. A folosit–o...

— Te–a folosit? Îl întrerupse Eve, strângând pumnul mâinii libere, pentru că se uita la Madeline şi–l vedea pe tatăl său. E o porcărie, Madeline. Nimeni nu s–a folosit de tine. Şi nici nu mă pot gândi la nimic mai josnic şi mai demn de milă decât o mamă care e capabilă să–l calce în picioare pe fiul ei pentru a se salva. Eşti terminată, înțelegi? Nu ai cum să scapi.

Vreau să asuzi, se gândi Eve. Vreau să tremuri şi să suferi şi să boceşti.

— Avem înregistrarea droidului medical. Eşti şi tu acolo. Autoritățile britanice l–au arestat pe doctorul Brownbum, care a declarat că primea ordinele direct de la tine. Nimeni nu va crede mica ta demonstrație teatrală, cu mama speriată şi slabă. Tu eşti puterea. Ba mai mult, eşti un împuțit de păianjen, o sugătoare de sânge şi se vede.

— Nu mai am nimic să–i spun acestei persoane, se răsti

Madeline. Vreau să vorbesc la consulatul britanic. Voi discuta cu preşedintele vostru, care–mi este prieten, şi cu primul–ministru.

— Din partea mea poți să vorbeşti şi cu regele Angliei, spuse Eve aplecându–se spre ea. Vor uita că te cunosc atât de repede că s–ar putea să facă un accident din cauza vitezei. Şi stai doar până când Global va începe să vorbească cu femeile ai căror copii i–ai cumpărat. Avem toată lista, Madeline. Avem numele, locația şi mass–media internațională va savura acest moment.

— Asta vrei, nu? Madeline inspiră puternic pe nas. Atenția mass–media. Numele meu, reputația Fundației Bul–lock va rezista oricărei încercări de defăimare. Vei fi zdrobită.

— Crezi? Eve se uită în ochii lui Madeline şi zâmbi. Continuă să zâmbească până când văzu primii fiori ai fricii. Te vor crucifica şi mii de oameni vor aplauda. Şi când voi termina eu cu tine aici, va trebui să răspunzi în fața autorităților italiene pentru Sophia Belego. Chase ne–a spus unde se află rămăşițele ei. Erai cu el, la Roma, când a dispărut. Ai şi acolo o casă şi vor găsi probe că a fost deținută în acea casă.

— Fiul meu este bolnav psihic. Are nevoie de îngrijre calificată.

— Din cauza ta, pentru că i–ai distrus orice imagine normală cu privire la sex, femei sau sine, doar pentru ca tu să poți să–ți faci jocurile.

— Doamnă locotenent, spuse avocatul în vreme ce Madeline nu făcea decât să se holbeze la Eve cu ochii ei înghețați. Doamna Bullock a declarat deja că domnul Chase a fost agresorul.

— Doamna Bullock este o mincinoasă, o perversă şi o laşă. Nu ar fi trebuit să discutați planurile de a ucide şi de a răpi în fața personalului de serviciu, Madeline. Nici chiar a droizilor, sau mai ales a droizilor, pentru că ei înregistrează tot.

Eve deschise un dosar.

— Avem o amprentă vocală care se potriveşte şi unde îi spui lui Win să o ucidă pe Natalie Copperfield.

— E imposibil. Eram singuri când…

— Când i–ai dat ordinele, termină Eve fraza pentru că Madeline se oprise. Ştii, oamenii ca tine de obicei nu remarcă servitorii. Probabil că aveai impresia că eşti doar tu cu el, spuse şi închise dosarul. Am şi dosarele lui Randall Sloan. Ai încurcat–o rău de tot şi acolo şi nu ai reuşit să obții nimic. Am câteva declarații, care se coroborează şi cu declarația lui Tandy. Am înregistrări telefonice pe care nu ai avut timp să le ştergi,

făcute înainte de a fi arestată şi care vin în sprijinul mormanului de probe pe care le avem. Renunță, Madeline. Măcar fiul tău a avut destulă mândrie pentru a admite că a făcut ceea ce el consideră a fi munca lui. Muncă pe care i–ai cerut tu s–o facă.

— Nu mai am nimic de spus.

— Bine. Eve se ridică. Te arestez pentru conspirație la crimă, capete de acuzare multiple. Asta înseamnă că vei fi închisă undeva în afara planetei, pentru câteva condamnări pe viață. Şi asta înainte ca Global, Federalii, britanicii şi italienii să vină cu acuzările lor. Cât timp crezi că va mai arăta atât de bine într–o închisoare extraplanetară, Peabody?

— Şase luni.

— Poate. Nu vei avea dreptul la cauțiune şi asta îți vor spune şi avocații tăi, indiferent cât de mult se vor strădui să–l înduplece pe judecător. Riscul să dispari este mare. După o zi, două la închisoare vei dori să cazi la o învoială, dar dacă ies din această încăpere, nu va mai fi nicio învoială.

Se îndreptă spre uşă.

— Doamnă locotenent. O strigase unul dintre avocați, care apoi se aplecă pentru a–i şopti ceva la ureche lui Madeline.

— Nici nu mă gândesc, spuse ea dându–şi capul pe spate. Blufează. Nu are nici jumătate din probele pe care spune că le deține.

Eve zâmbi când deschise uşa şi apoi îi mai aruncă o ultimă privire.

— Nu, nu blufez.

— Nu ai vrut să facă o înțelegere, spuse Peabody după ce ieşiseră.

— Nu, nu am vrut. E mult mai rea decât ar fi putut fiul ei să ajungă vreodată. Ea l–a creat şi l–a corupt şi s–a folosit de el. Îmi place să mi–o închipui trăind următorii cincizeci de ani într–o cuşcă de cărămidă. Du–te acasă, Peabody. Ai făcut o treabă bună.

— Plec când pleci şi tu. Eve oftă.

— Atunci haide să scriem nenorocitul ăla de raport şi să o ştergem.

Ar fi putut pleca pe la şase, dar trebuia să recunoască că nu–i prea arsese de scris. Îşi dorea să zacă în cadă, să bea o sticlă întreagă de vin şi să facă sex molcom cu soțul ei şi apoi să doarmă zece ore neîntoarsă.

Voia să–şi scoată din minte imaginea lui Madeline Bullock mângâind corpul fiului ei.

Auzi vocea lui Mavis şi ştiu că tot programul ei trebuia să

fie puțin amânat.

Mavis era pe un scaun, cu picioarele ridicate pe un altul, iar Summerset îi dădea o ceaşcă de ceai, ceea ce explica de ce nu bântuia prin hol. Leonardo o sorbea din priviri iar Roarke, cu un pahar de vin în mână, îi privea cu indulgență pe toți.

— Mi se pare că sunt atât de răsfățată. Nu că tu nu ai avea o grijă magnifică de mine, buzițe dulci, îi spuse ea lui Leonardo. Dar azi parcă am fost într–o mică vacanță. Summerset, ar trebui să vii să locuieşti cu noi.

— Ia–l, e al tău, spuse Eve intrând în cameră.

— Dallas! Dallas!

— Nu te ridica, spuse Eve şi–i făcu cu mâna. Îți va lua prea mult timp şi oricum şi eu am de gând să mă aşez. Ceea ce şi făcu, luând loc pe spătarul fotoliului lui Roarke, pentru a sorbi din vinul lui.

— Tandy se ține bine. A stat în picioare toată ziua şi Summerset spune că se descurcă de minune. Mavis se uită la el cu o privire adoratoare. S–a purtat cu noi ca şi cu nişte prințese însărcinate.

— Ați avut nişte zile foarte grele, amândouă. Luați o mică gustărică, spuse el întinzându–i tava. Sunt preferatele dumneavoastră.

— Nu mi–e foarte foame, dar poate una, sau două. O luăm pe Tandy la noi acasă când se trezeşte, să nu mai stea pe capul tău. Încă nu e pregătită să locuiască de una singură. Deşi cred că nu va mai fi cazul prea mult timp.

— Hmm? Fu singurul lucru pe care reuşi Eve să–l îngaime.

— Aaron a sunat–o de douăzeci de ori azi. Prietenul ei? E un om tare drăguț. Au vorbit şi au tot vorbit. A plâns mult, dar a şi râs. El a vrut, de fapt a implorat–o să–l lase să vină să o vadă azi, dar ea încă nu e pregătită. El a cerut–o în căsătorie.

— Frumos.

— Nu a spus da, dar o va face. A zis că el e tot ce–şi doreşte şi poate că toate astea s–au întâmplat pentru a le întări familia. Ştiam că o vei găsi, Dallas.

— Da, ai mai spus–o.

— Nu îndeajuns de multe ori. Nici nu ştii ce înseamnă pentru mine tot ce–ai făcut. Tu şi Roarke şi Peabody, şi McNab, Baxter şi drăguțul de Trueheart. Sper că oamenii ăia îngrozitori vor sta într–o celulă până când le va putrezi fața.

— Ursuleț, zise Leonardo, şi ea îi făcu cu ochiul.

— Da, ştiu. Afară cu energia negativă, să acceptăm energia pozitivă. Mavis se mişcă pe scaun. Dar nu am ce face.

Ea mi–a spus tot ce s–a întâmplat.

— Toți sunt în închisoare. Au mărturisit toți, cu excepția lui Bullock. Dar la ea nici nu am forțat nota. Nu aveam nevoie de o confesiune şi îmi place să o privesc zvârcolindu–se.

— O albinuță ocupată, spuse Roarke.

— Noi vom ieşi imediat din stupul tău, zise Mavis, mişcându–se din nou şi clipind de mai multe ori.

— Mavis? Spuse Leonardo care se ridică pe jumătate.

— Nu eram într–o poziție bună, asta e tot. Mi–e greu să găsesc o poziție confortabilă. Mai am doar zece zile. Ajută–mă să mă ridic, iubitei.

Când se ridică, intră şi Tandy în cameră.

— Îmi cer scuze. Ah, bună Dallas, Roarke. Vreau să vă mulțumesc atât de mult şi sunt atâtea lucruri pe care vreau să vi le spun. Dar cred că tocmai mi s–a rupt apa.

— Serios? Chițăi Mavis în vreme ce Eve se făcu palidă. Mavis se duse, cât putea de repede, să o ia de mână. O să avem un bebeluş! Vrei să–l sunăm pe Aaron, nu?

— Da. Chipul lui Tandy se însenină. Chiar vreau.

— Nu–ți face griji. Leonardo va trece pe la tine şi–ți va lua geanta şi noi vom merge cu tine la clinică. Şi, ei bine... oh, of.

Mavis apăsă cu mâna pe burtă, aplecându–se puțin şi expirând.

— Au! Cred că intru şi eu în travaliu.

Eve îşi acoperi fața cu mâinile, iar Leonardo traversă camera ca un taur beat.

— E tot ce mai lipsea, spuse Eve.

— Amândouă? Zise Roarke luând–o pe Eve de mână. Acum? Amândouă?

— E al dracului de perfect.

Nu era ea cea care tocmai finalizase o anchetă ce dusese la prinderea a doi criminali internaționali?

Şi nu îşi înfruntase demonul personal interogând–o pe Bullock, în care îl recunoscuse pe tatăl ei?

Dar asta nu era capabilă să facă. Te rog, Doamne!

Avea însă două femei în travaliu, care scânceau una la alta şi vorbeau atât de repede că nu se înțelegea nimic şi un viitor tată care arăta de parcă era pe punctul să leşine din clipă în clipă. Şi soțul ei, celebru pentru sângele lui rece şi care o împingea către demență.

Când se uită la el, Roarke nu făcu decât să arate cu degetul şi înghiți restul de vin.

— Bine, stop! Uite ce vom face.

Scâncelile încetară de parcă le–ar fi tăiat cu laserul şi

toate privirile se îndreptară spre ea. Pentru că primul ei gând fu să strige după Summerset, încercă să se calmeze ea mai întâi.

— Da. Toată lumea va merge la unul din jeepuri şi ne vom deplasa la clinică.

— Dar eu am nevoie de geanta mea, spuse Tandy frecându–se pe burtă şi respirând sacadat. Am acolo muzica şi...

— Şi eu, şi eu, spuse Mavis punându–şi mâna pe şold, mai la spate. Dacă nu avem gentile...

— Şi apoi iată ce vom face. Le voi spune lui Peabody şi lui McNab să ia ambele genți. Dar acum trebuie să mergem.

— Doamnelor, veți avea nevoie de haine, spuse Roarke punând mâna pe umărul lui Eve. Scuze, am intrat în panică. Ah, Summerset, exact persoana de care aveam nevoie. Ne trebuie un vehicul, imediat.

— Tandy, eşti în travaliu?

— Mi s–a rupt apa şi Mavis are contracții.

— E minunat, spuse el cu o voce calmă, care o făcu pe Eve să–şi dorească mai mult decât oricând să–l pocnească. Veți naşte împreună. Mavis, care este intervalul între contracții?

— Am uitat să cronometrez. Pe fața lui Leonardo se citea panica. Am uitat să cronometrez.

— Nu e nimic. Contracțiile au început acum? O întrebă Summerset.

— Cred că tot am de câteva ore, cu intermitențe. Poate de trei ore.

— De trei ore! Eve auzi uimită panica din propria ei voce. Dumnezeule, Mavis!

— E în ordine. Summerset se uită la Eve cu o privire glacială. Tandy, tu când ai avut ultima contracție?

— Hmm, cam acum, spuse ea şi inspiră.

— Trebuie să cronometrez! Spuse Leonardo şi ridică în aer brațele lui lungi. Trebuie să cronometrez!

— Nu. Eve îi făcu cu degetul. Trebuie să plecăm.

— A sunat–o cineva pe moaşă? Întrebă Summerset.

— Rahat, spuse Eve trăgându–se de păr. Sun–o tu, îi zise ea lui Summerset. Spune–i că suntem pe drum cu două gravide. Şi sun–o şi pe Peabody, spune–i să se ducă împreună cu McNab şi să ia gentile pentru naştere, de acasă de la Tandy şi de la Mavis. Aparent, dacă nu le avem suntem pierduți. Şi trebuie să–l suni şi pe Aaron Applebee.

— Ah, da, vă rog, spuse Tandy strălucind de bucurie.

— Spune–i unde mergem şi de ce.

— Sigur, iar acum, doamnelor, vă rog luați loc.

— Nici vorbă! Țipă Eve. Mergem.

— Pentru astfel de lucruri este nevoie de timp. Aşa veți sta mai confortabil până când vă aducem hainele şi vehiculul potrivit, bine încălzit. Tandy, vrei să vorbeşti tu cu Aaron?

— Da, te rog. Mulțumesc.

Summerset scoase un comunicator din buzunar şi i–l întinse.

— Eu mă duc să o sun pe moaşă şi mă întorc într–o clipă cu hainele.

În pofida miilor lui de defecte, Summerset era eficient, trebui să recunoască Eve. În maximum cincisprezece minute ieşeau pe poartă. Cu toții, inclusiv Summerset, care venise la insistențele lui Mavis şi ale lui Tandy.

Se vorbea încontinuu despre dilatare, contracții, concentrarea atenției, hrănit la sân. Eve se gândea cu nostalgie la ultima sa plecare cu echipa în misiune.

Fusese mai puțin stresant. De două ori, Leonardo trebui să–şi pună capul între picioare. Dar nu putea să–l acuze.

— Le voi lăsa la intrare şi apoi voi parca, spuse Roarke, uitându–se spre Eve. Vin şi eu imediat, pe cuvântul meu.

— Ține minte că dacă nu faci aşa, îți voi rupe toate oasele şi le Voi da de mâncare unor câini mici şi urâți.

— Am înțeles.

Au fost întâmpinați de două asistente vesele, dar uşurarea lui Eve la gândul că transferase responsabilitatea fu de scurtă durată.

— Trebuie să vii cu noi.

— Să vin cu voi? Se uită şocată la Mavis. Leonardo...

— El trebuie să ne înregistreze, spuse Mavis apucând–o de mână. Trebuie să vii, aaauu.

Recunoscând semnalele, Eve se uită spre Summerset.

— Mai are una.

— Da, aşa se face. Mergeți cu ea. Eu vin cu Leonardo şi cu Roarke.

Nu părea corect şi cinstit ca ea să facă asta de una singură. Dar mâna lui Mavis era lipită de a ei şi asistentele le conduceau deja.

— Să nu scoateți niciunul afară, înainte de a ajunge toată echipa, da?! Le spuse ea.

— Nu cred că se va întâmpla.

— E destul timp. Asistenta lui Mavis îi zâmbi lui Eve. Eu sunt Dolly şi mă voi ocupa de tine, Mavis. Randa ajunge în curând.

— Eu sunt Opal. Vă vom duce în cameră şi apoi vom

vedea în ce stadiu sunteți. Nu v–am văzut gentile.

— Vine cineva cu ele. Tandy descoperi şi ea mâna lui Eve şi o agăță. Nu eram acasă când a început. Prietenul... logodnicul meu, tatăl copilului, vine şi el.

— Va fi trimis direct sus unde sunteți. Nu–ți face griji, mămico. E primul pentru amândouă, nu? Şi sunteți prietene şi naşteți în acelaşi timp. Nu–i aşa că–i amuzant?

— Ca un butoi plin cu maimuțe, spuse Eve.

22.

Detesta spitalele. Nu conta că puneau fotografii cu bebeluşi angelici, sau că pereţii erau văruiţi în culori pastelate, că avea săli de aşteptare pline de plante sau că–şi îmbrăcau personalul în culorile curcubeului. Tot un spital era, un loc unde doctorii şi maşinile preluau controlul asupra corpului tău şi de obicei era vorba şi de ceva durere.

Nu încăpea nicio îndoială că, datorită statutului de vedetă al lui Mavis, aceasta fusese cazată într–un salon care arăta ca o cameră de hotel de lux. Pentru că se răsfrângea şi asupra ei o parte din gloria prietenei, Tandy stătea într–un salon vizavi.

Eve spera că misiunea ei se încheiase odată cu aducerea lor în saloane. Mavis îi dăduse drumul după ce–i promisese că se duce să vadă ce era cu Tandy şi că apoi se va întoarce la ea.

— În mod normal trebuia să fiu eu şi Leonardo cu ea. Şi acum a început şi pentru noi numărătoarea inversă. Nu are pe nimeni care să stea cu ea până ajunge Aaron aici.

Pentru că Eve se pregătise să se poarte cu amândouă ca şi cu un animal rănit şi periculos, o mângâie pe Mavis pe mână.

— Sigur, nicio problemă. Mă duc eu.

Se duse, deschise uşa şi se trezi în faţa unei femei goale, enorme, pe care cineva o ajuta să se îmbrace cu un halat scurt, albastru.

— Dumnezeule! Exclamă Eve şi–şi acoperi ochii cu mâinile. Îmi cer scuze. Mavis voia să se asigure că eşti bine.

— Ah, nu–ţi face griji pentru mine. Din vocea lui Tandy răzbătea bucuria. Trebuie să fii alături de ea.

– Nicio problemă. Mă duc.

— Ah, Dallas? Îl poţi suna din nou pe Aaron, te rog? Să te asiguri că e pe drum.

— Sigur. Se duse înapoi şi de data aceasta o găsi pe Mavis dezbrăcată complet. Vă rog, în numele a ce e mai sfânt, poate cineva să le acopere pe femeile astea dezbrăcate?

Mavis chicoti în vreme ce Dolly o ajuta să–şi tragă peste cap o cămaşă albastră cu roz.

— Tandy e bine? Vine Leonardo? Dar Aaron?

— E bine. Sun acum.

Dornică să scape, Eve se năpusti pe hol. Acolo reuşi să afle că Aaron era într–un taxi şi că Leonardo tocmai terminase de completat fişele.

— Curaj! Îşi spuse şi intră în salon.

— Hei, sunt conectată! Mavis stătea în capul oaselor şi

era entuziasmată. Vezi, asta e bătaia inimii bebeluşului şi asta este pentru măsurarea contracţiilor.

Dolly îşi puse mănuşi sterile.

— Trebuie să facem un control cervical. Doamne, ai milă.

— Eu aştept pe hol.

— Nu, nu pleca! Spuse Mavis şi întinse mâna după ea. Resemnată la gândul că nu există Dumnezeu, Eve o luă de mână, iar Mavis se aşeză în poziţie.

— Leonardo e pe drum, îi spuse ea, cu grijă să–şi menţină privirea pe faţa lui Mavis.

— Cam trei centimetri, anunţă Dolly. Mai ai destul timp, aşa că stai liniştită. Spune–mi dacă ai nevoie de ceva. Şi tu eşti Dallas, nu?

— Da.

— Spune–mi dacă ai nevoie de ceva.

— Un pahar mare de vin.

Dolly râse.

— Nu se serveşte alcool până după naştere, pentru toast. Ce–ai spune de un ceai?

Eve era pe punctul de a cere o cafea, dar îşi aduse aminte că zeama de la spital era proastă.

— Pepsi?

— Sigur.

— Plăcinţică! Strigă Mavis când Leonardo intră în salon, cu o vază enormă de trandafiri galbeni în braţe. Mi–ai adus flori şi încă nici nu am născut.

— Sunt ca şi soarele, te poţi concentra asupra lor până când o să–ţi aducă geanta. Se aplecă şi o sărută delicat pe frunte. Eşti bine? Vrei să–ţi aduc ceva?

— Mă simt excelent. Sunt la trei centimetri şi numărătoarea continuă. Mă bucur că sunteţi toţi aici. E exact aşa cum mi–am imaginat. Summerset, vrei să fii un înger şi să stai cu Tandy până... Oh! Una mică.

Pentru că acum Leonardo era acolo, Eve se dădu la o parte şi se duse lângă Roarke.

— Le–am văzut dezbrăcate pe amândouă şi acum mă tem pentru viaţa mea. Corpul uman nu este făcut să se întindă atât.

— Eu sunt mai preocupat de alte părţi ale corpului care se întind.

— Oh, te rog, nu.

— Nu a fost chiar aşa de rău, spuse Mavis veselă, uitându–se amuzată la Leonardo. Ursuleţ? Ştii ce m–ai întrebat mai devreme. Săptămâna trecută, luna trecută şi luna dinainte?

El îi luă amândouă mâinile între palme şi i le duse la inimă.

— Ochi de îngeri!

— Da.

Eve îşi dădu ochii peste cap.

— Ne căsătorim! Strigă Mavis.

— Serios?

— Da, ne luăm.

— O cer de luni de zile, spuse Leonardo a cărui față strălucea ca o lună plină. Şi în sfârşit! Voi face cea mai frumoasă rochie de mireasă.

— Ah, nu. Iubire, trebuie să o facem acum. Înainte de venirea bebeluşului.

— Acum?

— Ştiu că e momentul potrivit. Bebeluşul vine şi eu vreau să fiu soția ta adorată atunci când ne vom uita la el, sau la ea pentru prima dată. Te rog?

— Dar nu avem hârtiile şi nici nu am făcut aranjamentele.

Buza de jos îi tremura.

— Dar trebuie să se întâmple acum.

— Stai. Eve ridică mâna înainte de a începe să curgă fântânile de lacrimi. Cred că ne putem descurca. Lasă–ne câteva minute.

Ieşi împreună cu Roarke.

— Îl sun pe primar, spuse ea şi–şi scoase comunicatorul. Dacă nu reuşesc eu să–l conving să le dea o licență vorbind foarte repede, vreau să fii tu pe fază să–i oferi mită.

— Se poate. Vor avea nevoie şi de cineva care să oficieze. Cred că la centru există o persoană care se poate ocupa de asta. Mă duc să aflu.

Eve încuviință şi inspiră profund.

— Domnule primar, sunt locotenentul Dallas. Vreau să vă cer o favoare personală.

Când termină convorbirea, Peabody şi McNab tocmai ieşeau din lift.

— Au sosit trupele la rotație, cu provizii, spuse Peabody rânjind. Care e treaba?

— Nasc. Şi de parcă nu ar fi fost suficient, Mavis a decis că ea şi Leonardo se căsătoresc. Acum.

— Aici? Acum? La naiba.

— L–am convins pe primar să le dea o licență specială. Roarke caută pe cineva care poate oficia ceremonia.

— McNab, du–te şi refă conexiunile pe comunicator. Ne–

am ocupat de informare, îi spuse Peabody lui Eve. Dar acum trebuie să sunăm din nou să–i anunțăm modificarea. E vorba de bebeluş şi nuntă.

— Bine. Tandy?

— Pe acolo. Şi Mavis pe aici.

— Eu mă duc la ea. Peabody făcu un mic dans. Ce bine îmi pare că am pus tiara în geantă înainte de a veni. Aşa poate să o poarte pe post de coroană.

Când Peabody deschise uşa, se auziră scâncituri venind de la Mavis. Eve îşi acoperi ochii. Când îi deschise îl văzu pe Roarke venind împreună cu un bărbat palid, pe care îl recunoscu ca fiind Applebee.

— Am găsit un tătic rătăcitor, spuse Roarke.

— Mintea nu–mi funcționează deloc. Oh, Doamne, tu eşti Dallas.

Înainte ca Eve să aibă timp să reacționeze, el o luă în brațe şi–şi puse capul pe umărul ei. Teroarea ei atinse limite incontrolabile când îl auzi scoțând un sughiț de plâns.

— Îți mulțumesc. Să fii binecuvântată. Îți mulțumesc pentru Tandy şi pentru bebeluş.

— Ah. Probabil că vrea să te vadă. Pe aici.

— Tandy. Se desprinse din îmbrățişare şi fugi pe hol. Tandy!!

— Nu ştiu cât mai fac față.

— Calm, locotenente. Cu o mână pe umărul lui Eve, Roarke se uită la Summerset, care ieşea din camera lui Tandy. Care e situația?

— Evoluează repede. Cred că vom avea un micuț în două ore, maximum trei.

— Şi vom avea şi o nuntă. Mavis şi Leonardo. Summerset zâmbi şi asta i se întâmpla atât de rar, se gândi Eve, încât era mirată că nu îi căzuse fața.

— Minunat. Nu ar trebui să fiți cu ea? Pentru că sunteți echipa ei.

— Am avut de lucru aici, spuse Eve. Peabody e cu ea.

— Pe tine te vrea, îi reaminti Summerset. Intru şi eu o clipă.

— Nici gând să am un sentiment de vinovăție, spuse Eve răspicat. Ei bine, la naiba, mă simt vinovată.

În ora următoare, cu Peabody şi McNab alergară dintr–un salon într–altul. Trina veni şi ea şi insistă să–i aranjeze părul lui Mavis. Moaşa făcu şi ea traseul între cele două saloane şi declară că ambele femei sunt în orar, doar că Tandy este într–un stadiu mai avansat.

Mavis era la şase centimetri, iar Tandy ajunsese la zece şi începuse să împingă.

Holul se umplu, mulţumită telefoanelor. Era plin de voci şi feţe. Mira şi soţul, Louise DiMatto şi Charles, Feeney, Nadine, Crack, care venise direct de la club, Down şi Dirty.

— E ca o nuntă adevărată. Sunt aşa de fericită. Cum arăt?

Leonardo îi sărută degetele.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

— Oh, căţeluşul meu dulce. Să o facem! Avem tot ce e necesar, da? Flori. Muzică, prieteni. Domnişoara de onoare, spuse şi se uită la Eve. Cavaler de onoare, şi îl privi pe Roarke.

— Totul. Ochii lui Leonardo se măriră. Inel. Nu am inel.

— Oh. Buza de jos începu din nou să tremure, dar reuşi să se abţină. Nu e mare lucru, iubitule. Nu inelele contează, oricum.

Summerset ieşi în faţă. De sub cămaşa apretată scoase un lanţ.

— Dacă acceptaţi ceva de împrumut, aş fi bucuros să vi–l ofer pe acesta. A aparţinut soţiei mele.

În ochii lui Mavis apărură lacrimi.

— Aş fi încântată, mulţumesc. Nu vrei să fii tu cel ce mă conduce la altar? Ce spui?

Scoase inelul de pe lanţ şi i–l dădu lui Leonardo. Eve îl auzi cum îşi drege glasul.

— Aş fi onorat.

Când se întoarse spre ea, Eve îi spuse:

— Bravo.

Perfect, se gândi Eve. Era stilul lui Mavis să rostească jurămintele, cu câteva pauze pentru contracţii, în salonul plin de prieteni şi cu o tiară caraghioasă pe cap.

Nu era nicio pereche de ochi uscaţi în încăpere, nici chiar ai ei, când Leonardo îi puse inelul pe deget.

După aplauze, săruturi şi şampania pe care Roarke o adusese pe sub mână, pentru că puteai conta oricând pe el, moaşa intră pe uşă.

— Felicitări, casă de piatră şi sunt bucuroasă să vă anunţ că Tandy şi Aaron au un fiu. Are patru kilograme o sută de grame şi este perfect. Mavis, trebuie să–ţi spun că Tandy e alături de tine. Şi, Dallas? Ar vrea să te vadă o clipă.

— Pe mine? De ce?

— Eu sunt doar mesager. Bine, mămico, îi spuse ea lui Mavis, să vedem cum stăm.

— Tu vii cu mine, îi spuse Eve lui Roarke apucându–l de

mână.

— Nu a cerut să mă vadă pe mine.

— Nu intru acolo singură.

Tandy era palidă, transpirată şi cu ochii înlăcrimaţi, la fel ca şi proaspătul tătic. În braţe avea o mogâldeaţă înfăşurată în albastru.

— Totul e în regulă?

— E nemaipomenit. Nu–i aşa că e frumos? Spuse Tandy întorcând copilul, un cârnăcior cu figură de extraterestru, după părerea lui Eve.

— Foarte frumos, spuse ea ştiind la ce se aştepta din partea ei. Cum te simţi?

— Obosită, entuziasmată şi îndrăgostită la nebunie de amândoi bărbaţii mei. Dar voiam să ţi–l prezint în special pe Quentin Dallas Applebee.

— Pe cine?

— Nou–venitul, locotenente, spuse Roarke şi îi dădu un cot.

— Nu e nicio problemă, nu? O întrebă Tandy. Voiam să–ţi onorăm numele prin el. Nici nu am exista dacă nu ai fi fost tu.

Surprinsă şi emoţionată, Eve îşi băgă mâinile în buzunar şi zâmbi.

— E drăguţ. Foarte drăguţ. Un nume lung pentru un tip atât de mic.

— Îl vom învăţa să se ridice la nivelul numelui, spuse Aaron sărutând mama şi copilul. Cum se simte Mavis?

— Va mai dura puţin, aşa a spus moaşa.

— Vin şi eu când îmi vor permite.

— O găseşti acolo. Mai bine te odihneşti.

Când ieşi afară, Feeney era pe hol şi bea cafea proastă.

— Moaşa verifică ceva. Nu stau acolo cât face chestia aia.

— Ce persoană normală ar face–o? Comunicatorul lui Eve ţiui.

— Să nu îţi închipui că pleci undeva, îi spuse Roarke cu un aer sumbru.

— Hei, am semnat, stau până la capăt.

— Locotenente. Faţa lui Whitney ocupa tot ecranul. Te duci imediat la Riker, clinică pentru femei.

— Comandante, pentru moment nu pot să execut ordinul. Sunt la maternitate. Mavis...

— Acum?

— Da, domnule. Are legătură cu Madeline Bullock?

— Da. E moartă. Fiul ei i–a rupt gâtul.

După ce află toate detaliile, Whitney îi spuse că îi va

preda ancheta lui Baxter, aşa că se aşează pe o bancă, cu capul în mâini.

— De ce te învinovăţeşti singură? In vocea lui Roarke se simţea nerăbdarea. De ce trebuie să ai şi asta pe suflet? Ea l–a convins pe gardian să o lase să–şi viziteze fiul.

— Prostie. Prostie. Nu ar fi trebuit să se vadă sau să–şi vorbească. Nu încă. Sunt sigură cum a convins ea gardianul. A mituit un gardian şi mulţi vor avea de suportat consecinţele.

— Şi atunci de ce îţi asumi tu răspunderea? Se lăsă pe spate.

— L–a bătut la cap. I–a pretins să spună şi el varianta ei, pentru a–şi salva pielea. „Sunt mama ta. Îmi datorezi viaţa." Aproape că o aud spunând asta şi pe el înţelegând în cele din urmă că urma să fie sacrificat. Că nu era destul de important pentru a fi salvat, pentru a fi iubit.

— Şi ştiind asta, tot aici eşti.

— Voiam să înfunde puşcăria. De aceea am lăsat–o la urmă. Voiam să o las să transpire şi mâine să o iau de la capăt. Nu i–am oferit ocazia să negocieze şi am avut aprobare pentru a nu o face. I–am spus că de–abia aşteptam să o văd după gratii. Am lăsat să se vadă că mă bucuram.

— Şi de ce nu? Ea e responsabilă pentru toate acestea, pentru crime, pentru suferinţe. Voiai să se facă dreptate.

— Nu, nu e vorba numai de asta. Voiam să sufere şi să–i fie frică. El a comis crimele şi i–a făcut plăcere. Dar ea l–a nenorocit de la început. Ea l–a transformat în ceea ce ajunsese să fie şi l–a folosit ca pe o unealtă şi a abuzat de el ca...

Roarke îi puse un deget pe buze.

— Ca şi de tine.

— L–am văzut pe tata când m–am uitat la ea. Am simţit ce voise să facă cu mine.

— Ea era un monstru şi el la fel. Dar abstracţie făcând de ceea ce s–a întâmplat, Winfield Chase era adult. Ar fi putut să iasă de sub influenţa ei. Ar fi putut să ceară ajutor.

— Tu nu crezi în scăpare, sau ajutor, după ce termină cu tine.

— Nu te identifica cu el, Eve. Tu nu ai fi putut niciodată să ajungi ca Chase. Niciodată nu ai fi tăcut o asemenea alegere.

— Nu. Ştiu asta. Şi da, a avut de ales, cu toţii avem, dar ea i–a limitat opţiunile.

— Şi asta făcea şi tatăl tău, sau încerca să facă cu tine.

— Revine în mintea mea, în visele mele. Aşa l–am văzut pe el în ea. L–am văzut pe el când mă uitam în ochii ci şi voiam ca ea să plătească. Voiam să sufere, să plătească şi să ştie de

ce. Acum a plătit, dar nu sunt sigură că a înțeles de ce.

— Voiai să moară?

— Nu. Nu, pentru că plăteşte îndeajuns. Whitney mi–a spus că s–a întâmplat repede. În timp ce vorbeau Chase s–a repezit la ea şi i–a rupt gâtul. Apoi nu a opus nicio rezistență. I–a lăsat să îl ia de acolo. Îl supraveghează să nu se sinucidă.

— Uită–te la mine, ascultă–mă. Tonul lui era ferm. Nu vezi că indiferent de ce ai fi făcut tu, tot la fel s–ar fi sfârşit? Nu i–ar fi convenit târgul. Tot ar fi încercat să se folosească de el şi el tot ar fi ucis–o.

— Poate. Poate.

— Eve, tocmai ai văzut copilaşul ăla care îți poartă numele. Ai contribuit şi tu la apariția acestei vieți. Făcând ceea ce ai făcut, fiind ceea ce eşti, i–ai oferit o familie.

— Deci trebuie să închid totul acolo unde trebuie să stea închis. Ai dreptate. Aşa voi face.

— Dallas? Îmi cer scuze, spuse Peabody şi–şi înăbuşi un căscat. Mavis vrea să te vadă. Ah, şi aproape a ajuns la şapte. Noi mergem să mâncăm ceva. Îl luăm şi pe Leonardo, pentru că moaşa a spus că avem tot timpul.

— Dar...

— A spus că ar vrea să stea puțin în linişte, doar cu tine.

— Bine, bine. Şterge rânjetul ăla de pe față, asule, îi spuse ea lui Roarke. O să fii acolo pentru decolare.

— Ai milă. Dar se ridică, o luă în brațe şi o sărută pe frunte. Gândeşte–te la ce ai reuşit să salvezi. Gândeşte–te la privirea lui Tandy cu copilaşul în brațe. Alungă gândurile negre!

— Ai dreptate din nou. Mulțumesc.

Eve remarcă oboseala de pe chipul lui Mavis.

— S–a întâmplat ceva? Mavis se ridică în capul oaselor. Tandy? Copilul?

— Nu, nu, sunt bine. Ceva la serviciu. Nu e important.

— Nu trebuie să pleci?

— Mavis, nu plec nicăieri până nu termini cu treaba asta. Cum te simți? Te–ai săturat să te tot întrebe oamenii asta?

— Sunt bine şi, nu. E nemaipomenit să fii în centrul atenției. Nu e la fel ca atunci când sunt pe scenă. E o chestie pe care doar eu pot să o fac. Poți să stai cu mine?

— Normal.

La îndemnul lui Mavis, Eve se aşeză.

— Voiam... Ah, începe iar. E mai puternic acum. La naiba!

— Trebuie să respiri. Unde e chestia cu focalizarea?

— Păi, tu eşti acum punctul de focalizare. M–am săturat

de soarele ăla.

Mavis respiră şi se holbă aşa de tare că Eve se întreba dacă nu cumva avea să–i străpungă creierul. Apoi îşi aminti ceva de la cursuri şi–şi puse mâinile pe burta lui Mavis şi le mişcă circular, pe ceea ce părea a fi un bloc de stâncă.

— E mai bine, nu? Da, e mai bine, spuse ea uitându–se la monitor. Se liniştește. Respiră.

— Hei, chiar ai fost atentă la cursuri.

— Sunt polițistă. Noi vedem şi auzim tot. Ştii, îți pot da medicamente pentru chestia asta.

— Da, însă cred că voi renunța la medicamente. Acum nu vreau decât să stăm puțin împreună. Uite, spuse ea şi ridică mâna în sus. Verigheta lui Summerset străluci.

— Sunt fericită pentru tine.

— Suntem două fete măritate de acum. Cine ar fi crezut? În curând voi fi şi mamă. Mai mult decât orice vreau să fiu o mamă bună.

— Mavis, nu cred că trebuie să–ți faci probleme.

— Dar e aşa de uşor să dai greş. Înainte dădeam greş des. Dar mi–am revenit, nu?

— Da, ți–ai revenit.

— Voiam să–ți spun ceva înainte să mai survină vreo schimbare. O schimbare în bine. Dallas, eşti cea mai bună persoană pe care o cunosc.

— Eşti sigură că nu ai luat droguri în ultimul timp? Mavis râse cu lacrimi.

— Vorbesc serios. Leonardo e cel mai dulce, dar tu eşti cea mai bună. Faci ceea ce e bine, ceea ce e important, orice e nevoie. Tu eşti prima persoană din familia mea şi tu eşti cea datorită căreia am pornit pe acest drum. Nu aş fi aici, nu aş face asta dacă nu ai fi fost tu.

— Cred că mai degrabă Leonardo este responsabil. Mavis zâmbi.

— Da, el s–a ocupat de latura mai simpatică a problemei. Te iubesc. Noi te iubim. Îi luă mâna şi i–o puse pe burtă. Voiam să ți–o spun.

— Mavis, dacă nu te iubeam aş fi fost la mii de kilometri depărtare de salonul ăsta.

— Ştiu. Dar tu faci ce e corect. La naiba, încă o contracție.

Două ore mai târziu. Mavis era pregătită să împingă.

— Atenție toată echipa, spuse Randa ridicând cortul în fața picioarelor lui Mavis. Pe locuri.

— De ce e asta poziția mea? Întrebă Eve când se trezi la

capul patului.

— Mavis, vreau să inspiri profund la următoarea contracție, să numeri până la zece şi apoi să împingi. Dallas, dă–i forță. Leonardo, tu eşti răspunzător de rezistență. Roarke, tu te ocupi de respirație.

— Vine!

— Ține–ți respirația şi dă–i drumul. Împinge! Unu, doi…

— Magnific! Eşti uimitoare, declară Leonardo după ce contracția trecu. Eşti un adevărat miracol. Respiră domol, iubire. Nu trebuie să faci hiperventilație.

— Te iubesc, spuse Mavis cu ochii închişi. Dar dacă îmi mai spui o dată cum să respir îți smulg limba din gură şi te sugrum cu ea. Vine din nou.

În ora următoare, Leonardo îi şterse fața încontinuu cu cârpe uscate, îi dădu gheață şi se făcu mic când ea se enerva pentru că o încuraja cu prea mult entuziasm.

Eve îşi făcu şi ea treaba şi se uită oriunde în altă parte, numai în jos, nu.

— Cred că ar trebui să schimbăm locurile, îi spuse ea lui Roarke, privindu–l cu ochii micşorați.

— Nu există nimic nici pe pământ, nici în ceruri care să mă convingă să merg acolo.

— Aşa, Mavis, o încuraja Randa. Se vede capul.

Din instinct, Roarke se uită la oglinda pusă acolo pentru Mavis.

— Dumnezeule! Ochii mei.

Trăgând de coarda roşie pe care o ținea Leonardo şi împingând cu piciorul în Eve, Mavis scoase un strigăt inuman şi apoi se lăsă pe spate.

— Încă vreo două, spuse moaşa. Doar două.

— Nu ştiu dacă mai pot.

— Poți, praful meu de stele. Mavis îşi arătă colții.

— E mai bine să schimbi locul. La naiba! Îşi înfipse unghiile în mâna lui Roarke.

— I–a ieşit capul. Ce chip drăguț.

Cu un ochi închis, Eve se uită la fața umedă şi roşie, cu vagi trăsături umane, care ieşea din Mavis. E posibil aşa ceva? E normal?

— Încă o dată, Mavis, şi o să ai copil.

— Sunt aşa obosită.

Eve îi dădu părul de pe față şi se uită în ochii ei.

— Încă o dată, te rog eu.

— Bine, bine, vine.

Ieşi tot ud şi zbârcit când Mavis împinse cu ură parcă.

Țipătul era iritat şi dur, total diferit de râsetul cu lacrimi al lui Mavis.

— Copilul meu! Copilaşul nostru! Ce e? Nu văd partea aia. Are un ciucurel sau nu?

Eve se aplecă peste el în vreme ce moaşa începea să–l înfăşeze.

— Fără ciucurel. E o fetiță. Şi ce plămâni serioşi. Leonardo plânse când tăie cordonul ombilical şi plânse şi când puse copilul în brațele lui Mavis.

— Fetele mele frumoase. Uită–te la ele. Parcă spunea o litanie. Le vezi?

— E bine, tăticule, spuse Mavis mângâindu–l cu o mână pe el şi cu cealaltă copilul. Bună, iubirea mea. O să fac tot ce pot ca viața să fie frumoasă pentru tine.

— O luăm doar un minut, îi spuse Randa. Să o spălăm şi să o cântărim. O să o ia Dolly şi ți–o aduce imediat înapoi. E o frumusețe, mămico.

— Mămică. Mavis o sărută pe frunte înainte de a i–o da lui Dolly. Sunt mămică. Mulțumesc. Îl luă pe Roarke de mână şi–i zâmbi lui Eve. Mulțumesc.

— E frumoasă, spuse Roarke şi se aplecă să o sărute. Ca o păpuşică.

— Numele i se va potrivi, spuse Leonardo printre lacrimi.

— Am încercat tot felul de nume, ții minte, Dallas?

— Cred că Ridiche e ultimul pe care mi l–ai spus mie.

— Caisă. Mavis radia de bucurie. Dar ne–am hotărât să alegem un nume mai paşnic, dacă e fată. Ceva dulce. E Bella. Bella Eve. O să–i spunem Belle.

Frumoasa Belle fu învelită într–o pătură roz şi apoi îi fu încredințată tatălui.

— Acum, murmură el, am totul. Toată lumea e a mea.

Câteva ore mai târziu, Eve ajunse în cele din urmă în dormitor şi–şi scoase cizmele.

— Ce zi!

— Ce zile!

— Dar ne–am descurcat bine, nu? Antrenor Roarke.

— Am trecut prin câteva clipe mai grele, dar cred că ne–am descurcat. Şi mulțumesc lui Dumnezeu, s–a terminat.

— Eu mă aşteptam să fie ca şi golul ăla – ca atunci când oamenii nu sunt formați în întregime.

Trecându–şi degetele prin păr, Roarke se încruntă. *Invazia hoților de trupuri?*

— Da, exact ca în filmul ăla. Cam aşa a arătat când a ieşit, dar numai în primul moment. Părea aproape reală. Nu

credeam să mă aud vreodată spunând asta, dar mă bucur că Mavis ne–a făcut să trecem prin asta. A însemnat mult.

— Da, aşa e. Se duse la ea şi o luă în braţe. Şi acum două noi vieţi, două începuturi poartă numele tău. E un adevărat omagiu, locotenente.

— Sper că nu va trebui să–i arestez cândva. Roarke râse şi o ridică în braţe.

— Te vreau în pat.

— Şi eu vreau să fiu tot acolo. Mă bucur dacă vii şi tu. ÎI sărută pe gât. Mâine trebuie să aranjez lucrurile la muncă. S–ar putea să îmi mai ia vreo două zile, dar nu mai mult. Şi proaspăta mămică se va bosumfla dacă nu mergem s–o vedem pe Belle. Dar după aceea suntem doar noi doi, amice. Dansând dezbrăcaţi sub soarele tropical.

— Aleluia.

Când se înfăşură în jurul lui uită de toate, toate întrebările, răspunsurile, viaţă şi moarte. Nu le rămânea altceva de făcut decât să aştepte până dimineaţa următoare.

–Sfârşit–

1. 1
2. 9
3. 17
4. 25
5. 33
6. 43
7. 52
8. 59
9. 67
10. 77
11. 85
12. 92
13. 99
14. 108
15. 115
16. 123

17. 132
18. 141
19. 150
20. 160
21. 171
22. 177

{1} Cap de penis – în argou
{2} Băutură cu specific mexican
{3} Proprietar de mari afaceri
{4} Un sport de sală care se joacă cu rachete şi mingi, la un perete